

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KELLEY ARMSTRONG

ÇALINMIŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Yer, altımdan kaymaya başladı. Düşmemek için bir yerlere tutunmaya çalıştım ama altımda tutunabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Ne yer ne de ben... Hareket etmem gerektiğini söyleyen emir beynimden çıkmış ama uygulanabileceği bir vücut bulamamıştı. Sonsuz gibi görünen bir karanlığın içine sürükleniyordum ancak bilincim hâlâ yerindeydi. Beynim deliye dönmüş gibi emirler yağdırıyordu. Bunu yap, şuraya git, bak, kolla, dinle, çığlık at... Ama hiçbir şey... Hiçbir şey olmuyordu. Bu emirlerin hiçbirine karşılık veremedim. Göremiyor, duyamıyor, konuşamıyor, hareket edemiyor ya da nefes alamıyordum. Beynimin her bir hücresi tek tek intihar ediyordu sanki. Her bir hücrem çıldırmış gibiydi.

Çalınmış

Kelley Armstrong

Çevirmen

Demet Balyemez

ÇALINMIŞ

Orijinal Adı: Stolen

Kelley Armstrong

Yayın Yönetmeni: Sibel Özcan Hakyemez

Editör: Destan Çevik

Çevirmen: Demet Balyemez

Kapak Tasarım: Suna Haydın

Mizanpaj: Serkan İlhan

Agapi Yayın No: 72

1. Baskı Şubat 2019, Ankara

ISBN: 978-605-7936-19-6

Yayınevi Sertifika No: 14164

© Agapi Yayınları, 2015

Copyright © 2001, by Kelley Armstrong

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.

Bu kitabın tüm yayın hakları Agapi Yayınları'na aittir.

Yayıncının izni olmaksızın alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz.

© Agapi Yayınları™ Gizem Yayıncılık tescilli markasıdır.

Agapi Yayınları

Mutlu Mah. İmam Alim Sultan Cad. No: 247 / A

Merkez - Mamak / ANKARA

Telefon: 0 312 - 425 20 26

Web: www.agapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi 1. Cadde Alibey İşhanı No: 99/32 İskitler / ANKARA

Telefon: 0 312 - 342 16 56

Çalınmış

Kelley Armstrong

Çevirmen

Demet Balyemez

*Hayatımın ilk günlüğünü alan ve sayfalarını doldurmam için
beni teşvik eden anneme...*

GİRİŞ

Ormandan nefret ediyordu. Ormanın o karanlık ve nem dolu deliklerinden nefret ediyordu. Bitmek bilmeyecek gibi göğe uzanan ağaçlarından, birbirine girmiş çalılarından nefret ediyordu. O hiç geçmeyen çürük kokusundan, kurumuş bitki örtüsünden, ölü hayvanlardan ve ormanın içinde ölmekte olan her şeyden nefret ediyordu. Ormanda yaşayan canlılar bile sürekli bir şeyleri öldürmenin peşinden koşmak zorundaydı, çünkü yapacakları en küçük bir hata doğrudan ölüm demekti. Yakında kendi bedeni de kokusu havaya karışan, çürüyen bir cesetten ibaret olacaktı. Belki gömülecek, belki de leş yiyicilerin akşam yemeği olacaktı; kendi ölü bedeni bile yalnızca başka bir ölümü geciktirmeye yetecekti.

Ölecekti. Bunu, kişisel bunalımların çıkmazında olan ve içinde intihar barındıran düşüncelerle söylemiyordu. Bir dünyadan diğerine geçmekten yalnızca saatler uzaklıkta olduğunun bilincinde olan bir adamın düşünceleriydi bunlar. Bu kokuş-

muş, karanlık ve rutubetli cehennemin içinde ölüp gidecekti.

Ölümü arıyor değildi. Elinden gelseydi eğer ölümden kaçmaya çalışırdı. Ama kaçamazdı. Bunu denemişti. Kaçışını planlayarak, enerjisini korumaya çalışarak, kendini bir şeyler yiyip içmeye ve uyumaya zorlayarak günler geçirmişti. Sonra kaçmayı başarmış ve buna kendi de şaşırmıştı. Çünkü bunun işe yarayacağını hiçbir zaman düşünmemişti. Yani, gerçekten işe yaramadığı söylenemezdi aslında. Tamam, çölde bir anda beliren bir serap gibiydi, evet, ama gördüğü vaha kuma ya da güneşe değil, neme ve karanlığa dönüşmüştü. Bir hapishane-den kaçıp diğerine gelmiş ve en sonunda kendini bu ormanda bulmuştu. Hâlâ umudu varken koşmuş, durmadan koşmuştu. Ama bir yere varamamıştı. Şimdi artık peşindelerdi. Onu avlıyorlardı.

Tazı, peşindeydi. Onu atlatmanın bir yolu olmalıydı mutlaka ama şu anda aklına hiçbir şey gelmiyordu. Şehirde doğmuş ve büyümüş biri olarak, insanların arasında nasıl kaybolunur biliyordu. Bunu o kadar iyi yapabiliirdi ki, insanlar direkt ona baksalar bile hiçbir şey göremezlerdi. Apartman dairesinde insanların nasıl karşılaması gerektiğini, o dairede kimin yaşadığını kimse anlamasın diye başını eğerek ve hafifçe sallayarak nasıl selam vermesi gerektiğini biliyordu. 412 numaralı dairede kimin yaşadığını kimse gerçekten bilemezdi. Şu yaşlı çift mi? Yoksa yeni aile mi? Kör kız olabilir mi?

Hiçbir zaman insanların dikkatlerini çekmeye yetecek kadar kaba ya da arkadaş canlısı davranmazdı. İnsan denizinin arasında kaybolur, kendi hayatlarından başka hiçbir şey görmeyen insanların arasında âdeta yok olurdu. Şehir hayatının içinde bir görünmezlik ustasıydı ama ya burada, ormanın içinde? On yaşındaki beri ormana ayak basmamıştı ki. Ailesi onun doğaya olan nefretini en sonunda kabul etmiş, ormana kamp yapmaya ya da yürüyüşe gittiklerinde onu anneannesine bırakmışlardı. Şimdiyse on yaşındaki beri ayak basmadığı ve hakkında hiçbir şey bilmediği bu ormanda kaybolmuştu. Hiçbir çıkış yolu bilmiyordu. Tazı onu bulacak ve avcılar onu öldüreceklerdi.

“Bana yardım etmeyeceksin, öyle değil mi?” dedi aklından.

Kelimeler onun yerine konuşuyor gibiydi.

Qiona uzunca bir süre cevap vermedi. Ona rehberlik eden ruhtu bu. Varlığını beyninin uzak köşelerinde hissedebiliyordu. Daha konuşmayı bile bilmeyen küçük bir çocukken gelmişti ona.

Qiona, “*Yardım etmemi istiyor musun peki?*” dedi en sonunda.

“Yardım etmeyeceksin ki. Ben istesem de etmezsin. Senin istediğin bu zaten. Yanına gelmemi istiyorsun. Taziyı durdurmayacaksın.”

Avına iyice yaklaşmakta olan tazının zevk dolu ulumaları duyuluyordu artık. Birileri uzakta çığlık attı.

Qiona derin bir iç çekince, sesi onun beyninde hafif bir fısıltı gibi duyuldu. “*Benden ne istiyorsun?*”

“Hangi yoldan gitmem gerektiğini söyle!”

Yine sessizlik. Yine çığlıklar.

Nihayet, “*Şu taraftan,*” dedi Qiona.

Qiona’yı görememesine rağmen hangi tarafı kastettiğini biliyordu. Bir Ayami ruhunun varlığı ya da maddesi vardı ama bir şekle sahip değildi. Bu, şaman olmayan birine anlatması neredeyse imkânsız bir düşünceydi ama aynı zamanda, şaman olan birine su ya da denizin ne anlama geldiğini, ne olduğunu anlatmak kadar da kolay bir şeydi.

Sola döndü ve yeniden koşmaya başladı. Dallar yüzüne, çıplak kollarına ve göğsüne kırbaç gibi iniyor ve arkalarında kırmızı şeritler halinde çizikler bırakıyordu. Kaçmaya çalışırken kendime zarar veriyorum, diye düşündü. İçinden bir ses ‘dur’ dedi. *Vazgeç. Kabul et.* Ama yapamazdı. Hayatını teslim etmeye henüz hazır değildi. Basit insani duygular aklını çeliyordu hâlâ. Talcot Kafe’deki tereyağlı ve böğürtlen reçelli muffinler, ikinci katın balkonunda, en köşede duran masada, batan güneşin ışığı kollarına vururken, bir elinde kitap, diğerinde sıcacık kahve, aşağıdaki kalabalık sokakta insanlar bağırırken, kahkahalar atarken oturmak... Qiona’nın burun kıvracağı ba-

sit şeylerdi bunlar. Kıskanıyordu tabii. Onu bu vücuda bağlayan her şeyi kıskandığı gibi, bunu da kıskanıyordu. Onun yanına gitmek istiyordu, ona katılmak istiyordu, evet, ama şimdi değildi. Henüz değildi. Koşmaya devam etti.

“*Koşma,*” dedi Qiona.

Onu duymazdan geldi.

“*Yavaşla. Yürüyerek git.*”

Onu yine duymazdan geldi.

Qiona geri çekildi. Onun öfkeden deliye döndüğünü beyninin içinde hissedebiliyordu. Önce öfkeden kudurdu, kabardı. Sonra gittikçe sönen bir alev gibi normale döndü. Tazının sesini artık duymuyordu ama bunun tek nedeni kalbinin çok gürültülü atmasıydı. Akciğerleri yanıyordu. Sanki ateş yutmuş gibi, aldığı her nefes içini yakıyordu. Bunu da görmezden geldi. Görmezden gelmek kolaydı çünkü. Seksten tutun da açlığa kadar, bedenini verdiği bütün emirleri görmezden geliyordu nasıl olsa. Bedeni onun için yalnızca bir araçtı. Böğürtlen reçelini, kahkahaları, gün ışığını ruhuna aktarmak için kullandığı bir araç. Bedeninin ihtiyaçlarını görmezden gelerek bir ömür geçirdikten sonra, şimdi de bedeninden onu kurtarmasını istiyordu ve bunu nasıl yapması gerektiğini bilmiyordu. Arkasından tazının ulumaları geldi. Daha mı yüksek sesle ulumaya başlamıştı şimdi? Yoksa daha mı yaklaşmıştı?

“*Ağacın birine tırman,*” dedi Qiona.

“Ben, tazıdan kaçmıyorum. İnsanlardan kaçıyorum.”

“*O zaman yavaşla ve arkana dön. Akılları karışsın. Böyle giderek dümdüz bir iz bırakıyorsun arkanda. Yavaşla.*”

Yavaşlayamazdı. Ormanın neredeyse sonuna gelmişti. Öyle olması gerekiyordu. Şu anda elindeki tek seçenek, ormanın sonuna tazıdan önce varmaktı. Duyduğu acıyı görmezden gelerek, vücudunda kalan son enerji kırıntılarını bir araya topladı ve öne atıldı.

“*Yavaşla!*” diye bağırdı Qiona. “*Önüne-*”

Sol ayağı bir çıkıntıya takıldı ve sağ ayağını hızla öne at-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rak dengesini korumayı başardı ama bastığı yer boşluktu. Öne doğru atılırken, yıllar yılı akmakta olan nehir yüzünden iyice oyulmuş olan dere yatağını gördü. Dere yatağının kenarından atladı ve havadayken, yara almadan yere inmenin yollarını düşündü ama bunu nasıl yapması gerektiğini bilmiyordu. Yerdeki çakıl taşlarının üzerine düştüğünde tazının sesini duydu. Tazı öyle bir zafer çığlığı atıyordu ki, bir an için kulak zarı delinecek sandı. Ayağa kalkmak için debelenirken, dere yatağının kenarından fırlayan iki tane devasa bekçi köpeğinin ona doğru yaklaşmakta olduklarını gördü. Tazı, başını kaldırıp havladı. Diğer iki köpek bir an için duraksadıktan sonra öne atıldılar.

“Çık,” diye bağırdı Qiona. “Hemen, şimdi çık!”

Hayır! Gitmeye hazır değildi daha. Ruhunu bedeninden ayırmak istemiyor, sanki onu hayatta tutabilirmiş gibi, dizlerini karnına çekmiş, yerde öylece yatıyordu. Tepeden zıplayan köpeklerin karınlarını gördü, bir tanesi üzerine atlayıp dişlerini koluna geçirdi, acıdan nefesinin kesildiğini hissetti. Sonra yukarı yükselmeye başladı; Qiona ölmekte olan bedeninden onu çekip çıkarıyordu.

“Arkana bakma,” dedi.

Elbette arkasına bakacaktı. Bilmesi gerekiyordu. Aşağı bakınca köpekleri gördü. Tazı, dere yatağının kenarındaki tepede durmuş, adamların gelmesini bekliyordu. Diğer köpekler tazı kadar sabırlı değillerdi. Onlar, bedenini parçalamaya ve etrafa kan saçmaya başlamışlardı bile.

“Hayır!” diye mırıldandı. “Hayır!”

Qiona başka yöne bakması için yalvardı, onu öperek, sıkıca sarılarak rahatlatmaya, çektiği acıdan kurtarmaya çalıştı ama başaramadı.

Aşağı baktığında hissettiği, tenine geçen köpek dişlerinin acısı değildi, inanılmaz bir hüznün ve kaybın acısıydı. Her şey bitmişti artık. Sona gelmişti. “Takılmasaydım,” dedi. “Daha hızlı koşabilirdim.”

Qiona, onun başını çevirip başka bir yöne bakmasını sağladı. Ağaçlar o kadar öteye uzanıyordu ki... En sonunda bir

yolda bitiyorlardı. Yolda arabalar vardı ama bu uzaklıktan, yeryüzünde gezinen küçük böcekler gibi görünüyorlardı. Paramparça olan ve et ve kemik yığınının başka bir şeye benzemeyen bedenine baktı yeniden. Adamlar ağaçların arasından çıkageldiler. Onları görmezden geldi. Artık ne önemi vardı ki onların? Hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Qiona'ya döndü ve ruhunu almasına izin verdi.

“Öldü,” dedi Tucker, tuğla duvarlı bekçi kulübesine girerken. Ormandayken botlarına bulaşan çamuru eşiğe sıyırmaya başladı. “Köpekler onu bizden önce ele geçirmişler.”

“Onu canlı istiyorum demiştin sana.”

“Ben de sana daha fazla tazıya ihtiyacımız var demiştim, Matasumi. Rottweilerlar bekçi köpekleridir, avlanmaya uygun değiller. Tazı, avcısını bekler. Rottweilerlarsa gördükleri yerde avı öldürürler, çünkü bildikleri tek şey budur.” Tucker botlarını çıkardı ve bağcıklarını içine sokup onları mükemmel bir paralellikte duvara yasladı. Sonra, çıkardığı botların tıpatıp aynısı olan bir çift temiz botu dolaptan alıp ayaklarına geçirdi. “Zaten pek bir önemi olduğunu da sanmıyorum. Adam neredeyse ölü sayılırdı. Güçsüzdü, işe yaramazın tekiydi.”

“Adam şamandı,” dedi Matasumi. “Şamanların olimpik atletler olmasına gerek yok. Onların bütün güçleri zihinlerinde olur.”

Tucker burnundan bir nefes verdi. “Tabii canım, zihin gücü de köpeklerin karşısında çok işe yarar ya. Geriye yumruğumdan büyük bir parçası bile kalmamış.”

Matasumi arkasını dönerken kapı birdenbire açılınca kapı çenesine çarptı.

“Hay aksi,” dedi Winsloe sırtarak. “Özür dilerim. Bu lanet kapılara bir pencere koymaları gerek.”

Bauer, Winsloe'nun yanından bir hışımla geçip içeri girdi. “Şaman nerede?”

“Hayatta... kalamamış,” dedi Matasumi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Köpeklerin işi,” diye ekledi Tucker.

Bauer, başını salladı ve dışarı çıkıp yürümeye devam etti. Bekçilerden biri Bauer geçerken kapıyı tuttu. Winsloe ve bekçi de onun arkasından gittiler. En arkadan Matasumi gidiyordu. Tucker, muhtemelen şamanın kaçmasına neden olan kişiye ders vermek için bekçi kulübesinde kalmıştı ama bu, diğerlerinin pek umurundaymış gibi durmuyordu. Bu tür detaylar dikkate değer değildi onlar için ve zaten Tucker’ı da bu yüzden işe almışlardı.

Bir sonraki kapı oldukça kalındı ve uzun bir kulpu vardı. Bauer küçük bir kameranın önüne geçtikten sonra kırmızı bir ışık, retinasını taradı. Kameranın üzerindeki ışıklardan biri yeşil oldu. Diğerleri hâlâ kırmızıydı ama Bauer kapının kulpu- nu tutup parmak izini tanıttınca diğer ışık da yeşile döndü. İki ışık da yeşil olduktan sonra kulpu indirip kapıyı açtı ve peşinde bekçiyle beraber içeri girdi. Winsloe da içeri girmek için bir adım attı. Matasumi onu kolundan yakalamaya çalıştı ama geç kalmıştı; alarm bir anda harekete geçti. Işıklar hızla yanarken, metal ökçeli yarım düzine botun sesi koridorun diğer ucundan gümbür gümbür gelmeye başladı.

Matasumi masanın üzerinde duran telsizi kaptı hemen. “Askerleri geri çağırır mısın? Bay Winsloe yüzünden oldu. Yine.”

“Tamam,” dedi Tucker’ın çatlak sesi telsizden. “Bay Winsloe’ya, retina ve parmak izi taramasının yalnızca birinci ve onunla beraber geçen ikinci kişi için geçerli olacağını lütfen yeniden hatırlatır mısın?”

Sistemi tasarlayan kişi Winsloe olduğu için böyle bir şeyin ona hatırlatılmasına gerek yoktu elbette. Matasumi telsizin kapatma düğmesine yerinden sökecekmiş gibi bastı.

Winsloe yalnızca sinsi bir gülümseyişle yetindi. “Özür dilirim, dostum,” dedi. “Alıcıları test edeyim dedim.”

Retina taraması için bir adım geri gitti. Bilgisayar onu tanıdıktan sonra kapının kulpunu tuttu. İkinci ışık da yeşile dönmeye kapı açıldı. Matasumi’nin, onlardan önce giren bekçi gibi, taramadan geçmesine gerek yoktu ama kapının kapanmasına

izin verip standart prosedürü uygulamak istedi. Kapıdan ikinci bir kişinin geçmesi, iki personelin yan yana geçebilmesi için değildi, çok nadir gerçekleşse de bir suçlunun, yanında gözcü-süyle geçmesi içindi. Matasumi, bu konuyu bekçilerle konuş-ması için Tucker'ı uyaracaktı. Bu kapılardan hepsinin geçme yetkisi vardı ve bunu kısa yoldan halletmeden, gereken bütün kurallara uyarak yapmaları gerekiyordu.

Güvenlik kapısını geçtikten sonra başlayan koridor bir otel lobisine benziyordu. Koridorun hem sağında hem de solunda yan yana bulunan hücreler vardı. Bu hücreler çift kişilik birer yatak, ikişer sandalye, birer masa ve kitaplıkla döşenmişti. Bi-rer tane de küçük televizyon vardı. Her hücrenin kendine ait bir banyosu da vardı. Hücreler pek lüks sayılmazdı ama orta gelir-li bir yolcunun biraz konfor için tercih edeceği otel odalarına benziyorlardı. Ancak bu odalarda kalanların pek seyahat ettiği söylenemezdi. Zira kapılar yalnızca dışarıdan açılabilirdi.

Hücreler ve koridor arasındaki duvar, çelik parmaklıklar-dan daha dayanıklı olduğu sugötürmez bir gerçek olan camdan yapılmıştı ve daha güzel bir görüntü oluşturduğu da kesindi. Koridorda gezinen bir kişi bu hücrelerde kalanları laboratuvar fareleri gibi gözlemleyebilirdi, ki bütün fikir de zaten bunun üzerine kuruluydu. Hücrelerin kapıları da şeffaf camdan ya-pılmaydı, bu da içeriği gözlemleyen kişinin göremediği hiçbir yer kalmaması içindi. Banyonun duvarları bile şeffaf plastik camdandı. Şeffaf banyo duvarları yeni bir uygulamaydı ve bu uygulamanın amacı, içeride kalanın sindirim sisteminin nasıl işlediğini anlamaktan ziyade, tüm gün gözetlenmekten kaçmak için banyonun opak duvarlarının arkasına saklanmasının önüne geçmekti.

Dış duvarsa tek yönlü camdan yapılmaydı. Cam iki yönlü mü, yoksa tek yönlü mü olsun diye aralarında tartışmışlardı. Bauer son kararı Matasumi'ye bırakınca, Matasumi de daimi gözetlenme üzerine şimdiye kadar yapılmış ne kadar araştırma varsa incelemeleri için araştırma asistanlarını görevlendirmişti. Veriler incelendikten sonra, tek yönlü camın daha elverişli ola-cağında karar kılınmıştı. Gözlemcileri, gözetlenenlerden sakla-

arak onlara daha az işkence ettiklerini sandılar ama yanıldılar. Tek yönlü camla döşenmiş olan bu hücrelerde gözetlenenler, gözetlendiklerinin elbette farkındalardı. Hiçbiri, ayna görünümlü bu camın dekoratif amaçlarla oraya konduğunu düşünene kadar saf değildi sonuçta. Ama gözetlendiklerini bilseler de ne zaman gözetlendiklerini bilemiyorlardı ve bu da akli ve fiziki sağlıklarında ciddi hasara yol açıyordu.

Grup, içi dolu olan dört hücreyi geçti. Deneklerden biri, dergileri, kitapları, televizyonu, radyoyu, yani dikkatini dağıtması için odaya konulmuş olan her şeyi inkâr ederek, hareketsiz bir şekilde duvara dönük halde oturuyordu. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmıyordu ve neredeyse bir aydır bu haldeydi. Diğer bir denekse daha bu sabah getirilmişti; onun yüzü tek yönlü cama dönüktü. Odadaki dikkat dağıtıcı her şeyi bir kenara bırakmış, sadece önüne bakıyordu. O da muhalifti... Ama uzun sürmeyecekti.

Matasumi'nin projeye dâhil ettiği asistanlardan biri olan Tess, muhalif denneğin hücresinin önünde durmuş, elindeki dosyaya bir şeyler yazmaktaydı. Diğerleri önünden geçerken başıyla selam verdi.

“Bir şey var mı?” diye sordu Bauer.

Tess, başını kaldırdı ve Bauer'a vermesi gereken cevabı Matasumi'ye bakarak verdi. “Henüz değil.”

“Bir şey olmayacağı için mi, yoksa olamayacağı için mi?” diye sordu Bauer.

Tess yine Matasumi'ye bakarak, “Benim düşünceme göre... Öyle görünüyor ki...” dedi ve derin bir nefes aldı. “Daha fazlasını yapabilseydi yapardı diye düşünüyorum.”

“Olamayacağı için öyleyse,” dedi Winsloe. “Cadılar Meclisi'nden bir cadiya ihtiyacımız var. Bununla zamanımızı-”

Bauer onun sözünü kesti. “Bununla zaman kaybediyoruz, çünkü bunun inanılmaz derecede güçlü olması gerekiyordu.”

“Katzen'a göre öyle,” dedi Winsloe. “Eğer onun dediklerine inanıyorsan tabii. Ben inanmıyorum. Büyücü olsun ya da olmasın. Adam beş para etmezinki. Bu ucubeleri yakalama-

mız için yardım etmesi gerekiyordu ama yaptığı tek şey nereye bakmamız gerektiğini söylemek. Bizim adamlarımız elini taşın altına koyarken, poposunu devirip yatıyor. Ne için peki? Bunun için mi?” İşaret parmağını deneğe doğru uzattı. “İşe yaramaz başka bir cadı daha. Katzen’ı dinlemeye devam edersek, asıl yakalamamız gerekenleri elimizden kaçıracağız.”

Bauer, “Vampirler ve kurtadamlar gibilerini mi yani?” dedi ve yüzüne silik bir gülümseme yerleştirdi. “Senin sinirlerinin bozuk olmasının sebebi, Katzen’ın kurtadam ya da vampir diye bir şeyin olmadığını söylemesi.”

“Vampirmiş, kurtadammış,” dedi Matasumi çaktırmadan gülerek. “Gerçek büyü’nün temelindeyiz şu anda. İnanılmaz bir zihin gücünün sırrını bulmanın eşiğindeyiz. Ruh çağıranlara, büyücülere, şamanlara, cadılara ya da akla hayale gelebilecek her türlü sihir yoluna erişimimiz var. Ama o, kan emen ve aya uluyan yaratıkların peşinde. Biz burada bilimsel bir araştırma yürütüyoruz. Öcü peşinde koşmuyoruz.”

Winsloe, ondan on beş santimetre daha uzun olan boyuyla Matasumi’nin üzerine yürüdü. “Yanlış bildiğin bir şey var, ihtiyar. Burada bilimsel araştırma yürüten bir tek sen varsın. Sondro kutsal kâsenin peşinde. Bana gelince, ben de sırf eğlen-ce olsun diye bu işin içindeyim. Ama aynı zamanda, bu projeyi finanse eden de benim. O yüzden, kurtadam avlayacağımızı söylüyorsam, sen de bana avlanacak bir kurtadam bulsan iyi edersin.”

“Eğer kurtadam avlamak istiyorsan, o video oyunlarının başına oturmalsın. Olmayan bir şeyin peşine düşemeyiz.”

“Sen merak etme, Ty’ın avlaması için bir şeyler bulunur mutlaka,” dedi Bauer. “O türden bir canavar bulamasak bile, Katzen’m şeytani bir şeyler çağırmasını sağlarız.”

“Şeytan mı çağıracağız?” dedi Winsloe. “Bu, çok mükemmel olur, gerçekten.”

Bauer, şamanın eski hücresinin kapısını açtı. “Ona şüphe yok.”

ŞEYTANİ

“Lütfen o tür şeylere inandığını söyleme bana,” dedi bir ses. Yanımdaki koltukta oturan adama baktım. Kırklarının ortasında, üzerinde takım elbise, dizlerinde bir dizüstü bilgisayar olan bir adamdı bu. Yüzük parmağında, çıkarmış olduğu nişan yüzüğünün izi vardı. Evet, inandım ben de.

“Böyle saçma sapan şeyleri okumana hiç gerek yok,” dedi daha yudumlamadığı kahvesini etrafa saçarak. “Beynin çürür.”

Başımla onaylayıp nazik bir şekilde gülümsemeye çalıştım ve birkaç bin metre yükseklikte uçan bir uçağın içinde ne kadar öteye gidebilirse o kadar öteye gitmesini umduktan sonra, believe.com adresinden çıkardığım yazıları okumaya koyuldum.

“Okuduğun o şey gerçekten kurtadamlar hakkında mı?” dedi. “Şu kürkü ve dişleri olan kurtadamlar yani? Michael London? Ben ergen bir kurtadamdım?”

“Michael?”

“Yani, eski bir film. Benim zamanımdan çok önce. Video zamanlarından, bilir misin?”

Yine nezaketle başımı salladım. Kendi işime dönmek iste-diğimi artık anlasın diye verdiğim ikinci tepkiydi bu.

“Gerçekten var mı böyle bir şey?” diye sordu. “Birileri kurt-adamlar hakkında bilgi mi satıyormuş cidden? Kurtadamlar-mış! Kim inanır kurtadamlara, Tanrı aşkına?”

“Ben inanıyorum,” dedim.

Durdu, bir parmağıyla kucağımdaki kâğıtları işaret etti. Yanında oturan ve önümüzdeki bir saat boyunca da oturmaya devam edecek olan, genç, akli başında bir kadının böyle şeylere inandığına ikna olmaya çalışır gibi bir hali vardı. Ben de ikna olması için yardım edeyim dedim.

“Elbette var,” dedim takınabildiğim en ‘aptal sarışın’ ha-limi takınmaya çalışarak. “Yani, bu aralar kurtadamlar acayip moda. Hani böyle Gotik şeyler falan. Arkadaşlarımla bir ara saçlarımı siyaha boyayalım dedik ama yeşil olmuştu.”

“Şey...”

“Yeşil yani! İnanabiliyor musun? Gotik olmamız için giy-memiz gereken kıyafetleri düşün bir de. Sonra Chase dedi ki, ‘kurtadamlar gerçekten var.’ Miami’deki bir grup insandan duymuş. Biz de onlarla konuşalım dedik ve Chase’le birlikte Miami’ye gittik. Onlar da, ‘vampirlerin modası geçti artık, şim-di kurtadamlar popüler’ dediler. Adamların kostümleri, kürkle-ri, köpek dişleri falan vardı. Kostümü giyip birkaç hap attıktan sonra bizim de onlardan hiç farkımız kalmadı, yemin ederim.”

“Gerçekten mi?” dedi adam, gözlerini kaçırmaya çalışarak. “Yani, eminim...”

“Koşup etrafta zıplamaya başladık. Hatta uluduk bile. Adamlardan biri tavşan yakaladı. Yani, kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ama o kadar açtık ki! Hem kanın kokusu o kadar-”

“Affedersiniz,” diye böldü lafımı. “Benim tuvalete gitmem gerek de...”

“Tabii, zaten yüzün sarardı. Uçaktadır. Arkadaşım Tabby’ye de olur hep. Umarım iyileşirsin. Ben de sana bu gece benimle gelmek ister misin, diye soracaktım. Pittsburg’da bir kurtadam etkinliği var. Adı Büyük Uluma. Chase’le buluşacağız. Chase, benim erkek arkadaşım sayılır ama durum biraz karmaşık. Neyse, çok şeker biri. Bence onu seversin.”

Adam, ağzında bir şeyler geveledikten sonra, onun gibi bir cüsseye sahip bir adamdan beklemeyeceğim bir hızla ayağa kalktı ve bir anda koridora fırladı.

“Sana daha Büyük Uluma’nın detaylarından bahsetmedim bile,” dedim arkasından. “İnanılmaz havalılar.”

On dakika geçtiği halde adam hâlâ geri dönmemişti. Çok yazık. Uçağın atmosferi insanı fena çarpıyordu işte.

Okumaya geri döndüm. Belive.com adlı internet sitesi, doğüstü varlıklar hakkında bilgilerin satıldığı, bir tür eBay gibi bir sitedi. Böyle şeylerin gerçekten var olması korkutucuydu. Bundan kâr elde etmeleriye daha da fenaydı. Bu sitede şu anda satışta olan, uzay gemisi kalıntılarına ait olduğu iddia edilen en az üç yüz yirmi parça vardı ama kurtadamlara ait bir kategori bile yoktu. ‘Zombiler, kurtadamlar ve diğer çeşitlerdeki şeytani fenomenler’ diye sınıflandırılmıştık bu sitede. Diğer çeşitlerdeki şeytani fenomenler mi? Şeytani kelimesi azıcık sinirime dokunmuştu. Ben şeytani değildim ki. Tamam, adamın tekini uçaktaki koltuğundan etmek çok da kibar bir davranış sayılmazdı belki ama buna şeytani de diyemezsiniz. Benim yerimde şeytani bir fenomen olsaydı onu tutar, pencereden aşağı atardı. Ben onu uçaktan atmanın yakınından bile geçmemiştim.

Evet, neredeyse on iki yıldır, yani yirmili yaşlarımdan beri bir kurtkadındım. Benim aksime, birçok kurtadam, kurtadam olarak doğar ve yetişkinliğe erene kadar kurt haline geçemezdi. Kurtadam geni babadan oğula aktarılan bir şeydi. Bu durumda kız çocukları, kurtkadın olamıyorlardı. Bir kadının kurt olabilmesinin tek yolu ısırılması ve hayatta kalmayı bir şekilde başarmasıydı ve bu da çok nadir gerçekleşen bir durumdu. Isırılma kısmından bahsetmiyorum tabii, hayatta kalma kısmından

bahsediyorum. Ben hayatta kaldım, çünkü ısırıldıktan sonra bir Sürü tarafından bakıldım ve evet, Sürü derken tam olarak aklınıza gelen şeyi kastediyorum. Bir Alfa tarafından yönetilen, kendilerine ait bir arazileri olan, kesin olarak gerekmediği sürece insan öldürmeye izin verilmemesi gibi, katı kuralları olan sosyal bir yapılanma. Karnımız acıktığında biz de diğer herkes gibi bir fast food restoranına gidiyorduk. Sürü'ye dâhil olmayan kurtadamlar – ki biz onlara İt diyoruz – avlanma içgüdülerine karşı gelmeye zahmet etmedikleri ve çevrelerinde en fazla bulunan av malzemesi olduğu için insanları avlıyorlardı. Sürü'deki kurtadamlarsa geyik ve tavşan avlardı. Evet, küçük ceylan Bambi'yi ve yakın arkadaşı Thumper'ı ben öldürdüm. Arabanın penceresinden atılan bir köpeğin, vahşice öldürülen çocuklardan daha fazla dikkat çektiği bu dünyada insanlar böyle bir şeye şaşırır mıydı, bilemiyorum. Konudan sapıyorum sanırım.

Sürü'nün bir parçası olarak ben de, Alfa'mız olan Jeremy Danvers ve emir komuta zincirinde ikinci sırada olan evlatlık oğlu ve koruması Clayton Danvers'la birlikte yaşıyordum. Clayton Danvers aynı zamanda benim partnerim, sevgilim ve varlığımın en büyük yıkım sebebiydi. İşin burası biraz karmaşıktı. Konuya geri dönecek olursak, Sürü'deki diğer herkes gibi, benim de bazı sorumluluklarım vardı. İşlerimden bir tanesi, İt'in biri çekmesi gerekenden daha fazla dikkat çekiyor mu diye interneti taramaktı. Baktığım sitelerden biri de believe.com'du ama şimdiye kadar, şöyle bir okuyup geçmekten daha fazla dikkat gerektiren bir şeye rastlamamıştım. Araştırmalarım çoğunlukla boş çıkardı. Mesela geçtiğimiz şubat ayında, bir şeyleri araştırmak için Georgia'ya gitmiştim. Dikkate değer bir şey bulduğumdan değildi, New York'ta fena bir kar fırtınası vardı ve o sırada Carolinas'tan daha güneyde olan herhangi bir yer cennet demekti.

Ama şu anda tekrar okumakta olduğum yazı diğerlerinden biraz farklıydı. O kadar dikkate değer bir şeydi ki, bilgiyi satan kişiye sah günü mesaj bırakmış, cuma günü Pittsburg'da buluş-

ma ayarlamıştım. Araya üç gün koymuştum, çünkü çok fazla hevesli görünmek istememiştim.

Yazı şu şekildeydi; *‘Kurtadamlar. Satılık çok değerli bilgi. Yalnızca gerçekten inanan kişilere verilecektir.*

Evsiz iki insan öldürüldü. İnsanlar, bu cinayetleri köpeklerin işlediğine inandılar. Evsizler, boğazlarından parçalanarak öldürülmüştü. Vücutlarının bir kısmı da yenmişti. Cesetlerden birinin yakınlarında, normal olmayacak büyüklükte bir köpeğin ayak izleri bulundu. Diğer bütün izlerse ortalıktan temizlenmişti. Ne de düzenli köpeklermiş! Hayvan bilimciler bu izlerin aşırı derecede büyük olan kurtlara ait olduğunu söylediler. Polis, çevre illerdeki hayvanat bahçelerini inceledi ve hayvan bilimcilerin yanlışlıkları sonucuna vardı.

Üçüncü kurban bir hayat kadınıydı. Ev arkadaşına, bütün gece devam edecek olan bir davete katılacağını söyleyerek evden ayrılmıştı. Üç gün sonra ölü bulundu. Bu cinayette bulunan izler de diğer ikisiyle uyuşuyordu. Kadının ev arkadaşı, polisi, kadının kullandığı otel odasına yönlendirdi. Oda temizlenmişti ama kan izleri olduğuna dair bulgular elde edildi. Polis bu cinayetin, ilk işlenen iki cinayetin kopyası olduğunu düşündü. Dava hâlâ devam ediyor. Bütün ayrıntılar halkın erişimine açık. Bilgilerin gerçek olup olmadığını kontrol etmek için Arizona Republic’e bakabilirsiniz. Bilgiyi satan kişide çok daha fazlası var. Medyadan gelen kişiler hoş karşılanacaktır.’

Büyüleyici bir hikâyeydi ve tamamıyla gerçektir. Kurtadam aktiviteleri için gazeteleri denetlemek Jeremy’nin göreviydi ve gerçekten de Arizona Republic’te ikinci cinayetle ilgili bilgi bulmuştu. Evsiz adamlar kimsenin hayatında önemli bir yere sahip olmadığından, gazetelere çıkamamışlardı. Üçüncü bir cinayetin olacağını öğrendiğimizde, engellemek için yola çıkmıştım ama geç kalmıştım. Ancak dördüncü bir cinayetin gerçekleşmeyeceğini garantilemişim; cinayetten sorumlu olan İt şimdi çöl kumlarının metrelerce altında gömülüydü. Çünkü Sürü, insan öldüren İtlere pek nazik davranmazdı.

Polisin yaptığı araştırma konusunda da pek endişelendiği-

miz söylenemezdi. Kendi tecrübelerime dayanarak söylemem gerekirse, cinayet masasında çalışan dedektifler, kurtadamların varlığına inanacak kadar *aptal* olmayan, hatta oldukça *zeki* olan tiplerdi. Eğer köpeklere ya da kurtlara dair izler bulurlarsa, elbette cinayetlerin köpekler ya da kurtlar tarafından işlendiğine inanacaklardı. Eğer izler bir insana ait gibi duruyorsa da cinayet, psikopat bir katil tarafından işlenmiş demektir. Hem insana hem de bir köpeğe ait izler taşıyan bir ceset olduğunda da, katilin ya köpeği olan bir psikopat olduğunu ya da köpeğin cinayet mahalline sonradan geldiğini düşünürlerdi. Kısmen yenmiş bir ceset, etrafa saçılmış kürk parçaları ya da pati izleri görüp de, “Aman Tanrım! Kurtadamlar gerçekten var!” dediklerini hiç duymamıştım. Aya doğru uluyanları, beşiklerinden bebekleri çalanları ya da pati izinden, insan ayağı izine dönüşmüş izleri aramakla ilgilenen yoktu. Durum böyle olunca, bu bilgiyi satan kişinin başka neler bildiğini mutlaka öğrenmem gerekiyordu.

Medyadan gelen kişiler hoş karşılanacaktır, kısmı da beni biraz endişelendirmiyor değildi. Belive.com sitesinde yer alan listelerin hemen hepsinde ‘medyanın soruşturması istenmemektedir’ yazıyordu. Bilgi satıcıları, işgüzar gazetecilerin onların hikâyelerini kullanarak çıkar elde etmesini istemiyormuş gibi görünse de, medyayı istememelerindeki asıl sebep, karşılarına adamakıllı bir gazeteci çıkmasından ve onları aşağılamasından korkmalarıydı. Böyle iddiaların peşine düştüğümde paranormal bir topluluktan geliyormuşum gibi yapıyordum. Ama bilgiyi satan kişinin medyayla bir derdi olmadığı için bu sefer gazeteciymişim gibi davranacaktım. Gerçek mesleğimin de gazetelere makale satmak olduğu düşünülürse, benim için pek de zorlayıcı bir iş olmayacaktı. Gerçi benim yazdığım makaleler Kanada’daki politikacılar hakkındaydı ve içlerinde, şeytani yaratıklarla ilgili tek bir kelime bile yoktu. Ama bunu sorun etmiyordum.

Pittsburg’a varır varmaz bir taksiye atladım, kalacağım otele gidip girişimi yaptım, eşyalarımı bıraktım ve buluşma yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gittim. Bilgiyi satacak olan kişiyle, yani Bayan Winterbourne’la ‘İki Kişilik Çay’ adlı bir kafede buluşacaktık. Dükkân, ismi kulağa nasıl geliyorsa tam olarak öyle bir mekândı. Hafif öğle yemekleri satan ve öğleden sonrası çayı ikram eden, tatlılık harikası bir yerdi. Dükkânın dışı, beyaza boyanmış tuğlalarla döşenmişti ve pencere pervazları pudra pembesi ve soluk maviydi. Pencere pervazlarında antika çaydanlıklar diziliydi. Dükkânın içinde bistro türü iki masa vardı ve sandalyeler eskitilmiş demirden yapılmıyordu. Bunca şeker ve şirin şey yetmiyormuş gibi, bir de dükkânın girişine, kahve, espresso, latte ve kahve bazlı diğer içeceklerin de satıldığını yoldan geçenlere haber veren bir yazı tahtası iliştilmişti. Üzerindeki yazılar da el yazısıydı.

Bayan Winterbourne’la 15.30’da, dükkânın önünde buluşmak için sözleşmiştik. Buluşma yerine 15.35’te gittim ve bekleyen biri var mı diye dükkânın içine göz attım. Beni bekliyormuş gibi duran kimseyi göremeyince tekrar dışarı çıktım. Bir çay dükkânının önünde oyalanmak, kahve dükkânında takılmaya hiç mi hiç benzemiyordu, zira birkaç dakika sonra insanlar alenen bana bakmaya başlamışlardı. Garsonlardan biri içeriden çıktı ve ‘yardımcı olup olamayacağını’ sordu. Bir arkadaşımı beklediğimi söyledim ve onu, artık ekmek için bekleyen bir serseri olmadığımı ikna etmeye çalıştım.

Saat 16.00 civarı, genç bir kız gülümseyerek bana yaklaştı. Çok uzun boylu sayılmazdı, bir metre yetmiş yedi santimlik boyumdan neredeyse on beş santim kısaydı. Yirmili yaşlarında olmalıydı. Kahverengi saçları uzun ve kıvrıkcıktı, yeşil gözleri vardı ve sıradan hatlı bir yapıya sahipti. Yani anlayacağınız, çoğu insanın ‘tatlı kız’ diyeceği türden bir kızdı. Öyle dillere destan bir güzelliği yoktu ama çirkinlik sınırında dolaşmadığı da kesindi. Güneş gözlüğü ve siperlikli bir şapka takıyordu. Kıvrımları, hızlı zayıflama dünyasına hakaret sayılacak derecede ortaya çıkaran, kadınların nefret ettiği ama erkeklerin bayılacığı türden, çiçek desenli bir elbise giymişti.

“Bayan Elena?” dedi. Sesi oldukça kalındı. “Elena... Andrews?”

“Aa... Evet,” dedim. “Bayan Winterbourne?”

Gülümsedi. “Onlardan biriyim, evet. Adım Paige. Halam da yakında burada olur. Siz erken gelmişsiniz sanırım.”

Ben de gülümsedim. “Hayır,” dedim. “Siz geç kaldınız.”

Gözlerini kırptırdı, pervasızlığım karşısında kalakalmıştı. “Dört buçukta buluşalım diye anlaşmamış mıydık?”

“Üç buçuk.”

“Ama eminim...”

Birbirimize yolladığımız e-postaların çıktısını almıştım, onları cebimden çıkarıp ona uzattım.

“Ah,” dedi kâğıda bakarken. “Üç buçukmuş. Çok özür dilerim. Yanlış not etmiş olmalıyım. Neyse ki kaydettiğim saat-ten daha erken gelmişim. Halamı arayıp ona da haber vereyim bari.”

Çantasından cep telefonunu çıkarırken, ona kişisel bir alan yaratmak için birkaç adım geri çekildim. Ama kurtkadin olmamdan gelen özellik sayesinde onu yüz metre öteden bile duyabilirdim. Telefonun diğer ucundaki kadının iç çekişini duydum, ses yaşlı birine aitti. Elinden geldiğince erken gelmeye çalışacağını söyledi ve yeğenini uyardı. Yeğeni, o gelmeden başlamamalıymış.

“Şey,” dedi Paige telefonu kapatınca. “Tekrar özür dilerim, Bayan Andrews. Size Elena diyebilir miyim?”

“Tabii, lütfen. İçeride bekleyelim mi?”

“Aslına bakarsan, burası böyle bir iş için pek de uygun bir yer değil. Burada, Ruth halamla birlikte bu sabah birer kahve içtik. Yiyecekler ve içecekler güzel ama fazlasıyla sessiz bir yer. Dükkânın en uzak köşesinden gelen konuşmaları bile duyabiliyorsun. Bunu önceden tahmin etmemiz gerekirdi ama böyle şeylerde pek tecrübeli sayılmayız sanırım.”

“Gerçekten mi?”

Boğazının derinlerinden gelen bir sesle küçük bir kakhaha attı. “Sanırım insanlar hep aynı şeyleri söylüyordur sana. Böyle şeylerle ilgili olduklarını itiraf etmek istemiyorlardır. Bu konularla oldukça ilgiliyiz, bunu inkâr etmeyeceğim. Ama bu bizim ilk... ne denir ki buna? Satışımız? Neyse, çay dükkânı pek de iyi fikir değilmiş. Bir şeyer hazırlatıp otele götürdük. Toplantıyı orada yapacağız.”

“Otel mi?” dedim şaşkınlıkla. Pittsburg’da yaşamıyor muydu bu kadın? Tedarikçiler genelde buluşmaları kendi evlerinde düzenlerdi.

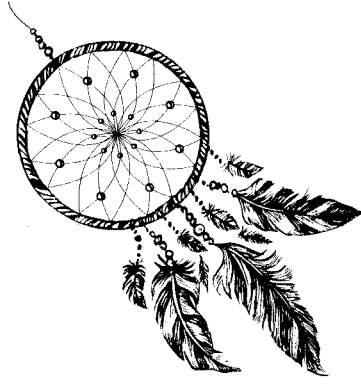
“Birkaç blok ötede. Yürüme mesafesinde yani. Biz bize olacağımızdan şüphen olmasın,” dedi.

Kafamda tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Yabancı birinin otel odasına gitmenin iyi bir fikir olmadığını benim gibi kadınlar bile bilirdi. Şu anda içinde bulunduğumuz durum, bütün arkadaşlarının öldürüldüğü o eve başkahramanın da gitmek üzere olduğu ve seyircilerin ekran karşısında ‘gitme oraya işte, salak!’ dedikleri korku filmlerinin başlangıcına benziyordu. Gerçi ben olsam ‘git ama makineli tüfeğini yanına almayı unutma!’ diye bağıırırdım. Yabancı birinin otel odasına gitmek iyi değildi ama yabancı birinin otel odasına silahsız gitmek... Neyse ki ben Süper Kız yetenekleriyle donanmıştım ve bunun yeterli olmadığı durumlarda da Clark Kent numarasını devreye sokabilirdim. Boyu bir altmış beşi geçmeyen ve benden neredeyse on yaş daha genç olan bu kız, endişelenmem gereken hiçbir şey olmadığını söylüyordu ve ben de tabii ki endişelenmiş gibi davranacaktım. Beklenen buydu.

“Şey... yani...” dedim omzumun üzerinden arkamı kolaçan ederken. “İnsan içinde bir yer olmasını tercih ederim. Kişisel algılama ama...”

“Algılamadım,” dedi. “Ama bütün eşyalarım otelde. Otele gidelim, orada kendini güvende hissetmezsen eşyalarımı alırsın, halamla buluşuruz ve başka bir yere geçeriz, olur mu?”

“Olur herhâlde,” dedim ve kızın arkasından yürümeye başladım.

ÇAY

Lobisi balo salonu genişliğinde olan, devasa cam avizelerle aydınlatılan ve laternacı kılıklı görevlilerin çalıştığı türden bir oteldi burası. Paige'in odası dördüncü katta, asansörün sağındaki ikinci odaydı. Kapıyı açtı ve benim geçmem için tuttu. Kapıdan girerken duraksadım.

“Kapı açık kalsın diye altına bir şeyler sıkıştırabilirim,” dedi.

Yüzünden masumiyet akıyordu ama sesindeki alaycı tınıyı fark etmemek mümkün değildi. Belki de, ondan daha uzun ve daha iyi durumda olduğum halde böyle bir şeyi yapmaktan endişe ettiğim içindi. Kurtkadın güçlerim olmadan da onu tek başıma halledebilirdim. Ama bu, benim içeri girmemi kapının arkasında bekleyen eli silahlı bir adam olmadığı anlamına gelmiyordu. Dünyanın bütün kas gücü de gelse, namludan fırlamış bir kurşunu durduramazdı sonuçta.

İçeri adım attım ve etrafıma bakındım. Masadan küçük bir deste kâğıt aldı ve kapıyı göstererek kâğıtları havaya kaldırdı.

“Buna gerek yok,” dedim.

“Telefon hemen şurada,” dedi. Telefonun çalıştığını duya-bilmem için ahizeyi kaldırdı. “Daha yakınına getirmemi ister misin? Eminim Pittsburg’un bir acil servisi vardır.”

Tamam, artık benimle alay ettiğine hiç şüphe yoktu. Aptal kız! Arabasını terk edilmiş otoparklara park ettiği için kendisi-yle övünen o mankafalardan biriydi muhtemelen. Otuzlu yaşla-rından iki yıl almış biri olarak, gençliğin verdiği düşüncesizlik, diye düşündüm.

Ben karşılık vermeyince, çay yapmakla ilgili bir şeyler söyledi ve süit odanın başka bir odaya açılan tarafında göz-den kayboldu. Ben, küçük bir masa, iki sandalye, bir koltuk ve bir de televizyonun bulunduğu oturma odası bölümündeydim. Kısmen açık olan bir kapı yatak odasına açılıyordu, bavulların duvara yaslanmış olduğunu ve birkaç elbisenin askılığa asılmış olduğunu görebiliyordum. Kapının kenarında üç çift ayakkabı vardı, üçü de kadın ayakkabısıydı. Odada, içeride bir erkek olduğuna işaret edecek hiçbir şey yoktu. Winterbourne ailesi şimdiye kadar dürüst çıkmıştı. Kapının arkasından eli silahlı bir adamın çıkmasını gerçekten beklemiyordum elbette. Ben doğam gereği şüpheli biriydim. Kurtkadın olunca böyle olu-yordu.

Sandalyelerden birini çekip otururken çay odasına şöyle bir göz attım. Sandviçler, kurabiyeler, hamur işleri... Bu yiyecek-le-ri tek oturuşta atıştırma-lık niyetine bitirebilirdim. Kurtkadın ol-manın başka bir özelliği daha. Çoğu hayvan gibi, bizim hayatı-mız da üç temel ihtiyaç üzerine kurulmuştu; yemek, dövüşmek, üremek. Yemek yemek önemli bir zorunluluktuk. Günlük hayatı-mızda deli gibi kalori yakıyorduk ve yemek yemezsek enerjimiz saman alevi gibi sönerdi. Ama insanların önünde yemek yerken dikkatli olmam gerekiyordu. Bu hiç adil değildi, çünkü erkekler üç Big Mac’i tek seferde mideye indirebiliyorlardı ama ben iki tane yiyince bütün bakışları üzerime çekiyordum.

“Şimdi, satacağın bu bilgi,” dedim Paige geri döndüğünde. “Phoenix davası kadar iyi bir şey, değil mi?”

“Daha iyi,” dedi çayı masaya koydu ve diğer sandalyeye oturdu. “Kurtadamların gerçekten var olduklarının kanıtı.”

“Kurtadamlara inanıyor musun?” diye sordum.

“Sen inanmıyor musun?”

“Dergilere satabileceğim her şeye inanırım ben.”

Dudakları sinir bozucu bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı. “Yani kurtadamlara inanmıyorsun?”

“Güçendirmek gibi olmasın ama böyle şeyler bana pek uygun değil. Ben yazarım ve yazdıklarımı dergilere satarım. O dergilerin alıcısı da sizin gibi insanlardır. Okuyucuların yüzde doksanı böyle şeylere inanmıyor. Zararsız bir fantezi, hepsi bu.”

“Bunu bu şekilde tutmak en iyisi. Zararsız bir fantezi olarak yani. Kurtadamların varlığına inandığını kendine itiraf edersen, diğer şeylerin de var olabileceğini kabul etmen gerekir. Cadılar, büyücüler, şamanlar... Vampirlerden ve hayaletlerden bahsetmiyorum bile. Öte yandan, şeytanlar da var ki oraya hiç girmeyelim.”

Tamam, artık benimle alenen dalga geçiyordu. Alnımda ‘benimle alay et’ falan mı yazıyordu benim? Belki de bu durumu olduğundan daha kişisel algılıyordum. Olaya onun bakış açısından bakmaya çalışmalıyım. O da inanmayanlara, inananların ona baktığı gibi bakıyordu muhtemelen. Acınası cahillikte biri gibi. Ben de burada, inanmadığım bir efsanenin peşinden koşuyor, bir sonraki ayın kirasını ödeyebilmek için saygınlığımı ayaklar altına almayı göze alıyordum. Onun gözünde gazeteci sürtüğün tekiydim ve biraz alay edilmeyi hak ediyordum sanırım.

“Bilgi nerede?” diye sordum elimden geldiğince nazik davranmaya çalışarak.

Masanın çekmecesini açıp bir dosya çıkardı. Sayfalara kısaca göz gezdirdi. Dosyanın içinden bir kâğıt çıkarıp masanın

üzerine, ikimizin arasına koydu. Orta yaşlı bir adama ait bir fotoğraftı bu. Adam uzak doğuluydu, kalkık bir burnu ve ceylan gözleriyle zıtlık oluşturan sert bir ağza sahipti.

“Bu adamı tanıyor musun?”

“Sanmıyorum,” dedim. “Ama oldukça sıradan bir yüze benziyor.”

“Peki bunu? Bu, çok da sıradan değil sanırım?”

Diğer fotoğraf otuzlu yaşlarının başında olan bir adama aitti. Koyu renk saçlarını, yirmi beş yaşından daha büyük birine yakışmayan bir modelle atkuyruğu yapmıştı. Bu saç modelini benimseyen her erkek gibi, saç çizgisinin fena derecede geri gittiğini bildiği halde bu açıklığı kapatmak için hiçbir şey yapmamıştı. Tombul bir suratı vardı ve onu yakışıklı biri yapacak olan özellikleri de saçları gibi hızla kaybolmaktaydı.

“Bu adamı tanıyorum işte,” dedim.

“Öyle mi?”

“Tabii ki. Hadi ama. Bu adamı tanımamak için Tibet’te falan yaşamak lazım. Tibet’teki gazeteciler bile *Times* ya da *Newsweek* okuyorlardır. İki gazete de, sadece geçtiğimiz yıl içinde sanırım beş kere falan bu adama yer verdi. Ty Winsloe bu. Milyarder ve inek bir bilgisayarçı.”

“Onu kişisel olarak tanıımıyorsun yani?”

“Kişisel olarak tanımak mı? Keşke. Onunla röportaj yapmış olmak, benim gibi ismi duyulmamış bir gazeteci için kariyerinin dönüm noktası olurdu.”

Sanki cevaplamamam gereken bir soruyu cevaplamışım gibi suratını astı. Ama bir şeyler söyleyerek karşılık vermek yerine, iki fotoğrafı da önüme uzatarak beklemeye başladı.

“Tamam, pes ediyorum,” dedim en sonunda. “Bütün bunların kurtadamların varlığını kanıtlamakla bir alakası var mı? Lütfen, lütfen, lütfen, bu adamların kurtadam olduğunu söyleme bana. Tarzınız bu mu yoksa? İnternete bir hikâye koyup aptal bir gazeteciye ağzınıza düşürdükten sonra, kurtadam olan milyarderlerle ilgili palavralar mı atıyorsunuz?”

“Ty Winsloe bir kurtadam değil, Elena. Olsaydı bilirdin.”

“Nasıl? Bir yanlış anlaşılma oldu sanırım. Size gönderdiğim e-postada da söylediğim gibi, bu benim ilk kurtadam deneyimim. Bu alanda uzman olan insanların olması gerçekten ürkütücü bir düşünce ama ben onlardan biri değilim.”

“Sen buraya haber yazmak için gelmedin, Elena. Evet, gazetecisin ama o türden bir gazeteci değilsin.”

“Demek öyle? Neden buradaymışım peki?”

“Sürü’nü korumak için.”

Gözlerimi kırıştırdım. Kelimeler boğazımda takılı kalmıştı sanki. Sessizlik son birkaç saniyeyi ele geçirince, bu sürenin daha fazla uzamasına izin vermemek için, “Ne? Neyimi?” dedim.

“Sürü’nü. Diğerlerini. Diğer kurtadamları,” dedi.

“Ha, demek ben...” yüzüme, bilmişlik taslıyormuşum gibi bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım, “...kurtkadınım?” Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Böyle bir şey daha önce başıma gelmemişti. Şimdiye kadar insanların dikkatini çektiğim olmuştu tabii ki, ‘gecenin o saatinde ormanda ne yapıyordun?’ gibi sorulara alıştım ama daha önce kimse beni kurtkadın olmakla suçlamamıştı. İnsanların dünyasında hiç kimse, birini kurtkadın olmakla suçlamazdı ki. Kendime yakın hissettiğim ve beni dönüşürken gören bir insan bile sonradan, hayal gördüğünü söyleyip bu gerçeğin üzerini kapatmayı tercih etmişti.

“Elena Antonov Michaels,” dedi Paige. “Antonov, annenin kızlık soyadı. 22 Eylül 1968 tarihinde doğdun. Anne ve baban 1974 yılında bir araba kazasında öldüler. Güney Ontario’da koruyucu aileler tarafından büyütüldün. Toronto Üniversitesi’ne gittin ama üçüncü yılında okulu bıraktın. Birkaç yıl sonra, lisans eğitimini gazetecilik alanında tamamlamak için okula geri döndün. Eğitim hayatındaki bu boşluğun nedeni neydi? Ben söyleyeyim; ısırıldın. Hem de sevgilin tarafından. Clayton Danvers. Göbek adı yok. 15 Ocak 1963 doğumlu...”

Geri kalanını duymadım. Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. Yer, ayaklarımın altından çekilip alınmıştı. Kendimi sabit tutabilmek için masanın kenarına tutundum ve yeri yeniden altımda hissedebilmek için ayaklarımı hareket ettirdim. Paige'in dudakları oynayıp duruyordu ama ne dediğini anlamıyordum.

Bir şey beni sandalyeme geri getirdi. Ayak bileklerimde, birileri sanki beni bağılıyormuş gibi bir baskı hissettim. Başımı eğip aşağı baktığımda bana engel olan hiçbir şeyin olmadığını gördüm.

Paige ayağa kalktı. Bense sandalyemde geriye kaykılmış-tım, bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Panik duygusu göğsü-me kadar yükselmişti. Geri itmeye çalışarak, “Bu, bir numara,” dedim içimden. “Basit bir illüzyondan ibaret her şey.” Sonra ona baktım. Bu kez sesli bir şekilde, “Bu yaptığın her neyse, bir an önce durdursan iyi edersin. Üç kadar sayacağım,” dedim.

“Beni tehdit...”

“Bir.”

“...etme, Elena. Seni...”

“İki.”

“...bağlamaktan çok daha fazlasını...”

“Üç.”

“...yapabilirim.”

Masanın bana yakın olan ayaklarını tuttum ve havaya fırlattım. Bacaklarımdaki baskı yok olunca yerimden fırladım, Paige'le aramızdaki mesafeyi hızla geçip onu yakasından yakaladım ve sırtını duvara yapıştırdım. Bir şeyler gevelemeye başlamıştı. Boynunu tutup iyice bastırdım.

“Bak sen, tam zamanında gelmişim desenize,” dedi arkamızdan gelen bir ses.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, odaya bir kadının girmekte olduğunu gördüm. Yetmiş yaşlarında vardı, kısa boylu ve tombulca bir kadındı. Saçları çoktan ağarmıştı. Küpeleriyle uyumlu inci bir kolye takıyordu ve üzerinde de çiçek desenli

bir elbise vardı. 1950'lerdeki televizyon dizilerinin geleneksel anneannesiydi yani.

“Ben Ruth. Paige’in büyük halasıyım,” dedi, sanki yeğeni karşısında boğazlanmıyor da, güzel ve sıcak bir ikinci çayının keyfini çıkarıyordu. “Olayları kendi başına mı halletmeye çalışıyorsun, Paige? Bak ne yapmışsın yine! O morlukların iyileşmesi haftalar sürecek ve ben de yanımda boğazlı bir kazak getirmedim.”

Paige’in boğazında olan ellerimi gevşettim ve kadına daha düzgün bir karşılık vermek için kendimi toparladım. Aklıma, söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Ne diyebilirdim ki? Bir açıklama bekliyorum mu diyecektim? Bunu sormak, bir şeyler sakladığımı itiraf etmekten çok daha tehlikeliydi. Paige’in suçlamalarının deli saçması olduğunu ve buradan defolup gideceğimi söylemek en iyisiydi. Buradan çıktıktan sonra, bu işin ardında ne olduğunu araştırmaya başlayabilirdim. Deliliğin sınırına yaklaşmış biri gibi, Paige’e sinirli bir bakış fırlattım ve onu bırakıp kapıya yöneldim.

“Lütfen gitmeyin,” dedi Ruth, bir elini kolumun üzerine koyarak. “Sizinle konuşmamız gerek, Elena. Bu tatsızlığı telafi edebilirim belki.”

Bu sırada Paige iyiden iyiye kızarmıştı ve bakışlarını benden kaçırıyordu. Kolumu nazikçe Ruth’un elinden kurtardım ve bir adım daha attım.

“Lütfen gitmeyin, Elena. Sizi burada zorla tutabilirim ama bu seçeneği kullanmamayı yeğlerim, şimdilik.”

Kapıya doğru atıldım ve kapının kolunu iki elimle zorlamaya başladım. Ruth bir şeyler söyledi ve ellerim donup kaldılar. Ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ama verdiğim emirleri dinlemiyor gibilerdi. Parmaklarım da işe yaramaz bir haldeydi.

“Büyü bu şekilde işe yarıyor,” dedi Ruth. Sesi, uyumsuz bir öğrenciyi sakinleştirmeye ve ona sözünü dinletmeye çalışan otoriter bir öğretmenin sesi gibiydi. “Ben emri verene kadar büyü, ellerinizin bu şekilde kalmasını sağlayacak.”

Ruth birkaç kelime daha söyledi. Ellerim serbest kaldı ama bu sefer de dengemi kaybettim. Geriye doğru düşerken Ruth beni tuttu.

“Lütfen kalın,” dedi. “Size yapabileceğimiz bağlama büyüler de var ama pek medeni sayılmazlar.”

“Büyü mü?” dedim şaşkınlıkla.

“Evet, cadılıktan bahsediyorum,” dedi Ruth. “Ama sanırım şimdiye kadar bunu çoktan anlamışsınızdır. Buna inanmak isteyip istememeniz ayrı bir mesele. Baştan başlayalım, olur mu? Ben Ruth Winterbourne. Arkanızdaki düşüncesiz genç kadın da benim yeğenim olur. Sizinle konuşmamız gereken şeyler var.”

HOKUS POKUS

Koşmak istiyordum, pencereleri, kapıları açıp koşmak, Ruth ve Paige yalnızca görüş alanımdan değil, aklımdan da kaybolana kadar koşmak... Aklımda, durmaktan başka bir şey kalmayana, ayaklarım acıyana, ciğerlerim yanana kadar koşmak. Neler olup bittiğini bir an bile düşünmeden, arkama hiç bakmadan... Dünyanın en doğal tepkisi değildi bu, biliyordum. Ama benim iyi olduğum konu buydu. Koşmadığımda bile, oturup korkularıyla yüzleştüğimde bile içimin bir parçası hep koşuyor olurdu sanki.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum; olduğun yerde kal ve bu meseleyi hallet. Paige'in iddialarını yalanla ve bu kadınların neyi, ne kadar bildiklerini öğren! Paige sadece bir kurtkadın olduğumu bildiğini söyleseydi – bu durum her ne kadar rahatsız edici olsa da – bununla baş etmek o kadar da zor olmazdı. Ama geçmişimi önüme sermişti. Öğrendiği şeylerin bir kısmını internette bulmuş olabilirdi ama özel hayatıma burnunu sok-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ması beni ayrıca rahatsız etmişti. Üstüne bir de Clay'le olan geçmişimden bahsetmiş, hatta doğum günümü de söylemişti. Vücudumdaki her bir hücre bu meseleyle sonra ilgilenmemi ve arkama bakmadan koşmamı söylüyordu. Ama Ruth'un söylediklerini duyunca durup düşünmem gerektiğini anlamıştım.

İki yabancınnı beni kurtkadın olmakla suçladığını ve bunun üzerine kaçıktan başka bir şey yapmadığını Jeremy'ye söylemek ister miydim gerçekten? Ha, bana kızmazdı, orası ayrıydı. Beni anlardı. Kötü olan da buydu zaten. İşleri neden elime yüzüme buluşturduğımı anlamasını istemiyordum. Onun, benimle gurur duymasını istiyordum. Tamam, baba yerine koyduğum bir adamdan onay beklemek için çok geç bir yaşıyordım belki ama... Bu, böyleydi işte. Clay beni ısırıdıktan sonra benimle ilgilenen, hayatımı yeniden düzene sokmak için kendi hayatını veren kişi Jeremy'ydi. Bu görevlere her gidişimde, bana güvenmekle bir hata yapmadığını ona kanıtlamak istiyordum. Bana sarf ettiğı emeklerin karşılığını on katıyla verdiğimi ve Sürü için değerli olduğumu ona kanıtlamak... Şimdi olası bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda New York'a geri dönecek ve 'özür dilerim ama halledemedim,' mi diyecektim? Böyle bir şeyi ölse de yapamazdım. Şu an koşmaya bir başlarsam eğer asla durmazdım ve kazanmak için geçtiğimiz bir yıl boyunca o kadar uğraştığım her şeyi, Stonehaven'daki hayatımı kabullenmek için yaptıklarımı, Sürü'yü, Clay'i, her şeyi çöpe atmış, on sekiz ay önceki zavallı yaşantıma geri dönmüş ve uğruna emek harcadığım her şeyden vazgeçmiş olurdu.

Bu yüzden gitmedim. Ruth'la bir anlaşmaya vardık; hiçbir şeyi kabul etmeden, önce onun söyleyeceklerini dinleyecektim. Eğer istersem söylediklerini kocakarı saçması şeyler gibi karşılayabilecek ve kibarca reddedebilecektim.

Fırlattığım yerden kaldırdığım masayı yerine koydum. Ruth ve ben sandalyelere geçerken, Paige koltuğa oturdu. Halası geldiğinden beri tek kelime etmemişti.

Ruth, bana bir fincan çay doldururken, "Cadılara inanır mısınız?" dedi

“Şu modern cadılık işlerinden mi bahsediyorsunuz?” dedim dikkatlice.

“Hayır. Soydan geçen cadılıktan bahsediyorum. Soydan soya geçen kurtadamlık gibi.”

Ben itiraz etmeye yeltenince bir elini kaldırıp beni durdurdu.

“Kabul etmenizi beklemediğim konusunda anlaşmıştık. Yaşlı bir kadınla dalga geçiyormuşsunuz gibi yani. Eğer cadılara inanmıyorsanız, o zaman bundan daha gerçek dışı olan bir şeye de inanmadığınızı varsayıyorum. Tamam, o zaman en baştan başlayalım. Cadıların ve diğer varlıkların var olduklarını kabul edelim. Bu varlıkların, ki biz onlara ırklar diyoruz, birbirlerinden haberleri var ve periyodik olarak toplanıp, muhtemel tehlikeler hakkında kendi aralarında bilgi yayıyorlar. Şimdi, kurtadamların da bu birliğin bir parçası olduğunu varsayarsak...”

Ağzımı açtım ama Ruth beni yine durdurdu.

“Pekâlâ,” dedi. “Sizin tarih dersine ihtiyacınız yok. Biz de buraya bunun için gelmedik zaten. Paige’in de dediği gibi, buraya sizi uyarmak için geldik. Paige henüz o kısma gelmemiş miydi yoksa?”

“Ona fotoğrafları gösterdim,” dedi Paige. “Açıklama kısmına gelemedik.”

Ruth, “O zaman ben anlatayım,” diyerek devam etti. “Bu adamlar, yani insanlar, bizim başımıza biraz dert oldular. Hatta birazdan daha fazla. Yüzleştirmeler, suçlamalar, adam kaçırmalar. Sizin anlayacağınız, bilmeleri gerekenden daha fazlasını biliyorlar.”

“Bu ikisi mi?” dedim masanın üzerine yeniden konulan fotoğrafları göstererek. “Ty Winsloe mu? Cadıları mı kaçırıyor-muş? Özür dilerim ama konudan biraz saptım galiba. Bunların hiçbirini kulağa mantıklı gelmiyor.”

“Artık ne geliyor ki zaten?” dedi Ruth belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Bir zamanlar endişelenmemiz gereken tek şey,

kamp ateşi yakan ve engizisyon mahkemeleri kuran insanlardı. Şimdi işin içinde devasa bilgisayarlar da var. Beni dinlemek için burada uzun süre kalmayacağınızı bildiğimden, ayrıntılara girmiyorum. Hem her şeyi açık etmeden yaratacağım merak duygusunun Sürü'nüzün de toplantıya katılmasını sağlayacağını umuyorum.”

“Ben gerçekten...”

“Bu insanlar kurtadamların var olduğunu biliyorlar ve işleri kurtadamları aramak. Tıpkı bizim gibileri aradıkları gibi.”

Arkama yaslandım ve önce Paige’e, sonra Ruth’a baktım. Ruth yeşil ve keskin gözleriyle beni izliyordu. Paige de beni izliyormuş gibi yapıyordu ama Ruth’unkilere tıpatıp benzeyen yeşil gözleri uzakta bir yerlere kilitlenmişti. Bana bakıyordu ama beni görmüyordu.

“Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındasınızdır umarım,” dedim. “Hadi ben kurtkadınım diyelim. Bana cadılarla alakalı bu deli saçması hikâyeyi anlatıyorsunuz ve yalnızca cadı olduğunuzu söylemekle kalmıyor, aynı zamanda Birleşmiş Milletler’in doğaüstü versiyonunu kurduğunuzu da söylüyorsunuz. Ve Birleşmiş Milletler Konseyi’nin delegeleri olarak, şeytani inek bilgisayarlılar hakkında benimle iletişim kurmak istediniz, öyle mi?”

“Onlar şeytani değil,” dedi Ruth. “Daha önce de söyledim gibi, onlar insan.”

“Bu konuyu gerçekten ciddiye alıyorsunuz yani?”

“Bu konu zaten ciddi,” dedi Paige, buz gibi bakışlarını esirgemeden. “Belki de seni seçmekle hata ettik.”

“Ha, o konuya gelince... Sahi, neden beni seçtiniz? Yoksa bu hikâyeyi internete koymakla yalnızca bir kurtadamı kendinize çekeceğinizi mi düşündünüz? Böyle bir komplo teorisinin olduğunu kabul edelim, dışarıda kurtadamları avlayan insanlar da olsun. Sizin bu hikâyenize onlar neden düşmedi peki?”

“Hikâyeye bir sürü cevap aldık zaten. Biz sadece... sizin karşılık vermenizi beklemiyorduk.”

“Benim mi?”

“Birkaç yıl önce konseyimizin karşısına bir kurtadam çıktı. Sizin Sürü’nüze ait değildi, dışarıdan biriydi. Kurtadamlarla bir şekilde iletişim kurmamız gerekebilir diye düşünerek onunla iletişimi koparmadık. Bu dert başımıza açılınca onu bulduk ve... birkaç bilgiyi bizimle paylaşması konusunda ısrarcı olduk diyelim. Sizin Sürü’nüzle ilgili bildikleri vardı. Sürü’de kimlerin olduğunu, nerede yaşadıklarını ondan öğrendik. Dahası sizi ve geçmişinizi de öğrendik. Var olan tek kurtkadın olarak kendi ırkınız arasında epey ünlüymüşsünüz.” Ruth gülümsedi ve boş bir şekilde yüzüne baktı. Sonra konuşmaya devam etti. “Gerçekçi kurtadam haberlerinin peşinde olduğunuzu ve yanlış davrananların peşinden gittiğinizi biliyorduk. Oldukça ilginç bir görev. Cadılar Meclisi’ni terk eden cadılar için biz de aynı şeyi yapıyoruz. Bu yüzden doğrudan iletişime geçmek yerine, size bu şekilde ulaşmayı tercih ettik.”

“Yani?”

“Yani Sürü’nün bir üyesisiniz. Tek kurtkadın olarak da biraz daha... uygun göründünüz. Bir kadınla iletişim kurmanın daha kolay olacağını düşündük.”

Yani başka bir deyişle, daha *saf* olmam beklendiği için ben seçilmiştim. Şiddetle tehdit etmenin daha uzak bir ihtimal olarak görüldüğü kişi olarak mı yoksa? Eğer nedeni ikincisiyse, direkt olarak Sürü’nün başındaki kişiye gitmeleri gerekirdi. Aramızda en akli başında olanımız Jeremy’di. Aynı zamanda en açık görüşlü olanımız da oydu. Kısacası bu toplantı için en uygun kişiydi. Hem iletmeleri gereken bir şey varsa bunu doğrudan Alfa’ya söylemek daha sağlıklı olmaz mıydı? Tabii belirli bir sebepten ötürü bunu yapmak istememişlerse...

“Kulağa hâlâ garip geldiğini biliyorsunuz,” dedim. “Beni neden ve nasıl seçtiğinizi bir kenara koyalım. Beni buraya getiriyorsunuz ve ikinci sınıf film replikleri gibi, ‘kim olduğunu biliyoruz,’ falan diyorsunuz. Hiç kusura bakmayın ama ben burada gizli bir kamera ararım. Hadi bu hokus pokus işlerine de inanıyorum diyelim, peki bu bahsettiğiniz Birleşmiş Milletler

Konseyi’nde şimdiye kadar neden hiç kurtadam olmadı? Eğer iddia ettiğiniz gibi cadıysanız, daha önce de karşınıza kötü adamlar çıkmış olmalı.”

“Biz de ifşa edilme tehlikesiyle en az sizin kadar karşı karşıya kalıyoruz,” dedi Ruth. “Ama önceden hep tek tek gelirlerdi. Bu seferki farklı. Bu seferki hepimizi ilgilendiriyor. Bu nedenle birlikte hareket etmeliyiz.”

“Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için yani,” dedim ağzımın kenarıyla.

“Burada şaka yapmıyoruz!” dedi Paige.

“Bize hâlâ inanmıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Ruth. “Gördüklerinize rağmen, cadı olduğumuza bile inanmıyorsunuz, öyle mi?”

“Daha belirgin şeyler de yapabiliriz,” dedi Paige. “Ağzını kalıcı olarak kapatmamıza ne dersin?”

“Paige!” diye uyardı Ruth. “Yeğenimin taşkınlığını hoş görün. Ama dilerseniz, size daha iyi bir gösteride bulunabiliriz. Bağlama büyüsü gibi medeni olmayan bir şey olmayacak elbette.”

“Almayayım, sağ olun,” dedim.

“Neden?” diye sordu Paige. “İnanmadığın için mi, yoksa inanmak istemediğin için mi?”

“Yapacağımı söylediğim her şeyi yaptım. Gitmedim ve söylediklerinizi dinledim. Şimdi de gidiyorum,” dedim.

Ben ayağa kalkınca Ruth koluma dokundu. “En azından size anlattıklarımızı liderinize anlatın. İki gün içinde toplanıyoruz. Büyük ırkların delegeleri konuyu tartışmak için hep birlikte olacaklar. Sürü’nüzün de bize katılmasını çok isteriz. Buyurun, kartım.”

Ruth bana bir kartvizit uzattı. Bir anlığına kartın üzerinde ‘Ruth Winterbourne, her türlü büyü ve sihir işleriniz yapılır’ yazmasını bekledim ama yalnızca ‘Winterbourne Tasarımları, kadınlar için tasarım kıyafetler’ yazıyordu. Adres olarak da

Massachusetts verilmişti. Salem'den olmamaları da ayrıca bir hayal kırıklığıydı benim için.

“Evet,” dedi Ruth, yüzünde bir gülümsemeyle. “Gerçek bir kurumun, gerçek bir kartviziti bu. Büyü işinde bu aralar pek para yok, siz de takdir edersiniz ki.”

“Ben... şey...”

“Cebinize koyun da, hepimiz buradan çıktıktan sonra kartı çöpe atacaktıysanız gibi davranalım. Arayacak olursanız lütfen cep telefonu numaramı kullanın. Buradan çıkınca Vermont'taki toplantı yerine gideceğiz. Siz de gelmeye karar vererseniz New York'tan pek uzun sürmez. Umarım gelirsiniz.”

Ağzımda bir şeyler geveledikten sonra kartı cebime koydum ve odayı terk ettim.

Oteli terk ettikten sonra cadılar ve milyon dolarlık komplo teorileri hakkında düşünmeye başladım. Doğaüstü başka canlıların da olabileceği fikrine inanmak her ne kadar zor olsa da cezbedici bir fikirdi. Tamam, düzenli olarak kurda dönüşen biri için bu konuda şüpheci davranmak biraz komik kalıyordu ama ne yapayım? Kurtadamların gerçekten var olduklarına inandığımda neredeyse altı aydır kurtkadındım. Jeremy'nin önümde form değiştirmesi yetmezmiş gibi, ben de form değiştiriyordum ama kurtadamların var olmadığına bir şekilde kendimi inandırmanın yolunu bulmuştum işte. Ciddi seviyelerde bir inkâr yeteneğim vardı. Kurtadamların doğanın bir anormalliği olduğunu kabul etmek, dünyanın tek bir tür tarafından işgal edildiğine inanan – bir zamanlar benim de dâhil olduğum – insan topluluğu için yeterince zordu zaten. *Zombilerin ve vampirlerin* bu yeryüzünde dolandığı düşüncesi fazlasıyla garipti. Ama Ruth zombilerden ve vampirlerden hiç söz etmemişti ki. Sadece cadılar ve... diğer ırklar demişti. Cadıların varlığına inanabiliyordum. Hatta bazı insanların dünyadaki gücü dizginlemenin bir yolunu bulduğuna inanmak, insanların kurtlara dönüştüğüne inanmaktan bir nebze daha kolaydı.

Kendi otel odama girdiğimde telefon çalıyordu. Bir an durdum, ne yapsam acaba diye düşündükten sonra telefonu açma-

ya karar verdim. Hem arayan, aramasını beklediğim kişi olmayabilirdi de.

Ben daha ahizeyi kulağıma bile götürmeden, “Pittsburg’da ne işin var senin?” dedi telefonun diğer ucundaki kişi.

Telefonun sesini kısmaya yarayan bir düğme var mı diye kontrol ettim ve kapatma düğmesine *yanlışlıkla* basmam mı acaba diye geçirdim aklımdan. “Senin sesini duymak da çok güzel, Clayton. Yolculuk çok iyi geçti. Sorduğun için sağ ol. Detroit nasıl?” dedim.

“Cehennemin yedinci katından daha sıcak ve berbat kokuyor,” dedi homurdana homurdana. Güneyle aksanı daha da belirginleşmişti ve kulağımın zarını delmekle tehdit eden sesi daha katlanılabilir bir seviyeye inmişti. “Pittsburg’a gideceğini neden haber vermedin?”

“Haber verseydim eğer benimle gelmek için ısrar ederdin. Senin-”

Sözümü keserek, “Çok geç, bavulumu toplamaya başladım bile,” dedi.

“Yardıma da beni korumana da ihtiyacım yok!”

“Peki, yoldaşlık etmeme, hayatım? Ona da mı ihtiyacın yok?”

Derin bir nefes aldım. “Biraz rahat bırak beni. Pazartesi günü yanına geliyorum zaten.”

“O zaman seni iki uçak yolculuğu yapmaktan kurtarayım. Bu gece arabayla yanma gelirim. Senin işin bittikten sonra birlikte Detroit’e-”

Bu kez ben onun sözünü kestim. “Hayır!”

“Ben sadece-”

“Kontrol delisi, takıntılı ve aşırı korumacı oluyorsun.”

“Seni özledim diyecektim.”

İnat ederek, “İyi denemeydi ama cevabım hâlâ hayır. Bu işi tek başıma da halledebilirim,” dedim.

“Bu arada, halletmeye çalıştığın şey tam olarak neydi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yarın anlatırım. Jeremy’yle konuştuktan sonra.”

“İyi bir şeyler mi?”

Clay’i deli etme faslı başlıyordu. “Olabilir,” dedim.

“Eğlenceli mi?”

“Kargaşa çıkacağından hiç şüphelen olmasın.”

“Hadi ya, söyle o zaman.”

“Sonra.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Dalga geçmemi mi istiyorsun?”

“Neden olmasın? Bir saat içinde Pittsburg’da olmamı istiyorsan...”

“Altı saatte ancak gelirsin.”

“İddiaya var mısın?”

Bu, bir süre böyle devam etti. Kesin konuşmak gerekirse tam olarak kırk beş dakika. Konuşmanın sonuna geldiğimizde Clay, Pittsburg’a gelmemeye ikna olmuştu. İstemeye istemeye tabii. Yeniden birlikte olmaya başladığımızdan beri daha az kontrol delisi, daha az takıntılı ve daha az aşırı korumacı davranmaya çalıştığını itiraf etmem gerekiyordu. Elbette her şeyden vazgeçip, yarı bağımsız bir hayat yaşamama izin verdim diyemezdim. Yatak odalarımız ayrıydı, bu kadar. Ayrı yatak odası da bir şey ifade etmiyordu. Ayrı bir yatak odamın olması yalnızca eşyalarımı koyacağım bir yer olduğu anlamına geliyordu. Yoksa ben nerede uyursam Clay de orada uyuyordu, çünkü günün yirmi dört saati birlikte olmamızı istiyordu.

İlişkimizi kurtarmak istiyordum ve tüm bunların Clay’in doğası gereği olduğunu kabul etmiştim. Daha çocuk yaşta ısırılmış ve nasıl insan olması gerektiğini kolay kolay hatırlayamamıştı. Yaşadığı deneyimler de, insan olmayarak çok da bir şey kaçırmadığını anlamasına yaramıştı. İnsan olduğundan daha çok, kurttu Clay. Birliktelik konusuna gelince, bir kurdun, hayat arkadaşına ‘benim biraz yalnız zaman geçirmem lazım’ ya da ‘biraz kişisel alana ihtiyacım var’ dediğine şahit olma-

mıştı haliyle. Benimsedikleri ‘hayat boyu süren ilişki’ türü de ağır kişisel terapilere ihtiyaç duymadan gayet güzel bir şekilde ilerliyordu. Tabii onlara göre...

Clay’le neredeyse on iki yılı aşkın bir süredir birlikteydik. *Birlikte* demek çok hafif bir tabir kalıyordu sanırım. On iki yıl önce birlikte olmaya başlamıştık ama sonra beni ısırmıştı falan... On iki yıl boyunca arada bir ayrılma, yeniden bir araya gelmelerin ardından yelkenlerimi indirmiş ve onu sevdiğime, onsuz yaşayamayacağıma karar vermiştim. Yani anlayacağınız, bizimki Harlequin romantizmiydi. Gerçi Harlequin bile bizim ilişkimizi muhtemelen onaylamazdı. Clay ve ben, benzinle çıkmak gibiydik. Aramızdaki o devasa ve inanılmaz ateş, havai fişeklerin patlamasını sağlıyordu ama aynı zamanda yok edici yıkımlara da sebep oluyordu. Bunun da böyle olduğunu kabul etmek gerektiğini en sonunda anlamıştım. Clay’le ilişkimiz hiçbir zaman sakin ve sabit bir ilişki olmamıştı ve olmayacaktı da. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de böyle bir şey istemiyorduk zaten. Mutlu bir aile yaşamı diğer insanlar içindi. Aramızdaki ateş ne kadar büyükse, havai fişekler ne kadar fazla patlıyorsa biz de o derecede mutluyduk.

O gece gözüme uyku girmedi. Yatağa uzandım ve uyumama bir türlü izin vermeyen bir huzursuzluğun pençesinde tavanı izledim. Her şeyden önce bir cadı sorunsalı vardı. Onlar gerçekten cadı mıydı, yoksa değiller miydi? İki türlü de bende güven duygusu oluşturmamışlardı, çünkü söylediklerinin çoğu bir anlam ifade etmiyordu. Cadı değillerse insanlardı ve bu durumda da kurtkadın olduğumu bilen en az iki insan var demekti. Aklım neredeydi benim, Tanrı aşkına? Otelden ayrılır ayrılmaz Jeremy’yi aramam gerektiğini biliyordum. Bütün bunları anlatmak için bütün bir gün boyunca beklediğimi duyunca pek sevinmeyecekti. Onu şimdi mi arasaydım acaba? Saat neredeyse sabahın üçü olmuştu. Uçağım sekizde kalkacaktı. Herhâlde bekleyebilirdi. Yoksa beklememeli miydi?

Yataktan kalktım ve aklımı dağıtmak için koşmaya karar verdim. Yani normal bir şekilde koşmaya. Kurda dönüşüp

Pittsburg’da dolaşmak kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, şu an aradığım türden bir heyecan değildi bu. Şortumu ve tişörtümü giyip otel odasından ayrıldım ve sokaklarda koşmaya başladım. Büyük şehirler gece koşularına çok da elverişli yerler değildiler. Pittsburg’da, gecenin üçünde tek başına koşan bir kadın gören herkes istisnasız, onu kovalayan bir adam olduğunu düşünürdü.

Nereyse bir kilometre koşuktan sonra birilerinin beni takip ettiğini fark ettim. Hiç şaşırtıcı değildi, çünkü gecenin bir yarısı sokakta tek başına koşan bir kadın dikkatleri üzerine mutlaka çekecekti. Özellikle de niyeti pek de iyi olmayan dikkatleri. Adamın teki üzerime atlarsa onu elimin tersiyle duvara fırlatırdım tabii, böylece dünya bir tecavüzcüden daha arınmış olurdu ama bu, temizlemem gereken bir ceset olacağı anlamına da gelirdi. Sorun sadece ceset de değildi, böyle bir şeyi yapamazdım. Adamın biri bana silah çekse ve onu öldürmek zorunda kalsam bundan pişmanlık duyardım. Ya adamın böyle bir şeye ilk girişimiye? Ya hafifçe korkuttuğumda geri çekilip gidecekse? Evde karısı ve çocukları varsa, onlara yemek alabilmek için benden sadece birkaç dolar koparmak istemişse? Bunları düşününce, en iyisi bu durumlardan kaçınmak olacaktı. Vahşi kurtlar da insanların karşısına çıkmaktan kaçınarak hayatta kalmaya çalışırlardı. Zeki kurtadamların da yapması gereken buydu.

Ayak sesleri yaklaştığında bunun bir tesadüf olmadığını hissettim. Koşmaya devam ederek üç sokak öteden döndüm ve büyük bir daire çizdim. Ayak sesleri de beni takip etti. Rüzgârı arkama alıp havayı koklayarak, beni takip edenin kurtadam olup olmadığını kontrol ettim. Tek kurtkadın olarak, birkaç düzine kurtadamin arasında bir ödül gibiydim. Sevgilimin de en nefret edilen ve aynı zamanda en korkulan kurtadam olması değerimi katlıyordu elbette. İtler beni becermeyi ve Clay’i sırtından bıçaklamayı istiyorlardı ve bu iki şeyi aynı anda yapma dürtüsü bazı İtlerin karşı koyamayacağı kadar cezbediciydi. Pittsburg’da yaşan bir İt olup olmadığını bilmiyordum ama on-

lar hep göçebe yaşarlardı ve benim dosyalarım da hiçbir zaman tam olarak güncel değildi.

Ama beni takip eden kişi İt değildi. Kurtadamların ilk bakışta anlaşılmayan gizli bir kokusu vardı ve o kokudan bu adamda yoktu. Takip eden bir insandı. Kokusundan, bunun dışında bir şey anlayamamıştım. Tıraş kolonyası sürünemişti ve deodorantını yenileme vaktinin geldiğini söyleyen bir vücut kokusu yoktu, temiz kokuyordu, hem de oldukça temiz. Bir tecavüzcüden ya da bir soyguncudan bu kadar temiz olması beklenmezdi sanırım. Tamam, her serseri öyle benim düşündüğüm gibi pespaye ve üstü başı kir içinde değildi. Hatta çoğu öyle değildi ama bu tür insanlar temizliğe çok düşkün de sayılmazlardı. Merakım baskın gelince dönüp adama bakmaya karar verdim.

Koşmaya devam ederek arkamı döndüm, ilk sokağa saparken de göz göze gelmekten kaçınarak adama şöyle bir baktım. Biraz ilerledikten sonra durup çömeldim ve sanki ayakkabımın bağcığı çözülmüş gibi davranarak, zaten bağlı olan bağcığı çözdüm. Çözüp üçüncü kez bağlamamın ardından arkamdaki gölge sabırsızlanmaya başlamış olmalıydı, çünkü gizlendiği yerden çıktı ve belli belirsiz bir şekilde göründükten sonra, sokağın diğer tarafındaki bir apartmanın kuytululuğuna saklandı.

Ayağa kalkıp gerinme hareketleri yapmaya başladım. Birkaç hareket yaptıktan sonra durdum ve adamın saklandığı apartmanın bitişiğindeki boşluğa doğru tüm gücümle koşmaya başladım. Gölgenin beni sakladığına emin olunca etrafıma baktım ve boş bira şişelerinden birini alıp sokağın benden en uzak olan köşesine doğru fırlattım. Gürültüye yöneldi ve benden uzaklaşarak başka bir yöne gitmeye başladı.

Karaltıdan yürümeye gayret ederek adamın ilerleyişini izledim. Bir seksen beş, bir seksen yedi boylarındaydı; ortalama bir erkek boyu. Koyu renk pantolon ve yine koyu renk bir ceket giymişti, her ikisi de boldu. Kafasına şapka takmıştı; beyzbol şapkası olabilir miydi? Ayaklarında da çamur olmuş botlar vardı. Yavaşlayarak durdu, etrafına bakındı ve yeniden ilerlemeye başladı. Ormanda bir oraya, bir buraya koşan bir nişancı gibi,

kafası sağı sola hareket ediyordu. Elinde bir şey sallanıyordu. Silahı mı vardı? Büyükçe bir silah hem de? Pittsburg'da, gecenin bir yarısı, bir Vietnam gazisi tarafından takip ediliyor olamazdım. Geçen hafta Clay'le *Platoon*'u izlemiştik ve sanırım etkisinde biraz fazla kalmıştım. Muhtemelen adamın elinde ucuz bir viski şişesi vardı.

Duvara yakın durmaya çalışarak ona biraz daha yaklaştım. Elinde tuttuğu şeyden parlak bir ışık saçılıyordu. Ve evet, bu kesinlikle bir silahtı. Üzerindeki kıyafetler de kamuflaj kıyafetleriydi ama kamuflaj kıyafetleri siyah olmazdı ki. Ya da ben öyle zannediyordum.

Adam bir kez daha durunca duvara iyice yapıştım ve beklemeye başladım. Beyzbol şapkasını çıkarıp başını sıvazladı. Gecenin sessizliğinde, kısa saçlarının parmaklarına sürtünürken çıkardığı sesi bile duyabiliyordum. Saçları kısacıktı, asker tıraşı kısalığındaydı. Şapkasını taktı, cebinden bir şey çıkardı, elini çevirdi ve çıkardığı şeyi kulağına tuttu.

“Bu taraftan mı geldi?” dedi.

Elindeki şey telsiz olmalıydı, çünkü numara tuşladığını görmemiştim.

“Evet... Sanmıyorum. Beni o yola sürükledi sanırım. Korkup kaçtı. Beni hazırlıksız yakaladı... Evet... Yok, yok, öyle olsaydı fark ederdim. Önümde duran kurdu da kaçırarak değilim herhâlde.”

Kurt mu? Kurt mu dedi?

Bugün gerçekten de şans benden yana değildi.

HOUDINI

“Hayır,” dedi adam. “Ne? Evet, muhtemelen... Tucker’ı da kontrol edecek misin? Hayır, yürürüm. Pierce’a apartmanın arkasına park etmesini söyle... Öyle mi? Neyse, uzak değil... Birkaç dakika sonra konuşuruz.”

Telsizi cebine tıktırdı. Silahı kaldırdı, sonra bir vidayı mı gevşetti, silahın bir yerini mi çekti bilmiyorum ama her ne yaptıysa silah küçüldü. Bakın, ben Kanadalıyım, tamam mı? Sokak silahlarının nasıl çalıştıklarını nereden bileyim? Adam bir şeyler yaptı ve silah bir anda yarı boyutuna düştükten sonra kılıfına soktu. Tüm anladığımı buydu.

Adamı arka sokağa kadar takip ettim. Söylediği yerde, kendisi gibi kamuflaj desenli bol kıyafetler giyen başka bir adamla buluştu. İkisi de şapkalarını çıkarıp katlanabilir sırt çantalarına koydular. Sonra silahların görünmemesi için mümkün olduğunca fazla çaba göstererek ceketlerini çıkardılar. Doğuya yöneldiler, ben de takip etmeye devam ettim.

Üçüncü dönemeçte nereye gittiklerini anlamıştım. Gittiklerini tahmin ettiğim yerden birkaç kilometre ötedeydik ama orası olduğunu biliyordum. Yanılmamıştım da; üç blok ilerlediler, sola döndüler, sağa döndüler, üç blok daha ilerlediler ve öğleden sonra Winterbournelarla buluştuğum otelin önüne geldiler. Yani Winterbournelerin otel odasında eli silahlı adamların saklandığına dair endişelerim yersiz değildi. Silahlı yardakçılarına beni otel odasında yakalatmak yerine, bu iş için gecenin çökmesini beklemişlerdi demek.

Adamların direkt otel lobisine girmelerini bekledim ama girmediler. Tamamen siyahlara bürünmüş iki adamın, sabahın dördünde pahalı bir otelin lobisine girmesinin dikkat çekeceğini sonradan fark edip durumu kavradım. Davetli olsunlar ya da olmasınlar, adamlar otele arka kapıdan gireceklerdi. Arka kapılardan birinin yanına geldiler. Beni takip eden adam kapıya yaslanıp görüşümü engelledi, diğer adamsa kilitte uğraşıyordu. İki dakika boyunca böyle devam etti. Kapının kilidini açmayı başarinca içeri girdiler. İçimden yirmiye kadar saydıktan sonra ben de arkalarından gittim.

Adamlar yukarı çıkmak için merdivenleri kullandılar. Dördüncü kata çıktıktan sonra ara kapıyı açtılar ve başlarını uzatıp dışarıyı kolaçan ettiler. Ne yapacaklarını tartıştıktan sonra, beni takip eden adam koridora sıvıştı ve arkadaşını merdivenlerde bıraktı.

Şimdi ikilemde kalmıştım. Adamları gözetlediğim bu noktadan, kapı ardına kadar açık olsa da hiçbir şey göremiyordum. Başka bir seçeneğim daha vardı aslında. Paige'le birlikte buraya geldiğimde lobinin diğer tarafında ikinci bir merdiven daha olduğunu fark etmiştim. O merdivenleri kullanarak yukarı çıkabilir, böylelikle üst kattan daha iyi görebilirdim. Hem de adamlara karşı avantajlı durumda olurdu. Ama bu plan, birkaç dakikalığına hiçbir şey göremeyeceğim ve koklayamayacağım anlamına da geliyordu. Bu iki duyumu kullanabildiğim bu yerde kalmak daha iyi bir fikir miydi? Ne kadar fazla beklersem buradan ayrılmak o kadar tehlikeli hale gelecekti. Ben de

harekete geçip diğer merdivenlere yöneldim.

Merdivenlerin etrafından dolanmak çok büyük bir problem değildi. Çünkü çıkış kapıları her bir koridorun sonunda işaretlenmişti. İlk merdiven dairesine geri geldim, ayakkabılarımı çıkardım, beşinci katın kapısından sıvıştım ve en sonunda, adamdan yaklaşık on adım öteye gelene kadar merdivenlerden aşağı indim. Ayakkabılarımı yeniden giyerken, korkuluğun arasından bakabilmek için öne doğru kaydım. Mükemmeldi, şimdi hem görebiliyor hem koklayabiliyor hem de duyabiliyordum. Diğer adam 406 numaralı odanın, yani Winterbournelerin odasının önündeydi. Kapının önüne çömelmiş, elindeki maymuncukla kilidi açmaya çalışıyordu. Bu da demek oluyordu ki bu adamlar 406 numaralı odanın davetli misafirleri değillerdi. Belki de Winterbourneler tehlikede olduklarını söylerken yalan söylemiyorlardı. En azından *kendilerinin* tehlikede oldukları konusunda. Peki, ya ben? Sonuçta onlar olmasaydı Pittsburg’a bile gelmezdim, değil mi? Evde kalsaydım bu asker kılıklı herifler beni yine de takip ederler miydi acaba? Bu işin içinde parmakları olsun ya da olmasın, suçlu olan Winterbournelerdi.

Adam kilidi açmayı başaramayınca diğerinin yanına geri döndü. “Ne olduğunu anlamıyorum,” dedi. “Kilidi açtığıma eminim ama nedense kapı açılmadı.”

“Kilit dili mi var yoksa?” diye sordu diğeri.

“Bu sabah otelin kilitlerini kontrol ettim. Hepsi de şu eski moda kilitlerden.”

“Tucker’ı ara. Dışarıda ankesörlü telefon görmüştüm. Ben burada beklerim.”

Kilitte uğraşan adam merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Birinci kapının kapanma sesi geldikten sonra başka bir kapının açıldığını duydum. Bu seferki dördüncü katın kapısıydı. Beni takip eden adam koridora bakmak için kapıyı açmıştı. Ne olduğunu görmek için birkaç basamak aşağı inip aralık duran kapıdan baktım.

Paige Winterbourne koridorda duruyordu. Kollarını göğ-

sünde kavuşturmuştu ve üzerinde yeşil bir sabahlık vardı. Beline de sabahlıkla uyumlu olan bir kuşak bağlamıştı. Yüzü asık bir şekilde koridoru gözden geçirdi. Sonra durdu ve bizim saklandığımız yer olan çıkışa baktı. Paige bu yöne bakarken adam bir an için endişelenip kapı kulpuna uzandı. Birkaç santim açık olan kapıyı kapatsam mı, yoksa kapatmasam mı diye düşünüyor olmalıydı. Belli ki Paige odasına geri dönüp güvenliği çağırırsa eğer tabanları yağlayıp kaçacaktı. Ama Paige odasına geri dönmedi. Gözlerini kısarak, bizim bulunduğumuz yere baktı. Bu da başka bir korku filmi klişesiydi işte. Filmdeki saf kız, gecenin bir yarısı duyduğu sestten sonra telefonu kaldırıp yardım ister miydi hiç? Tabii ki hayır. Kısmen açık olan o kapının ardında ne olduğunu mutlaka görmesi gerekirdi. Şu anda Paige'in yapması gereken tek şey sabahlığının kuşağını açmaktı, ki katilin kapının arkasında onu gözetlediğini öğrendikten sonra çığlıklar atarak çırılçıplak dolaşabilsin.

Ama adam senaryoya uymadı. Paige'in kapıyı açmasını beklemek yerine silahını çıkardı ve hazır hale getirdi. Kapıyı birkaç santim daha açtıktan sonra silahın namlusunu aralıktan dışarı uzattı. Geçen gece masum bir kadının benim yüzümden öldürülmesine şahit olmuştum. Paige'in masum olup olmadığı tartışılırdı ama gecenin bir yarısı, bir otel odasının koridorunda öldürülmeyi hak etmiyordu. Korkuluktan atlayıp adamın sırtına yapıştım, ensesinden yakalayıp boynunu sertçe çevirdim; bu, en kolay, en sessiz ve en temiz öldürme şekliydi.

Adamın cansız bedenini yere bıraktığımda Paige'in kapının önünde durduğunu ve bana baktığını gördüm. “Burada nöbet tut,” dedim. “Odanızın kapısı kilitli mi?”

“Ne? Ha-hayır.”

Adamın cesedini omzuma yükledim ve Paige'i koridora doğru ittim. “Nöbet tut dedim. Adam yalnız değildi.”

“Nereye? Bekle! Onu bizim odanın yanındaki süit odasına koy. Orası boş,” dedi.

“Tamam, daha iyi.”

“Odanın kapısını büyüyle açabilirim.”

Önüme geçip koridor boyunca aceleyle yürüdü. Bir yandan da bilmediğim bir dilde kelimeler fısıldıyordu. İş bittiğinde başıyla işaret verdi, tişörtümün etek kısmını elime dolayarak kapıyı açtım. “Geri dön ve silahı al,” dedim. “Sonra da halanı uyandırıp buraya gelmesini söyle.”

Paige bir an için tereddüt etti, emirlerime, o metal cisimle vurulduğunda kendi kendine tepki veren diz gibi karşılık veriyordu. Tartışmanın bir fayda getirmeyeceğini anlayınca merdivenlere doğru koşmaya başladı. Odanın banyosuna geçerek adamı yere bıraktım. Kimlik gibi bir şeyler aramaya başlamıştım ki telsizi buldum ve adamın yalnız olmadığını hatırladım. Ben banyodan çıkarken Paige ve Ruth da odaya girdiler. Ruth’un üzerinde de sabahlığı vardı ama neyse ki giyecek bir şeyler ve çantalarını almayı akıl etmişlerdi.

“İyi fikir,” dedim. “Kimlikleriniz de yanınızda mı?”

“Etrafta ipucu bırakmanın bir anlamı yok,” dedi Paige. “Gerekirse diğer eşyalarımızı burada bırakabiliriz.”

“Paige bana neler olduğunu anlattı,” dedi Ruth. “Çok müteşekkirim. Aynı zamanda çok da etkilendik. İnanılmaz refleksleriniz varmış.”

“Kendini koruma kurslarından,” dedim.

“Kurtkadın olduğunu kabul etmemekte hâlâ ısrarcısın yani?” dedi Paige.

Ona cevap vermeden banyonun kapısını açtım. “İkinizden biri bu adamı daha önce görmüş müydü? Bu arada hiçbir şeye dokunmayın. Polis parmak izi alacaktır.”

“Polis mi?” dedi Paige.

“Evet, polis. Bu cinayet vakasıyla kim ilgilenecek zannediyorsun? Otelin güvenliği mi?”

“Cinayet mi? Adam öldü mü yani?”

“Hayır, rahat rahat dinleniyor,” dedim. “İnsanlar her zaman kafaları yere doksan derecelik açıyla değerken uyurlar zaten. Bu pozisyonda çok rahat görünüyor, öyle değil mi?”

“İğnelemenin gereği yok,” dedi Paige sertçe. “Sen ceset gizlemeye alışık olabilirsin ama ben değilim.”

“İzole bir hayatın var, cadısın ve daha önce hiç kimseyi öldürmedin mi?”

Paige’in sesi biraz daha sertleşti. “Kendimizi korumak için daha farklı yöntemlerimiz var bizim.”

“Ne gibi? Size saldıranların mutluluk dolu şeyler düşünmesini sağlayacak büyüler mi mesela? Silahlarını çiçeğe mi dönüştürüyorsunuz yoksa? Her şey barış ve huzur için, değil mi?”

“Ben olsam bağlama büyüü kullanırdım,” dedi Paige. “Adamı öldürmezdim ki sonra sorgulayabilelim. Bak, ne güzel fikir değil mi? Adamı öldürmeyseydin belki de gerçekten sorgulayabilirdik.”

“Tabii, ne demezsin. Paige’in inanılmaz etkili bağlama büyüü. Bir daha sana silah doğrultan bir adam görürsem işleri senin istediğin gibi halletmene izin veririm. Sen büyüne başlarsın, bitirdiğinde umarım silah ateşlenmemiş olur.”

Paige silahı kaldırdı, açtı ve içindeki sakinleştiriciyi çıkarıp bana doğru tuttu. “Kimsenin beni öldürmek gibi bir niyeti yoktu,” dedi.

“Bundan emin misin?” diye karşılık verdi bir erkek sesi.

Üçümüz aynı anda yerimizde zıpladık. Odanın köşesinde, yerdeki ölü adamla aynı kıyafetleri giymiş olan başka bir adam dikiliyordu. Boyu ve kilosu ortalamaydı ve saçları asker tıraşı kısalığında olmasa da oldukça sıradandı. Adamı sıra dışı kılan tek özelliği, şakağından burnuna kadar uzanan, kâğıt inceliğindeki bir yara iziydi ki bu özelliğinden de onu daha önce hiç görmediğimi anlıyordum. Koridora açılan kapıya baktım. Hâlâ kapalı ve kilitliydi. Paige’in kıyafetlerinin olduğu çanta da kapının önünde, yerinden hiç kıpırdamamış bir halde duruyordu. Peki, bu adam içeri nasıl girmişti?

“Zavallı Mark’ı en azından senin öldürmeyeceğini duymak da bir şey,” dedi adam, yatağın kenarına oturup bacaklarını gererken. “Çok ince bir davranış, gerçekten. Sanırım cadılar hak-

kında söylenenler doğruymuş; çok özverili, her zaman diğerlerini düşünen ve inanılmaz denecek kadar sal.”

Adama yöneldim.

“Gitme!” diye tısladı Paige.

“Kurtkadm bu mu?” Adam çirkin kahverengi gözlerini bana çevirdi ve beni tepeden tırnağa süzdü, yüzündeki gülümseme belirgin bir sırıtmaya dönüştü. “Beklediğimden daha iyiymiş. Ee, geliyor musun kurtkız, yoksa bazı şeylerin daha fiziksel olması mı lazım?”

Paige’e ve Ruth’a baktım.

“Ah, onlar da geliyor. Hiç merak etme,” dedi adam. “Ama asıl endişelendiğim onlar değil. Alt tarafı cadılar. Onlar sadece söyleneni yaparlar.”

Paige boğazından bir ses çıkardı ama Ruth bir elini Paige’in koluna koyarak onu durdurdu.

“Bizi kaçırıyor musun şimdi?” diye sordum.

Adam esnedi. “Sence?”

“Senin bundan çıkarın ne?” diye sordu Paige.

“Gördün mü?” dedi adam bana bakarak. “Cadılar bu yüzden varlar işte. Bana kendimi suçlu hissettirmek için. Daha nazik, daha narin olan tarafımı harekete geçirmek için. Aslında işe yarardı, eğer daha nazik bir tarafım olsaydı.”

“Ty Winsloe için mi çalışıyorsun sen?” dedim.

“Ah, hadi ama hanımlar. Bu işi neden yaptığım ya da Yankees’in dünya kupasını kazanma şansı hakkında konuşmayı her ne kadar istesem de-”

Aramızdaki üç metreyi görmezden gelerek adamın üzerine atladım. Ellerimi uzatarak, onu yakasından yakalarım ve birlikte yere yuvarlanırsanız diye umdum ama yanılmıştım. Sadece hava boşluğuna saldırmıştım. Yana yuvarlandım ve hemen bir karşı saldırı beklediğim için hızla toparlandım. Ama hareketime karşılık veren kimse olmadı. Adamın sıkılmış bir ifadeyle kapının orada durduğunu gördüm.

“Elinden gelen en iyi şey bu mu?” dedi iç geçirerek. “İnanılmaz büyük bir hayal kırıklığı.”

Gözlerimi adamınkilere kenetleyerek yavaşça ona doğru yürüdüm. Kalp atışlarını duyacak kadar yaklaştıktan sonra durdum. Adam yine sırtınca, gözlerine küçük bir erkek çocuğunun haylazlığı yerleşti. Oyunun başlaması için sabırsızlanan bir çocuk gibiydi. Boğazı seğirdi, dudakları bir şey söylemeye hazırlandı. Daha tek kelime bile edemedi sağ ayağımı uzatıp adamın bacağına çelme taktım. Arkaya doğru sendeledi ve sonra ortadan kayboldu. Daha bir salise önce oradayken, şimdi başka bir yerdeydi.

“Zekice,” dedi arkamda bir yerlerden.

Arkamı döndüğümde cesedin yanında, banyoda olduğunu gördüm.

“Sen kapmaya başlıyorsun bu işi,” dedi, yüzündeki kocaman gülümseme gözlerini aydınlatıyordu. “Sana bir şans daha tanırdım ama yurttaşların yoldalar. Onların beni düşmanla oyun oynarken görmelerine izin veremem. Çünkü anlamazlar. Kendileri insan olurlar da.” Sonra Paige’in yere düşürdüğü sakinleştirici silaha eğildi. Ruth’un dudakları hareket edince, tam silaha ulaşmak üzereyken durdu. Parmakları silaha dokunacak bir mesafedeydi ama elini hareket ettiremiyordu.

“Hadi!” dedi Ruth yerden çantasını alarak. “Sonsuza kadar böyle tutamam.”

Paige odanın bir tarafından koşarak geldi, koluma yapıştı ve beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. Elinden kurtulup adama baktım; hareketsiz kalmıştı ve bunun uzun sürüp sürmeyeceği önemli değildi. Uzun sürmesine gerek yoktu zaten. Adama doğru yürüdüm. Paige yine kolumdan tuttu.

“Vaktimiz yok,” dedi. “Her an normale dönebilir.”

“Sen git,” dedim.

“Hayır,” dedi Ruth.

İkisi birlikte beni kapıdan zorla çıkardılar. Karşı koymaya çalıştım ama kendiminki de dâhil olmak üzere kimsenin ha-

yatını tehlikeye atmaya niyetim yoktu. Merdivenlere koştum, onlar da arkamdan geldiler. Marşa benzer adımların alt kattan geldiğini duyduğumda iki katı inmeyi neredeyse başarmıştık. Hemen geri dönüp Paige'i yukarı ittim. Üçüncü katın çıkışı-na doğru koşarken birilerinin aşağıdan bağırıldığını duyduk. Biz merdivenleri terk ederken, adım sesleri giderek artan ritmik seslere dönüştü.

Ruth'u ve Paige'i iterek aksi yöndeki merdivenlere yönelmelerini sağladım. Biz diğer kapıya doğru koşarken, peşimizdekiler de üçüncü kata varmak üzerelerdi. Hemen alt katın merdivenlerindeydiler. İlk acil çıkış kapısında. Alarm sesleri bir anda yankılanmaya başladı.

Paige kuzeye döndü. Kolunu tuttum ve onu geri çektim. "Orası sokağa açılıyor," diye tısladım.

"Bizi insanların arasında vuramazlar," dedi.

"İddiaya var mısınız? Sabahın dört buçuğunda sokakta sence kaç insan vardır?"

"Koşmaya devam et," dedi Ruth. "Lütfen."

Alarm sesleri adamları yavaşlatmış gibiydi. Belki de birileri onları durdurmuştu. Hangisi olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Önemli olan tek şey arka sokağın güney ucuna gelmeyi başarmış olmamızdı. Batıya döndük ve diğer sokağın yarısına kadar geldiğimizde adamların otelden çıktıklarını ve içlerinden birinin etrafa emirler yağdırmaya başladığını duyduk. Batıdaki sokak sona ermişti. Ya güneye doğru, çıkmaz sokağa ya da kuzeydeki caddeye gidecektik. Hâlâ sabahlıkları içinde olan Paige ve Ruth'la birlikte caddede koşma fikri çok da çekici gelmiyordu ama çıkmaz sokağın da kulağa pek iyi geldiğini söyleyemezdik. O yüzden kuzeye döndüm ve koşmaya devam ettim. Koşmak derken biraz abartı oldu galiba, tempolu yürüyüş demek daha yerinde olurdu. Paige benim yanımda durmayı başarırken, yaşlı halasını koşmaya zorlamak, neredeyse onu arkada bırakmaya eş değerdik.

Caddenin yarısına geldikten sonra dar bir sokağa döndük

ve o aşığı doğru ilerlemeye devam ettik. Adamlar da kuzey köşesini dönüyorlardı. Ağır nefesleri, arkamızda uluyan kurtlar gibiydi. Ruth ve Paige'in bu sesleri duyamamasına sevinmiştim. Sokak, batı tarafında bir çöp tenekesiyle kapatılmıştı, güneye inen bir sapak daha vardı. Güneye varsa kuzeye de vardır diye düşündüm ama yoktu, kuzey ucu neredeyse beş metrelik bir duvarla son buluyordu.

"Çöp tenekesinin üzerinden atlamamız gerek," diye fısıldadım. "Ben üzerine çıkıp sizi yukarı çekerim."

Ruth başını hayır anlamında salladı. "Aşığı," dedi güney yönünü göstererek.

"Ama orada..."

"Saklanın," dedi Ruth.

Karanlığa fırladım, zaten karanlıktan başka da gizlenecek bir şey yoktu. Ruth'a bir şeyler söylemek için döndüm ama yüzünün halini görünce vazgeçtim. Kıpkırmızı olmuştu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Sanki aldığı her nefes ona acı veriyormuş gibiydi. Daha fazla koşacak ya da yürüyecek hali kalmamıştı.

Başımınla onaylayarak, onları güney tarafındaki sokağa yönlendirdim ve duvara, karanlığın en fazla olduğu yere yaslanmamız gerektiğini göstermek için bir hareket yaptım. Soluk sarı renkte bir sabahlık giyen Ruth'u en uzak köşeye göndererek, Paige'i ve kendimi ona siper ettim. İşe yaramayacaktı, bizi kesinlikle göreceklerdi. Bu sokağa baktıkları anda avuçlarının içine düşecektik. Şu anda yapabileceğim tek şey onlarla yüzleşmeye hazırlanmaktı.

Karanlığa daha yeni yerleşmiştik ki, üç adam bir anda çöp tenekesinin önünde beliriverdi. Biri kilidi açmaya çalışan, diğeri otel odasındaki Houdini ve üçüncüsü de yine asker kıyafetleri giyen başka bir klondu.

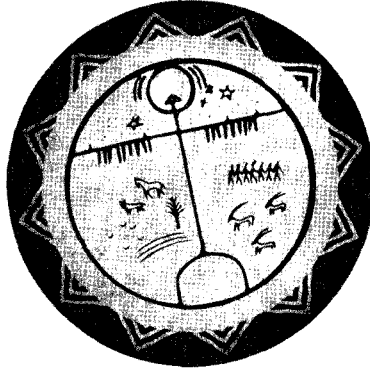
"Hareket etme," diye fısıldadı Paige koluma dokunarak.

Bunun bir faydasının dokunacağını düşünmüyordum ama ona daha iyi hissettirecekse, yerimiz bulunana kadar hareket etmeyebilirdim. Adamlar çöp tenekesinin arkasına, sonra da

kuzey yönündeki boşluğa baktılar. Bunu, bizi göremeyecek kadar hızlı yapmışlardı. Klidi kurcalayan adam çöp tenekesinin bir ucundan diğer ucuna yürüdü. “Kapalı,” dedi. “Üzerinden geçmek dışında bir çareleri yok.”

Houdini tuğla duvara yaslandı, cebinden bir sigara çıkardı ve bir kibritle yaktı. Yüzü, kibritin ışığıyla bir an aydınlandıktan sonra yeniden karanlığa gömüldü. Diğer iki adam muhtemelen çöplüğün üzerinden nasıl geçtiğimizi tartışırken, Houdini bir kenarda sigarasını içmeye başladı. İçimden, hey, neredeyse on metre ötede, burnunuzun dibindeyiz, demek geldi ama askerlerin beyinleri olduğunu kim söylemişti ki zaten. Öte yandan, bu adamlara baktıkça onların asker olduklarına inancım giderek azalıyordu. Neydi bu adamlar peki? Emekli olmuş askerler mi? Belki. Kovulmuş askerler desek daha doğru olurdu. Belki de Amerikan ordusuna destek için alınan elemanlardı. Ama bunun bir önemi yoktu. Zekiler miydi? Hayır.

Yeniden Houdini’ye baktığımda o da doğrudan bana baktı. Tam olarak nerede olduğumuzu bildiğine hiç şüphe yoktu. Diğerlerine neden söylemiyordu? Çünkü terlememizi istiyordu. Bu kedi fare oyununun sınırlarını zorlamak istiyordu. Bir nefes daha çektiği sigarasının ucundaki kor karanlıkta parlayıp yere düştü, izmaritin üzerine basmadan hemen önce yerde kırmızı kıvılcımlar belirdi. Kuzey yönündeki sokağa yürümeye başladığında nefesimi tuttum. Gözleriyle sokağı taradı ama bakışları bizim üzerimizden geçip gitti. Aman ne şeker. Bizi görmüyormuş gibi yap. Biz de kendimizi güvende hissedelim. Sadist orospu çocuğu.

LEJYON

Houdini bana doğru yarım metre kadar yürüdü, karşı duvara baktı, sonra bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. Hadi bakalım. Beni görmemiş gibi yapmak için olayı uzattıkça uzatıyordu. Sonra bir anda gözlerimiz kesişti ve beklediği şey oldu; görmemiş gibi yapma numarası amacına hizmet etti ve ben korkudan neredeyse yerimde zıpladım. Başı bana doğru dönerken saldırmaya hazırdım ama bakışları yüzümü yalayıp geçti. Yarasının altındaki bir kasın seğirdiğini gördüm. Homurdanarak sokağın sonundaki duvara döndü ve... ortadan kayboldu. Duvarın öte yanından bir kâğıdın buruşma sesi geldi. Ardından kısa bir küfür duyuldu. Sonra arkadaşlarına doğru yürüyerek yeniden belirdi.

“Duvarın diğer tarafında çöpten başka bir şey yok,” dedi. “O tarafa gitmemişler. Ya çöp tenekesinin üzerinden atladılar ya da siz yanlış tarafa geldiniz. Çöpün diğer tarafını kontrol

edeceğim ama paramı sizin yanılmış olduğunuza yatırıyorum. Alt tarafı insansınız işte.”

Asker arkadaşları pis pis baktılar ama Houdini çoktan ortadan kaybolmuştu. Bir dakika sonra geri döndü.

“Su birikintileri var,” dedi. “Ama etrafta hiç ıslak ayak izi yok. İşin içine sıçmışsınız.”

Kilitle uğraşan adam dik dik baktı. “Madem bu kadar iyi iz sürüyorsun, o zaman grubu sen yönlendirseydin.”

“Benim işim bu değil,” dedi Houdini, sokağın doğu tarafına doğru yürürken. “Ben daha özel işlerle uğraşıyorum.”

“Ah, doğru,” dedi kilitçi, Houdini’nin arkasından. “Senin süper güçlerin var. Onlar otelin arka kapısından çıkmadan önce kendini ışınlayan gerekirdi. Ama o kadar güçlü değilsin, değil mi?”

Houdini arkasını bile dönmeden orta parmağını havaya kaldırdı ve yürümeye devam etti. Kilitçi yeniden çöp tenekesine baktı, sonra onun arkasından ilerlemeye başladı. Houdini gece körü falan değilse bizi görmemesine imkân yoktu. Ama görmemişti işte.

Adamlar duyma mesafesinden çıktıktan sonra Ruth bana doğru eğildi ve fısıldayarak, “Gizlenme büyüsü,” dedi. “Sana daha önce bahsetmem gerekirdi ama takdir edersin ki pek vakitimiz yoktu.”

Giderek azalan ayak seslerini dinledim, tamamen yok olana kadar bekledim, sonra Ruth’a döndüm. “İşe yaradı ama o küçük çantanda onların geri gelmesini engelleyebilecek derecede bir şeyler yoktur sanırım,” dedim.

Ruth kıkırdadı. “Üzgünüm, bizim büyülerimiz savunma için. Saldırı için değil.”

“Daha agresif büyülerimiz de var,” dedi Paige. “Ama onları hazırlamak için zaman lazım.”

Ruth’un dudakları gerildi. “O büyülerini kullanmıyoruz. Biz öyle şeyler yapmayız.”

Houdini'nin söyledikleri aklıma geldi. Şahsen düşmanlarımı kalıcı olarak durdurmak isterdim ama cadıların daha farklı bir felsefesi vardı demek ki. "O adam neydi öyle?" diye sordum.

"Işınlanma yeteneği olan yarı şeytan," dedi Paige. "Güçleri sınırlı. Muhtemelen en fazla bir metreyle beş metre arasında ışınlanabiliyor. Önemsiz bir şeytanın dölü. Üstüne bir de sonradan eklenmiş güçleri var. Bu yüzden daha iyi numuneler arıyorlar."

"Numune derken?" dedim.

"Toplantıda açıklarız," dedi Ruth. "Şimdi güvenli bir yere gitmemiz gerek."

"Çöp tenekesinin üzerinden sizi geçirebilirim," dedim. "Biraz pis bir iş ama otele geri dönmekten iyidir."

Ruth başıyla onayladıktan sonra sokağa fırladık. Çöp tenekesinin üzerinden atlamak dünyanın en zevkli işi değildi ama yeterince kolaydı. İki metrelik bir atlayış, bir kurtkadin için pek de zor sayılmazdı. Ortalama boyu olan iki kadını yukarı kaldırmak da aynı şekilde kolaydı. İşin kötü yanı bu berbat kokuydu. Kokuyu görmezden gelmek, iki metreyi zıplayarak aşmaktan bile daha büyük bir yetenek gerektiriyordu. Diğer sokaktan bir ses gelmeden öteki tarafa geçmeyi başardık. Adamlar çoktan gitmişlerdi.

Burnum, yirmi dört saat açık olan çörek dükkânlarından birine götürdü bizi. Otoparktan sıvışmayı başarak, kimsenin dikkatini çekmeden içeri girdik. Onlar temizlenmek için tuvalete girdiklerinde hepimize kahve ve çörek aldım. Yanlarına giderken de personel odasına sızıp elime geçen üniformaları topladım. Üzerilerine uyacaklarından emin değildim ama ortalıkta sabahlıkla dolaşmalarından iyiydi. Tuvalete geldiğimde kapıyı kapatmadan önce üzerine 'personel harici giremez' yazısını astım. Kıyafetlerimizi değiştirip çöreklerimizi yedik, kahvelerimizi bitirdiğimizde artık ayrılık vakti gelmişti.

"Kendine dikkat et," dedi Ruth. "Arkanı sürekli kolla ve direkt havaalanına git. Toplantıda görüşürüz."

Bu gece onlarla birlikte olmuş olmamın, toplantıya da katılacağım anlamına gelmediğini anlatmak istedim ama Ruth çoktan arkasını dönüp Paige’le konuşmaya başlamıştı bile. Ben de yarım ağızla veda ettim ve oradan ayrıldım.

Otelime geri döndüğümde resepsiyondaki görevliye, koşuya çıktığımı ve oda anahtarımı içeride unuttuğumu söyledim. Adam odama kadar bana eşlik etti. Kartımı arıyormuş gibi yaptığım süre boyunca da kapıda bekledi. Elbette anahtar falan aradığım yoktu, içeride davetsiz misafir var mı diye kontrol ediyordum. Kimse olmadığından emin olduktan sonra teşekkür ederek görevliyi yolladım. Ardından eşyalarımı hızla toplayıp otelden ayrıldım. Havaalanına ulaşır ulaşmaz da Jeremy’yi aradım.

Onu arayana kadar beynim bir anda vites yükseltmiş gibi düşünmeye başladı. Koşarken, kaçmaya çalışırken, neler gördüğüm hakkında düşünmeye pek vaktim olmamış ve zihnim de bundan faydalanabildiği kadar faydalanmıştı. Cadılar ve büyüler mi? Eli silahlı, asker kıyafetli, yarı şeytan adamlar mı? Sakinleştirici silahlar ve kaçırma planları mı? Endişelenmem gereken tek şeyin başıboş İtler olduğu o güzelim zamanlara ne olmuştu böyle? Kurtadamların üstesinden gelebilirdim ama ya bunun? Ne olduğunu bile bilmediğim bu şeylerle nasıl baş edecektim?

Bütün hikâyeyi yarı anlaşılır bir şekilde Jeremy’ye aktarmaya çalıştım. Neyse ki bir telefon kulübesi bulmuştum de söylediklerimi birileri duyuyor mu acaba diye endişelenmeme gerek kalmamıştı. Jeremy sözümü bitirmemi bekledi, sonra, “Kulağa pek iyi gelmiyor,” dedi.

Güldüm. Gülmek zorundaydım. Gülerken omuzlarımdaki gerginlik gittikçe azalıyordu ve bugün içinde ilk defa bu kadar rahat hissettiğimi fark ediyordum. Tipik Jeremy’di işte. Bir şeyleri önemsizmiş gibi göstermekte ustaydı. Nükleer bir başlığın Rusya’dan havalandığını ve tüm hızıyla New York’a geldiğini söyleseydim de yine aynı şeyleri, aynı ses tonuyla söylerdi.

“Bu arada,” dedim. “Sarhoş değilim ya da kafa yapıcı bir

madde kullanmadım.”

Kıkırdadı. “Sana inanıyorum. Şimdi neredesin?”

“Havaalanında.”

“Güzel. Syracuse’e gelme. Buffalo’ya bilet al ve peşinde birileri var mı diye sürekli kontrol et. Seninle havaalanında buluşuruz.”

Bindiğim uçak iniş yaptığında, panik içinde Jeremy’yi arayıp onun Buffalo’ya kadar üç saatlik yolu tepmesine neden olduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Dün gece gördüklerimin doğaüstü olmayan mantıklı bir açıklaması mutlaka olmalıydı. Bu açıklamanın ne olduğunu henüz bilmiyordum ama olduğundan emindim.

Uçaktan inen insan kalabalığıyla birlikte bekleme salonuna doğru sürüklenirken gözlerim Jeremy’yi aradı ve hemen buldu. Bir seksen yedi boyuyla insanların arasında ortalama bir uzunluğa sahip olsa da onu seçmek çok zor değildi. Zira diğer insanlardan hep biraz uzakta duruyor, kara kaşları, kara gözleri ve kesilme vaktini biraz geçmiş olan kâkülleri de işimi kolaylaştırıyordu. Saçlarını kesmem için en son izin verdiğinde beyaz saç tellerini ilk defa görmüştüm. Elli beş yaşında olduğu düşünülürse bu o kadar da şaşılacak bir şey değildi elbette. Ama kurtadamlar geç yaşlanırdı, bu yüzden Jeremy de otuzlarının ortalarında bir adam gibi görünüyordu. Aslında beyaz saç telleri gecikmiş bile sayılırdı ama yine de onunla acımasızca dalga geçmiştim. Söz konusu Jeremy olunca, bir kusur gördüğünüzde elinizden kaçırmamanız gerekirdi, çünkü ayda yılda bir kusur anca bulurdunuz.

Beni gördüğünde dudaklarında, hayatımda gördüğüm en belli belirsiz gülümse vardı. Başıyla selamladıktan sonra yanına gitmemi bekledi. Tipik bir Jeremy hareketi daha.

“Tamam,” dedim yanına ulaştığımda. “Aşırı tepki verdiğimi yüzüme söyleyebilirsin.”

Elimden çantamı aldı. “Kesinlikle öyle düşünmüyorum.

Tamamen görmezden gelmekten çok daha iyidir. Hem o kadınları görür görmez bana haber vermeliydin.”

“Özür dilerim.”

Özrümü geçiştirdi. “Şu anda konuyla ilgileniyoruz. Direkt Vermont’a gideceğiz. Çantalarımızı hazırladım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlamadan Stonehaven’a dönmek çok güvenli olmaz.”

“Toplantıya gidiyoruz yani?” dedim.

“Pek bir seçeneğimiz yok. Bütün cevaplar o kadınlardaymış gibi görünüyor.”

“O zaman onlardan bilgi alamaya gidiyoruz, onlara katılmaya değil?”

Jeremy kıkırdadı. “Bakıyorum da rahatladın. Endişelenmene gerek yok, Elena. Sürü’nün dışarıdan yardım almaya ihtiyacı yok.”

“Havaalanındayken Clay’i aradım ama telefonu kapalıydı. Sesli mesaj bırakıp, konuşmamız gerektiğini söyledim. Şimdi de arayayım mı?”

“Mesajını almış. Evi aradı. Neler olduğunu ona anlattım. Bu toplantı için bizimle gelmesi daha iyi olur. Nedense bu aralar pek uslu davrandığını düşünmüyorum.”

“Onun bizimle toplantıya katıldığını gözümün önüne getirebiliyorum,” dedim. “Etrafa emirler yağıdırıyor, istediği cevapları hızlı alamıyor ve eline geçeni pencereden dışarı fırlatıyor. Onun uslu davranmaktan anladığı bu olurdu.”

“Aynen öyle. Benim kafamda kurduğum giriş şekli böyle olmadığı için, tehlikeli bir şey olmadığını ve bunu senin kendi başına halledebileceğini söyledim ona. Olur da işler zora girerse diye ona güncel olarak haber vereceğim, o zaman bizim yanımıza gelebilir.”

“Peki, Nick ve Antonio? Onların Avrupa’dan gelmesine daha iki haftadan fazla bir süre var.”

“Üç,” dedi Jeremy. “Antonio’yu arayıp tetikte olmalarını

söyledim. Lazım olursa onlara yeniden haber veririz. Hem böyle bir tehlike gerçekten varsa bile onların Avrupa’da olmaları en iyisi. Tehlikeden mümkün olduğunca uzakta.”

“Yani geriye sadece ikimiz kaldık.”

Jeremy yine kıkırdadı. “Eminim altından kalkabiliriz.”

Geceyi Jeremy’nin Vermont’ta kiraladığı bir dağ evinde geçirdik. Sezonun yoğunluğuna rağmen rezervasyonunu son anda iptal etmiş bir çiftten boşalan bir evdi burası. Ev yalnızca izole, ormanlık bir bölgede değil, turist akımından korunmuş bir bölgedeydi de. Ben olsaydım üçüncü sınıf bir otel bulduğum için bile kendimi şanslı sayardım. Ama Jeremy cennetin bahçelerinde bile rezervasyon yaptırabilirdi.

Toplantı Vermont, Sparta’da gerçekleşecekti. Arabadayken Jeremy, Ruth’u cep telefonundan aramış, toplantı pazar günü başlayacak olmasına rağmen bizim pazartesi günü geleceğimizi haber vermişti. Aslında oraya pazar günü varacaktık ama Jeremy yalan söylemenin daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Eğer bir tuzağın içine düşüyorsak erken varıp onları savunmasız yakalamak daha iyi olacaktı.

Pittsburg’da olanları beynimin gerilerine iterken, geçen her saat şüpheliğim diriliyordu. O gördüklerim neydi gerçekten? O türden numaraları en iyi hokkabazlar bile çeviremezdi. Gizlenme büyüleri, ışınlanan şeytanlar falan. Tabii gün ışığında bunların hepsi deli saçması şeyler gibi görünüyordu. Olsa olsa gergin sinirlerin ve gece karanlığının etkisidir diye düşündüm. Ve büyük ihtimalle bir tuzağın içine düşmeye gidiyorduk. Oldukça zeki hazırlanmış ama yine de oldukça insansı bir tuzaktı bu. Neyse ki oradaki kandırılan tek kişiler biz olmayacaktık.

Ertesi sabah dağdan inip otobana çıkarken, önümüzde uzanan Sparta’yı gördüm. Vadinin ortasında yuvalanmış gibi duran, dağın eteğindeki beyaz kilisesi, kilisenin engin bulutlarla ve sislerle örtülmüş kulesi... Gökkuşağının her rengiyle boyanmış evler, ağustos yeşilliğinin arasından göz kırptıyordu. Kırmı-

zı çatılı çiftlikler, ormana şekil verilerek oluşturulan tarlaların arasına serpiştirilmiş gibi duruyordu. Kuzeyde bulunan pembe renkli dağ evleri bir gölün etrafına inci gibi dizilmişti. Mükemmel bir manzaraydı... Tabii uzaktan. Yaklaştıkça çürüme belirtilerini daha iyi görmeye başlıyordunuz. Eskiden parlak renklere boyanmış olan evler 'beni boyayın' diye bağılıyordu. Çiftliklerin duvarları, üzerlerindeki yükü taşıyamayıp yıkılacak gibi duruyordu. Paslanmış çitler ve devrilmiş duvarlar, ineklerin komşu bahçelere rahatça geçmesine sebep oluyordu. Gölün kenarındaki evler bırakın içinde bir banyo olmasını, yatak bile konulamayacak kadar küçüktü. Kasabaya iyice yaklaştıktan sonra üzerinde 'Sparta'ya hoş geldiniz. Nüfus: 600' yazan bir tabela gördük. Yolun karşısındaki mezarlıkta muhtemelen kasabadakinden daha fazla insan vardı. Elinde kalan tek geçim kaynağı turizm olan, kasaba sınırlarının içinde devasa bir kamp alanı bulunan, tıklım tıklım karavanların olduğu ama gözün görebildiği yerde tek bir çadırın bile bulunmadığı, yok olmaya terk edilmiş bir kasabaydı burası.

Kasabanın merkezi turist kaynıyordu. Bazıları karavanların olduğu yerden, bazıları da yakınlardaki dağ evlerinden geliyorlardı muhtemelen. Buranın turist akınına uğramasının nedeni bir alışveriş cenneti olması değildi tabii ki. Burada bir *Exxon Benzinliği*, *House of Wang Çin Restoranı*, *Lynn's Cut and Curl Güzellik Salonu*, video oyunları ve külahta dondurma posterleriyle dolup taşan bir *Yankee* dükkânı, ezelden beri oradaymış gibi duran ve adı sadece *Joe's* olan bir kahve dükkânı vardı. Benim görebildiğim kadarıyla yalnızca üç sokak bulunuyordu; kasabanın iki ucundaki Baker ve New Moon sokaklarına ek olarak bir de otobana bağlanan sokak. İlk iki sokağın kenarında sıralanan evleri birbirinden ayıran tek şey renkleri idi. Bebek mavisinden tutun da, koyu mordan, limon yeşiline kadar farklı renklere boyanmışlardı. Kasabanın arkasındaki açık arazinin terk edilmişliğine rağmen evlerin önlerindeki çimlik alanlar, bir çim biçme makinesinin sığmasına bile izin vermeyecek kadar küçüktü. Bütün evlerin önündeki çiçekler sadece iki çeşitti; begonya ve kadife çiçeği. El yapımı çelenkler ve tabelalar kapı-

lardan sarkıyordu; ‘Miller Ailesi’nden John, Beth, Snady, Lori ve Duke. Hepiniz hoş geldiniz!’

“Toplantı için bu kadar küçük bir kasaba seçmiş olmaları garip,” dedim.

“Evet, garip olabilir ama sence bu insanlardan kaç tanesi gerçekten bu kasabada yaşıyor?”

Jeremy’nin ne demek istediğini anlamıştım. Otobanın iki tarafı da karavanlarla ve minivanlarla doluydu. Sokaklarda dolaşan ailelerin ellerinde külâh dondurmalar ve kutu kolalar vardı. Kasabadaki yabancıların sayısı, yerlilerin sayısını ona katlıyor bile olabilirdi ve buraya gelecek olan birkaç yabacı da bir fark yaratmazdı.

“Dur, geçtik,” dedim. “Lejyon Toplantı Salonu’nun tabelası geride kaldı.”

Jeremy arabayı park alanına doğru sürdü. Bir bebek arabası ordusunun geçmesini bekledikten sonra dönüp, geldiğimiz yola geri çıktı. Lejyon Toplantı Salonu, Baker Sokağı’nın sonundaydı ve sokağın en sonundaki evin en az bir kilometre uzağındaydı. Jeremy salona bakabilmek için yavaşladı, otuz metre kadar ilerledikten sonra yolun kenar şeridinde park etti. Toplantı salonuna giden ve ağaçlık bir alandan geçen bir yol bulduk. O yoldan mı gitsek diye düşündük ama sonra gitmemeye karar verdik. Oradan gidersek etrafa bakınma imkânımız olacaktı ama tam o vakitte birilerinin toplantı salonundan dışarı çıkacağı tutarsa bizi görebilirlerdi. Bu da bizim için pek saygın bir giriş olmazdı. Yani sokaktan gitmeye karar verdik, ancak tedbiri de elden bırakmadık. Toplantı salonunun olduğu yere vardığımızda park alanını inceledik. Toplamda dört tane araç vardı; normal boyutlarda iki kiralık araba, Kaliforniya plakalı bir Jeep ve Massachusetts plakalı bir Accord.

“Cadılar da gelmiş,” dedim Accord’u göstererek. “Sen o kadar ısınlanma büyüüne ve uçan süpürgeye sahip ol ama geldiğimiz yere bak; Lejyon Toplantı Salonu. Üstelik tüm katılımcılar doğaüstü varlıklar. Güzelim bir yaz gününde, arka planda

bir şimşek sesi bile olmadan hem de. Victoria tarzı, pejmürde bir malikâne de mi bulamamışlar?”

“Mezarlıktaki mozole kapılmıştı. Başını kaldırıp saçığın sol kısmına bakarsan eğer bir örümcek ağı göreceğinden şüphem yok.”

“O, iptir bir kere. Hem de pembe bir ip. Bir düğün töreninden kalmıştır,” dedim.

“İçeride örümcek ağı mutlaka vardır.”

“Nerede? Hanımların hazırlayıp sattığı atıştırmalık masasının yanında mı?” diye sordum. Jeremy camı kırık panonun içindeki programı okumak için eğildiğinde de, “Biz ne için gelmiş bulunuyoruz buraya şimdi?” diye ekledim. “Yeni Nesil Yaşam Tarzları Konferansı’na falan mı?”

“Hayır, Kurumsal Teknoloji Çalıştayı’na geldik.”

“Mükemmel. Işınlanma büyüsu yapamadıkları, uçan süpürgeleri olmadığı gibi, hayal gücünden de yoksunlar. Daha neler göreceğiz kim bilir. İçeride vampirler de varsa eminim insan kanının yerine geçen sahte plazma kan içiyorlardır.”

“Vampirler varsa bile şu anda mahzende olmalılar, çünkü gündüz.”

“O zaman bu durumda vampir diye bir şeyin olmadığı sonucuna varabiliriz sanırım. Olsalardı toplantıya gelirlerdi. Onlar gelseydi toplantı gece düzenlenirdi. Gündüz düzenlenen toplantıda vampir olmaz. Yaşasın, demek ki vampir diye bir şey yok.”

“Vampirlerin büyük hayranı değilsin anlaşılan?”

“Ondan değil. Bir düşünsene; cadılar, büyücüler, sihirbazlar... Artık başka neler varsa. Hepsi de resmen küçükler liginde oynuyorlar. Kurtadamlarsa üst ligdeler. Hiçbir sihir gücü bizi yenemez. Bizim insanüstü bir gücümüz, doğaüstü duyularımız ve düşüncesiz davranışlarımız var.”

“Kendi adına konuş.”

“Tamam, sen hariç. Neyse, ne demek istediğimi anladın.

Caduların bizden üstün bir tarafları yok ama vampirler? Vampirler kesin daha güçlü olurdu. Medyada daha iyi tanıtıldıklarına da şüphe yok zaten. Toplantıda bulunanların arasında en üstün yeteneklere sahip olmadığım gerçeğiyle karşı karşıya kalabilirim.”

“Belki kalabilirsin ama ortamda yaşayan en havalı şey olacağına şüphe yok.”

Sırıttım. “En havalı. Bak bunu düşünmemiştim.”

Jeremy, “Kâğıt üzerindeki sınıflandırma da önemli neticede. Hadi içeri girelim artık,” dedi. Kapıyı çekti ama açılmadı. “Kilitli.”

Bir anlığına, sanki kapıyı çalmayı düşünüyormuş gibi te-reddüt etti ama bunu yapmayacağından emindim. Kurtadamların Alfa’sının, güya doğaüstü olan bir toplantıya kabul edilmek için bekleyecek hali yoktu. Jeremy kapıyı daha sert çekti ama kapı yine açılmadığı gibi yerinden bile kıpırdamadı.

“Sanırım belli bir yaşa geldikten sonra bazı güçler bedenini terk etmiş,” dedim. “Bırak da ben yapayım.”

Jeremy bir yandan bana pis pis bakarken, bir yandan da kenara çekildi. Kapının kulpunu tuttum ve menteselerinden sökölüp fırlayacak kadar kuvvet uyguladım. Kapı, yerinden bir milimetre bile oynamadı.

“Hı,” dedim.

“Hı ya,” dedi Jeremy. “Kapıyı açmak için nefesi kuvvetli birini bulmamız gerekecek herhâlde.”

Pittsburg’da gördüklerim geldi bir anda aklıma. Winter-bournların otel odasının kapısını açamayan o adam. “Büyüyle kilitlenmiş,” dedim. “Kapıya büyü yapmışlar. Sanırım çalmamız gerekecek.”

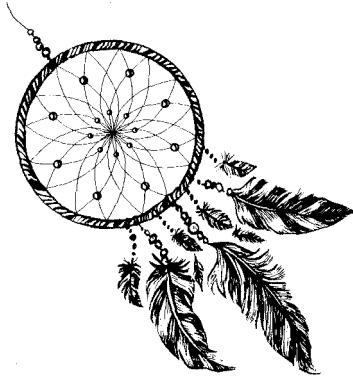
“Önden buyur.”

Bu, utanç vericiydi işte. Kapı çalan kurtadamlar. Dünya ne hale gelmişti böyle? Her hâlükârda seçme şansımız yoktu. Kapıyı çaldım.

Birkaç saniye sonra Paige kapıyı açtı. Gördüğü manzara karşısında gözleri büyümüştü. “Erken gelmişsiniz,” dedi.

“Bir sakıncası var mı?” diye sordu Jeremy. Sesi ipek gibi yumuşacıktı.

Paige, Jeremy’ye baktı, bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı. “Hayır, tabii ki yok. İçeri gelin de diğerleriyle tanışın.”

TANIŞMA FASLI

Paige bizi koridorun sonuna doğru yönlendirirken önümüzdeki ana odayı gördük. Katlanabilir bir masanın etrafındaki katlanabilir sandalyelerde oturan dört kişi vardı. Şu her kilisede görebileceğiniz masa ve sandalyelerdendi bunlar. Dört kişiye bakınca rahatladım. Hatta biraz hayal kırıklığına uğradım da diyebilirim, çünkü masada oturanların ne toynakları vardı ne de sivri uçlu kapüşonları. Bu dört kişi, gerçekten de ciddi bir konu konuşmak için bir masanın etrafına oturmuş sıradan insanlar gibi duruyordu.

Ruth boş bir sandalyenin yanındaydı. Paige gibi, o da bir yaz elbisesi giymişti. Onun karşısında, kırklı yaşlarının ortalarında olan, koyu kumral, zayıf bir kadın vardı. Kadının yanındaysa geniş omuzlu, bebek suratlı, kahverengi saçlı genç bir adam oturuyordu. Adamın sol tarafında orta yaşlı, tıknaz, kırçıl saçlı bir adam vardı. Eskimo yerlisine benziyordu. İnuit halkından olmalıydı, yüzünde sakinleştirici bir ifade vardı. Kuzey

Amerika'nın en güçlü doğaüstü varlıkları bunlar mıydı şimdi yani? Ah, hadi ama. En dandik kast ajansı bile pazar akşamı televizyonu için bundan daha iyi oyuncular ayarlayabilirdi.

Odanın öteki tarafında hanımların hazırlayıp sattığı atıştırma malıkların masası vardı. Yani tam olarak öyle değildi ama sayılırdı. Masanın tek eksiği elindeki yiyecekleri gıdım gıdım veren ve topladığı nakit paraya gözü gibi bakan orta yaşlı bir kadındı. Bir kahve makinesinin, kokaine benzeyen beyaz kremanın ve küp şekerle dolu plastik bardakla birlikte, bir tabak dolusu pudra şekerli çöreğin olduğu bir masa daha vardı. Arka duvarda 'Bir kahve ve bir çörek, her biri yirmi beş sent' yazan bir tabela asılıydı. Yazının hemen yanına kırmızı kalemle ikisinin elli sent ettiğini, yani ikisinin birlikte yirmi beş sent olmadığını anlatan bir toplama işlemi de eklenmişti. Yiyeceklerden ve tabeladan toplantı salonu yönetiminin sorumlu olmasını içimden ne kadar dilediğimi size anlatamam. Yoksa... Diğer seçeneği düşünmek bile istemiyordum. Birileri üye formu falan dağıtmaya başlasaydı arkama bakmadan kaçardım.

Masanın hemen yanında bir kâğıt tahtası vardı ve en üstteki kâğıtta toplantı programı yazılıydı. Şaka yapmıyorum. Programda sadece konu başlıkları değil, aynı zamanda karşılamayla başlayan, saat 10.00'da kahve molasının, 11.45'te yuvarlak masa toplantısının, 12.15'ten 13.15'e kadar öğle yemeğinin olduğunu gösteren bir zaman çizelgesi de vardı.

Omzumun üzerinden baktığımda Jeremy'nin de çizelgeyi okuduğunu gördüm. Dudakları seğiriyordu. "En azından planlı programlılar," dedi mırıldanarak, Paige'in duymayacağı bir mesafeden.

Biz içeri girince herkes dönüp bize baktı. Ruth ayağa kalktı, bizi gördüğü için heyecanını gizlemeye çalışarak, yüzüne şaşkınlıktan başka bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu. "Merhaba," dedi. "Sizi pazartesiye kadar beklemiyorduk."

"Hafta sonu için yaptığımız planlar iptal oldu," dedi Jeremy.

"Öyle mi? Peki o zaman. Hadi gelin. Bu Jeremy... Jeremy

Danvers. Şeyin... hımm... şeyin lideri... Umarım lider demekle hata..."

"Sadece Jeremy deseniz de yeter," diye bitirdi Jeremy, Ruth'un cümlesini. "Bu da Elena," diye ekledi.

Genç adam sırtıttı. "Şu meşhur kurtadamlar siz misiniz? Hiç kurtadama benzemiyorsunuz. Ne garip. Tek kaş yok, kıllı avuç içleri yok. Bir şehir efsanesi daha fos çıktı desenize. Hem ben bütün kurtadamların... erkek olduğunu sanıyordum. Şuradaki kesinlikle erkeğe benzemiyor."

"Kadın özgürlüğü," dedim. "Her yerdeyiz."

Genç adamın dudakları daha da gerildi. "Kutsal olan hiçbir şey kalmadı mı bu dünyada?"

"Elena dünyadaki tek kurtkadın," dedi Paige boş sandalyeye doğru yürürken. "Kurtadam olmanın iki yolu var. Ya genlerini alırsın ya da ısırılırsın. Kurtadam ısırığından kurtulabilenlerin sayısı oldukça az olduğu için çoğu kalıtsal yolla kurtadam olur. Kurtadam geni de yalnızca babadan oğula aktarıldığı için kurtkadınlar inanılmaz derecede nadir görülür."

Genç adam gözlerini devirdi. "Birazdan Discovery Channel'da. Kurtadamlar ve feminizm hakkında bilmek istediğiniz her şey. Bir Paige Winterbourne belgeseli."

"Canın cehenneme, Adam."

"Bak, bana ters gitme."

"Siz bu ikisinin kusuruna bakmayın, lütfen," dedi Ruth. "Adam ve Paige çocukluklarından beri birbirlerini tanırlar. Aradan geçen yılların onları hiç büyütmediğini düşünüyorum bazen. Şimdi, tanışma faslı. Benim yanımdaki Paige. Onun yanındaki genç adam da Adam. Bizim genç neslimiz. Bu ikisinin arasında kalan zavallı adam da Kenneth."

Orta yaşlı adam gözlerini kırıştırdı. Sanki bir anda yeniden dünyaya dönmüş gibiydi. Bize baktı ve kafası karışmış bir halde gülümsedi.

"Adam'ın öteki tarafındaki kişi de Cassandra."

Koyu kumral saçlı kadın gülümsedi ama bizi baştan aşağı süzen gözlerinde gülümsemeden eser yoktu.

“Sizin bilmek istedikleriniz bu değil ama öyle değil mi?” dedi Adam. “En azından işin eğlenceli kısmı burası değil. Kim olduğumuzu değil de ne olduğumuzu bilmek istiyorsunuz. Gerçi bu iki şeyi ayrı ayrı anlatmakta fayda var, yoksa ortalık iyice sınıf havasına bürünüyor. Neyse. Merhaba, benim adım Adam ve ben yarı şeytanım.”

“Yarı derken?” dedim.

“Ne anladıysan tam olarak onu kastediyorum. Annem insan. Babamsa saf kötülüğün vücut bulmuş hali. Neyse ki ben anneme çekmişim. Babam CQ Dergisi’ne kapak olacak cinsten biri değildi. Annemin aklından neler geçiyordu hiç sormayın bile. Artık o gece kaç shot attıysa.”

“Şeytanlar, kadınlara tecavüz etmek ve onları baştan çıkarmak için insan kılığına girerler,” dedi Paige. “Yarı şeytanlar her zaman insan formundadırlar. Diğer özelliklerini babalarından alırlar. Babalarına bağlı olarak farklı özelliklere sahip olabilirler.”

“X-Men’in yer altı dünyası versiyonunu düşün yani,” dedi Adam. “Paige benim biyografimi gayet naif bir şekilde açıkladığına göre diğerlerine geçebiliriz sanırım. Paige ve Ruth cadı ama siz bunu zaten biliyorsunuz. Cass bir vampir. Ken de şaman. Şamanın ne demek olduğunu biliyorsunuzdur herhâlde?”

“Evet,” dedi Jeremy.

“O zaman hepsi bu kadar. Bütün doğaüstü ırklar tek bir yerde toplanmış. Nuh’un Gemisi gibi yani. Sadece daha küçük ve daha kötü.”

“Adam, lütfen,” dedi Ruth. Bize döndü. “Adam şaka yapmayı çok sever ama sizi temin ederim, biz kötü değiliz. Satanist hiç değiliz.”

“Sıradan insanlarız,” dedi Adam. “Bazı garipliklerimiz var, o kadar.”

Adam’a şöyle bir baktım. Bu muydu şimdi yarı şeytan? Buna hayatta inanmazdım. Pittsburgh olayından önce yarı şeytan

diye bir şey duymamıştım, ama yarı şeytan diye bir şey gerçekten varsa bu adama kesinlikle benzememesi gerekiyordu, orası kesindi. Şimdiye kadar gördüğüm her şeytan resminde kesin olan bazı noktalar vardı; toynaklar, pullu bir deri, boynuzlar ve kuyruk gibi. Yani teknik olarak yarı şeytan dediğimiz adamın en azından kötü bir cildi olmasını beklerdim. Böyle bebek suratlı, gelenleri karşılamak için Disneyland’de kapıda bekleyen adamlara benzeyen bu adamda kesinlikle yarı şeytan kumaşı yoktu. Belki asıl fikir buydu. Yarı şeytanların belki de gerçekten yakışıklı ve masum görünmeleri gerekiyordu ki insanları aldatabilsinler. Toynaklarla, boynuzlarla falan insanları cezbetmek çok zor olurdu. İlk izlenim önemliydi ne de olsa. Belki de o masum gözlerin altında saf kötülük yatıyordu.

“Sandalye,” dedi Adam. “Size sandalye lazım. Bekleyin, hemen dönerim.”

O saf kötülük varsa bile çok derinde yatıyor olmalıydı. Odukça derinde.

Bir de Cassandra’mız vardı. Bu kadın mı vampirdi şimdi? Ben ne kadar yarı kurt yarı insan olan bir canavar gibi görünüyorsam, o da o kadar ölü bir kan emici gibi görünüyordu. Tamam, kötü bir benzetme oldu. Demek istediğim, Cassandra’nın vampire hiç benzemediği idi. Cassandra, Wall Street’te çalışan ama aynı zamanda mükemmel elbiseler dikip mükemmel makayaj yapan şu kadınlara benziyordu. Adamların dış görünüşüne kandığı ama aslında içeride çok sinsi olan kadınlara. Ama tek sorun dış görünüşü değildi. Birincisi, hiç sivri ya da normalden daha büyük olan köpek dişi yoktu. İkincisi, pencere kenarında, direkt güneş ışığının altında oturuyordu. Üçüncüsü, bu kadın da diğer vampirler gibi kendini aynada göremiyorsa eğer, nasıl olmuş da saçını ve makyajını böyle kusursuz bir şekilde yapmıştı? Ben saçlarımı bile her tarafından teller fırlamadan toplayamıyordum.

Jeremy de benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki, “Başlamadan önce bir şey söylemem gerek,” diye söze girdi. “Bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım. Çok şüpheli görünmek istemem ama...”

“Özür dilemeyin lütfen,” dedi Cassandra. “Şüpheli olmanız zaten.”

Jeremy başıyla onayladı. “Adam yeterince açık bir şekilde kategorize etmiş de olsa... sanırım bizim biraz daha somut kanıtlara ihtiyacımız var,” dedi.

Ben de, “Yani açık açık konuşmak gerekirse, olduğunuzu iddia ettiğiniz şeyler olduğunuzu nereden bileceğiz? Vampir olduğunuzu söylüyorsunuz ama...” diye ekledim.

“Vampir diye bir şey olmadığını herkes bilir,” dedi Cassandra.

“Bütün bunları hazmetmek biraz zor,” dedim. “Vampirler, cadılar, şamanlar, şeytanlar.”

“Ağızdan çıkanları kulağın duymuyor mu senin? Sen kendin kurtkadınsın zaten,” dedi Adam.

“Sözde öyleymişim, evet,” dedim.

Paige gözlerini devirdi. “Yine başladık. Bizim cadı olduğumuza hâlâ inanmıyorsun, değil mi? Senin hayatını kurtarmak için birkaç kez büyü yapmış olsak bile...”

“Hayatımı kurtarmak için mi?” dedim bir anda. “Sabahlığınla otel koridorlarında gezinen, kapının arkasındaki adamı görmek için ısrar eden sendin bir kere.”

Adam kahkaha attı. Paige ona sert bir bakış fırlattı.

“Tamam,” dedim. “Vampirlere ve cadılara inanıyorum diyelim. Sizin gerçekten öyle olduğunuzu nereden bileyim? Dünyada vampir olduğuna inanan yarım akıllı o kadar fazla insan var ki. İnanın bilmek istemezsiniz. Gece rüyalarınıza girer.”

“Ben onları da gördüm,” dedi Cassandra. “Siyah ruj, siyah oje. Moda anlayışından kesinlikle yoksun insanlar. Vampirlerin renk körü olduğunu da nereden çıkardılarsa?” Masadaki kurşun kalemi kaldırdı ve bana uzattı. “İstersen bana bunu saplayabilirsin ama lütfen kalbe isabet etmesin.”

“Ortalık batar şimdi,” dedim.

Sandalyesinin arkasına yasladı. Gözleri, sanki odada başka kimse yokmuş gibi bana kenetlenmişti. Bakışları vücudumda

gezinirken gözlerindeki merakı görebiliyordum. Hafifçe gülümsedi. Yine o havalı halinden taviz vermeden ama meraklı halini de elden bırakmadan gözlerime baktı. “İstersen ısırabilirim de,” dedi.

“Beni ısıırırsan ben de seni ısıırım.”

Gülümsemesi ela gözlerinin içine kadar ulaştı. “İlginç bir düşünce. Isırsaydın acaba ne olurdu? Vampir-kurtkadın karışımı bir şey mi? Yoksa hiçbir şey olmaz mıydı? Cezbedici bir düşünce ama şu anda bunun bir gereği yok. Dişlerimizi kıyaslasak?”

“Tam bir erkek davranışı olurdu.”

Bu sefer kahkaha attı. “Kesinlikle.”

“O zaman sen bir açıklık getir,” dedim. “Vampirsen eğer...” Pencereden giren gün ışığına baktım.

“Neden patlayıp bir toz bulutuna dönüşmüyorum? Bunu ben de hep merak etmişimdir. Adam olsaydı, ‘lanet olsun, bir şehir efsanesi daha fos çıktı’ derdi. Açıkçası vampirlerle ilgili bu bilginin bir yanılgı olduğuna seviniyorum. Karayipler’de tatil yapmadan geçecek sonsuz bir ömre katlanabileceğimi sanmıyorum. Uçamadığımı öğrendiğimde de büyük hayal kırıklığına uğramıştım. Ama bu, bir şeyler göstermek adına belki işe yarayabilir.”

Cassandra sol elini masanın üzerine koydu, diğer elindeki kalemi açık olan avucunun içine sapladı ve birkaç santim kadar batırdı. Ruth titreyerek başını çevirdi. Cassandra kalemi sanki eline değil de masaya saplamış gibi inanılmaz bir soğukkanlılıkla baktı. “Bana kalırsa biraz önemsiz bir özellik,” dedi. “Kurtadamların aksine bizim süper güçlerimiz yok. Şu anda elimden gelenin en iyisi bu ama ne olduğumu anlatabilmişimdir sanırım.”

Kalemi elinden çıkardı ve incelemem için avucunu bize doğru uzattı. Kalem, bir çivinin balmumu bir heykelde bırakacağı izin aynısını bırakmıştı. Kalemi eline batıralı daha bir dakika geçmemişti ki, elindeki yara kaybolmuş ve yeniden pürüzsüz bir görünüme kavuşmuştu.

“Acı yok, kan yok. Ortılığı velveleye de vermedim. Senin için yeterince iyi mi?”

“Evet,” dedi Jeremy. “Teşekkür ederiz.”

“Benim sıram,” dedi Paige. “Seni ikna etmek için ne yapabilirim, Elena? “Ruh mu çağırayım?”

“Paige!” Ruth’un gözleri bir anda kocaman olmuştu. Hızlıca bize döndü. “Sizi temin ederim biz ruh ya da şeytan falan çağırmayız. Birkaç zararsız savunma büyüsünün haricinde cadılar yalnızca zararsız büyüler yaparlar.”

“Kimseye zarar vermediği sürece istediğini yapabilirsin,” diye mırıldandı Cassandra.

Ruth, Paige’e bir şeyler fısıldadıktan sonra, Paige bir gencin yapması gereken her şeyi yaptı; başıyla onayladı, omuz silkti, gözlerini devirdi ve gençliğin gereği olan o her zamanki baha-neye sığındı. “Ah, Tanrı aşkına. Alt tarafı şaka yapıyordum.”

Şaka mı yapıyordu gerçekten? Şeytan ya da ruh çağırabilir miydi? Ruth yalnızca beyaz büyü dedikleri şeyi yaptıklarını söylemişti. Yapabildikleri tek şey bu muydu? Yoksa yaptıkları şey mi buydu? Kuzeyin düşmüş cadısı, hoşuna gitmediği durumlarda daha fazla şey yapabilir miydi yani?

“Bu kadar gösterge yeterli,” dedi Jeremy. “Artık Elena’nın peşinde olan bu adamlar hakkında birkaç bilgi alsak daha iyi olur.”

“Bunu ben de duydum,” dedi Adam bana bakıp sırtarak. “Savaşın ilk kazazedesi. Aferin sana. Kışkandım doğrusu.”

“Eminim kıskanmışsındır,” dedi Paige.

Ruth ikisine de yüzde doksan bastırılmış bir öfkeyle baktı. Kalan yüzde onluk dilimdeyse bakışlarıyla sakince uyarıyordu. İkisi de kamçı cezası almışlar gibi bir anda dillerini yuttular. Ruth sanki bir daha konuşmayacaklarından emin olmaya çalışmış gibi bir süre söze girmede. Yeterince beklediğini düşündükten sonra hikâyesine başladı.

GÜNDEM

Ruth'un anlattığına göre, Roger isimli bir şaman beş hafta önce kaçırılmış ve astral yansıma aracılığıyla Kenneth'la iletişime geçmişti. Artık astral yansıma ne demekse... Kenneth'la iletişime geçtiğinde durumu oldukça kötüymüş. Bir şaman zaten fiziksel olarak pek güçlü olmadığı için ona zarar vermek çok da zor değilmiş. İçinde bulunduğu kötü durumdan dolayı, verdiği rapor kesik kesik ve bazen de tutarsızmış. Kenneth'ın anlayabildiği kadarıyla, Virginia'daki evinden iki adam tarafından kaçırıldıktan sonra, arabayla bir gün uzaklıkta bir yere götürülmüş. Yetenekleri konusunda orada sorguya çekilmiş. Esir edildiği ilk günlerde, gece vakitlerinde astral yansıma yapmak için yeterince gücü varmış. Böylelikle onu kaçıranların kim olduğunu ve neden kaçırdıklarını öğrenmeye çalışmış. Lawrence Matasumi ve Tyrone Winsloe. Winsloe ismi ne şamana ne de Kenneth'e bir şeyler ifade ediyormuş. Belli ki güncel konular şaman dünyasında pek ilgi uyandırmıyordu.

Bu şaman yaptığı astral yansımalar sırasında, oradaki tek doğaüstü canlının kendisi olmadığını öğrenmiş. Onu oraya tutsak eden adamların arasında, Houdini gibi oradan oraya ışınlanabilen yarı şeytan birisi varmış. Aynı zamanda bu adamların başlarında büyücü biri olduğunu öğrenmiş ama onu hiç görmemiş. Diğer tutsaklara gelince, ilk astral yansıması sırasında bir cadı, iki yarı şeytan ve bir de Vodoun rahibi olduğunu, cadı ortadan kaybolunca onun yerini alması için daha güçlü bir cadının hedef alındığını öğrenmiş.

Şamanın bildikleri bunlarla sınırlıymış. Ertesi gün Kenneth’la tekrar iletişim kuracağına dair söz vermiş ama hiçbir zaman geri dönmemiş. Kenneth bu bilgileri Ruth’a aktardıktan sonra Paige, Winsloe’nun adını tanımış. Lawrence Matasumi’nin kim olduğunu öğrenmek için internete baktığında, onun da ünlü bir parapsikolojik araştırmacı olduğunu öğrenmiş.

Ruth sözünü bitirdikten sonra, “Bu adamları bulabildiniz mi peki?” diye sordu Jeremy.

“Bulmak mı dedin?” dedi Adam. “Tanrı korusun. Biz daha çok saklanıp, onların bizi bulmaması için dua ediyoruz.”

“Aslına bakarsanız biz de bu konu üzerinde tartışıyorduk,” dedi Ruth, Adam’ın sarkastik cümlesini duymazdan gelerek.

“Öyle mi yapıyorduk?” dedi Adam. “Ben karar verdiğimizi sanıyordum. Duyarlı olacaktık, saldırgan değil. Biz işleri böyle hallederiz. Yani, bu toplantıları düzenlemeye başladıklarından beri cadıların işleri halletme yöntemi en azından bu.”

“Bu durumdan şikâyetçi misin?” dedi Paige. “Daha fazla sorumluluk mu istiyorsun?”

Adam buna sırtarak yanıt verdi. “Ağzından yel alsın. Ben sadece, yetkin liderlerimiz olan cadıların genellikle çok stratejik kararlar aldıklarını ve saklanmak için başımızı eğmemiz gerektiğine karar verdiklerini söylüyorum.”

“Bu meselenin derinlerine inmemiz gerek,” dedi Cassandra. “Bu, bizim için de yeni bir durum. Bizi tehdit edenleri bulmamız gerekmemiştii daha önce. Birileri, vampirlerin gerçekten

var olduklarına dair elinde bir kanıt olduğunu düşünüyorsa, bu, hayatımızın karmaşık ilişkileriyle ilgilendikleri anlamına gelmiyor. Onların aklındaki tek şey yayımlayacakları kitaptan ne kadar para alacakları. Onları bulmak sorun değil. Lütfen bulun bizi, bizi zengin edin diye âdeta yalvarıyorlar.”

“Ama bu adamlar farklı,” dedim. “Farklı türden bir tehdide, farklı türden bir cevap vermeniz gerekir, değil mi? Onlar saklamıyor, bu yüzden de onları bulmanız gerek.”

“Bulduktan sonra ne yapacağız peki?” diye sordu Paige. “Bizi taciz etmeyi artık bırakmalarını mı rica edeceğiz?”

Jeremy, Ruth’a baktı. “Tehdidin kaynağını bulursak ortadan kaldırırsınız. Bizde işler böyle yürür.”

“Beni de aranızda alın,” dedi Adam.

“Harekete geçeceğiz,” dedi Ruth. “Bunu sen de biliyorsun, Adam. Bizim harekettten anladığımız, senin anladığına uymasa da... Karşı karşıya olduğumuz şey ciddi bir durum. Burada bunu konuşmaktan ben de hoşnut değilim. Bu toplantıyı düzenlerken ne kadar dikkatli davranırsak davranalım, bu adamlardan her birinin, aramızdakilerden birine sahip olmayı istediğini de gördük.”

“Bunu bu yüzden mi yapıyorlar?” diye sordu Jeremy. “Doğaüstü varlıkları biriktirmek için mi?”

“Sebeplerinin ne olduğu konusunda net bir fikrimiz henüz yok,” dedi Ruth. “Kaçırılan şaman Roger’ın öğrenebildiği şeyler arasında bu bilgi yer almıyordu ne yazık ki. Ama bizi incelediklerini ve güçlerimizin temelinde ne yattığını anlamaya çalıştıklarını öğrendik.”

“Bizim güçlerimizi kendi çıkarları için kullanmak istiyorlar,” dedi Paige.

Ruth suratını astı. “Bundan henüz tam anlamıyla emin değiliz. Direkt sonuca varmak istemem ama bu gayet geçerli bir sebep gibi görünüyor. Aralarında Lawrence Matasumi’nin bulunması, çok güçlü bilimsel yaklaşımlar içinde olduklarını kanıtlıyor.”

“Ve Ty Winsloe’nun varlığı da para peşinde olduklarını,” diye devam etti Paige. “Ty Winsloe toplumsever bir kişilik değil. Karşılığında evini almıyorsa, yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine bile yardım etmez o adam.”

Ruth yine aynı surat ifadesiyle, “Belki öyledir, evet,” dedi. “Ama bizim güçlerimizi kontrol altına almak istediklerine şüphe yok. Kişisel çıkar uğruna ya da para için. Fark etmez.”

“Benim güçlerimi alamazlar,” dedi Adam. “Çünkü genle aktarılıyor.”

“O kadar emin olma bence,” dedi Paige. “Seni parçalarına ayırıp bu gücü vücudunun tam olarak neresinden aldığını bulabilirler belki. Tabii işin sonunda bulup bulmadıkları senin endişelenmen gereken bir şey olmaz, çünkü her hâlükârda ceset torbasında olacaksın.”

Adam sırttı. “Ne güzel tarif ettin, Paige.”

“Demek istediğim, bizden ne alabileceklerini bilmiyoruz. Önemsiz büyüler gibi bazı şeyler öğrenilebilir. Kurtadam ya da vampir olmaya gelince... Bu, korkutucu derecede basit bir mesele. Ya bu adamlar kurtadam olmanın yollarını satmak niyetindeyse?”

“Umarım pahalıya satmazlar,” dedim araya girerek.

“Eminim süper güçlerin kendilerinde nasıl olacağını görmek isteyen bir sürü insan olacaktır,” dedi Ruth.

“Uzatılmış bir gençlikten bahsetmiyorum bile,” dedi Paige. “Geri zekâlıların sıraya girdiğini şimdiden hayal edebiliyorum. Genç mi kalmak istiyorsun? Kurtadam ol gitsin.”

Ruth, başını iki yana salladı. “Bu şeyleri yapma yeteneğine sahip olmak, bu güçleri özgürce ya da özgür olmayarak kullanmak, doğanın dengesini bozabilir. İnsanlar ölür. İnsan ırkı en kötü aşırılıkların pençesine düşer. Ölümsüz diktatörler, büyü yapan zalimler, sırf insan öldürmek için kurda dönüşen katiller düşünün...”

“Biz bu yollardan geçtik,” dedim yalnızca Jeremy’nin duyabileceği bir ses tonuyla. Jeremy’nin gözlerinde hafif bir pırlı-

tı belirdi ama yüzündeki ifadeyi bozmadı.

“Kendimizden ötesini de düşünmemiz lazım,” dedi Ruth.

“Lazım mı gerçekten?” diye sordu Cassandra. “Senin endişenin temelinde bu olabilir belki Ruth ama ben, insan ırkını yok olmaktan kurtarmayı pek de umursamıyorum açıkçası. Umurumda olan şey neyle karşı karşıya olduğum. Bu adamların beni kaçırmak istediğini söylüyorsan eğer, bu problemi ciddiye almam için yeterince sebebim var demektir. Asıl problem, buna nasıl karşılık vereceğimiz.”

Asıl problem gerçekten de buydu. Ve bu yüzden de önümüzdeki yedi saati bu problemi tartışarak geçirdik. Paige ve Adam öğle yemeklerimizi alıp geldiğinde bile yemek yemek için çok fazla zaman ayırmadık.

Ruth’un aklındaki plan öncelikle, peşlerinde olan bu canavarlar hakkında her bir delegeyi haberdar etmektir. Sürü’nün geri kalanını Jeremy uyaracaktı elbette. Aksini yapmayı aklından bile geçirmezdi. Şimdi tehlikenin büyüklüğünün farkına da vardığına göre, Clay’e hemen bizim yanımıza gelmesini söyleyecekti. Bunu da hallettikten sonra, yapılması gereken bir sonraki şey bir yere telefon etmektir. Geçen yılın zorlu karşılaşmaları Sürü’deki kurtadamların sayısını – ben de dâhil olmak üzere – beşe düşürmüştü. Clay’in, benim ve Jeremy’nin dışında bir de Antonio Sorrentino ve oğlu Nick vardı. Sürü’ye kabul edilmeyi bekleyen neredeyse bir düzine kurtadam etrafımızda dolanıyordu ve sayımız oldukça az olduğu için Jeremy iki ya da üç kişiyi kabul etmeyi düşünüyordu. Ama şimdilik hiçbir şey için acelesi yoktu. Yani şu an için sadece beş kişiydik. İki telefon konuşması yeterli olacaktı yani. Ama cadılara bu kadarı yetmemişti. Onlar İtlere de haber vermemizi istiyorlardı. Onlara ne söylememizi bekliyorlardı ki? Jeremy’nin de açıkladığı üzere, İtler göçebe yaşarlardı. Belli bir araziye yerleşmek yalnızca Sürü’ye özgü bir davranıştı. Jeremy bunu da söyledikten sonra Ruth tek bir İt’e haber vermemizi ve o İt’in üzerinden diğerlerinin de haberdar olmasını sağlamamızı istedi. Tabii, ne demezdi. Şimdiden gözümde canlandırabiliyordum; Karl

Marsten'ı arayıp, kankalarına da haber vermesini söylersem karnına kramplar girene kadar gülerdi bana. Hatta telefonu yüzüme kapatırken bile kahkahalar atmaya devam ederdi.

Ruth bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyordu. Bizimki gibi, onların da temelde küçük bir grupları vardı ve bu gruba Cadılar Meclisi adını veriyorlardı. Cadılar Meclisi'ne ait olmayanlar alt sınıf kabul ediliyordu, tıpkı İtler gibi. Ama bizim aksimize cadılar, onların alt sınıf olduklarını kabul etmiyorlardı. Ruth'un bize anlattığına göre, Meclis'e dâhil olmayan cadılar, yolundan şaşmış ve korunmaya, güzel bir çift lafa muhtaç olan zavallı ruhlardı. O böyle laflar ederken, Amerikan yerlileri hakkında konuşan bir misyoner geliyordu aklıma. Ama misyonerlerin aksine Ruth diğerlerinin kendi kilişesine, yani bu durumda Cadılar Meclisi'ne katılmasını istemiyordu, çünkü Cadılar Meclisi yalnızca *özel* cadılar içindi.

Biz kurtadamları bu tehlikeden haberdar etmenin zor olduğunu düşünüyorsak eğer, vampirlerin ve yarı şeytanları ikna etmenin imkânsızla eş değer olduğunu kabul etmemiz gerekiyor. Cassandra yaşayan – ya da var olan desem daha doğru olur sanırım – iki düzine vampiri nerede bulacağını biliyordu ama onlara haber vermek ona göre zaman kaybı demekti. Bırakın da kendi başlarının çaresine baksınlar diye düşünüyordu. Yarı şeytanlara gelince, sadece Kuzey Amerika'da bile yüzü aşkın yarı şeytan vardı ve bunların neredeyse yarısı düşmanla iş birliği yapmaya büyük bir istekle yaklaşıyordu.

Yani sonuç olarak Ruth, bizim ırkımızdan olan her bir bireyle ayrı ayrı iletişime geçmemizi istememişti ama birkaçına haber vermemizi ve onların da haberi kendi aralarında yaymalarını istemişti. Kenneth dışında hiç kimse bunu yapmak istemiyordu. Jeremy, Cassandra ve Adam bunun bir zaman kaybı olduğu kanısındalardı. Bu konu üzerine birkaç saat tartıştıktan sonra, bu fikri uygulamaya geçirmemeye karar verdiler ve ikinci adımı konuşmaya başladılar.

İkinci adımda herkes hemfikir; düşman hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmek. Bunu nasıl yapacağımız ay-

rica bir tartışma konusuydu ama herkes bu fikri kabul etmişti. Daha fazla bilgi elde etmemiz gerekiyordu. Üçüncü adım ne olacaktı peki? Üçüncü adımı sormayın bile. Şamanlar ve cadılar, düşmanı kötöleyip onları gözden düşürmek gibi bir yola gidilmesini savunurken, kurtadamlar ve yarı şeytanlar düşmanın ortadan kaldırılması taraftarıydı. Cassandra'nınsa insanlar başından çekilip onu rahat bıraktığı sürece bütün dünya yansa umurunda değildi.

Saat yedi olduğunda biz hâlâ konuşuyorduk. Herkes yorulmuş biraz da huysuzlaşmıştı. Ruth akşam yemeği sipariş edelim diye tavsiyede bulunduğunda hep bir ağızdan, “Hayır! Artık bir ara verelim,” dedik. Akşam yemeğine Kingston'ın yakınlarında bir yerlere gidecek ve toplantıya sonra devam edecektik. Ruth'un da daha önce belirttiği gibi, bu toplantı bile hepimiz için bir tehlike teşkil ediyordu. Ne yapılacağına karar verecek ve bir an önce Sparta'dan defolup gidecektik.

Toplantıya akşam yemeği için ara verilince, Paige dışında herkes park alanına birlikte gittik. Belki de toplantıda kendince aldığı notları düzenleyecekti. Grubun *arka* toplayanı belki de oydu. Dışarı çıktıktan sonra Kenneth ve Cassandra, kiralık arabalarına gitmek için bizden ayrıldılar. Jeremy'yle keşif aracına doğru giderken Ruth'u da çağırdım. Jeremy arabaya gitmem için bir el işareti yaptıktan sonra Ruth'un yanma seğırtti.

“Pek korkunçlar, değil mi?” dedi sol tarafımdan bir ses.

Sol tarafımda döndüğümde Adam'ın hızlı adımlarla bana yaklaştığını gördüm.

Sırtı. “Sence en korkunç kısım hangisiydi? Kâğıt tahtası mı, yoksa pudra şekerli çörekler mi?”

“Lütfen kahve ve çörek için yirmi beşer sent isteyenlerin cadılar olduğunu söyleme,” dedim.

“Hayır, hayır. Onun Lejyonlar'ın işi olduğuna eminim. Ama çizelgeyle kâğıt tahtası tamamen Ruth'un işi. Önceden delege olan bir adam, cadıların bu toplantıları çok ciddiye al-

dıklarını ve her şeyi kendilerine görev bellediklerini söylemişti. Başta şaka yapıyor sanmışım ama şimdi...”

“Yani hep böyle hevesliler mi?”

Adam kahkaha attı. “Hevesli, evet. Bu, onları tanımlamak için güzel bir ifade. Yani Paige olmayabilir belki ama Ruth ve diğerleri kesinlikle öyleler. Ölümüne ciddiler,” dedi. Sonra Paige’i taklit ederek, “Bunlar önemli şeyler, Tanrı’nın cezası,” diye ekledi. Gözlerini devirdi ve devam etti. “Herkesin hobisi vardır. Cadıların hobisi de böyle toplantılar düzenlemek galiba. Bu arada, Paige’in boynundaki izleri senin yaptığın doğru mu?”

“Aramızda bir yanlış anlaşılma yaşandı.”

Yine sırttı. “Tabii. Ama eminim hak etmiştir. Paige bazen çok sinir bozucu olur ama genellikle eğlenceli biridir. Elbette cadı tarafına dikkat etmek gerek.” Arkamızdan gelen Jeremy’ye ve Ruth’a baktı. “Sence sizin lider, herkesi hareket etmeye ikna edebilir mi?”

“Edemezse kendimiz yaparız. Başkalarından emir almaya pek alışık değiliz.”

“En sevdiğim. Toplantılarda da böylelerine ihtiyacımız var. Güçlü ve aktif bir lidere.”

“Erkek bir lider mi yani?”

Adam elini kaldırdı ve itiraz eder gibi bir işaret yaptı. “Onu kastetmedim. Mesele cinsiyet değil, ırk. Cadılar ve şamanlar bize benzemiyorlar. Ya vampirlere ne demeli? Onlar kimseye benzemiyorlar ve bu durumdan da hoşnutlar. Cass kimin kışına tekme basmak isterse basar. Öyle mükemmel güçlü falan da değil ama onun da dediği gibi, şu vücut yenileme olayı kavgada bayağı işe yarıyor. Adamın biri onu kurşun yağmuruna tutsa bile üzerine yürüyüp elinden silahı alabilir, anladın mı?”

“Ölümsüzler mi yani?”

“Yoo. Yani tam olarak değil. Vücutlarını yenileyebiliyorlar. Yani yüzlerce yıl hayatta kalabilirler ve öldürülmeleri çok zordur. Bana kalırsa ölümsüz sayılırlar.”

Ben başka bir şey sormadan Paige yanımıza geldi.

“Seninle geliyorum,” dedi Adam’a. “Ruth, Kenneth ve Cassandra’yla gidiyor. Ben de onlarla giderdim ama Kenneth arabayı o kadar yavaş kullanıyor ki, restorana varmadan açlıktan ölürüm herhâlde.” Bana baktı. “Sen de bizimle gelmek ister misin?”

Tam reddetmek üzereydim ki, Jeremy beni bir bahane üretme zahmetinden kurtardı. “Restoranda görüşürüz,” dedikten sonra Jeremy’nin yanına gittim.

YANIK

Bir İtalyan restoranında yemeye karar verildi ve bana sorarsanız bu da hiç iyi bir fikir değildi. Saat neredeyse sekiz olmasına rağmen içerisi oldukça kalabalıktı. Vermont'ın bu kesiminde sık bir restoran diye nitelendirebileceğiniz pek bir yer yoktu ve yakın çevrede hamburger dışında bir şey yemek isteyen herkes buradaydı. Yedi kişi için tek bir masa bulmanın imkânı olmadığından, iki gruba ayrılmaya karar verdik. Garson bir tane altı kişilik, bir tane de iki kişilik masa bulabileceğini söylediğinde, küçük masayı Cassandra istedi. Başta tek başına yemek ister diye düşündüm ve bu da beni hiç şaşırtmazdı ama bana birlikte yemeyi teklif etti. Bu teklife şaşırırsanız sadece ben değilim. Sanki yemek yoldaşı olarak beni tercih etmesi için Cassandra'ya büyü yapmışım gibi, Paige dik dik baktı. Cassandra yemek olarak beni yemeyi teklif etseydi daha az şaşırdırı sanırım. Kenneth bile gözlerini kırptırmıştı, bu da Cassandra'nın yemek teklifinde bulunmasının çok nadir gerçekleşen bir olay oldu-

ğu anlamına geliyordu. İtiraf etmem gerek; benim de gururum okşanmıştı. Cassandra bırakın insanları, yanında herhangi bir varlığın olmasından hoşlanan bir tip değildi çünkü.

Cassandra ve ben diğerlerinden ayrı, verandada oturduk. Gerçekten yemek yiyecek mi acaba diye merak diyordum. Tavuklu, parmesanlı patlıcan ve beyaz şarap sipariş etti. Şarabı içerken yemekten birkaç lokma aldı ama sonra, sanki çok fazla yemiş gibi tabağı bir kenara itti. Yiyeceği *asıl* şeyin ne olduğunu düşünmek istemediğim için yemeğine daha sonra devam edeceğini düşündüm. Benim gibi, çiğ tavşan tüketen birinin yemek eleştirisinde bulunması biraz garip kaçabilir ama kurtken bana lezzetli gelen şeyler ve insanken lezzetli gelen şeyler farklıydı sonuçta. Ava çıktıktan sonra, yeni öldürülmüş bir geyiğin tadı her ne kadar güzel gelse de, bunu sık bir balık restoranında düşünmek hoşuma gitmiyordu mesela.

“Meraklı birisin,” dedi Cassandra. “Ama sorular sormuyorsun. Bir gazeteci için farklı bir özellik.”

Ruth ve Paige, diğerlerine benim hakkımda başka neler söylemişti acaba? “Gazetecisine göre değişir,” dedim. “Ben politika ve sosyal konular hakkında yazıyorum. Halkın ilgisini çeken şeyler yani. Kişisel hayata odaklı şeyler değil.”

“Kişisel sorulardan kaçınıyorsun yani. Muhtemelen birilerinin de sana kişisel sorular sormasını istemediğin için. Ama merak ediyorsan bana soru sorabilirsin. Benim için sorun değil.”

“Peki,” dedim... Ve hiçbir şey sormadım.

Birkaç dakika böyle sessizlik içinde geçtikten sonra, artık bir şeyler sormam gerektiğine karar verdim. Herhangi bir şey değil ama. Merak ettiğim o önemli konuyu. Karşımda oturmuş, yüzüme bakıyordu ne de olsa. Tabağını gösterdim. “Tavuk sevmiyorsun herhâlde?”

“Genel olarak katı gıdaları sevmiyorum. Birkaç lokma alabilirim ama daha fazlasını sindirmekte sorun yaşıyorum.”

Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama gözlerinde küçük bir parıltı vardı sanki. Şarabımdan bir yudum aldıktan sonra, “Vampir-

lerin... kurtadamların dönüştüğü gibi dönüşüp dönüşmediğini sormamın pek bir manası yok değil mi?” dedim. “Sonuçta sizin türünüzün alametifarikası bu.”

“Aslına bakarsan, en azından benim durumumda, çoğu şey doğru değil. Biliyorum, vampirler hakkında sen de bir sürü şey okumuşsundur ama kitapta yazarların çoğu yanlış. Her şeyden önce, ben tabutta uyumuyorum.” Sustu. Bir kaşını kaldırdı. “Kastettiğin bu muydu?”

“Hayır, demek istediğim, belli ki...” Şarap kadehini işaret ettim.

“Beyaz tercih ederim. Evet, şarap içiyorum. Böyle küçük şeyler var çok şükür. Benim derdim katı gıdalarla. Seni bir dertten kurtarayım, Elena. Kan içip içmediğimi sormak istiyorsun sanırım.”

“Ah, evet. Bir an aklımdan çıkmış.”

Cassandra bir kahkaha patlattı. Attığı kahkaha o kadar içten ve o kadar gürültülüydü ki, garson masamıza gelip bir isteğimiz var mı diye sordu. Şaraplarımızı tazeledikten sonra, konuşmaya devam etmek için garsonun gitmesini bekledik.

“Peki, beslenme işini nasıl hallediyorsunuz?” dedim. “Kan bankası evinize mi yolluyor?”

“Maalesef yollamıyor,” dedi.

“Kasapla özel olarak mı anlaştınız?”

“Sağlık Bakanlığı muhtemelen onaylamazdı. Bugünlerde ihtiyaçlarımızı *eski usul* karşılamak zorundayız.”

“Hı?”

“Hı, tabii ya,” dedi yine kahkaha atarken. “Evet, direkt kaynağından besleniyorum. Bazı kurallar olmazsa olmaz tabii. Çocuklar yok mesela. Otuz yaşın altındakiler de.”

“Yirmi sekiz yaşında olduğumu söylemiş miydim?”

“Ben öyle duymadım ama,” dedi sırtarak. “Endişelenmene gerek yok. Toplumsal kurallara göre, resmî olarak tanıştırıldığımız kişinin kanını içemeyiz zaten.” Bir parça tavuk kesti ve tabağın etrafında gezdirdi. “Dürüst olmak gerekirse, hayvan

kanını ve kan bankalarını daha önce denedim. İşe yaramıyorlar. Bu şekilde yaşamak, eklemek ve su yerine başka bir şey tüketmek gibi. Yaşıyoruz ama sadece hayatta kalıyoruz demek daha doğru olur. Bazıları hâlâ bu şekilde yaşıyor. Ben fazla bencelim bu konuda. Hayattayım ve keyif alarak yaşamak istiyorum. Kendimi mazur gösterecek tek şey, av olarak zaten ölüm döşesinde olanları seçmem. Yaşlıları, hastaları ya da intihar etmek isteyenleri. Kendimi kandırıyorum elbette. Bir insanın intihar etmek isteyip istemediğini anlayabilirim ama ciddi bir ayrılık sonrası bunalım mı yaşıyor, yoksa gerçekten yirmi katlı bir binanın tepesine çıkıp atlayacak mı, bunu bilmemin bir yolu yok. Yeniden hayata geldiğimizde doğruyu yanlıştan ayırma yetimizi kaybetseydik hayat çok daha kolay olurdu ama sanırım lanet dedikleri de bu. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hâlâ biliyoruz.”

“Ama size seçme hakkı verilmiyor.”

“Bir seçim şansın her zaman vardır. Kendini imha edebilirsin. Bazıları bunu yapıyor, bazıları aklından geçiyor ama hayatta kalma isteği her zaman ağır basar. Eğer söz konusu, insanların hayatıyla kendi hayatım arasında seçim yapmaksa, fedakârlığın gözü kör olsun derim. İnanılmaz güçlü ve ölü olmaktansa, bencil ve hayatta olmayı yeğlerim.”

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra Cassandra, “Yani kurtadamlar da yamyam değiller o zaman?” dedi.

“Yamyam, kendi türünü yemekle olunacak bir şey. İnsanlar tamam ama diğer kurtadamları yemiyoruz.”

“Kendinizi insan olarak görmüyor musunuz?”

“Yalnızca belli bir seviyeye kadar. Şahsen, yarı insan yarı kurt olduğumu düşünüyorum. Cla... Yani diğerleri böyle düşünmüyor. Onlara göre kurtadamlık ayrı bir ırk. Niyetim, sorduğun soruyu geçiştirmek değil, yanlış anlama. Sürü’deki kurtadamların insanları avlaması yasaktır. Yasak olmasaydı da avlamazdık zaten. Çünkü bir anlamı yok. Bizim için, insan avlamakla dindirilen açlığın, bir geyik avlamakla dindirilen açlıktan hiçbir farkı yok.”

“Bu kadar kolay mı yani?”

“Ne demezsin. Maalesef tek sorun açlık değil. Avlanma içgüdüğü de var. Dürüst olmak gerekirse, bu içgüdü devreye girdiğinde, insanları avlamak, hayvanları avlamaktan daha zevkli.”

Cassandra’nın gözleri parıladı. “En tehlikeli oyun da bu değil mi zaten?”

Bir anda, bu konuyu bir kadınla konuşmanın aslında ne kadar garip olduğunu fark ettim ve bu düşünceyi kafamdan atıp konuşmaya devam ettim. “Sorun şu ki, avın sonunda insanı öldürmemek çok zor. Mümkün ama kendini kontrol edebilmek oldukça zorlayıcı. Sürü’de olmayan kurtadamlar insanları avlar, öldürür ve onlarla beslenir. Bunun cazibesine kapılmak çok kolay. Hatta çoğu, içgüdülerine karşı gelmeye zahmet bile etmiyor.”

Garson tatlı siparişlerimizi almak için geldiğinde yine sessiz kaldık. Normal şartlarda, bir kadınla yemek yiyorsam eğer tatlı faslını es geçerdim ama bu sefer bunun bir önemi yoktu. Üç dilim pastayı arka arkaya yesem bile Cassandra’nın umurunda olmayacaktı. O yüzden tiramisu ve kahve sipariş ettim. Cassandra da kahve istedi.

Garson arkasını dönüp giderken Cassandra onu kolundan tuttu. “Kafeinsiz olsun lütfen,” dedi.

Garsonumuz olan genç adam tam bir Latin yakışıklısıydı. Acaba kahve siparişı veren bu kadının, bileğini normalden biraz daha uzun süre tuttuğunu ve nabzını kontrol ettiğini anlamış mıydı? Hiç zannetmiyordum. Cassandra onun gözlerinin içine sanki hayatında ondan daha yakışıklı bir erkek görmemiş gibi, garsonsa ona, kobranın avı olmak üzere olan bir fare gibi bakıyordu. Cassandra hemen şu anda onunla arka sokağa gitmek istese, adam bir an bile düşünmeden bu emre itaat ederdi. En sonunda bileği serbest kaldığında adamın yüzünde hayal kırıklığı gibi bir şey belirdi, sonra da siparişlerimizi hemen getireceğini söyleyerek mutfağa yöneldi.

“Bazen buna karşı gelemeyeceğim sanıyorum,” dedi

Cassandra, garson gittikten sonra. “Aç olmadığım zamanlarda bile, gücü elimde bulundurmanın cazibesine kapılacak gibi oluyorum. Pek hoş bir düşünce değil ama karşı konulamayacak bir şey de değil, öyle değil mi?”

“Cezbedici olduğuna şüphe yok,” dedim.

Cassandra bir kahkaha attı. “Benimle birlikteyken rol yapmana gerek yok, Elena. Güç mükemmel bir şeydir, özellikle de kadınlar için. On yedinci yüzyılda, Avrupa’da, kırk altı yılını insan ve kadın olarak geçirdim. O zamanlar güç elde etmek için en ufak bir şansım olsaydı hayatımı vermekten geri durmazdım.” Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Ama hayatımı zaten verdim, öyle değil mi?” Arkasına yaslandı ve beni incelemeye koyuldu. “Sanırım biz çok iyi anlaşıcağız. Kendinden başka bir şey düşünmeyen başka bir avcı daha bulmak benim için nadir bir olay. Bu avcının kadın olması da bonus gibi.”

Kahvelerimiz ve benim tatlım gelmişti. Bu kadar uzun süre yaşamının nasıl bir şey olduğunu sordum Cassandra’ya. O da başından geçen hikâyeleri tatlı tatlı anlattı.

Yemekten sonra Lejyon Toplantı Salonu’na dönmek için dışarı çıktığımızda, Adam onlarla birlikte gitmemi önerdi. Tam reddetmek üzereydim ki Jeremy bizi duydu ve onlarla gitmem için ısrar etti; grubun en genç delegelerinin, etraflarında yaşlılar olmadan vakit geçirmelerinin iyi olacağını düşünmüş ve kendisi de keşif aracıyla hemen arkamızda olacaktı.

Adam park alanında yer bulamadığı için arabasını caddenin karşısına park etmişti. Daha önce Lejyon Toplantı Salonu’nun park alanında gördüğüm Kaliforniya plakalı eski Jeep’i görünce, “Senin mi?” diye sordum.

“Maalesef.”

“Fena değilmiş.”

“Fena olmasa da çok yaşlı. Hele de bir Jeep için. Sanırım arabanın sallantısından iki dolgum gevşedi ve onunla hız limitini aşma korkusu da yaşamıyorum. Ondandır kurtulmak için para biriktirmeye başladım.”

“Bunu en az bin kere söylemişsindir,” dedi Paige. “Robert

yeni bir araba almayı sana bin kere teklif etti ama her seferinde reddettin. O zavallı arabayı kullanmak hoşuna gidiyor, itiraf et.”

“Arabamı bir başkası alırsa işin bütün zevki kaçar-” Devasa bir arazi arabası Jeep’in arkasına yanaşınca Adam’ın sözü yarım kaldı. Araba o kadar yaklaşmıştı ki, arka tamponu neredeyse Adam’ın arabasına değecekti. “Hey!” dedi Adam arabaya doğru koşarken. “Bekle!”

Kırk yaş üstü gibi duran bir kadın, ön yolcu koltuğundan duygusuz bir ifadeyle Adam’a baktı.

Adam, “Benim arabam sizin arabanızın arkasında sıkışıp kaldı,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Bir dakikalığına arabanızı öne çekebilir misiniz? Ben çıkarsam sizin de park edecek bir sürü yeriniz olur.”

Ön yolcu koltuğunun penceresi inikti ama kadın cevap vermedi. Sürücüden de ses çıkmıyordu. Araba park etti, kadın aşağı inerken, sürücü tarafında da golf tişörtlü bir adam indi.

“Hey!” dedi Adam yeniden. “Beni duymadınız mı? Arabam arkanızda sıkıştı. Siz öne çekerseniz ben de arabamı çıkarırım.”

Arabadan inen adam elindeki anahtara bastı, arabanın farları bir saniyeliğine yanıp söndü ve kapılar kilitlendi. Karısı arkada, adam önde, restoranın yolunu tuttular.

“Geri zekâlılar,” dedi Paige. “Paraları var diye her yer onların zannediyorlar.”

“Ben onlarla konuşurum,” dedim. “Belki karşısında bir kadın olunca dinler.”

Paige kolumu tuttu. “Konuşma. Diğerleriyle dönebiliriz.”

“Alt tarafı konuşacağım, başka bir şey yapmayacağım,” dedim.

Paige, Adam’ı işaret etti. “Asıl endişelendiğim sen değilsin.”

Bize arkası dönük olan Adam, “Ne dedin sen?” diye bağırdı.

“Şimdi sıçtık,” dedi Paige.

Arabadan inen adam arkasını döndü. Adam ona yaklaşma-

ya başladığında duruma müdahale etmeye karar verdim. Zaten dikkat çekmemeye çalıştığımız bir durumun içindeydik ve kendimizi, polis çağırılmasını gerektirecek başka bir durumun içine sokamazdık. Adam'ın da bunun farkında olması gerekirdi ama en uslu gibi duran erkekler bile hoşlarına gitmeyen bir durumla karşılaştıklarında testosterona boğulabiliyorlardı. Paige'in itirazlarını duymazdan gelerek koşmaya başladım. Adam'a yaklaştıkça burnuma ateş kokusu gelmeye başlamıştı. Yanan bir odunun kokusu ya da dumanın kokusu değildi, direkt ateşin kokusu geliyordu burnuma. Adam'ın kolunu tuttum ve onu kendime çektim. "Boş ver," dedim. "Jeremy'yle dönebili-"

Adam yüzünü bana dönünce ateş kokusunun nereden geldiğini anladım. Gözleri kıpkırmızı olmuştu, akları bile ve âdeta öfke saçıyordu.

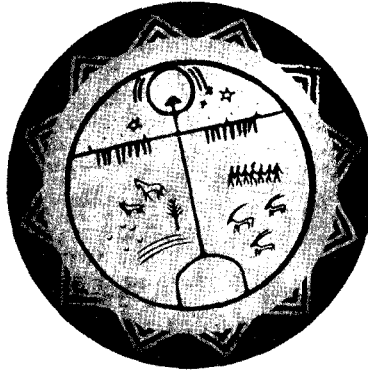
"Elini çek!" dedi bağırarak.

Bu ses Adam'ın sesi değildi, yüzü de başka birininkiydi sanki. Vücudundan dalga dalga sıcaklık yayılıyordu. Ateşe çok fazla yaklaşmış gibiydim, gözeneklerimden ter fışkırmaya başlamıştı. Yüzümü başka yöne çevirdiğim halde kolunu bırakmadım. O da iki eliyle kollarımı tuttu. Bir cızırtı sesi geldi. Bu cızırtı sesi nereden geliyor diye düşünmeme kalmadan, inanılmaz bir acının kollarımdan bütün bedenime yayıldığını hissettim. Beni bırakınca geriye doğru sendeledim. İki kolum da kıpkırmızı olmuştu.

Paige arkamdan yaklaşıp beni tuttu. Onu itip yeniden Adam'a döndüm. Boş olan arka sokağa doğru seyirtmeye başlamıştı.

"Merak etme," dedi Paige. "Kontrol onda şu anda."

Keşif aracı köşeyi döndü. Jeremy'ye el salladım, araba yanıma yaklaşınca da durmasını beklemeden ön koltuğa atladım. Jeremy'nin bakışları yüzümden, kollarımdaki yanık izlerine kaydı. Dudakları gerildi ama hiçbir şey söylemedi ve sonra gaza bastı.

TEŞRİH

Neler olduğunu Jeremy'ye anlattım. Kasabadan çıktıktan sonra bir benzin istasyonuna girdi, telefon kulübesinin önüne park edip arabadan indi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde yeniden otoyola çıktık.

“Ruth’la mı konuştun?” diye sordum.

“Toplantıya geri dönmeyeceğimizi haber verdim. Neler olduğunu o da duymuş. Özür diledi ve yarın toplantıya gelip gelemeyeceğimizi sordu. Ben de henüz karar vermediğimizi söyledim. Kararımızı öğrenmek için bu gece yeniden arayacakmış.”

“Toplantıya gidecek miyiz?”

“Muhtemelen gideriz. Benim önceliğim Sürü’yü korumak. Sürü’yü korumak için de bu gruba geçici olarak katılmamız gerekiyor. Bizim elde edemeyeceğimiz bilgilere ulaşabilecekleri kaynakları var. Yemekte, şamanların yaptığı astral yansımadan

bahsettik. Seni Pittsburg’da takip eden adamlar hakkında daha fazla bilgi elde etmek için inanılmaz derecede değerli bir yetenek gibi duruyor. Yanlarında kalıp onlara yardım etmek gibi bir niyetim yok ama bu, hepimize karşı açılmış bir savaş.”

Jeremy’nin sözlerinin ardından gelen sessizlikte, bugün başımıza gelen garip ve yorucu şeyleri düşündüm. Yani en azından benim için yorucu şeylerdi bunlar. Jeremy olanlardan endişelenmek ya da yorulmak şöyle dursun, hiç şaşırmamış gibi görünüyordu. Bunu her zamanki sükûnetine yorabilirdim ama her şeye verdiği tepki çok sakin olmuştu, onun gibi biri için bile.

“Biliyordun,” dedim. “Dünyada bizim haricimizde başka şeyler olduğunu biliyordun.”

“Çocukken bazı dedikodular duymuştum. Bir Toplantı’dan sonra konu eninde sonunda diğer yaratıklara, büyücülere ya da benzeri şeylere gelirdi. İnsanlar hayaletlerden ya da uzaylılardan nasıl bahsediyorsa, o sohbetlerde de öyle konuşulurdu. Birilerinin amcası, böyle benzeri güçlere sahip biriyle karşılaştığını söylemişti. Bazıları inanıyordu, bazıları inanmıyordu.”

“Sen inanıyor muydun peki?”

“Dünyada doğaüstü tek canlıların biz olduğumuzu düşünmek bir noktada mantıksız geliyordu, evet. Büyükbabam, büyükbabasının, Ruth’un ‘doğaüstü güçler konseyi’ diyebileceği bir yerde bulunduğunu söylemişti. Büyükbabam bunun yaşlı bir adamın uydurması olabileceğini düşünmüştü. Eğer doğruysa, başka türden canlılar da varsa, Sürü’den birilerinin bundan haberdar olması Sürü’nün de yararına olacaktır.”

“Sürü’deki herkesin bu ihtimalden haberdar olması gerekmez mi?” dedim. “Alınma Jer, ama bu yaşadıklarımın önce azıcık uyarılsaydım iyi olurdu.”

“Dürüst olmak gerekirse aklıma hiç gelmedi. Büyükbabamın hikâyesinin doğru olup olmadığını araştırmayı hiç düşünmedim. O zamanlar gereksiz gelmişti. Diğer varlıklarla bir işim yoktu ve onların da bizimle olmamasının daha iyi olduğunu düşünüyordum. Evet, bizden birinin onlarla karşılaşma olasılığı

vardı ama ne kadar az olduğumuz ve onların da ne kadar az oldukları düşünülürse, birbirimizle karşılaşma olasılığımız milyonda bir gibi görünüyordu. Benim hayatımda ya da büyükbabanın hayatında yaşanmış bir karşılaşma yoktu. Ama şimdi bu cadılar bizden uzun zamandır haberdarmış gibiler. İşin bu kısmı hiç aklıma gelmemişti.”

“Hata yaptığını kabul ediyorsun yani?”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. “Ben sadece bazı şeyleri görmezden gelmiş olabileceğimi kabul ediyorum,” dedi. “Olasılığın farkında olarak görmezden gelseydim, evet, o zaman hata yapmış olurum.”

Sürü’nün geçmişinin anlatıldığı kitaba gönderme yaparak, “Ama kurtadamlardan biri, bir zamanlar bu konseyde bulunmuşsa bundan neden Miras’ta hiç bahsedilmiyor?” diye sordum.

“Bilemiyorum. Ruth’un da dediği gibi, kurtadamlar kendilerini konseyden soyutlamışlar. Miras’ta da aynı sebepten ötürü bu kısımdan bahsedilmiyor olabilir.”

“Belki de iyi bir sebebi vardır,” dedim parmak uçlarımı yanan kollarımın üzerinde gezdirerek.

Jeremy bana baktı ve başıyla onayladı. “Belki de.”

Dağ evine varınca Jeremy yaralarımı temizleyip sardıktan sonra, “Yatmak mı istersin, yoksa biraz daha oturmak mı?” diye sordu.

“Sen oturacak mısın?” dedim.

“Eğer sen oturursan ben de otururum.”

“Sen oturursan ben de otururum ama eğer yorgunsan...”

“Sen yorgun mus-” Jeremy sustu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirince aklımdan ne geçtiğini anladım. İkimiz de bu tartışmayı, sırf karşı tarafa bir zorluk çıkmasın diye bütün gece boyunca devam ettirebilirdik. Clay’le, Nick’le ve hatta Antonio’yla birlikteyken kendi istediğim neyse hiçbir endişe

duymadan direkt söyleyebilirdim. Onlarla aramızda ‘en sesli söyleyen istediğini kabul ettirir’ kuralı vardı. Ama söz konusu Jeremy olunca, onun yontulmamış medeniliği, içimdeki asi kanı durduruyordu ve onunla bu türden bütün konuşmalar sonsuz bir kibarlık yarışına dönüyordu. Önce sen, hayır sen, hayır ısrar ediyorum önce sen... Clay burada olsaydı, ikinci cümlelerimizi tekrar etmeye fırsat bulamadan bizim adımıza karar vermiş olurdu.

“Ben biraz daha oturacağım,” dedim.

“Sana eşlik edeyim.”

“Benimle kalmak zorunda değilsin.”

“Zorunda olmadığımı biliyorum. Verandada otururuz. Sen çık, ben yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

Dışarı çıktım. Jeremy birkaç dakika sonra, iki bardak süt ve bir kurabiye paketiyle geldi. “Acını hafifletmek için daha sert bir şeyler yok,” dedi sütü uzatırken. “Daha basit bir içeceklerle yetinmek durumundasın.”

Yanıma oturdu, önümüzde uzanmakta olan göle bir süreliğine sessizlik içinde baktık. Geceyi kurabiyelerin çıtırtısı dolduruyordu. Gölün karşı kıyısında yanan kamp ateşlerinin dumanlarını görünce, “Ateş mi yaksak?” dedim.

“Kibrit yok.”

“Hay aksi. Adam olsaydı kibrite gerek kalmazdı.”

Jeremy yarım ağızla gülümsedi. “Stonehaven’a dönünce senin için devasa bir ateş yakarız. Orada tonla kibrit var. Marshmallow da var. Keşke dal yontmayı hatırlıyor olsaydım.”

“Önceden biliyor muydun?”

Kıkırdadı. “İnanması güç, değil mi? Evet, küçükken ben de biraz izcilik yaptım. Dominic önceden her yaz bir dağ evi kiralar, Antonio’yu ve diğer bütün kardeşlerini alır, doğada biraz zaman geçirsinler diye oraya götürürdü. Beni de yanlarına alırlardı tabii.”

Jeremy yine sessizliğe bürününce, onu yeniden konuştur-

manın yollarını düşünmeye başladım. Jeremy çocukluğundan pek söz etmezdi. Hatta neredeyse hiç söz etmezdi. Diğerlerinden duyduğum kadarıyla harika bir çocukluk geçirmemişti ve o yılları, kapısını kilitlediği bir zihin odasında tutuyor gibiydi. Şimdi bu odanın kapısını aralamıştık sanki ama içeri girmek o kadar da kolay olmayacaktı.

“Nereye giderdiniz?” diye sordum.

“Çok uzağa değil. Vermont, New Hampshire.”

“Çok eğlenir miydiniz?”

Yine yarım bir gülümseme sundu. “Çok. Doğanın içinde olma durumu beni pek ilgilendirmezdi. Stonehaven’da yeterince doğanın içindeydik zaten. Ama bu yazlar sayesinde Antonio’yla birlikte gerçek çocuklar gibi, diğer çocuklarla oynama imkânı elde edebiliyorduk. Okulda da başka çocuklar vardı tabii ama... Alfa, Dominic’ti ve o da Sürü’deki erkek çocukların özel okullara gitmesini şart koşmuştu. Eğer babaların, oğullarını özel okula gönderecek durumu yoksa okul masraflarını kendisi karşılardı. Bayram ve hafta sonu tatillerinde eve gelmek zorundaydık. İnsanlarla iletişim kurmamız neredeyse yasaktı. Ama biz, sahte isimler kullanarak tatillerde biraz daha normal şeyler yapardık.”

“Sahte isim mi? Kaç yaşındaydınız ki?” dedim şaşkınlıkla.

“Gençtik. Büyük olan Antonio’ydu ama hikâyeleri uyduran hep ben olurdum. Aslına bakarsan çok eğlenceli bir şeydi. Her yaz yeni bir kimlik ve yeni bir yaşam hikâyesi uydurmak... Bir keresinde, İngiltere’den gelen küçük ve soylu bir aile numarası yapmıştık. Başka bir yıl da mafya çocukları olmuştuk. Antonio mafya hikâyesine bayılmıştı. Hem İtalyancasını geliştirme imkânı bulmuş, hem de orali olan çocukların altına kaçırmasına neden olmuştu.”

Gülümseyerek, “Hayal edebiliyorum,” dedim.

“Eğlenceliydi. Çocuklar annelerinin dondurma almaları için verdiği paraları bize vermeye başladıklarında, işin içinde bedava yiyecek olsa da Antonio dürüstlüğüünü korumak için bu

şakaya bir son verdi. Mafya olayının bir kandırmaca olduğunu çocuklara söylesek mi diye tartışıyorduk ki, Malcom beni Stonehaven’a götürmek için çıkageldi. Her zamanki gibi erken bir vakitte.”

Hiçbir zaman ona *baba* diye hitap etmese de Malcolm, Jeremy’nin babasıydı.

“Seni özlediği için mi erken gelirdi?” diye sordum.

Jeremy bir kahkaha patlattı. Öyle her zamanki gibi kıkırdamalarından ya da yarım ağızla gülümsemelerinden değildi. Dolu dolu bir kahkahaydı ve bu, benim için o kadar garip bir olaydı ki, elimdeki kurabiyeyi neredeyse düşürüyordum.

“Hayır,” dedi kendini toparlayınca. “Malcolm beni asla özlemezdi. Her yaz sadece beni kontrol etmek, neler yaptığıma bakmak için gelirdi. Orada eğlendiğimi görünce de, ki genelde eğleniyor olurdum, benim için eve gitme vaktinin geldiğini düşünürdü.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

Jeremy devam etti. “Birkaç yılın tecrübesinden sonra, ondan kaçmanın yollarını aramaya başladım. Malcolm gelir gelmez, bir anda evi delice özlemişim gibi yapardım. O zaman da yazın geri kalanında orada kalmam için ısrar ederdi. Sorrentinolar da benim bu küçük oyunlarıma ayak uydururlardı, çünkü evin benim için nasıl olduğunun onlar da farkındaydı.” Sustu ve dudaklarında yine yarım bir gülümseme oluştu. “Sen, Clayton ve ben. Üçümüzün de çocukluğu berbat geçmiş. Hayatlarımızın kesişmiş olması ne büyük tesadüf.”

“Clay’in çocukluğu iyi geçmiş ama,” diyerek itiraz ettim.

“Beş yaşında ısırlıp bir kurtadama dönüştürüldükten sonra, hayatta kalmak için bataklıkta sıçan avlamayı saymazsan.”

“Ben ondan sonrasını kastetmiştim. Sen onu kurtardıktan sonrasını. Stonehaven’da güzel bir çocukluk geçirdiğinden bahseder hep.”

“Okuldan atılmadığı ya da sınıfın faresini öldürmediği zamanlarda mı yani?”

“Fare zaten ölüymüş.”

Jeremy kıkırdadı. “Clay’in bunu söyleyişi hâlâ kulaklarımda. Üzerinden neredeyse otuz yıl geçti ama ben o cümleyi gün gibi hatırlıyorum. Clay’in ilk Sürü görüşmesiydi. Ben, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyor ve okuldan atılma olayından kimsenin haberdar olmaması için uğraşıyordum. Sonra Daniel bütün Sürü’nün önünde her şeyi anlattı. Clay de bunun üzerine odanın öteki köşesinden gelip Daniel’ın üzerine yürüdü. Aynı yaşta olmalarına rağmen Clay o zamanlar Daniel’dan bir baş daha kısaydı. ‘Fare zaten ölüydü!’ diye bağırdı.”

“Ki bu da her şeyi açıklıyordu, değil mi?”

“Kesinlikle.” Jeremy gülümsedi ve başını salladı. “Sınıf hayvanı cinayetinden ve oyuncak hayvan fiyaskosundan sonra, vekil ebeveynliği bıraksam mı acaba diye düşünmedim değil.”

“Oyuncak hayvan mı?”

“Clay bunu sana anlatmadı mı?” Jeremy kendi bardağında kalan son yudumu da içtikten sonra, benimkini aldı ve ayağa kalktı.

Pantolonuna yapıştım hemen. “Anlat!”

“Dönünce anlatırım.”

Homurdandım ama beklemekten başka çarem yoktu. O lanet sütü bir bardağa doldurmak çok uzun süremese gerekti. Hikâyenin tesirini artırmak için bunu bilerek yaptığına adım gibi emindim. “Oyuncak hayvanlar,” dedim Jeremy geri dönünce.

“Tamam. Clay’in okuldaki diğer çocuklarla sürekli sorunları vardı. Bunu bildiğini varsayıyorum.”

Başımla onayladım. “Okula uyum sağlayamadı ve sağlamaya da çalışmadı. Yaşına göre küçüktü. Asosyaldi. Aksam durumu daha da kötüleştiriyordu. Onunla tanıştığımda aksanının nereden geldiğini ben de merak etmiştim. Yirmi yıldır New York’ta yaşadığını söylemişti ama Louisiana’dan daha dün gelmiş gibiydi. Çocukken sınıf arkadaşlarının, aksanıyla alay

ettiklerini anlatmıştı. Çocuklar alay ettiği için o da aksanlı konuşmakta ısrar etmiş. Clay'in ters psikolojisi işte.”

“Kendisini diğer çocuklardan ayıracak her şeyi yaptı. Sınıf faresi olayından sonra ona ekime kadar evde eğitim verdim. Sonra onu başka bir okula kaydettirip, davranışsal bir problemi olması durumunda bana haber vermesi için müdürle konuştum. Yemin ederim, her haftanın üç gününü okul toplantılarında geçiriyordum. Genellikle önemsiz şeylerdi ama bir gün öğretmenlerinden biri, Clay'in teneffüslerle ilgili bir problemi olduğunu söyledi. Diğer çocuklar, onları takip ediyor, gözetliyor diye Clay'i şikâyet ediyormuş.”

“Diğer çocuklara sapıklık yapıyordu yani. Onların zayıflıklarını bulmak içindir mutlaka,” dedim.

“Aynen. Bir şey yapacağından endişeli değildim ama o konuda kesinlikle çok serttim; sınıf arkadaşlarını öldürmek yoktu.” Jeremy gözlerini devirdi. “Normal ebeveynler çocuklarını yabancılarla konuşmasınlar diye uyarırlar, bense sınıf arkadaşlarını yemesin diye uyarıyordum. Neyse. Öğretmen, Clay'in teneffüste normal şeylerle ilgilenmediğini söyledi. Oyuncaklarla oynamak gibi mesela. Bir şeyleri kaçırdığının farkındaydım. Clay, gördüğüm en çocuğa benzemeyen çocuktı ve ben de zaman zaman, onun da bir çocuğun yaptığı şeyleri yapması gerektiğini unutuyordum. Öğretmenin yanından ayrıldıktan sonra bir oyuncakçıya gidip poşetler dolusu oyuncak aldım. Tabii ki hiçbirisiyle ilgilenmedi. Plastik ineklerin, atların, koyunların, develerin falan olduğu bir oyuncak seti dışında. Oyuncakları odasına götürüp saatlerce orada kalırdı. Ona, kendisiyle arasındayken benzerlik kurabileceği bir oyuncak verdiğim için kendimi tebrik ediyordum ama sonra o kitabı buldum.”

“Hangi kitap?” diye sordum, sırf sormam gerektiği için.

“Hayvan Anatomisine Giriş. Okul kütüphanesinden çalmış ve birkaç sayfanın ucunu kıvrırmıştı. Kitabı görünce oyuncaklara daha dikkatli baktım. Clay oyuncakların bazı yerlerini kırmızı kalemle işaretlemişti.”

“Hayati organların yerini belirlemiş,” dedim. “Av için.”

“Aynen öyle.”

“Sen ne yaptın peki?”

“Hırsızlık yapmanın ne kadar yanlış olduğu üzerine uzun bir nutuk çektikten sonra, kitabı hemen geri vermesini söyledim.”

Başımı geriye atıp kahkaha attım. Jeremy bir elini bileği-me koyunca, oldukça nadir gerçekleşen bu samimiyetin keyfini mümkün olduğunca fazla çıkarmaya çalıştım.

“Koşmak ister misin?” dedi. “Günün stresini atmak için şöyle bir koşmak ikimize de iyi gelir.”

Aslında yorgundum ama buna asla hayır diyemezdim. Kurt-adamalar içgüdüsel olarak diğer kurtadamlarla koşmayı tercih ederlerdi. Ama söz konusu Jeremy olunca bu klişelerin hiçbiri geçerli değildi. O, dönüştükten sonra yalnız kalmayı tercih ederdi. Sürü’ce avlanmak için bazen bize katıldığı olurdu ama böyle sıradan koşular için tek başına kalmayı yeğlerdi. O yüzden şimdi böyle bir teklifte bulunmuşken, yorgunluktan düşüp bayılısam bile reddetmezdim.

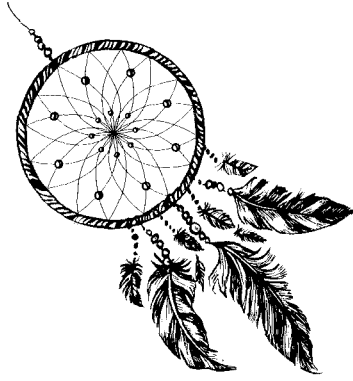
Ormana gittik, Dönüşüm için uygun bir yer bulana kadar patikayı takip ederek, ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Patikaya çıkalkı daha beş metre olmuştu ki, arkamı dönüp baktığımda Jeremy’nin de bana bakmakta olduğunu gördüm. “Ne oldu?” diye sordum.

“Yolun sonunda bir arabanın ışığı görünüyor,” dedi sessiz bir şekilde.

Kaldığımız dağ evine, bir tepeye tırmanılarak varılıyordu. Tepede olduğumuz için görebildiğimiz tek şey arabanın yanan farlarıydı. Biz ışığın kaynağının ne olduğunu anlamak için beklerken, ışığın bir anda sönmesiyle birlikte arabanın motorunun da durma sesi geldi. Bir kapı açıldı ve kapandı. Tepenin sonuna doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Gelen kişinin ayağının altından kayan bir taş aşağı doğru yuvarlandı. Gelen her kimse durdu, çıkardığı sese birilerinin karşılık vermesini bekliyordu. Uzun otlardan sürtünme sesleri geldi ve şekli olmayan bir göl-

ge üzerimizden geçti. Gölge rüzgâr yönünde güneye ilerledi; bunu bilerek yapmış olmalıydı. Sağ tarafımızdaki ağaçtan bir çatırtı sesi çıktı. Yerimde zıpladım ama sadece rüzgârdı.

Jeremy gözetliyor, dinliyor, kokluyordu. Çenesindeki seğirme gerginliğini ele veriyordu. Ona baktım ama bana dönmedi, etrafı gözetlemekle meşguldü. Ve beklemekle. Yerdeki ölü yaprakların hışırtısı duyuldu. Sonra yine sessizlik oldu. Bir dalgıç kuşunun gölün öte tarafından gelen çığlığı gecede yankılandı. Kuşun çığlığıyla birlikte yine yerimde zıpladım. Sonra bir taş yuvarlanarak sağ tarafıma geldi. Sağıma döndüğümde, sol tarafımda hareket eden belli belirsiz bir şey gördüm. Yanlış tarafa dönmüştüm! Siktir! Çok geçti; karaltı üzerime atlayarak ayaklarımı yerden kesti. Yere düşerken beni tuttu, sırtımın üzerine düştüğümde bileklerimden tutup beni yere sabitledi. Ben yerde, bana saldıran kişi üzerimde, öylece kaldık.

KONUKLAR

“Beni özledin mi?” dedi Clay sırttarak.

Tekmeleyerek onu kendimden uzaklaştırdım. Geriye doğru takla atarken, arkamda duran bir odun yığınının dengesini bozmuş olmalıyım ki, odunlar Clay’in üzerine devrildi.

“Özlememişsin galiba,” dedi. Canının yandığı belliydi ama bir şekilde, gülümsemeye devam edebiliyordu.

“Onu öldürebilir miyim?” diye sordum Jeremy’ye. “Lüt-fen.”

“Sakatla ama öldürme. Hâlâ işimize yarayabilir.” Jeremy, Clay’e elini uzattıktan sonra, onu gerekenden biraz daha sert bir şekilde çekti. “Mesajımı almış olmana sevindim ama bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Dersten çıkmak sorun oldu mu?”

Hayır, Clay öğrenci değildi. Michigan Üniversitesi’nde profesörlük yapıyordu. Sürekli olarak etrafta dolanıp ders ver-

mesi gerekmiyordu ama – insanlarla olan her türlü temastan ne kadar nefret etse de – araştırmacı bir antropolojist olarak işini, yani kariyerini devam ettirmek için arada sırada kısa süreli dersler vermek zorundaydı. Clay’le tanıştıktan sonra mesleğinin ne olduğunu öğrenen herkes, “Üniversitede ders verebilmek için doktoranın olması gerekmiyor mu?” derdi hemen. Belli ki Clay’in tipine doktorayı yakıştıramıyorlardı. Evet, doktorasını da tamamlamıştı. Çorap çekmecesinin dibindeki diplomayı gören bir kişi olarak, tamamladığının garantisini verebilirdim. Ama böyle düşünenler, bu hatalarından dolayı mazur görülebilirdi sanırım. Çünkü Clay bırakın doktorayı, herhangi bir yerden mezun olup da diploması olan biri gibi bile görünmüyordu. İnsanın ağzını açık bırakacak bir yakışıklılığın ve dâhilik seviyesinde bir zekânın bahşedildiği canlılar sınıfına giriyordu Clay. Bunun üzerine bir de mükemmel bir vücut eklenince, insanların dikkatini çekmeden duramıyordu tabii ki. Ama bundan nefret ediyordu. Bir sabah uyanıp da, fermuarının açık olmadığı zamanlarda kimsenin dikkatini çekmeyen sıradan biri gibi görünse, dünya bayram olurdu onun için. Bense bu konuda ne kadar sığ düşünceli biri olduğumu kabul ediyordum; onun çirkin ya da sıradan bir adam olmasından pek hoşnut kalmazdım.

Clay, ders verme döneminin bittiğini ve bu yüzden de normal hayatına geri döndüğünü, dersleri artık yeniden düzenleyeceğini Jeremy’ye anlattı. O bunları anlatırken ben de kafamdan üçüncü sınıf seviyesinde matematik problemleri çözüyordum. Çözümüne ulaştınca Jeremy’ye baktım. “Clay’e mesaj atıp onun Detroit’e gitmesini sağladın, değil mi?”

Jeremy başıyla onayladı.

“O mesajı ne zaman attın peki?”

“Yemekten önce. Sen ve Cassandra terasa çıktığınızda lobi-deki telefonu kullandım.”

“Ama bu mümkün değil!” dedim. “Bunu en fazla dört saat önce yapmış olmalısın. Detroit’ten buraya en kestirme yolu kullanarak geldiğini varsaysak bile neredeyse dokuz yüz kilometre yapar. Buraya bir Porsche’yle, hiç mola vermeden, frene

hiç basmadan gelse bile yedi saatlik yol eder. Sence de bu matematik işleminde bir gariplik yok mu?”

“Jer bana telefon ettiğinde tam olarak Detroit’te olduğumu söyleyemem,” dedi Clay. “Biraz daha yakın bir mesafedeydim.”

“Ne kadar yakın?”

“Şey... Vermont kadar yakın bir mesafe desek...”

“Seni sinsi orospu çocuğu! Bunca zamandır buradaydın, değil mi? Benim peşimde gezinip durdun?”

“Seni korumak için.”

Ayağımı yere vurmamak için kendimi zor tuttum. Bir tartışma başlatmak için en uygun yöntem bu değildi belki ama sinirlerin böyle bozulunca olgunluk da elden gidiyordu. Clay böyleydi işte. Ayağımı yere vurmak yerine yerimi değiştirmekle yetindim. “Benim korunmaya ihtiyacım yok,” dedim. “Şimdiye kadar kaç çıkmazın için düştüm ben? Sayamayacak kadar çok ve hiçbirinde de beni öldürmeyi kimse başaramadı, değil mi?”

“Ne güzel mantık bu böyle! Seni korumak için birileri seni öldürene kadar bekleyeyim istersen, hayatım? O zaman da mezarını korurum belki.”

“Ben sana Detroit’te kalmanı emretmiştim, Clayton,” dedi Jeremy.

“Sen sadece gelmeme gerek olmadığını söylemiştin,” dedi Clay. “Gelemeyeceğimi söylemedin.”

“Ne demek istediğimi anladın,” dedi Jeremy. “Bunu daha sonra konuşuruz. Eve gidelim de bilmediğin şeyleri de sana anlatalım.”

Eve doğru yürümeye başladık. Ormandan neredeyse çıkmıştık ki Jeremy elini kaldırıp bizi durdurdu. “Sen bir pikap mı kiralamıştın?” dedi Clay’e fısıldayarak.

Clay, “Hayır, hurda bir şey kiraladım. Buralarda iyi bir araba fazla dikkat çeker diye düşündüm. Neden?” dedi ve Jeremy’nin baktığı yöne doğru baktı. “Bu araba benim değil.”

Başımı kaldırıncı, ben de yolun sonunda bir pikabın park etmiş olduğunu gördüm.

“Saat kaç?” diye sordu Clay.

“Dışarı çıkmak için çok geç,” dedim. “Balığa ya da ava çıkmak için de.”

“Bence bir ziyaretçimiz var,” dedi Jeremy. “Ben burada kalıp etrafı gözetlerim. Siz ikiniz evin etrafını dolaşıp davetsiz misafirimiz buralarda mı bir bakın.”

Clay ve ben ormandan sinsice çıktık. Evin güney tarafı karanlık ve sessizdi. Durup dinlediğimde, kuzeyden kuru yaprakların hışırtısının geldiğini duydum. Ben araba girişinden karşıya geçerken, Clay’e göl tarafına gitmesi için bir el işareti yaptım.

Evin kuzey tarafına gittiğimde piyangoğun bana vurduğunu gördüm. Adamın biri durmuş, etrafı gözetliyordu. Muhtemelen elli yaşlarındaydı ama sahip olduğu fizik ve kıyafetleri sayesinde yaşını ele vermiyordu. Sopa yutmuş gibi dimdik duruyordu, gözleri araba girişine kilitlenmişti ve onları hiç kırpıyordu. Bir profesyonel olmalıydı. Emekli olmuş bir askerdi muhtemelen. Asker tıraşına ve kaskatı duran kıyafetlerine bakılırsa, iç çamaşırlarını bile kolaladığını rahatlıkla söyleyebilirdim. Silahını sağ tarafında, aşağıda tutuyordu. Bir şey olduğu anda ateş edebilmek için tetikte bekliyor gibiydi. Winsloe bu askerleri nereden buluyordu böyle? *Soldier of Fortune*’dan mı? Resmen ordu kurmuştu kendine.

Clay ormandan çıkıp eli silahlı adamın arkasında durdu, bakışları benim üzerimdeydi. Başım la onayladıktan sonra çömel-dim. Clay öne doğru ilerlerken gölden bir kuş çığlık attı. Adam, başını çevirip sesin geldiği tarafa bakmaya etmeye yeltendi ama Clay hamlesini çoktan yapmıştı. Ben de fırlayıp adamın elinden silahını alırken, Clay basit bir hareketle adamın boynunu kırdı ve ölü bedeni yere bıraktı.

Silahın kabzasını çıkardım. Kurşunlar metal olamayacak kadar parlaktı. Clay cesedi ormana doğru sürüklerken ona kur-

şunları gösterdim. “Gümüş kurşun,” diye fısıldadım. “Orduda gümüş kurşun kullandıklarını sanmıyorum.”

Clay, başını sallayarak onayladı.

“Arka mı ön mü?” diye sordum.

“Sen seç.”

Ön kapıya doğru yöneldim, kapı aralıktı. Sırtımı duvara yaslayıp ilerlerken, Clay de arka kapının kilidini kırdı. Kapıya, aralıktan içeriyi görebilecek kadar yaklaşıncaya durdum. Ne ışık ne ses ne de bir hareket vardı. Ayağımın ucuyla kapıyı biraz daha açtım, yere çömeldim ve aniden fırlayacak bir kurşuna hedef olmamak için içeri sürünerek girdim.

Evin ön ve arka kapıları karşılıklıydı ve iki kapı da aynı odaya açılıyordu. Bu yüzden içeri girer girmez Clay’i görebildim. Elini yavaşça kaldırarak kulağını işaret etti. Bir şey duymadığımı soruyordu. Başımı hayır anlamında salladım. Dudaklarını oynatarak, sessiz bir şekilde, “Işık,” dedi ve üst katı işaret etti. Bakışlarımı merdivenlere çevirdim, üst kattan, el feneri ışığına benzer bir ışık geliyordu. Clay eliyle önce kendini, sonra beni, ardından da üst katı gösterdi. Anlaşılan yukarı birlikte çıkacaktık. Yavaş adımlarla merdivenleri çıkmaya başladık, o önde, ben de arkasındaydım. Merdivenlerin bitmesine üç basamak kalmıştı ki ayağımın altındaki tahta gıcırdadı. Bu, illaki olacaktı değil mi? Sanırım inşaat ustaları bunu bilerek yapıyorlardı. Basamaklardan en az birini gıcırdayacak şekilde ayarlıyorlardı ve fark ettirmeden ne aşağı inilebiliyordu ne de yukarı çıkılabiliyordu. Gıcırtının ardından ikimiz de durup sessizliği dinledik ama çıt yoktu. Clay bir basamak daha çıktı, öne eğildi ve üst katı gözleriyle taradı. Biraz daha bekledikten sonra, kalan iki basamağı da çıkarak sol tarafta bulunan, ışığın geldiği ve Jeremy’nin yerleştiği yatak odasına gitti. Ben merdivenin başında durdum ve diğer yatak odasını, Clay’i ve merdivenleri gözlemeye başladım. Bir süre sonra, “Siktir,” dedi Clay fısıldayarak.

Birkaç adım atarak odanın önüne gittim. Ya Jeremy ya da

eve giren kişi baş ucu lambasını açık bırakmıştı. Lambanın hemen önünde, oldukça yavaş dönen bir pervane vardı. Pervanenin kanatlarının arasından geçerek duvarlara vuran ışık el fenerinden çıkıyormuş gibi görünüyordu.

Biz ne olduğunu anlamaya çalışırken ön kapı gürültülü de-nebilecek bir sesle kapandı. “Tamam işte,” dedi bir erkek sesi. “Burada değiller.”

“Brant’a söyle de gidelim artık,” dedi başka bir erkek sesi.

Ön verandadan ayak sesleri geldi. “Brant gitmiş.”

“İşemeye gitmiştir. İşinin ehli olur da kendileri. Sen arabayı çalıştır o zaman. Gitmeye hazırlandığımızı anlar belki.”

Clay fısıldayarak, “Ben arkaya geçmelerini engellerim. Sen onları ormana yönelt. Jeremy’den ve arabalarından uzak durmaları gerek,” dedi.

Hemen merdivenlere yöneldim ve Clay de arkamdan geliyor diye düşündüm. Onun daha teatral bir iniş yapacağını neden akıl edemediysem? Tırabzanlardan aşağı atlayarak adamların tam önlerine indi. Bu atlayış sadece gösteriş için değildi tabii, dikkatleri benim üzerimden çekmek için yapmıştı.

“Bir yere mi gidiyordunuz?” dedi Clay ve adamlara bir şey söyleyecek fırsatı tanımadan, solundaki adamın elindeki silahı bir tekmeyle odanın diğer köşesine savurdu. Sağdaki adam o anda beni fark ederek silahını ateşledi. Yana doğru atıldım ama geç kalmıştım, baldırıma bir şeyin battığını hissettim. Battığına göre uyururucu iğneydi. Clay gümüş mermileri olan silahın diğeri olduğunu anlamış olmalıydı ki ilk önce onu etkisiz hale getirmişti.

Silahını kaybeden adam kapıdan fırlayarak ormana doğru koşmaya başladı. Clay de arkasındaydı. Diğer adamsa öylece beni izliyordu. İğneyi çıkarıp attığımda adamın gözleri kocaman açıldı, belli ki yere yığılmamı bekliyordu. Kurtadam öldürmek için gümüş kurşun gerektiğini sanan biri, bir kurtadamı bayıltmak için bir fili bayıltmaya yetecek kadar kimyasal kullanması gerektiğini nereden bilecekti tabii. Silahı yeniden

doğrultunca hemen ileri atılıp adamı bacağından yakaladım ve ikimiz de yere yuvarlandık. Silah da yan tarafa savruldu. Adamın eli havaya kalktı ve belinde bir yere uzandı. Siktir! Diğer silahı, yani gerçek mermileri olanı çıkarıyordu.

Yana doğru yuvarlanıp silahı kaptım ve onun ulaşamayacağı bir yere fırlattım. Adam dizlerinin üzerinde durup yumruğunu kaldırdı, sonra durdu. Sanki okul bahçesindeymiş de, yazılı olmayan kurallardan birine karşı geliyormuş gibiydi; erkekler, kızlara vurmaz! Asla! Bu da bana şu durumda ancak avantaj sağlayabilirdi. Bu avantajı fırsata çevirerek eğildim, yumruğumu adamın karnına gömdüm. İki büklüm olduğunda saçlarından tutup yüzünü yere vurdum ama yeterince hızlı olamamıştım. Boynunu kıracak vakti bulamadan toparlanıp yerdeki silaha yöneldi. Bu kez yeterince hızlıydım, silahı ondan önce alıp namluyu kalbine dayadım ve tetiği çektim. Gözleri fal taşı gibi açılırken eli yarasının üzerine gitti, sonra sırtüstü yere yığıldı.

Clay ön kapıdan içeri girip başını hafifçe yana eğdi, kovaladığı adamın cansız bedeni omzunun üzerindeydi. “Bak sen, kolaya kaçmışsın. Kurtadamlar silah kullanmazlar ama.”

“Biliyorum ve kendimden çok utanıyorum.”

Kahkaha attı. “Uyuşturucu iğneden sonra kendini nasıl hissediyorsun?”

“Esnemedim bile.”

“Güzel, çünkü yakalamamız gereken bir adam daha var. Çıkışı olmayan bir yere girdi. Peşine düşmeden önce sen ne durumdasın bir bakayım dedim.”

“Dönüş o zaman, daha güvenli olur,” dedi Jeremy, kapıda belirivermişti. Ardından bana baktı. “Kolların ne durumda, Elena?”

Bandajları açıp kollarımdaki yanıklara baktım. Kurtadamlar hızlı iyileşirdi ama bu yaraların iyileşmesi için birkaç saatten fazlasına ihtiyacım vardı. “Sorun yok,” dedim.

“Güzel, o zaman sen de git. Ben bu ikisine göz kulak olurum.”

Aradan geçen on iki yıldan sonra Dönüşüm'ü iyice pratiğe dökmüştüm. Dönüşürken yaşadığım acıyı minimuma düşürmek için izlemem gereken birkaç basit adım vardı. Birinci adım; ormanda kendine bir açıklık bul, mümkünse iyi gizlenmiş bir açıklık olsun. Hiçbir kadın, Dönüşüm'ün ortasında birinin çıkagelmesini istemezdi sonuçta. İkinci adım; kıyafetlerini çıkar ve güzelce katla. Sonrasında kıyafetlerimi bulmak için yapmam gereken buydu ama bunu hiçbir zaman yapmamıştım ve her defasında kıyafetlerim ağaç dallarında, içleri dışlarına çıkmış bir halde asılı olurdu. Üçüncü adım; pozisyonunu al. Dört ayak üstünde, baş, omuzların arasında, eklem yerleri gevşek, kaslar serbest. Dördüncü adım; odaklan. Beşinci adım; çığlık atmaya çalış.

Beşinci adımdan sonra Dönüşüm'ü tamamladım ve biraz dinlendikten sonra gerinmeye başladım. Kurt formundayken gerinmeye bayılıyordum. Vücudumun yeni yapısını keşfetmek, kasların farklı şekilde çalıştığını hissetmek... Patilerimi açtım, tırnaklarımı toprağa gömdüm ve dört ayağımı da yere iyice bastırdım. Sonra sırtımı kaldırdım, omurlarımdan bir ya da ikisinin çıtladığını hissettim. Sırtımdaki ve ensemdeki katılığın olmayışının keyfini çıkarmak muhteşemdi. İnsanların zamanla kabul ettiği iki ayak üzerinde yürüme zorunluluğunun getirmiş olduğu küçük ağırlar kayboluvermişti. Omurgamın uç kısmını hareket ettirince kuyruğum da otomatik olarak hareket etti. Sonra kuyruğumu serbest bırakıp bir sağa, bir sola sallayarak, arka bacaklarıma vuran tüyleri hissettim. Ardından kulaklarımı çevirdim ve küçük bir ses aradım. Uzaklarda bir yerde, kovuğunda saklanmakta olan bir ağaçkakan sesi mesela. Sonra burun deliklerimi açtım, kilometrelerce ötedeki bir inek gübresinin ve bir evin önünde yeni açmış bir gülün kokusunu aldım. Ama aynı şeyleri gözlerimle yapamazdım, çünkü kurtken, insan halimden daha kötü görüyordum. Yine de gece görüşüm yeterince işe yarıyordu. Çoğu hayvan gibi siyah beyaz görmüyordum ama sanki solmuş renklere bürünmüş gibiydi her şey. En sonunda dudaklarımı gerginleştirip hırladım ve başımı salladım. Hazırlığım tamamı, şimdi spor yapma zamanıydı. Clay de dönüşmüş, yanıma gelmişti.

KÜÇÜK EĞLENCELER

Clay peşini bıraktıktan sonra adam, ormanda hayli yer gezmişti. Aynı yarıçapın içinde dolanarak, bitmek tükenmek bilmeyen zikzaklar çizerek, neredeyse üç kilometre yol katetmişti. Bazı insanların yön duygusu sıfırdı. Acınası bir durumdu bu, gerçekten.

Hiçbir dağcının gitmek için sebep bulamayacağı, bu yüzden de hiç patika yolun olmadığı çamurluk bir bölgeye sürmüştü Clay onu. Yakınlaştıkça adamın sesini duymaya başladık. Botlarıyla çamurda bata çıka ilerliyor, bizim için sestten bir harita oluştuyordu. Üç metre kadar doğuya gittikten sonra birkaç adım kuzeye gidiyor, sonra birden kuzeybatıya dönüyor, altı metre ilerliyor ve başladığı yere geri dönüyordu. Zorlayacak bir şey yoksa eğlence bunun neresindeydi? Clay'in de böyle düşündüğünü biliyordum, çünkü iç çekişini duyabiliyordum.

Bu noktadan sonra, çamurluk alanın derinlerine gitmiş olan

adamı bulmak, üzerine atlamak, boğazını parçalayarak işini bitirmek gerekiyordu. Sorumluluk sahibi birinin yapacağı bu olurdu; hiçbir risk almadan, hiçbir şeyi tehlikeye atmadan işi halletmek. Ne de olsa işti bu, Tanrı aşkına, eğlenceli olmaması gerekiyordu. Ve değildi de. Yerdeki çamur patilerimin arasından sızıyor, soğuşun bacaklarıma kadar ulaşmasına sebep oluyordu. Ön patilerimden birini kaldırıp baktım; siyah çamur her yerime bulaşmış, her bir tüyüme tek tek ulaşmıştı. Patimi yere koyup bir iki adım atmaya çalıştım. Bu şekilde çalışamazdım, çünkü kayıyordum ve bu da hiç güvenli değildi. Tek çaremiz adamı kovalayarak çamurluk araziden çıkarmaktı. Adamı kovalamak zorunda kaldığımız için ne kadar üzüldüğümü size anlatamam.

Adamın etrafında zıt yönlerde daire çizmek için ayrıldık. Ben güneye gittim. Zemin orada da oldukça çamurluydu. Clay, başıyla kuzeyi göstererek, o tarafta toprağın daha kuru olduğunu anlatmaya çalıştı. Durdum ve adamın çıkardığı sesleri dinledim, nerede olduğunu tespit etmeye çalışıyordum. Kuzeybatıda, yaklaşık on beş metre uzağımdaydı. Clay yan tarafıma sürünüp, bütün bedeniyle beni yumuşakça okşadı. Etrafımda dolandı, kuyruğu burnumu gıcıklıyordu. Kendi etrafımda dönüp ona sokuldum, burnumu boynunun altına bastırdım; avın heyecanı ve hevesi derisinin altında atıyordu sanki. Kulağımı hafifçe ısırdığında gözlerinin içine baktım. “Hazır mısın?” diye soruyordum. Dudakları belirgin bir şekilde gerildi; insan formunda olsaydı kesinlikle gülümsüyor olurdu. Sonra hızla koşmaya başladı, arkasından ben de takip ettim.

Hedefimize varmaya yaklaşık yedi metre kalmıştı ki durduk. Sonra doğuya gittik. Önümüzdeki adam çamurun içinde hâlâ debeleniyor, atabildiği her adımı küçük bir küfürle süslüyordu. İzini kilometrelerce ötede kaybettiğini sandığı için Kuzey Amerika’daki en büyük çamurluk alanın içinde olduğunu falan sanıyor olmalıydı. Adama yaklaştıkça daha sessiz olmak için yavaşladık. Pek bir önemi yoktu gerçi sessiz olmanın. Adam çamurdan çıkmaya o kadar odaklanmıştı ki, zil takıp ko-

şarak gelsek bile bizi fark etmezdi. Adamla aramızda altı metre kadar kaldığında yine durduk. Rüzgâr arkamızdan esse de kokusunu alabilecek kadar yaklaşmıştık. Clay dikkatimi çekmek için yan tarafıma sürtündü, burnunu havaya kaldırıp uluyormuş gibi yaptı. Homurdanarak, başımı hayır anlamında salladım. Ava uyarı sinyalleri göndermek de zevkliydi ama bu sefer farklı bir şey denemek istiyordum.

Çalıkların arasından ilerledim. Adamın kokusu artık öğrenmememe sebep olacak seviyeye ulaşmıştı. Durdum ve yönümü değiştirdim. Adam, sırtı bana dönük bir şekilde kuzeye ilerliyordu. Başımı eğdim, karnımı çamurlu zemine yaklaştırdım ve adamın bir sumak ağacıyla boğuştuğunu görene kadar o pozisyonda ilerledim. Ağacın etrafından rahatlıkla dolanabilirdi ama karanlığın içinde ağaçla boğuşmayı seçmişti nedense. El fenerini ya düşürmüştü ya da kaçarken geride bırakmıştı. Sumak ağacını saymazsak, adamın bulunduğu bölge açıklıktı. Biraz geri çekilip ön bacaklarımın üzerine eğildim ve popomu yukarı kaldırdım. Clay ne söylemeye çalıştığını anlamadığı için yüzüme bakıyordu. aynı hareketi tekrarladığımda beni anladı ve kuzeybatı yönüne gitti.

Yeninden kuzeye yöneldim, adamı görüş mesafesinde tutarak birkaç metre ilerledim. Adam, bilek seviyesinde sulak bir arazide debelenmeye başlamıştı şimdi de. Yine her adımda küfrediyordu. Kulaklarımı sağ tarafa çevirince Clay'in patilerinin çamurun içinde çıkardığı sesleri duydum. Bana paralel bir konuma gelince durdu. Tam olarak nerede durduğunu anlamam için onunla iletişim kurmama gerek yoktu, çünkü mavi gözleri karanlıkta parılıyordu. Onun da benim soluk renkli kürkümü görebildiğini biliyordum. Adama dönüp, durduğu yeri yeniden kontrol ettim. Aradan geçen bu zamanda ancak iki adım atabilmişti. İki metre kadar daha yaklaştım. Atlama pozisyonu alıp kaslarımı gerdim, hedefi bir kez daha kontrol ederek zıpladım. Adam, yaprakların patilerimin altında ezilirken çıkardıkları sesleri duydu ve sanki bir işe yarayacakmış gibi ellerini kaldırdı. Ama ben, adamın üzerine atlamayacaktım zaten. Hemen

yanına indim ve başımı omuzlarımın arasında yere indirerek hırlamaya başladım. Adam ne olduğunu anlamak ister bir halde bana bakıyordu. Benim istediğim de buydu zaten. Neden Clay'e daha önce söylememiştim ki sanki? Adamın neyle karşı karşıya olduğunu anladığı andaki yüz ifadesini görmek istiyordum. Benim vahşi bir köpek ya da bir kurt olmadığımı anladığı anı görmek istiyordum. Benim ne olduğumu anlamasını, gözlerindeki korkuyu, altına kaçırıldığını görmek istiyordum. Adam öylece kaldı, ağzı bir karış açıktı. Hareket etmiyor, hatta nefes bile almıyordu. Sonra, panik yapması gerektiğini anladı. Arkasını döndüğünde neredeyse Clay'e takılıp düşüyordu. İşte o zaman çığlık attı, tiz, korkuyla dolu bir çığlıktı bu. Clay'in dudakları gerildi, köpek dişleri ayın ışığında parıldadı, en sonunda hırıldayınca, adam ilerideki kuru alana gitmek yerine, daha da çamurluk olan alana doğru koşmaya başladı.

Çamurlukta adamı pek kovaladığımızı söyleyemem. Daha çok iki güreşçinin üçüncü bir kişiyi yakalamaya çalışmasına benziyordu yaptığımız. Koşmaktan çok kayarak ilerliyorduk. En sonunda kuru zemine varınca adam son hız koşmaya başladı. Biz de arkasından fırladık. Adil bir kovalamaca değildi, çünkü bir kurt tüm gücüyle koşarken en iyi atletten bile daha hızlı olurdu. Adamın fiziği de mükemmeldi ama koşma konusunda profesyonel olduğu söylenemezdi ve bir sürü de dezavantajı vardı. Gücünü neredeyse tüketmişti, giderek artan bir paniğe sürükleniyordu ve gece görüşü de berbattı. Tek bir seferde onu alt edebilirdik. Ama giderek yavaşlamayı tercih ettik. Adama da bir şans vermek lazımdı, değil mi? Tabii bu adillığın tek sebebi, bizim biraz daha zevk almak istememizdi. Kovalamayı uzatmak değildi asıl niyetimiz.

Açıklık alanda neredeyse bir kilometre kadar böyle devam ettik. Adamın endişesinin kokusu burnumuzu sızlatacak kadar yoğundu ve beynime nüfuz ediyordu. Altımdaki yer akıp gidiyordu sanki, kaslarım bir kasılıyor, bir gevşiyor ve sabırsızlığım, adamın korkusunun arttığı bir hızla artıyordu. Kesik nefesleri, tek bir çıt bile çıkmayan gecelerde buruşturulan bir

kâğıt sesi gibi geliyordu kulağıma. Bu sesi kulak ardı edip Clay'in homurtularına odaklanmaya çalıştım. Kovalamanın verdiği heyecan artık yeterliydi. Sonra tek bir esintinin burnumuza getirdiği kokuyla kovalamanın sona erdiğini anladık. Egzoz dumanı kokusuydu bu. İleride bir yol vardı. Beynimde alarmlar çalmaya başlamıştı. Sakinleşmeye çalışarak mantıklı düşünmeye çalıştım; saat neredeyse sabahın üçüydü, pazartesi gününde, dağlık bir arazinin ortasındaydık. Sıkışık bir trafik- le karşılaşma olasılığımız neredeyse sıfırdı. Bırakın trafiği, bir arabaya rastlayacağımızı bile düşünmüyordum. Yapmamız gereken şey adamın yolun karşısına geçmesini sağladıktan sonra işimize devam etmektir.

Burnuma egzoz dumanı kokusu gelse de asfalt kokusu almıyordum. Önümüzdeki toprak bir yol olmalıydı ve bu, daha iyiydi. Küçük bir tepeyi aştıktan sonra yolu gördük. Tepeyi dolaşan kahverengi bir toprak yoldu. Adam yola çıktı ve ortadan kayboldu. Bir anlığına her yer karanlık göründü gözlerime. Sonra ışık bir anda geri geldi; tepeden bize doğru yaklaşan bir arabanın farlarıydı. Bunu adam da gördü, bütün gücünü kullanarak arabaya doğru koşmaya ve ellerini sallamaya başladı. Clay de hemen adamın arkasından fırladı. Adam son dönemeci de döndükten sonra Clay yolu geçti ve avının üzerine atladı, ikisi birlikte yolun kenarına yuvarlandılar. Bu sırada pikap son dönemeci aşmıştı, gürültülü motorunun çıkardığı sesle birlikte yanımızdan geçip gitti.

Hemen yolun karşısına geçtim. Clay ve adam bir çukura düşmüşlerdi ve yuvarlanmaya devam ediyorlardı. Adam kaçmak için debelenirken, Clay de onun üzerine çıkmaya çalışıyordu. İkisi de çamura kaplanmış haldeydi. Bu da adamın işini kolaylaştırırken, Clay'in işini zorlaştırıyordu. Adam yan tarafına dönüp elini pantolonuna uzattı, ne yapmak üzere olduğunu anlamıştım. Kısacık bir ışık belirdi, sonra kulak zarını delecek kadar yüksek bir ses duyuldu. Ardından kanın kokusunu aldım, Clay'in kanının kokusunu.

Hızla ileri atılarak çukurun içine zıpladım, bir an bile dü-

şünmeden de adamın boynuna dişlerimi geçirdim, boğazı yırtılana kadar bir o yana bir bu yana savurdum. Öldüğünden emin olduktan sonra cansız bedenini bir kenara fırlattım ve asıl uğraşmam gereken şeyi hatırlayınca Clay'e döndüm. Yerde yatıyordu, ön bacağıının hemen üzerinden vurulmuştu ve yarasından kan akıyordu. Yarasını güzelce yalayıp durumunu görmeye çalıştım; kurşun kürkünü delmiş, ön bacağıını omzuna bağlayan kasları koparmıştı. Yara, yanık et ve barut kokuyordu. Kan akışını yavaşlatmak için yarayı yalamaya devam ettim. Kötü bir yaraydı ama hayati tehlikesi yoktu. Clay'e şöyle bir bakmak için geri çekilince, burnumu yalayıp kendi burnunu yanağıma sürttü. Boğazından gelen küçük bir hırıltı burnundan geçip bana kadar ulaşıyordu. Yarasına yeniden bakmak için eğildim ama beni geriye, ağaçların arasına itti. Görev tamamlanmıştı, ikimiz de ölümcül bir yara almadığımıza göre dönüşebilirdik.

Dönüşükten sonra cesedin yanına gittim. Clay de hemen arkamdan fırlayıp sırtıma küçük bir şaplak attı. Karşılık vermeye fırsat bile bulamadan kolunu belime doladı. Beni öpmek için eğildiğinde dudaklarından kaçıp, yarasını kontrol etmek için geri çekildim. İnsan formuna döndüğü için yarası kolunun üst kısmına denk gelmişti. Kurt halimizden insan halimize dönüştüğümüzde her yerimiz tam olarak birbiriyle uyuşmadığından, yara, olması gereken yerden birkaç santim daha yukarıdaydı ve hâlâ kanıyordu. Daha yakından bakmak için başımı uzatınca çenemden yakalayıp beni öptü.

“Yarayı kontrol ettirmemiz gerek,” dedim dudaklarının arasından. “Ama gerçekten...” Daha sert öperek beni susturdu ve kucağına alıp yere sırtüstü yatırdı. “Jeremy yarana... Kolun iyi o zaman?”

“Olmasa bile umurumda değil.”

“Güzel. O zaman biraz daha zorlanmayı da dert etmezsin,” dedim.

Kollarının arasından bir anda fırlayarak koşmaya başladım ama fazla uzağa gidemedim. Ormanın bu tarafı daha yoğun ve doğa ana insanlara pek nazık davranmıyordu. Özellikle de

tamamen çıplak halde koşan insanlara. Bir ağaç gövdesinin etrafından dolandım. Clay önce peşimden geldi, sonra vazgeçip ters yöne giderek beni yakalamaya çalıştı. Kahkaha atarak açıklığa doğru koşmaya çalıştım ama bacağımdan yakalayarak beni yere düşürdü. Bu sefer onun kulak delici kahkahası yükseldi ağaçların arasından. Üzerime uzanıp dudaklarımı öptü, dili, dişlerimin arasından kayarak dilimi buldu. Kaçmak için debelenmeye başladım ama amacım kaçmak değildi, onun baskısını daha fazla hissetmek istiyordum. Üzerimde hareket eden bedeninin ağırlığını, göğsüme bastıran sert göğsünü, tenimi tatlı tatlı kaşındıran kıllarını, kasılan kaslarını...

Yarasından akan kan ikimizin arasına doğru sızıyordu ve ölen adamın üzerimde kalan kanına karışıyordu. Clay'in dudaklarında da kan vardı. Tadını daha iyi almak için gözlerimi kapattım ve dilimin daha derinleri keşfetmesine izin verdim.

Altımızdaki yer, katman katman kurumuş yapraklarla, taze çamurla ve kanla kaplıydı. Kaydık, cebelleştik, kahkaha atarak ve öpüşerek yuvarlandık. Sonra Clay kalçalarımın tutup içime girince hareket etmeye başladık. Bir ritim tutturmaya çalışmıyorduk. Dallar, yapraklar, hiç olmayacak yerlerden dürtüyordu bedenlerimizi ama umurumuzda bile değildi. Nefessiz kalana kadar kahkaha atmaya, öpüşmeye ve yuvarlanmaya devam ettik. Gözlerimi kapattım ve çıkarabildiğim kadar bu anın keyfini çıkarmaya çalıştım. Hızlı hızlı atan kalbimin ritminin, nemli yaprakların ve kanın kokusunun, Clay'in o mükemmel kahkahasının...

Gözlerimi açtığımda Clay tepemden bana sırtıyordu. Sevişirken hiçbir zaman gözlerini kapatmazdı. Asla başka yöne bakmaz, bakışlarını daima yüzüme sabitler ve gözlerindeki her şeyi görmemi sağlardı. Gözlerinde orgazmın ilk dalgasını gördüm. Göz bebekleri genişledi, adımı söyleyen dudakları titredi. Ben de onu takip ederek, bu eşsiz duydu dalgasının bedenimi ele geçirmesine izin verdim.

İçimden yavaşça çıkarken, "Beni özledin mi?" dedi yine.

Başımı eğdim ve yüzümde küçük bir sırıtışla ona baktım. “Bazı yönlerini.”

“Acımasızsın. Çok acımasızsın.”

“Öyle deme. Sevdığım bir yönün var en azından.”

“Bir yön mü sadece?”

Elini göğsüme götürdü ve göğüs ucumla oynamaya başladı. Bu yetmezmiş gibi, bir de dudaklarını soktu işin içine. Gözlerimi kapatıp inledim. Kıkırdadığında nefesindeki titreme göğsümden bütün vücuduma yayıldı.

“Lütfen yeniden başlamayın, bütün gece burada bekleyemem,” dedi ses sağ tarafımızdan bir ses. “İlkini yeterince uzun beklemek zorunda kaldım zaten.”

Başımı çevirince Jeremy’nin ağaçların arasından bize yaklaşmakta olduğunu gördüm. “Özür dileriz,” dedim.

“Dilemeyin. Asıl siz en içten özürlerimi kabul edin lütfen. Yeniden bir araya gelişinizi kutlamaya başlamadan önce cesetten kurtulmanızı bekleyerek çok *düşüncesizlik* ettim. Ama şafaktan önce temizlenip giyinseniz iyi olur. Kaldır kıcımı, Clayton. İşe koyul.”

Clay iç geçirdi, dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. Evet, hâlâ çıplaktım ve evet, Jeremy hâlâ orada duruyordu. Bedenimi örtmeye çalışmak gibi saçma bir çaba içine de girmedim. Jeremy beni çıplakken daha önce de görmüş, resmimi ben çıplakken çizmiş ve etrafta çıplak dolaşırken defalarca yakalamıştı. Biz kurtadamız, unuttunuz mu? İnsan formuna dönüştüğümüzde genellikle kıyafetlerimizin yakınında bir yerlerde olmadığımız için çıplak oluyorduk. Bir süreden sonra çıplak olmaya alıştırdığınız ve giyinik ya da çıplak, ikisi de aynı şeymiş gibi gelmeye başlıyordu.

“Kıyafetlerimiz yanında değildir sanırım?” dedim. “Gerçi sabahın köründe dolaşmaya çıkmış biri karşımıza çıkmazsa sorun olmaz.”

“Aslında kıyafetleriniz yanımda,” dedi Jeremy. “Ama üze-

rinizdeki kan ve çamur miktarına bakarsak, bir süre daha çıplak kalmanızda fayda var. Temizlenince giyinirsiniz.”

Üzerinde kimlik var mı diye ölü adamın ceplerini karıştırmaya başladım. Yanımızdan uzaklaşan Jeremy elinde bir kürekle geri döndü ve onu Clay’e uzattı. “Adamı buraya mı gömelim?” dedi Clay.

“Hayır. Boynunda bir delik aç, yan çevir ve bütün kanını akıt. Onu yanımızda eve götüreceğiz. Daha sonra icabına bakarız. Bu arada, evden çok uzaktayız. Neden daha yakın bir yerlerde halletmediniz?”

“Seçme şansımız yoktu ki,” diyerek araya girdim. “Onu çamur olan alanda bulduk, en yakın kuru zemine kovalayınca da buraya kadar geldik. Adam, Clay’i vurdu.”

Jeremy, Clay’in yanına gitti ve yarasını inceledi. “Güzel vurmuş. Acıyor mu?”

Clay kolunu omuz hizasında kaldırdı. “Sadece böyle yapınca.”

“O zaman öyle yapma,” dedi Jeremy.

“Duramıyorsun, değil mi?” diyerek kıkırdadım.

Clay sırttı, Jeremy’nin dudaklarında da belli belirsiz bir gülümseme gördüm. Sonra Clay’in sırtına hafifçe vurdu. “Hadi işe koyul. Bütün kanı akıt da cesetten kurtulabilelim.”

“Bu arada üzerinden kimlik çıkmadı,” dedim.

Jeremy, başıyla onayladı. Clay kolunu kaldırıncaya, Jeremy de ben de bu kolla bir mezar kazmasının çok da iyi bir fikir olmadığını fark edip bir anda öne atıldık. Küçük bir tartışmadan sonra – tartışan daha çok ben oldum tabii – Jeremy küreği almıştı ve bırakmayı reddediyordu, ben de çukuru onun kazmasına izin verdim. Çukur kazma işi bitince cesedi yan çevirdim. Kanının tamamen akmasını bekledikten sonra, etraftaki kanlı yaprakları da çukura attık ve üzerini toprakla örtüp cesetle birlikte eve döndük.

Dağ evine döndüğümüzde hâlâ gece sayılırdı. Jeremy ve ben evdeki iki cesedi gölün kenarındaki bankın yanına kadar

taşıdık. Clay bir şeyler yapacağını söyleyerek diğer cesedin yanında kaldı. Yapacağı şeyin ayrıntısını ne ben sordum ne de Jeremy sordu. Söz konusu Clay olunca bilmemek en iyisiydi.

Yapay setin yanında durdum. Hâlâ çıplaktım. İki cesedin de boyunlarına ve bacaklarına kalın ipler bağladık ve yolun kenarındaki, terk edilmiş bir evden aldığımız tuğlaları da ağırlık olarak kullandık.

Buz gibi suya ayaklarımı sokarken, “Birilerine, ‘balıklar-la yüzdüm’ diyebileceğim en azından,” dedim. “Bence iyi bir olaya da vesile oldu. Bu, bir cesetten mafya tarzıyla ilk kur-tuluşum. Bunun ne demek olduğunun farkında mısın? Yakala-nırsam eğer sizin aleyhinize tanık bulmak zorunda kalırım. Sonra da hikâyemi milyonlarca dolara satabilirim. Ama paranın keyfini asla çıkaramam, çünkü varlığımın geri kalanını Apa-laş Dağları’nda bir barakada, misk sıçanı yahnisi yiyerek ve ne zaman bir ses duysam yerimde zıplayarak geçirmek zorunda kalırım. Ta ki sizden biri gelip, acınası hayatıma bir son vere-ne kadar.” Sustum ve söylediklerimi gözümde canlandırmaya çalıştım. “Yok ya, o kadar da güzel bir hikâye değilmiş. Adamı gömsek olmuyor mu?”

“Suya gir, Elena.”

İç çektim. “Gangster olmak artık eskisi gibi değil. Al Capone, nerelerdesin?”

Jeremy beni itince suya düşmek zorunda kaldım. Bir de üzerine, “Sessiz olmaya çalış,” dedi.

“Ben...”

Jeremy cesedi üzerime bırakınca, cesedin ağırlığıyla suya gömüldüm. Ağırlık bağlanmış olan cesedi arkamdan sürükleyerek gölün ortasına kadar yüzdüm ve sonra derinliği kontrol etmek için daldım; en az on beş metre vardı, yani ceset yakın zamanda yüzeye çıkamayacaktı. İşi sağlama almak için ipin ucunu gölün dibindeki bir bitkiye bağladıktan sonra, ikinci ceset için geri döndüm.

Ben kıyıya vardığımda Clay hâlâ gelmemişti. Jeremy iki

numaralı cesedi de uzattı, süreci tekrarladım ama bu seferkini on metre daha uzağa bıraktım. Böylelikle, cesetlerden biri yüzeye çıkarsa eğer diğer ceset hemen bulunamayacaktı. Böyle düşünceler bazen tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Bu tür şeylerde çok fazla tecrübem vardı. Çok fazla.

İkinci cesedin de işini halledip yüzeye çıkarken Clay belimden yakaladı ve beni kaldırdı. Dengemi kaybedip suya tekrar düşünce büyük bir dalga yarattım. Dengemi sağlayınca onu boynundan yakaladım, kafasını suyun içine batırıp bir süre tutuktan sonra serbest bıraktım.

“Jeremy sana sessiz olman gerektiğini söylemedi mi?” dedim nefes almak için başımı yüzeyde tutmaya çabalarırken.

Sırıttı. “Sessiz oluyorum zaten. Etrafa su sıçratıp duran sensin.”

Üzerine atıldım. Beni tutup kendine doğru çekti ve öptü. Dudakları buz gibiydi ama nefesi sıcacıktı. Kollarımı boynuna dolayarak ben de onu öptüm ve birlikte suya daldık. “Seni gerçekten de özledim,” dedim yüzeye çıktığımızda.

Başını eğdi ve avucuyla kulağına vurdu. “Özür dilerim, hayattım. Kulağıma su kaçmış sanırım. Neredeyse beni özlediğini itiraf ettiğini duyduğumu sanacaktım.”

Yüzümü başka yöne çevirdim, sonra kıyıya doğru yüzmeye başladım. Clay bir bacağımdan yakalayıp beni kendine çekti. “Ben de seni özledim,” dedi. Parmak uçları baldırlarımın iç kısmını okşuyordu. “Artık gitmemiz gerek sanırım. Sence kıyıya biraz daha aşağıdan çıksak Jeremy sorun eder mi?”

“Birkaç dakika sorun olmaz sanırım,” dedim.

“Yeterli zaman var mı?”

“Şu anda var.”

Sırıttı. “Güzel. Yarışa var mısınız?”

“Ödül ne?”

“Kazanan belirler,” dedi ve yine bileğimden tutup beni geri çekerek ileri atıldı.

Dağ evine döndüğümüzde Jeremy arabayı çoktan hazırlamıştı bile. Başımıza gelenlerden sonra artık o evde kalamazdık. Yola çıkmadan önce Jeremy, Clay'in yarasını ve benim kollarımdaki yanıkları temizledi. Ardından giyindik ve gece kalacak bir yer aramak için yola koyulduk. Biz cesetlerden kurtulmakla uğraşırken Jeremy de Ruth'u aramış ve bu akşam ziyaretimize gelen asker kılıklı adamlardan bahsetmeden, yeniden toplantı yapmak istediğini söylemişti. Birileri bizim nerede olduğumuzu bu adamlara söylemişti ve bunu bilen yalnızca beş kişi vardı. Bu beş kişi birkaç saat sonra, toplantının yapılacağı yerde olacaktı. Tabii biz de.

YÜZLEŞME

Toplantının başlama saati sekizdi. Yedide kalkmamıza rağmen geç kalmıştık. Bir saat, üç kişinin küçük bir otel odasında uyanması, duş alması, tıraş olması – hayır, kurtkadın olduğum için normalden daha fazla kılıklı değildim. Tıraş olan Jeremy ve Clay'di, ben değil – giyinmesi, otelden çıkması, yol üstünde bir yerlerden yiyecek bir şeyler alması, yemesi ve sonra da Sparta'ya doğru yola koyulması için yeterli bir süre değildi. Zamanı tasarruf etmek için Clay ve ben birlikte duş almıştık ama bunun bize neden fazladan zaman kaybettirdiğini siz tahmin edin.

Cesetleri göle atmandan önce Jeremy adamların ceplerini boşaltmıştı. Cesetlerin kim olduğunu merak etmesek de, bir cesetten kurtulmadan önce kimliklerinden kurtulmak standart bir süreçti. Daha önceden de dediğim gibi, bu konuda biraz fazla tecrübem vardı. İki adamın üzerinden hiçbir şey çıkmamıştı. Üçüncü adamın cebinden iki yirmilik ve bir de sürücü bel-

gesi çıkmıştı. İki yirmilik de polis kenara çekerse kullanmak içindi muhtemelen. Bu adamlar işlerinin ehliydi. Jeremy sürücü belgesine bakıp sahte olduğunu söyledi. O söylüyorsa doğrudan doğruya şüphe etmezdim. Bizim sahte kimliklerimizi de hep o yapardı. Gerektiğinden fazla tecrübeli olduğumuz bir konu daha.

Lejyon Toplantı Salonu'na dokuz otuzda vardık. İçerideki herkesin arabası park alanındaıydı. Cadılar yine ana girişe büyü yapmıştı ama bu sefer kapıyı çalmadık. Clay kapıyı menteşelerinden söktü ve biz de içeri hücum ettik. Ben odaya girer gitmez Ruth sustu. Herkes kafasını bize çevirdi.

“Nerelerdeydiniz?” diye sordu Ruth.

Sırtıp dişlerimi gösterdim. “Ava çıkmıştık.”

“Ne yakaladığınızı görmek ister misiniz?” dedi Clay arkamdan. Büyük adımlarla yanlarına gitti ve masanın üzerine bir çöp torbası fırlattı. Herkes siyah çöp torbasına bakıyor ama kimse elini uzatmıyordu. Clay'in kim olduğunu merak eden tek kişi Cassandra'ymış gibi görünüyordu. Sonra ayağa kalkıp torbanın yan tarafını kaldırdı ve içinde ne olduğuna baktı. Yalnızca bir saniye baktıktan sonra torbayı bırakıp yerine oturdu. Bir Clay'e baktı, bir bana baktı, sonra yeniden Clay'e baktı. Gözlerinde ne bir şaşırma ne de bir tikslenme ifadesi vardı. Cassandra'dan sonra torbaya bakan Paige oldu.

Göle atmadığımız diğer adamın kafası, gözleri açık ve boş bakar bir halde yana yatmıştı. Paige bir anda yerinde zıpladı ve adamın yüzünü plastik torbayla örtmeye çalıştı. Neredeyse çılgılık atacaktı.

“İlginç bir tanışma şekli,” dedi Cassandra, Clay'e bakarak. “Senin kim olduğunu sormamda bir sakınca var mı acaba?”

“Clayton Danvers,” diye fısıldadı Paige dişlerinin arasından. “Kurtadam Sürü'sünün bekçi köpeği.”

“Asıl sorun Clay'in kim olduğu değil,” dedim. “Asıl sorun torbadaki adamın kim olduğu. Bilgi vermeye gönüllü kimse yok mu?”

“Bu adamı dün gece evde bulduk,” dedi Jeremy. “Bu adamla birlikte, şu anda en az bu adam kadar ölü olduğunu garanti edebileceğim iki adam daha vardı. Gümüş kurşunlarla gelmişler.”

“Gümüş...” diye başladı Adam. “Siktir! Bunun şey...” durdu ve diğerlerine baktı, “...onları bizim gönderdiğimizi mi düşünüyorsunuz?”

“Şuna baksana,” dedi Paige bana dönerek. “Temiz, tıraşlı, saçları da asker tıraşı gibi kısacık kesilmiş. Pittsburg’daki adamlar gibi yani. Belli ki...”

“Belli ki hiçbir şey değil,” dedi Clay. “Pittsburg olayı ya uydurmacaydı ya da siz bu adamları Pittsburg’dakiler gibi giydirdiniz ki biz de böyle düşünelim. Eğer bu adamlar gerçekten de bahsettiğiniz kişilerden, siz burada, tek bir odada toplanmışken neden Elena’nın ve Jeremy’nin olduğu yere gitsinler? Sizin peşinizden gelmeleri daha kolaydı.”

“Belki de canları kurtadam çekmiştir,” dedi Paige. “Hem biz toplantılarımızda her zaman koruma büyü kullanırız. İsteselerdi bile bize ulaşamazlardı zaten.”

“Yani bir tehlike olduğunu tahmin ediyordunuz?” dedim. “Bizi uyardığınız için sağ olun. Ama bu, onların bizim bulunduğumuz yere nasıl geldiklerini açıklamıyor. İlk önce Pittsburg, şimdi de burası. Nasıl?”

“Şeyi takip etmiş olmalılar... yani... birilerini...”

“Sizi takip ettiler,” dedi Cassandra, Ruth’a dönerek. “Onları doğrudan bizim üzerimize saldınız.”

“Dün geceki saldırının bir parçası olmayabilirsiniz,” dedi Jeremy, Ruth’a. “Ama tamamen suçsuz da sayılmazsınız. Pittsburg’dan beri takip edilmediğinizden emin olmak, birinci sınıf önlem seviyesidir. Siz grup olarak böyle hareket etmeyi tercih ediyorsanız, o zaman benim de Sürü’yü bu gruba katma konusundaki fikrimi yeniden düşünmem gerek. Bizim peşimizden gelen ya da herhangi bir şekilde iletişime geçenler, dünkülerle aynı muameleye maruz kalacaktır. Herhangi biri. Ne sebeple olursa olsun.”

Sonra salonu terk ettik. Kimse peşimizden gelmedi.

Keşif aracını geceyi geçirdiğimiz otele sürdüm. Her şeyimiz topluydu ve gitmeye hazırdık. Yapmamız gereken tek şey Clay'in kiralık arabasını halletmekti. "Şimdi nereye?" diye sordum çantalarımızı alıp otelin park alanına geldiğimizde.

"Montreal," dedi Clay. "Arabayı iade etmemiz gerek."

Araba kiralama şirketinin ön camdaki logosuna baktığımda 'Quebec' yazısını gördüm. "Arabayı neden Montreal'de bıraktın, Tanrı aşkına?"

"Büyük bir şehrin hemen yakınından geçerken araba kiralamayıp, Vermont'ta mı kiralasaydım yani?"

"Ben direkt eve geçeyim. Orada buluşalım, olur mu?" dedim.

"Montreal'e gidiyoruz, Elena," dedi Jeremy.

Jeremy arabaya yürüdü ve nasıl olduysa o küçük arabanın ön yolcu koltuğuna sığmayı başardı. Evet, dört çekerle gitseydik daha rahat olurdu ama bu, yük dolu arabada Clay'in küfürlerini ve sıkışıklıkla ilgili şikâyetlerini de kilometreler boyunca dinlemek olacağından, kiralık arabayla gitmeyi tercih ettik. Jeremy de baş ağrısı yerine bacak ağrısı çekmeyi tercih ederdi. Üstelik Clay kiralık arabayı sürerken bizim dört çekerle gitmemiz de seçenekler arasında değildi. Clay içgüdülerinin ona emrettiği üzere, tehlike ortadan kalkana kadar Sürü'nün Alfa'sını korumak için mümkün olduğunca Jeremy'ye yakın durmak zorundaydı.

Jeremy arabaya binince Clay yanıma geldi, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Bunu telafi edeceğim," diye fısıldadı kulağıma. "Bu gece. Koşmaya çıkacağız."

"Şehirde mi?"

Sırıttı. "Bir itirazın mı var?"

"Jeremy'nin mutlaka olacaktır," dedim.

"Onu da yanımıza alırız. Yolda onu ikna ederim. Yol demişken, yolcuğu biraz daha eğlenceli hale getirmek ister misin?"

“Yarışalım mı diyorsun yani?”

“Resmen aklımı okuyorsun, hayatım.”

Arabalara baktım. “Dört çekerle V6’yı mı kıyaslayacaksın yani?”

“Araba ne olursa olsun, iş sürücüde biter.”

“Öyle olsun. Montreal’e ilk varan nerede koşacağımızı seçer.”

“Bir şartım var,” dedi Clay. “Gözden kaybolmak yok. Eğer seni dikiz aynasından görmezsem...”

Sırttım. “Dikiz aynası mı? Bebeğim, beni ön camdan başka bir yerde göremezsin.”

“Göreceğiz.”

Vermont’ın arka sokaklarında yarışmak çok eğlenceliydi. Otobana çıktıktan sonra işler fena halde sıkıcı olmaya başladı ama iki şeritli yolda dağlar, ovalar, küçük kasabalar, keskin dönüşler, kampçılar ve asap bozucu gezginler de yeterince göz oyalıyordu. Heyecandan ölecektik anlayacağınız. Böyle giderse kötü adamların bizi bulmasına gerek kalmayacaktı.

Yaklaşık yarım saat sonra Clay’in arkasına takılıp kaldım. Benim hatamdı. Clay’in önündeydim ve hemen önüme geçen karavanla aramda güvenli bir mesafe bırakmıştım ama o boşluğa Clay girmişti. Şimdi ikimiz de bu sıkıcı yolda, hız limitini aşmamaya yeminli olan karavan sürücüsünün arkasına takılıp kalmıştık. En sonunda onu sollayabileceğimiz bir yola girdik. Ama Clay sollamaya yeltenmedi. Bir an düşündükten sonra neden olduğunu anladım. Ne zaman sollaması gerektiğini karavandan dolayı göremiyordu ama ben görebiliyordum. İyi gören bir çift gözün ve dört çeker sürüyor olmanın avantajıydı bu. Karavanı geçtikten sonra bir arabayı ve bir kamyonu daha geçtim ve sonra gazı kökledim. Clay bitmek bilmeyen turist trafiğinin arkasında kaldı. ‘Gözden kaybolmak yok’ kuralını bozduğum için tepesi atmıştı muhtemelen ama altında hangi araba olursa olsun beni geçeceğini düşünürsek eğer, bu yaptığım azdı bile. Arada bir Clay’in öz güvenini de sarsmakta fayda vardı. Beni yakında yakalayacaktı nasıl olsa.

Dikiz aynasında Clay'i görmeden kilometrelerce ilerledikten sonra artık yavaşlamam gerektiğini düşündüm. Şansımı zorlamanın gereği yoktu, yoksa bir de Jeremy'nin şikâyetlerini dinlemek zorunda kalırdım. Böyle küçük oyunlar oynamaya iznimiz vardı ama fazla ileri gidersem acısını çıkarmaktan da geri durmazdı. Hem otoyoldan çıkmama da az kaldığından, Clay'in yanımda olması gerektiğini düşünecek kadar aklım vardı. Hız limitine indim, başka bir yola bağlanan çakıllı yola geçtim, radyoyu açtım ve sakın sakın sürmeye devam ettim. Yaklaşık bir buçuk kilometre sonra, manzaranın tadını çıkararak devam ediyordum ki önümde bir şey belirdi. Büyük bir şey. Tam önümde hem de. O kadar yakınımdaydı ve her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki, karşıma çıkan insan mı, geeyik mi, yoksa sığır mı anlayamadım. Yalnızca tepki verebildim. Bir anda direksiyonu yana kırıp frene bastım, araba yuvarlanmaya başlayacak sandım ama yuvarlanmadı. Sola doğru bir süre kaydıldıktan sonra savruldu ve durdu. Açılan hava yastığı yüzüme yumruk torbası gibi vurdu. Ben daha kendimi toparlayamadan kapım açıldı.

"İyi misiniz?" dedi bir kadın sesi. Hava yastığını yüzümde çekti. "İyi misiniz? Tam önünüze çıkan adam. İnanılır gibi değil!"

Başımı sertçe sallayıp kendime gelmeye çalıştım. "Adam mı? Çarptım mı?"

"Hayır, ama hak etmişti. Böyle söylememem gerekir sanırım. Neyse. Sizi buradan çıkaralım."

Arabadan çıkarken kadına daha iyi bakma fırsatım oldu. Kırklarının ortasında ya da sonlarında bir kadındı. Koyu sarı saçları çene seviyesinde kısa kesilmişti. Keten bir elbise giyiyordu. Boynunda basit bir altın kolyesi vardı. Yüzü endişeliydi.

"Buyurun, benim arabamın arka koltuğuna geçin," dedi. "Ambulans çağırdım."

Duraksadım. "Arkadaşlarım geliyor," dedim.

"Güzel." Beni kendi arabasına yönlendirdi. Siyah bir Mercedes'ti. Arabasının arka kapısını açtı ve içeri girmeme yardım

etti. “Arkadaşlarınızı burada bekleyebiliriz. Nasıl hissediyorsunuz?”

“Birileri beni tek rauntta nakavt etmiş gibi.”

Kadın kakhaha attı. “Daha önce hiç nakavt edilmedim ama nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Renginiz atmıştı, şimdi normale dönüyorsunuz. Nabzınız da iyi.”

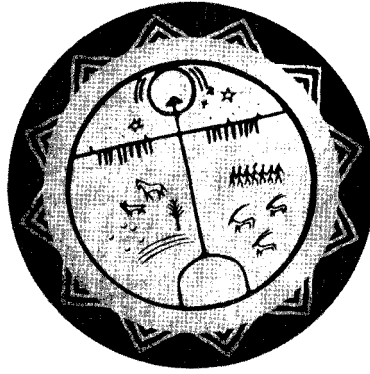
Kadının bileğimdeki parmaklarını hissettim. Sonra bileğimde başka bir şeyler daha hissettim. Bir iğne ucu. Buz gibi bir şey geçti vücudumdan. Elimi bir anda geri çektim. Ardından sürücü koltuğunun kapısı açıldı, arabaya bir adam bindi ve dönüp bana sırttı.

“İkinci raundu bekleyemedin, ha?”

Adamı bir yerlerden hatırlayacak gibiydim ama beynim iyiden iyiye bulanıklaşmaya başladığı için yüzünü bir yere koymıyordum. Bütün bedenim uyuşurken birden hatırladım.

Pittsburg’daki yarı şeytandı. Houdini.

Başım koltuğa düşerken her şey karardı.

HAPİS

Bilincim yerine gelsin diye saatlerce uğraştım. Bilincim, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar yerindeydi ama yüzeyi görüp de bir türlü su yüzüne çıkamayan bir yüzücü gibiydim. Ne zaman kendime gelecek gibi olsam, verdikleri uyuşturucular beni yine baygınlığa sürüklüyordu. Bir ara bir kamyon sesi duydum. Sonra insan sesleri geldi. Kendime gelir gibi olduğumdaysa ne insan sesi vardı ne de başka bir şey.

En son denememde gözlerimi açmayı ve açık tutmayı başardım. Kapatırsam bir daha açamayacağımı biliyordum. Uyuma isteğine karşı gelerek neredeyse bir saat boyunca öylece yattım ve bej rengi duvara bakmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Duvar bej rengi miydi? Yoksa şampanya mı? Belki de kum sarısı. Hayır, kesinlikle lateks. Yumurta kabuğu lateks. Boyalar hakkında bu kadar fazla şey bilmem beni bile korkutuyordu. Burada, sadece göz kapaklarımı açık tutabilecek kadar gücüm varken, hapsedildiğim odanın, beni hapseden kişiler tarafından

ne renge boyandığını düşünüyor olmak daha da korkutucuydu. Boyalar hakkındaki engin bilgilerimin sorumlusu Jeremy'di. Dekorasyon işine fena halde takıntılıydı. Fena halde diyorsam, inanın bana fena halde demek istiyorum. Bunun için kendince nedenleri vardı. Yemek odasının duvar kâğıtlarını iki yılda bir değiştirmek, beyinde söz geçiremediği her ne varsa, onun sesini kesmeye yardımcı oluyordu anlaşılan. Böyle uygunsuz bir anda boyaları neden düşündüğüme gelince de, yani düşüncecek pek bir şeyim yoktu. Neredeyim ben, beni kimler kaçırdı diye endişelenip panikata geçirebilirdim ama bunun bana faydası olmazdı ki. Ne başımı kaldırabiliyor ne de ağzımı açabiliyordum. Şu salak duvarlara bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden ve duvarın hangi renk olduğunu düşünmek beni sakın tutacaksa, ben de duvar renklerini düşünecektim elbette. Boz kahve. Evet, kesinlikle boz kahveydi.

Dişçide vurulduğunuz morfin, etkisini yavaş yavaş yitirmeye başlar ya, benim de aynı şekilde oldu, üst dudağım kıpırdamaya başladı. Sonra burnumu kıpırdattım; bir koku alıyordum, yeni boya kokusu. Mükemmel, dekorasyon işine geri dönmüş-tüm. Derin bir nefes daha aldım. Burnuma, diğer her şeyin kokusunu bastıran boya kokusundan başka bir şey gelmiyordu. Hayır, bir dakika. Boya kokusuna karışmış bir koku daha vardı. Tanıdık bir kokuydu. Şey gibi... kan. Benim kanım mı? Havayı yeniden kokladım. Taze boyanın altındaki koyu lekeleri şimdi görebiliyordum. Duvarlara kan sıçramıştı, ki bu da hiçbir zaman iyiye işaret değildi.

Yüzümdeki kasları hareket ettirmeye çalıştım; hepsi çalışıyordu. Mükemmel! Birisi bana saldırırsa en azından ısıarak karşılık verebilirim. Saldıran kişi, ısırma olanak sağlayacak kadar yakın durursa tabii. Karıncalanma boynuma kadar indi. Yukarı baktım, tavan beyazdı. Uzaklardan bir yerlerden sesler geliyordu. İnsan sesleri miydi? Hayır, değildi. Daha dikkatli dinleyince, sesin bir DJ'in çalabileceği saçma müzik olduğu kanısına vardım. Uzun süre dümdüz bir ritim çaldıktan sonra durdu. Uzakta duran bir radyodan gitar sesi geldi. Country müzikti. Lanet olsun! İşkence etmeye çoktan başlamışlardı.

En sonunda ellerime ve kollarıma da his geldi. Dirseklerimin üzerinde doğrulup etrafa baktım; bir yatakta yatıyordum. Dört duvar vardı; üçü boz kahve, dördüncüsü ayna duvardı. Tek yönlü camdı yani. Ne şeker! Yatağın ayak ucunda bir banyo vardı ama onu odadan ayıran duvar şeffaftı. İlkokul tuvaletlerinde kızları gözetleyen birileri bir fetiş edinmişti kendine anlaşılan.

Burnuma daha fazla koku geldi. Bir kadının kokusuydu bu. Koku, duvarlara sinmişti. Yatakta serili olan çarşaf, limon kokulu deterjanla yıkanmıştı ama kadının kokusu kaybolmamıştı. Koku tanıdık gibiydi sanki. Bildiğim birine mi aitti? Bana uyuşturucu iğne yapan kadın olabilir miydi? Hayır, başka birinin kokusuydu bu. Çok tanıdıktı, çünkü aynı koku duvarlardaki kan kokusunda da vardı. İlk tanışma için çok da uygun bir yöntem değildi ama duvardaki koyu lekelerle bakılırsa yüz yüze tanışma imkânı elde edemeyeceğimiz aşikârdı. En azından bu hayatta.

Benim, kalçalarımın da olması gerekmez miydi? Popo kısmı gevşemiş olduğu için kalçalarımın dümdüz görünmesine neden olan kot pantolonumdan bahsetmiyorum tabii ki. Hareket eden, hissedebilen, kıvrımlı, anatomik parçalarımın bahsediyorum. Neyse ki onlara da yavaş yavaş his geliyordu. Sonra bacaklarım da hareket etmeye başladılar. Nihayet! Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalkmaya çalıştım ama henüz tam olarak fonksiyonel değillerdi. Bu arada, yerdeki halı da güzeldi. Endüstriyel dokuma tezgâhından çıkmaydı. Kahverengi ve grinin güzel bir karışımıydı, kan lekelerini gizlemek için birebirdi yani.

Birkaç dakika geçtikten sonra ayaklarımı *gerçekten* hareket ettirmeyi başardım. Şimdi ne olacaktı peki? Beni kaçırانların, şu şamanı kaçırانlarla aynı kişiler olduğunu varsayarsak, burada başka tutsakların da olması gerekmez miydi? Belki onlarla iletişim kurmanın bir yolunu bulurdum.

“Merhaba?” dedim. Sonra daha sesi bir şekilde tekrar ettim. “Merhaba?”

Karşılık veren kimse olmadı. Hücreler arası fısıldaşmayı minimuma indirmek için duvarların kalın yapıldığı belliydi. Tavandaki otuz santimetrekarelik delikten gelen hava bile filtrelenmiş ve işlenmişti. Ama dışarıdan gelen bir radyo sesini duyabiliyorsam... Hoparlör var mı diye bakındım çevreme. Kapının yanında bir interkom vardı ama müzik sesi interkomdan geliyormuş gibi değildi. Müzik sesini dinlemeye devam edince, birilerinin bağırdığını işittim. Ne dediği anlaşılmıyordu. Sesin geldiği uzaklığı kafamda tırtım; en az on beş metre uzaktan geliyor gibiydi. Anlaşılan iyi bir ses yalıtımı vardı ama bu yalıtımı yaparken kurtadam yeteneklerini düşünerek yapmamışlardı.

Bağırın kişinin sesini dinlemeye devam edeken bir tırmıklama sesi duydum. Sıçan ya da fare olabilir miydi? Hayır, öyle olsaydı kokusunu mutlaka alırdım. Hem hücrem ölümüne sterilildi. Temizlik teftiş günündeki bir McDonald's mutfaklığı gibiydi. Sesi daha iyi duyabilmek için başımı çevirdim. Ses koridordan geliyordu; tırmık, tırmık, dur, tırmık, tırmık, sonra bir savurma sesi. Daha dikkatli dinleyince bunun ne olduğunu anladım. Hücremin dışında birileri yazı yazıyordu. Tırmıklama sesi kâğıdın üzerinde hareket eden kalemin sesiydi, sonra sayfa çevriliyordu. Ayağa kalktım; ses kesildi. Sırtımı kapıya verip odanın içine doğru üç adım attım; kalem yeniden hareket etti. Kapıya döndüm ve dişlerimi göstererek hırladım; kalem, yazmaya devam ediyordu. O kâğıtlara ne yazıldığını artık biliyordum; tüm hareketlerim kayda geçiriliyordu. İyi de, ben böyle bir şeye izin verdiğime dair bir belge imzaladığımı hatırlamıyordum.

Uzun adımlarla cama ulaştım ve kapıya yüklendim, işe yaramayınca yumruk atmaya başladım. Kapı bir milimetre bile yerinden oynamamıştı ama her vuruşumda yumruklarım acıyordu. Bir yandan da bağırmaı düşündüm fakat yumruklarımın sesini duymuyorlarsa bağırışlarımı duymalarına imkân yoktu. Sonra başımın üzerindeki interkomdan bir ses geldi.

“Evet,” dedi bir kadın sesi. Ses, genç birine aitti ve üzerinde

alışılmış bir tarafsızlık taşıyordu.

“Yetkili biriyle konuşmak istiyorum,” dedim.

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi kadın.

Kalem sesi devam ediyordu. Kapıya çok daha sert bir şekilde yüklendim.

Kadın, “Lütfen bunu yapmayın,” dedi. Sesi, sıkıcılık derecesinde sakindi. Kalem sesi de gelmeye devam ediyordu.

Yumruğumu geri çekip hızla cama geçirdim. Vurmanın bütün etkisi yumruğumdan koluma yayıldı. Bu sefer kalem sesi bir anda durdu.

“Kızgın olduğunuzu anlıyorum ama bunun bir yardımı dokunmaz. Şiddet hiçbir zaman çözüm değildir,” dedi.

Şiddet özüm değilmişmiş! Kim söylemişti bunu?

Sanki vazgeçmiş gibi geri döndüm ve yan duvarlardan birine sert bir tekme attım. Bir parça plastik havada uçunca altındaki metal ortaya çıktı. Parmaklarımı metalin arasına sokup geri çekmeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Ama henüz denemeye başlamış bile sayılmazdım. Plastiğın kopmasına yol açacak kadar şiddet uygulayabildiysem, parmaklarımı metalin arkasına soktuğumda da...

Hücremin dışından ayak sesleri duyulmaya başladı. Ah, sonunda bir ilerleme kaydedebilmiştik demek. İnterkomdan bir klik sesi geldi. “Lütfen duvardan uzaklaşın,” dedi bir erkek sesi.

Hani 90’larda, BMW’si olanların arabalarına taktırdıkları alarm vardı ya, arabaya on beş santim yaklaşsanız bile sanki feci bir şey yapmışsınız gibi ‘arabaya dokunmayın’ diye uyarı. Adamın sesi tam da o alarmlardaki adamın sesine benziyordu. O alarmlı arabalardan biriyle en son karşılaştığımızda, Clay arabaya sahibinin uzun süre hatırlayacağı şeyler yapmıştı. Arabanın sahibi, alarm sesini duyabilecek bir mesafedeydi ve hızla yanımıza gelmişti. Kırk yaşlarındaki şişko bir adamın o kadar hızlı koştuğunu hayatımda görmemiştim. Ama sonra adam, Clay’i gördü ve arabasının aldığı hasarın o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Clay’in bana kazandırdığı tecrübeye

dayanarak duvardan uzaklaşmadım. Yan hücreyle ortak olan duvarda güzel bir delik oluşturacak şekilde yumruğumu metal plakaya geçirdim.

Kapı bir anda aralandı, bir adamın yüzü aralıktan içeri uzandı ve hemen sonra hızla geri çekildi. Kapı sert bir hareketle geri kapandı, ardından da telsiziz cızırtısı duyuldu. “Birinci üs, burası Alfa. Birinci blok, sekizinci üniteye acil destek gönderin.”

“Benim kızla mı uğraşıyorsun?” dedi bir erkek sesi. Kelimeleri uzata uzata, inanılmaz bir durağanlıkla ve Orta Batılı aksanıyla konuşuyordu. Houdini’ydi. “Sesin azıcık korkmuş gibi geliyor. Gelip elini de tutayım mı?”

“Reese? Senin orada ne işin... Neyse boş ver.”

Bir klik sesi daha. Telsizin cızırtısı kesildi.

“Kendini beğenmiş orospu çocuğu,” dedi ilk konuşan.

“Bence de,” dedim.

Adam, “Siktir,” dedikten sonra interkomun hâlâ açık olduğunu fark etti.

“Bana yetkili birilerini getir!” diye bağırdım. “Hemen şimdi!”

Adam bir şeyler geveledi ama ne dediğini anlayamadım. Sonra postallarını yere vurarak hızlı hızlı uzaklaştı. Artık duvarda açtığım delik için endişelenmeme gerek yok diye düşündüm. En azından şimdilik. Çömelip, deliğin arka tarafında ne var diye baktım. Yanımdaki hücreye bakmak, aynaya bakmakla aynı şeydi, zira duvarın öteki tarafında benim hücremin aynısı vardı. Tek fark yan hücrenin boş olmasıydı ya da şimdilik boş görünüyordu, bilemiyordum. Bağırarak, diğer tarafta birileri var mı diye sormayı düşündüm ama not alan kişi hâlâ oradayken, kendime bir hapisshane arkadaşı edinmek çok da mantıklı gelmedi. Ben de beklemeye karar verdim.

Yirmi dakika geçtikten sonra interkomdan bir klik sesi geldi. Bir adam, “Benim adım Doktor Lawrence Matasumi,” dedi tamamen aksansız bir Amerikan İngilizcesiyle. Sesinin, ana haber bülteni sunucusu gibi bir tonu vardı. Konuşmak

kendi fikriymiş gibi, “Sizinle şimdi konuşmak isterim, Bayan Michaels,” diye ekledi. “Lütfen banyoya gidin, klozetin kapağını kapatın, yüzünüz klozetin tankına gelecek şekilde, bacaklarınızı iki yana açarak oturun, ellerinizi arkanızda kavuşturun ve ben aksini söyleyene kadar bu pozisyonda kalın.”

Böylesine saçma direktifleri bile mantıklı göstermeyi o ana haber bülteni sunucusu sesiyle bir şekilde başarmıştı. Adamın direktiflerine bir tuvalet şakasıyla karşılık verirdim ama sesine bakılırsa, tuvalet şakalarının değerini bilen türden bir adam değildi.

Ben klozetin üzerine otururken, hücrenin kapısı açıldı ve vakum tıkaçı çıkarılmış gibi bir ses geldi. Ardından da ayak sesleri duyuldu; bir çift makosen ayakkabı, bir çift kısa topuklu ayakkabı ve iki, hayır, üç çift de bot.

Başımı kıpırdatmadığım halde, “Lütfen başınızı çevirmeyin,” dedi Matasumi. “Ellerinizi arkada tutun. Güvenlik görevlisi bileklerinizi bağlayacak. Lütfen direnmeye de çalışmayın.”

O kadar kibar davranıyordu ki, nasıl karşı gelebilirdim? Özellikle de direktiflerine eşlik eden silahları da varken. Birileri banyoya girdi ve bileklerimden tuttu. Adamın dokunuşu gayet sert ve kişiliksizdi. Yani ‘sadece iş için hanımefendi, yanlış anlamayın,’ der gibiydi. Kollarımı birbirine yaklaştırdıktan sonra soğuk kelepçeleri bileklerime geçirdi.

“Güvenlik, sizi ana odaya götürecektir. Siz güvenli bir şekilde sandalyeye oturduktan sonra ayaklarınızı da bağlayacak.”

Tamam, bu iş artık can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. “İlk önce ayaklarınızı bağlasaydı sence de daha iyi olmaz mıydı?” diye sordum. “Beni omzuna attıktan sonra da sandalyeye oturabilirdi.”

“Lütfen ayağa kalkın ve ana odaya doğru ilerleyin.”

“Gözlerimi de bağlamanız gerekmiyor mu?” dedim.

“Lütfen ana odaya doğru ilerleyin.”

Tanrı aşkına! Bu adam korkutucu değil de neydi? Banyo-
dan çıkarken gördüğüm adam, Paige’in fotoğrafını gösterdiği

adamdı. Kısa boylu, yuvarlak yüzlü, küçük gözlüydü. Bana hiçbir duygu göstergesi olmadan bakıyordu. Adamın solunda, bordo renkli saçları olan bir kadın duruyordu, boynunda, asistan olduğunu gösteren bir kart asılıydı. Burnunda küçük, pırlanta bir taş vardı ve sanki daha yukarı bakmak istemiyormuş da o yüzden sadece çeneme bakıyormuş gibi görünüyordu. İkisi de birkaç dakika önce odada olmayan iki sandalyede oturuyorlardı. Onların yanında duran iki koruma daha çok asker tipli insanlardı. Banyodan ana odaya kadar bana eşlik eden adam gibi, onlar da dayanıklı asker kıyafetleri giiyorlardı. Saçları asker tıraşıydı, ikisi de silah taşıyorlardı. O kadar ifadesiz bakıyorlardı ki, nefes alıp veren insanları değil de sandalyeleri koruyorlarmış gibi görünüyorlardı. Biriyle göz göze gelince yarım yamalak gülümsedim. Adam gözünü bile kırpmadı. Bu korumaları ayartmak için bir gülümsemeden fazlası gerekliydi herhâlde. O kadar tatlı görünüyorlardı ki, plastik ve tekdüze bir GI Joe tatlılığı ama.

Sandalyeye oturduktan sonra, beni banyodan odaya getiren güvenlik metal kelepçelerle el ve ayak bileklerimi sandalyeye bağladı.

Matasumi tam üç dakika boyunca bana baktı. En sonunda, “Lütfen bu fırsatı kaçmak için kullanmayın,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedim. Kelepçelerime ve silahlı üçlüye baktım. “O plan biraz suya düştü gibi sanki.”

“Bayan Michaels, inkâr aşamasını geçip, sizin kurtkadın olduğunuz iddialarını konuşacağız.”

“Peki, ya bu iddiaların gerçek olmadığını söylersem?”

Matasumi, ne işe yaradıklarını bilmediğim, bilmek de istemeyeceğim şırıngalarla, aletlerle ve şişelerle dolu tahta bir kutu çıkardı.

“Tamam, yakaladınız,” dedim. “Ben kurtkadınım.”

Matasumi duraksadı. Asistanı dosyasından kalemini çıkarıp ilk kez yüzüme baktı. Karşı koyarım diye düşünüyor olmalıydı. Belki de o kutudaki oyuncakları kullanma fırsatı

yakalayacaklarını sanmışlardı. Matasumi, standart seviyede sormaya başladı. En basit düzeyde bir araştırma yapabilen insanların bile erişebileceği türden bilgiler istiyordu; adım, yaşı, doğum yerim, şu anki işim. Bu bilgiler hakkında yalan söyleyecek kadar aptal değildim. Yalan hakkımı daha önemli şeyler için saklıyordum.

“Nezaretimizde zaten bir kurtadam olduğunu hatırlatarak başlayalım işe. Sizin vereceğiniz cevaplar, zaten elimizde bulunan cevaplarla kıyaslanacak. Bu yüzden gerçeği söylemenizi öneririm.”

Lanet olsun! Şimdi her şey değişmişti işte. Artık kaçamak cevaplar veremezdim. Diğer yandan, elinde bir İt olduğunu söylerken yalan söylüyor da olabilirdi. Elinde bir İt olsa bile, İt’in mi yoksa benim mi yalan söylediğimi anlamayacakları kadar mantıklı yalanlar söyleyebilirdim.

“Sürü’de kaç tane kurtadam var?” diye sordu Matasumi.

Omuz silktim. “Duruma göre değişir. Sabit değil yani. Gelip gidenler olur. Küçük ve sağlam bir grup değil. Alfa’nın kimi alıp, kimin kışına tekme basacağı pek belli olmaz. Moduna göre değişir. Maymun iştahlı bir adamdır kendisi.”

“Alfa,” diye araya girdi asistan. “Bir kurt Sürü’sündeki Alfa gibi yani. Aynı terminolojiyi kullanıyorsunuz.”

“Sanırım öyle.”

Matasumi, kayıp olduğu zannedilen bir kabileyi keşfeden bir antropolog edasıyla, “Enteresan,” dedi. “Zooloji hakkında pek bir bilgim yok.”

Kapı açıldı. Arkamı dönünce, arabasına binmem için beni kandıran kadını gördüm. “Tucker çoktan başladığınızı söyledi,” dedi. Kokteyl içmeye çıkan iki arkadaşımız gibi, samimi bir gülümsemeyle bana baktı. “Bu kadar erken uyanabilmene çok sevindim. Uyuşturucuların yan etkisi olmamıştır umarım.”

“Bomba gibiyim,” dedim dişlerimi göstermeden gülümsemeye çalışarak.

Matasumi başıyla onayladı ve asistanına döndü. “Tess, lüt-

fen koridordaki telefonda Doktor Carmichael'ı arar mısın? Saat sekizde yapılacak olan check-up için aletlerini de getirsin. Bu arada deneğimizle ilgilenmek için yeterince vaktimiz olur.”

İçeri yeni giren kadın, “Denek mi?” dedi kahkaha atarak. Bana döndü ve, “Kusurumuza bakma, lütfen,” diye ekledi. “Bizim kullandığımız terminoloji de pek medeni sayılmaz. Benim adım Sondra Bauer.”

“Tanıştığımıza çok memnun oldum,” dedim.

Bauer yine kahkaha attı. “Eminim memnunsundur. Bir saniye, Tess,” dedi kapıya yönelen asistana. “Doktor Carmichael'ı rahatsız etmenin âlemi yok şimdi. Bizi revirde bekliyor.”

“Revir mi?” dedi Matasumi. Yüzü asılmıştı. “Bu deneğin-”

“Onun adı Elena,” dedi Bauer.

“Bayan Michaels'ı tercih ederim,” dedim.

“Elena'nın Doktor Carmichael tarafından bir an önce kontrol edilmesini istiyorum,” diye devam etti Bauer. “Bacaklarının açılmasını ve etrafa bakmayı onun da isteyeceğinden eminim. Konuşmamıza üst kattaki odada devam edebiliriz. Yakında zaten bu dört duvardan sıkılacak.”

“Seninle özel olarak konuşabilir miyiz?” diye sordu Matasumi.

“Tamam, tamam. Güvenlik açısından endişe ediyorsun. Anlıyorum,” dedi Bauer. Kelepçelerime baktı ve ortada sanki sadece bizim anladığımız bir şaka varmış gibi gözlerini devirdi. “Merak etme, Lawrence. Elena'nın güvenli bir şekilde bağlı olmasını sağlarız ama aşırıya kaçmaya gerek görmüyorum. Kelepçeler ve korumalar yeterli olur sanırım.”

“Ben yeterli olduğunu düşünm-”

Bauer, “Ben düşünüyorum,” dedi ve kapıya yöneldi.

Buradaki güç hiyerarşisinin haritasını çıkarmak fazla zamanımı almayacaktı anlaşılan. Araştırma asistanları, korumalar, yarı şeytan, hepsi hemen hemen aynı seviyedeydi; üçüncü yardım elleri. Bilim adamları onların bir basamak üstündey-

di, gizemli kadın da bilim adamlarının üzerinde. Peki ya Ty Winsloe? O hangi basamaktaydı? İşin içine dâhil miydi ki?

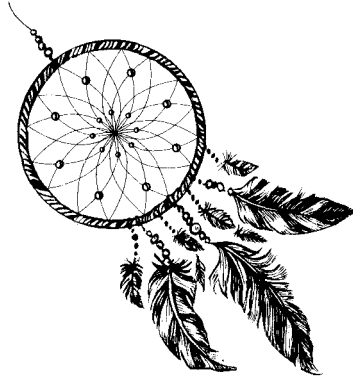
Koruma, beni sandalyeye bağlayan metal kelepçeleri çözdü ve ayağa kaldırıp kapıya yönlendirdi. Benim hücrem, üzerinde iki tane kırmızı lamba olan metal bir kapının karşısındaydı. Koridorun diğer ucunda da aynı lambaların ve kapıların olduğu odalar vardı. O odalar da hücre miydi? Kapı kulplarını saydım. Benim hücremin olduğu tarafta dört, karşı tarafta üç kapı vardı.

“Bu taraftan, Elena,” dedi Bauer sağımdan yürürken.

Matasumi eliyle yakınımızdaki kapıyı gösterdi. “Buradan daha kısa olur.”

“Biliyorum,” dedi Bauer. “Bu taraftan gidelim, Elena. Sana etrafı gezdirmek istiyorum.”

Ciddi miydi bu kadın? Hapishane gezisine mi çıkacaktım? İşte buna hayır diyemezdin. O yüzden Bauer’ı takip ettim.

SERGI

Bauer'ın peşinden yürümeye başladığımda, az önce Tess'in kalktığı sandalyenin yanından geçtim. Ben bakarken sandalye titremeye başladı. Sandalyenin benden korktuğunu söylemek isterdim ama bırakın cansız nesneleri korkutmayı, normal insanları ürkütmekte bile başarılı olduğum söylenemezdi. “Deprem bölgesinde miyiz?” diye sordum.

Matasumi sandalyenin arkasına çömelip onu izlemeye başladı. Sandalye yatay olarak bir ileri, bir geri gidip geliyordu. Önce hızlandı, yavaşladıktan sonra neredeyse düşecek kadar eğildi. Normale döndü, bu sefer de geri geri gitmeye başladı.

Matasumi biraz daha yaklaşmamı işaret etti. Sandalyeye doğru ilerledim; sallanmaya devam ediyordu. Matasumi elini sallayarak, bu kez de uzaklaşmamı istedi. Uzaklaştım ama sandalyede bir değişiklik olmadı. Matasumi gözlerini sandalyeden ayırmadan, biraz daha geri gitmemi işaret etti. Sandalyenin ya-

nından geçtim ama hâlâ sallanmaya devam ediyordu, hızı da değişmemişti. Sonra birden durdu.

Bauer'ın yüzünde geniş, neredeyse gurur dolu diyebileceğim bir gülümseme belirdi. "Sence az önce ne oldu?" diye sordu.

"Burayı bir fay hattının üzerine kurmamış olduğunuzu umuyorum," dedim.

"Ah, hayır. Alanı çok iyi seçtik. Sallantı hissetmedin sonuçta, değil mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Böyle şeylerle burada çok sık karşılaşacaksın," dedi. "Bir sabah uyandığında bütün dergilerin banyoda olursa ya da yemek masanı ters dönmüş bir şekilde bulursan şaşırma."

"Buna neden olan ne?" dedim.

Gülümsedi. "Sensin."

"Bayan Bauer hepinizi kastetti," dedi Matasumi. "Deneklerimizi yani. Ben, sizlerin kişisel olarak fazla etkiniz olduğunuzu zannetmiyorum. Kurtadamlar fiziksel güçleriyle tanınırlar, zihinsel güçleriyle değil. Bu olaylar denek sayımız arttıkça meydana gelmeye başladı. Bunu, bu kadar psişik gücün tek bir yerde toplanmış olmasına bağlıyorum. Rastgele enerji patlamaları, rastgele olaylara neden oluyor."

"Yani bu, öylesine oldu? Kimse kasti olarak yapmadı?" dedim.

"Yaşanan olaylar arasında anlamlı ya da takip edilebilir bir düzen yok. Aynı zamanda, oldukça zararsız olaylar bunlar. Şimdiye kadar kimse yaralanmadı. Yakından takip ediyoruz, çünkü bu enerjinin tehlikeli seviyelere ulaşması gibi bir ihtimal de var. Ama şu anda endişelenecek bir şey olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim," diye açıkladı Matasumi.

"Etrafta bir şeylerin uçtuğunu görürsen başını eğ," dedi Bauer. "Neyse, başımıza başka bir şey gelmeden turumuza devam edelim." Tavanı gösterdi. "Şu anda yerin altındayız. Dış duvarlar birkaç metre kalınlıkta, desteklenmiş betondan. Yıkım

göllesi yoksa kırmak imkânsız. Tabii toprağı kazarak çıkmak için de buldozer lazım. İkinci kat da yer altında. Yani burası on beş metreden fazla bir derinlikte. Tavan saf çelikten, zemin de öyle. Tek taraflı camlar özel bir deney için tasarlandı. Ama o da... Kaç tona dayanabilir, Lawrence?"

"Sayıları tam olarak bildiğimi söyleyemem."

"Çok fazla ton diyelim o zaman," dedi Bauer. "İki taraftaki kapılar da desteklenmiş çelikten, onlar da en az camlar kadar güçlü. Güvenlik sistemi hem parmak izi hem de retina taraması gerektiriyor. Senin de daha önce keşfettiğın gibi, hücreler arasındaki duvarları delmek imkânsız değil. Ama duvarda delikler açınca elde edeceğın pek bir şey yok. Hücre şu an boş." Yan hücreyi gösterdi. Karşımdaki hücre gibi, bu da boştu. "Sıradaki konduğumuz belki biraz tanıdık olabilir," dedi sol tarafı gösterirken.

İçerideki adam televizyon izliyordu. Ortalama bir boyu, zinde bir vücudu, kirli sarı saçları vardı. Saç rengi ışıktan dolayı daha da koyulaşmıştı. Kirli sakalı giderek normal bir sakala dönüşme yolundaydı. Tanıdık mıydı? Bauer'ın söylediklerine bakılırsa muhtemelen bir İt'ti ama kokusunu almadan emin olamazdım. Kuzey Amerika'daki birkaç düzine İt'in yalnızca yarısını bakarak tanıyabiliyordım. Diğerlerinin İt olup olmadıklarını anlamam için koklamam gerekiyordu.

"Kurtadam mı?" diye sordum.

"Onu tanımıyor musun?"

"Tanıyor olmam mı gerek?"

"Tanıyor olabileceğini düşünmüştüm. O, seni gayet iyi tanıyor çünkü. Şöhretinden dolayı sanırım. Sürü'ye dâhil olmayan kurtadamlarla bir ilişkiniz var mı?"

"Mümkün olduğunca az," dedim. Bu sefer doğruyu söylemiştim. İtlerle iletişim kurmak için çok çaba göstermezdik. Ama bu, onlarla hiç iletişim kurmadığımız anlamına gelmiyordu maalesef. Muhtemelen bu İt'le de daha önce karşılaşmıştım ama kim olduğunu ayırt edemiyordum.

Bauer yürümeye devam etti. Matasumi artık tam arkamızdaydı. Tess de not almaya devam ediyor, ağzımdan çıkan her kelimeyi yazıyordu. Seçtiğim kelimeler konusunda biraz daha dikkatli olmam gerekiyordu anlaşılan. Söylediklerimi gelecek kuşaklar için kaydediyorlarsa eğer en azından entelektüel görünmek isterdim. ‘Zeki’ demeleri de iyi olurdu ama zorlama olacağı çok aşikârdı.

“Sağdaki hücrede bir Voodoo rahibi var,” dedi Bauer.

“Voodoo onların ortak adı,” diye açıkladı Matasumi. “Doğru terim Vodoun olacak.”

Bauer, bilim adamının yaptığı açıklamayı bir kenara itmek ister gibi elini salladı, sonra başını sağa tarafa doğru hafifçe yatırdı. Bu kadının eninde sonunda rüyalarımı gireceğinden adım gibi emindim. Ben hücremde kıcımlı kaşırken bir anda karşımda belirecek ve yanında getirdiği gezici gruba, ‘Sağımızda da dişi ‘canis lupus homo sapiens’in nadir bir örneğine şahit olmanız,’ diyecekti.

Voodoo rahibinin koyu renk bir teni vardı. Saçları kısıydı ve rastalıydı, sakalları da kısa kesilmişti. Camın öteki tarafını görebiliyormuş gibi, bizim bulunduğumuz yere baktı ama gözleri bizden yaklaşık iki metre öteye odaklanmıştı. Dudakları aralandı ve bir şeyler mırıldandı. Hangi dilde konuştuğunu anlamadım ama önceden çılgılık atan adamın paslı sesi olduğunu fark ettim.

“Bize küfrediyor,” dedi Bauer.

Matasumi kıkırdar gibi oldu sanki. Tess’in kıkırdadığı ise gayet belliydi ama üzerini kapatmaya çalıştı. Bauer gözlerini devirince hepsi birden kahrkaha attılar.

“Voodoo rahiplerinin güçleri pek de önemsenecek cinsten değildir,” dedi Bauer. “Minör ırktan. Bu terimin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.

Matasumi söze devam etti. “Çok şanslıyız ki ekibimizde, sınıflandırma konusunda bize yardımcı olan biri var. Majör ve

Minör, bir ırkın sahip olduğu güçleri tanımıyor. Majör ırklar, cadılar, yarı şeytanlar, şamanlar, büyücüler, sihirbazlar, vampirler ve kurtadamları kapsıyor. Bu gruplar diğere oranla daha küçükler. Minör gruplarsa daha büyük oluyorlar. Aslında onlara ırk demek yanlış olabilir, çünkü aralarında bir kan bağı yok. Bu ırktan olanlara, belli yatkınlıkları olan ve bu yatkınlıkların üzerine gidip onları geliştiren normal insanlar da diyebiliriz. Bu Minör ırkların için de de Vodoun rahipleri, büyücüler, medyumlar ve belli başlı farklı türler bulunuyor. Normal bir insan bu ırktan birinin çok güçlü olduğunu düşünebilir ama bir cadıya ya da bir kurtadama kıyasla-

“Kıyaslama falan yok,” diyerek girdi araya Bauer. “En azından bizim amacımız bu değil. Bu rahip, en güçsüz cadının ya da şamanın yapabileceği bir şeyi yapabilecek durumda bile değil. Minör ırklar dünyasıyla ilk ve son ilgilenişimizdi.”

“O zaman onu burada neden tutuyorsunuz?” dedim hemen.

“Kaldığı hücreye ihtiyacımız olana kadar tutacağız,” dedi Bauer.

Değersiz olduğuna inanılan mahkûmların salıverilmesini beklemek saçma olurdu sanırım.

“Deniyoruz ve bazen de başarılı olamıyoruz,” diye devam etti Bauer. “Başarılı olduklarımızın sayısı daha fazla tabii. Bir sonraki hücredeki misafirimize bakalım istersen.”

Bir sonraki mahkûm da bir erkekti. Otuzlu yaşlarının sonunda olmalıydı, küçük bir vücuda sahipti, açık kahverengi bir teni ve çizilmiş gibi duran yüz hatları vardı. Başını, okuduğu dergiden kaldırdı, bacaklarını esnetti ve okumaya devam etti. Yaşı hakkında bulunduğum tahmini, kırklı yaşlarının ortalarında diye değiştirmem gerektiğini fark ettim. Hatta ellisine yaklaşıyor bile denebilirdi.

“Onun ne olduğunu tahmin edebilir misin?” diye sordu Bauer.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

“Hay aksi. Söyleyebilirsin diye umuyordum.”

Matasumi'nin yüzünde zorlama bir gülümseme belirdi. Tess de yine zorlama bir kahkaha attı. Belli ki aralarında geçmiş eski bir şaka vardı.

“Onun ne olduğunu siz de mi bilmiyorsunuz yoksa?” dedim.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Bauer. “Onu buraya ilk getirdiğimizde yarı şeytan olduğunu düşünüyorduk ama dış görünüşü buna hiç uymuyor. Diğer bütün Majör ırklar gibi, yarı şeytanların da belirli fiziksel özellikleri vardır. Şimdiye kadar incelediğimiz üç kişiden vardığımız kanı bu. Armen Haig, bu fiziksel özelliklerin hiçbirine sahip değil. Anatomik gariplikleri yalnızca onda var. Güçleri de bir yarı şeytan gücü değil.”

“Güçleri ne peki?”

“İnsan bukalemun,” dedi Bauer ve bir an için Matasumi'nin onu düzeltmesini bekledi. “Tamam, tamam. Doktor Matasumi bunun doğru bir adlandırma olmadığını söyleyecektir ama ben bu tabiri daha çok seviyorum. ‘Yüz değiştirme yeteneği olan tanımlanmamış tür’ demekten iyidir.” Bana dönerek göz kırptı. “Pazarlama her şeydir.”

“Yüz değiştirme yeteneği mi?” diye tekrar ettim.

“Bay Haig, yüz hatlarını değiştirebiliyor,” dedi Matasumi. “Yalnızca küçük değişimler. Örneğin kendini size ya da bana çeviremez ama onu tanıyamayacağınız kadar değişebilir.”

“Yok artık,” dedim hayretle.

“Günlük hayat için kulağa o kadar da kullanışlı gelmiyor ama daha büyük dolaplar için bulunmaz bir fırsat. Parapsikoloji almanaklarında bu olayın kaydı bulunmuyor. Yeni ve evrimsel bir sayfa ekliyorum.”

Matasumi bunu söyledikten sonra gülümsedi. Onu gülümserken ilk defa görüyordum. Onlarca yıl yüzünden bir anda silinmiş, gözlerine çocuksu bir aydınlık gelmişti. Bana baktı ve devam etme isteğini zor bastırıyormuş gibi bekledi.

“Evrimsel sayfa derken?” dedim.

“Benim hipotezim, bütün doğaüstü ırkların, yani Majör ırk-

ların, gerçek olan ırkların, evrimsel anomalilerden ortaya çıktığı yönünde. Örneğin kurtadamlara bakarsak eğer, zamanın birinde, birisi kurda dönüşme yeteneği geliştirmiş olabilir. Doğal süreçte küçük bir sapma. Ama bu sapma onun hayatta kalma olasılıklarını artırmış ve bir şekilde DNA'sına işlemiştir. Ki bu şekilde de onun oğullarına geçecektir. Bir kurtadamin yapabildiği ya da sahip olduğu uzun ömürlülük, güç, algıda gelişme gibi yetenekler, hayatına daha iyi uyum sağlamak için zaman içinde evrimleşerek sahip olduğu şeyler olabilir. Bunun benzeri anomaliler diğer bütün Majör ırkların nasıl ortaya çıktıklarını da açıklıyor.”

“Yarı şeytanlar dışında,” dedi Bauer.

“Evet. Yarı şeytanlar reproduktif melezlerdir. Güçlerini bir sonraki döle aktardıkları nadir görülür. Bay Haig’e geri dönecek olursak, hipotezim doğruysa eğer, bu gelişigüzel evrimsel değişiklikler belirli aralıklarla meydana geliyor olmalı. Ama çok sık meydana gelmeyen bu değişiklikler Majör ırkların varlığını açıklamaya yetmiyor, çünkü bu kadar fazla Majör ırk olması için değişikliklerin çok sık gerçekleşmesi lazım. Belki de gerçekleşiyordur ve henüz ırk diye tanımlayamayacağımız kadar tür vardır ve üyeleri bile henüz oluşmamıştır. Belki de Bay Haig bir ırkın atası konumunda olabilir. Jenerasyonlar boyunca güçleri katlanarak çoğalabilir. Bay Haig şu anda sadece bir havaalanı memurunu kandıracak kadar güce sahip ama torununun torunu dış görünüşünü tamamen değiştirebilecek bir güce sahip olabilir.”

“Anlıyorum,” dedim.

Matasumi döndü ve koridorun sonundaki iki hücreyi gösterdi. “Burada ilginç iki örnek daha var. Solunuza bakın lütfen.”

İt’in yanındaki hücrede, gözleri açık bir şekilde yataкта uzanmış, tavana bakan bir kadın vardı. Neredeyse benim yaşlarımda sayılırdı. Bir altmış yedi boylarında, elli beş kilo civarındaydı. Koyu kıvılcık saçları, yeşil gözleri vardı ve şimdiye kadar tek bir sivilce bile çıkarmamış gibi duran, hayran olunası bir cilde sahipti. İnanılmaz sağlıklıymış gibi bir his uyandırıyordu

insanda. Kadında, dağlarda neşeli neşeli şarkılar söyleyen köylü kadınların sağlıklı görünüşü vardı.

“Cadı mı?” diye sordum.

“Yarı şeytan,” dedi Bauer.

Kadın yarı şeytanlar da olabiliyordu demek ki. Gerçi kimse bana aksini söylememişti ama ya şimdiye kadar gördüğüm iki yarı şeytanın da erkek olmasından ya da ‘şeytan’ kelimesini duyunca aklıma direkt ‘erkek’ gelmesinden dolayı böyle düşünmüştüm. “Ne gücü var?” diye sordum.

“Telekinezi,” dedi Bauer. “Zihin gücüyle cisimleri hareket ettirebiliyor. Leah bir Agito şeytanının kızı. Demonoloji hakkında bilgin var mı?”

“Şey... yok sanırım. Modern eğitimin açıkları işte, ne yaparsın.”

Bauer gülümsedi. “Bugünlerde pek ilgi çekmiyor ama büyüleyici bir alan. İki tür şeytan vardır. Eu şeytanlar ve Caco şeytanlar. Euler iyi, Cacular kötü olanları. Diğerleri de bunların alt kolları.”

“İyi şeytanlar mı?” dedim.

“Şaşırtıcı, değil mi? Bu, çok genel bir yargı. Yalnızca Hristiyanlık dininde şeytanlar bu kadar... şeytanlaştırılmışlardır. Aslında iyi şeytanlar da vardır, kötü şeytanlar da ama sadece Caco şeytanlar üreyebilir. İki sınıfın arasında, bir şeytanın sahip olduğu güç miktarına göre oluşturulan bir hiyerarşi vardır. Agito da bu hiyerarşik sınıfın oldukça üst sıralarında yer alır.”

“O zaman telekinezi, basit bir sihirbazlık numarasından öte bir şey, öyle mi?”

“Çok daha öte hem de,” dedi Matasumi. “Böylesine bir gücün yapabilecekleri sınırsız.”

“O ne yapabiliyor peki?” diye sordum.

“Zihniyle cisimleri hareket ettirebiliyor,” dedi Matasumi Bauer’ın yaptığı tarifi tekrar ederek.

Yani başka bir deyişle, bu gücün tam olarak ne işe yaradı-

ğını bilmiyorlardı. Tamam, telekinezi kulağa güzel geliyordu ama telekineziyle ne yapabilirdiniz ki? Tuzluğu masanın bir ucundan diğer ucuna hareket ettirmek dışında tabii.

“Kadın yarı şeytan çok var mı?” diye sordum.

“Erkekler daha yaygın ama kadınlar da yok değil,” dedi Matasumi. “Aslına bakarsanız Leah’yı da cinsiyeti sebebiyle tercih ettik. Erkek deneklerimizde bazı sorunlar yaşayınca, kadın bir denneğin daha uygun olacağını düşündüm. Daha pasifler.”

“Dikkat et,” dedi Bauer. “Burada etrafın kadınlarla çevrili. Evet, kadınlardan daha iyi denek oluyor ama bunun sebebinin pasifliğimizle bir alakası yok. Kadınlar durumu değerlendirme ve karşı koymanın beyhudeliğini anlama konusunda erkeklerden daha iyiler. Erkeklerse şartlar ne olursa olsun, nedense bir karşı koyma zorunluluğu hissediyorlar. Voodoo rahibimize bakalım mesela. Bütün gün söylenip küfreder, hem de her gün. Bir yararı var mı? Hayır. Ama bunu yapmaya devam ediyor. Leah bu duruma nasıl tepki veriyor peki? Sakin kalıyor ve iş birliği içinde davranıyor.” Bana döndü. “Telekinezi olayına hiç şahit oldun mu?”

“Hımm, hayır,” dedim. “Pek sanmıyorum.”

Gülümsedi. “Gösteri vakti gelmiş öyleyse.”

SAVANNAH

Bauer, yarı şeytanın hücreğine bağlı olan interkomun düğmesine uzandı. Birden içim sıkışıyor gibi oldu, onu durdurmak istedim ama kendimi tuttum. Onun, bu kadınla konuşması benim neden umurumda olacaktı ki? Benimle aynı hapishaneyi paylaşan mahkûm yoldaşlarımın gözetlenmesinden ve hayvanat bahçesi hayvanı gibi muamele görmesinden hiç hoşlanmamıştım.

“Leah,” dedi Bauer hoparlöre eğilerek.

“Merhaba, Sondra,” dedi Leah yataktan kalkarken. “Yeni bir toplantıya mı çağırıldım yoksa?”

“Hayır, geçerken uğrayalım dedik. Yeni misafirimize etraflı gezdiriyorduk. Kendisi senin güçlerinle çok ilgilendi. Bize bir şeyler gösterebilir misin?”

“Tabii ki.” Leah küçük masaya döndü. Bir saniye sonra masanın üzerindeki bardak havaya kalktı ve dönmeye başladı.

“Bu, yeterli olur mu?”

“Mükemmel. Teşekkürler, Leah.”

Kadın gülümsedi ve başıyla onayladı. Eğitimli maymun muamelesi görmeye bir itirazı varsa da bunu mükemmel şekilde saklıyor olmalıydı. Orada öylece durmuş, gelecek olan bir sonraki emri bekler gibiydi.

“Sonra görüşürüz, Leah,” dedi Bauer.

“Bir yere gittiğim yok. Xavier’a benden selam söyle. Arada bir uğrasın. Bir deste iskambil kâğıdı da getirsin.”

“Söylerim,” dedi Bauer ve bana döndü. “Xavier bizim yarı şeytanımız. Onunla tanışmıştım.”

“Houdini,” dedim.

Bauer gülümsedi. “Evet, sanırım öyle. Aslında hiçbir gücü burada tutamazdı ama şanslıydık, bizimle iş birliğinde bulundu. Biz de gerekli finansal yardımı yaptık tabii ki. Yani Xavier bir nevi paralı asker gibidir. Ama takımın çok önemli bir üyesidir.”

“Şu büyücü gibi yani,” dedim.

Bauer bana bomboş bir bakış fırlattı.

“Bir büyücü kiraladığını duymuştum,” dedim.

Bauer bir an duraksadı, sanki ne söylemesi gerektiğini düşünür gibiydi. “Evet, bir büyücümüz var. Doğaüstü kişileri bulmamıza yardım ediyor. Ama illaki bilmek istiyorum diyorsan, Bay Katzen’la karşılaşman pek olası değil.”

“Onunla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordum.

“Bazı doğaüstü ırklar büyücülerini kötü olarak bilirler. Çok da haksız değiller.”

Matasumi ihtiyatlı bir şekilde öksürdü ama Bauer onu duymazdan gelip tırnaklarını Vodoun rahibinin hücre duvarına vurmaya devam etti. Adam dışarıda biri olduğunu fark etmiş gibi, başını kaldırdı ve camın arkasına nefret dolu bir bakış fırlattı.

“Çoğunluğu güvenilmez ve egomanyak olur,” diye devam

etti Bauer. “Korkarım ki bizim Bay Katzen da bir istisna değil. Ama dediğim gibi, bu konuda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. ‘Düşük’ ırk olarak gördüğü kişilerle pek iletişime geçmez. Ama Xavier daha hoşsohbet biridir.”

“Gördüğüm kadarıyla Leah da Xavier’dan pek hoşnut.”

“Aslına bakarsan öyle değil. Xavier’ın, Leah’nın teklifine sıcak bakacağını sanmam. Üzücü bir durum. Burada başka bir yarı şeytan daha olduğunu öğrenince Leah sevinçten havalara uçmuştu. Kendi türünden başka biriyle daha önce karşılaştığını zannetmiyorum. Xavier, Leah’yla bir kere tanıştı ve sonra onu bir daha görmek istemedi. Onunla görüşmesi için rüşvet vermeyi bile düşündük. Misafirlerimizin mutlu olması bizim için çok önemlidir. Leah çok sokulgan ve genç bir kadın. Sosyal anlamda tatmin edilmeye ihtiyacı var. Neyse ki onu mutlu etmek için başka şeyler bulduk. Diğer iki konuğumuzla oldukça ilgilendi.”

“Curtis ve Savannah,” dedi Tess.

Bauer başıyla onayladı. “Kendileri, neşelenmek için başkalarının varlığına ihtiyaç duyan diğer iki konuğumuz olurlar. Sanırım Leah’nın bu konuda özel bir becerisi var. Doğuştan gelen, başkalarını düşünme eğilimi. Curtis de Savannah da onun arkadaşlığından büyük zevk alıyorlar. Bu da Xavier’ın hoşnutsuzluğunun altında yatan sebebi daha çok düşündürüyor. Bu konuda biraz endişeliyiz. Leah’yı da takıma almak istiyoruz ama meydana gelecek olan gerginliğin altından kalkamayız.”

“Takıma katılan çok mahkûm... yani misafir var mı?” diye sordum.

Bauer’ın gözleri sanki milyon dolarlık soruyu sormuşum gibi parıltıydı. “Çok fazla değil ama böyle bir şey mümkün. Daha çok, senin gibi onur konuklarımız için. Misafirimizin iş birliğinden emin olduktan sonra bir teklifte bulunmayı biz de çok isteriz. Mücadele etmeye değer bir şey.”

Yani başka bir deyişle, çok uslu bir kız olursam ben de doğüstü bu ırklardan birini kaçırıp işkence edebilirdim. Aman ne heyecanlıydı! “Xavier’ın Leah’dan neden hoşlanmadığı hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordum.

“Kıskançlık,” dedi Matasumi. “Yarı şeytan hiyerarşisinde Leah’nın pozisyonu ondan daha yüksek.”

“Onlar bu hiyerarşiden haberdar mı peki?” dedim. “Yarı şeytanların birbirleriyle pek bir iletişimleri yok diye biliyordum. Hepsini yöneten belli bir merkez yok, değil mi? O zaman birbirlerinin statülerini nereden biliyorlar?”

Kısa bir sessizlikten sonra Matasumi cevapladı. “Birbirlerinin statülerini bir noktaya kadar bildiklerinden eminim.”

“Bir Agito şeytanı statü olarak Evanidus’tan üstündür. Evanidus da Xavier’ın statüsü,” dedi Bauer. “Ve bir Exustio da ikisinden üstündür. Exustio da Adam’ın statüsü. Adam bir Exustio, değil mi?”

“Bilmem, konusu hiç açılmadı,” dedim.

Yüzünden bir hayal kırıklığı dalgası geçti ama hemen sonra sahte bir şekilde gülümseyip, her zamanki ifadesine döndü. “Doktor Carmichael şu yanıklara bir baksın. Bunları Adam yaptı, değil mi?” diye sordu. Ben hiçbir şey söylemeyince devam etti. “Bir Exustio yarı şeytanı çok güçlüdür. Statü basamaklarının da en üstündedir. Onu yakalayabilirsek bizim için mükemmel olur. Belki bu konuda bize yardım edersin. Eminim o yanıklar zannettiğimden daha fazla yakmıştır canını.”

“İyileşiyor,” dedim.”

“Ama yine de... çok minnettar kalırız...”

Matasumi araya gitdi. “Adam’ın bir Exustio olup olmadığını bilmiyoruz, Sondra. Bu konuda elimizde sadece bir görüş var.”

“Ama oldukça güvenilir birinin görüşü.” Bauer bana döndü. “Adam’ın üvey babası onu Ruth Winterbourne’un toplantılarına getirmeye başladığında konseyde olan bir şaman vardı. Bu şaman sonradan bizim tutsaklarımızdan biri oldu. Adam’ın üvey babası bir Tempestras yarı şeytandı. Aynı zamanda demonoloji konusunda bir uzman olduğunu da duyduk. Adam’ın bir Exustio olduğuna yürekten inanıyordu.”

“Ama Adam’ın böylesine büyük bir güce sahip olduğunu

gösteren bir belirtiyle karşılaşmadık,” dedi Matasumi. “Yanıklar bir Igneus’a işaret ediyor. Exustio olsaydı Bayan Michaels yanıp kül olmuştu.”

Bauer sırttı. “Yine de iyi bir vurgun olur. Üvey babasını elde etmeyi de çok isterim, çünkü Tempestras şeytanları hakkında, elimizde çok az bilgi var.”

“Ben, annesiyle tanışmak isterdim,” dedi Tess. “Bir kadının, bir yarı şeytanla evlenme ve sonra da onun çocuğunu doğurma olasılığı yüzde kaç olabilir ki? Kadında şeytanları cezbeden bir şeyler olsa gerek. Oldukça enteresan bir durum. Araştırma için çok faydalı olabilirdi.”

Bu muhabbet beni huzursuz etmeye başlamıştı artık. Bu insanlar bizim hakkımızda ne çok bilgiye sahipti! Ne olduğumuzu biliyor olmaları zaten yeterince kötüyken, özel hayatlarımıza burunlarını sokmaları? Karanlık güçleri konu eden bir pembe dizinin karakterleriymişiz gibi, oturup bizim hayatlarımızı konuşuyorlardı. “Benim yerime neden Adam’ı yakalamadınız?” diye sordum.

“Bizim gözümüzdeki önemini küçümseme, Elena,” dedi Bauer. “Burada bizimle olduğun için fazlasıyla heyecanlıyız.”

“Bir de, Adam’ı bulamadık,” diye ekledi Tess.

Sağ olun ya!

Bauer devam etti. “Son olarak bir konuğumuz daha var.”

Arkamı döndüm. Karşımda duran hücrede bir kız vardı. Hayır, kız derken genç bir kadını kastetmiyorum. On iki ya da on üç yaşından daha büyük göstermeyen bir kız çocuğundan bahsediyorum. Genç görünüşünün, benim bilmediğim doğaüstü bir gücün sonucu olduğunu düşünerek, “Onun özelliği nedir?” diye sordum.

“Cadı,” dedi Bauer.

“Şu anda bir büyüünün etkisinde mi? Genç görünmek için yani? Kullanışlı bir numara ama ben olsaydım kesinlikle onun yaşına dönmek istemezdim. Benim için ergenliğin öncesi de sonrası da fazlasıyla uzun geçti.”

Bauer kahkaha attı. “Hayır, bir büyüün etkisi altında değil. Savannah gerçekten de on iki yaşında.”

Kalakaldım, karnımın içi bir anda donmuş gibi oldu. Yanlış duymuş olduğumu umarak, “On iki mi?” diye sordum. “On iki yaşında bir cadı mı yakaladınız?”

“Mükemmel bir yaş,” dedi Matasumi. “Cadılar ilk güçlerini regl olmaya başladıklarında elde ederler. Ergenliğin eşiğinde olan Savannah, bir cadının büyü yapmak için geçirdiği zihinsel ve fizyolojik değişimleri inceleyip anlayabilmemiz için bulunmaz bir olanak sağlıyor. Onu bulduğumuz için inanılmaz şanslıydık. Kazara oldu ama... Savannah, haftalar önce hedef aldığımız bir Cadılar Meclisi cadısının kızı. Adamlarımız anneyi almaya gitmişlerdi, kız da tesadüfen okuldan eve yeni dönmüştü. Böylece onu da buraya getirdiler.”

Hücreye şöyle bir göz attım. “Onu annesiyle aynı hücrede tutmuyorsunuz sanırım?” dedim.

“Annesiyle ufak problemler yaşadık,” dedi Bauer. “Annesinin güçleri, büyücümüzün bize söylediğinden daha garipti. Kara büyü de diyebilirsin, ki bu da Cadılar Meclisi’nden neden ayrıldığını açıklamak için çok mantıklı bir sebep. “Eve... yani biz...”

“Onu programımızdan çıkardık,” diyerek araya girdi Matasumi. “Yapabileceğimiz en iyi şeydi, inanın. Bir denek olmak için çok uğraş gerektiriyordu ve çocuğun da dikkatini dağıtıyordu.”

Karnımdaki buz daha da genişledi. Bu insanlar bir çocuğu yer altında bir hücrede tutuyorlar, çocuğu yakalayabilmiş olmakla övünüyorlar ve annesini öldürmenin mantıklı taraflarını ciddi ciddi anlatıyorlardı. Kıza baktım; yaşına göre uzun boylu, sırık gibi bir kızdı. Yüz hatları oldukça sertti. Beline kadar uzanan simsiyah saçları o kadar düzdü ki, sanki kendi ağırlığıyla aşağı dökülüyor gibiydi. İnce yüzüne hükmeden kocaman mavi gözleri vardı. Mükemmel bir güzellikteydi ve yaşlı bir kadının bakışlarına sahipti. Önündeki çengelli bulmaca sayfasına büyük bir dikkatle bakıyordu. Kalem tutan eli sayfanın üzerindey-

di. Bir saniye sonra başını sallayarak sayfaya bir şeyler karaladı, bitirmiş olduğu bulmacaya şöyle bir baktı, sonra bir kenara fırlattı. Ayağa kalkıp odada biraz dolaştı ve televizyon setinin arkasındaki kitaplara bakmaya koyuldu.

“Burada canı çok sıkılıyorsa olmalı,” dedim.

“Ah, hiç de değil,” dedi Bauer. “Bu, Savannah için de kolay değil. Bunun farkındayız ama onun keyfini yerinde tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Çikolatalar, dergiler... Hatta geçen hafta bir video oyunu bile aldık. Savannah biraz...” Bauer sustu, dilinin ucunda bir kelime varmış da söyleyemiyormuş gibiydi. En sonunda o kelimeyi söylememeyi tercih etmiş olacak ki, “Onun burada rahatı iyi,” demekle yetindi.

Yani bu durumun kulağa ne kadar kötü geldiğinin o da farkındaydı; anneni idam cezasına çarptırdığımız için üzgünüz, evlat. Al sana bir kalıp çikolata. Bak atari de var...

Bauer manikürlü tırnaklarıyla duvara vurdu ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. “Hepsi bu kadardı işte. Muhtemelen bütün bunların hangi amaca hizmet ettiğini merak ediyorsundur.”

“Belki buna daha sonra geçeriz,” dedi Matasumi. “Doctor Carmichael şu anda bizi bekliyor ve bu da hiç-”

Bauer onun sözünü kesti. “Elena’ya etrafı gezdirdik. Sanırım şimdi de birkaç açıklamayı hak ediyor.”

Matasumi dudaklarını sıkı sıkı kapattı. Demek turun bu kısmı alışlageldik bir şey değildi. Bauer bunu neden yapıyordu peki? Bana Savannah’yı gösterdikten sonra, kendinin o kadar da kötü bir insan olmadığını mı anlatmak istiyordu? Benim ne düşündüğümü neden önemseyecekti ki?

Bauer sözüne devam etmeden önce, beni hücrelerin bulunduğu bloğun dışına yönlendirdi. Bloktan çıktıktan sonra, önünde iki korumanın bulunduğu, güvenli bir kapıya sahip olan bir hücrenin yanından geçtik. Korumalar bana sıradan bir temizlikçiymişim gibi baktılar. Askeri geçmişe sahip olan korumalar çalıştırmanın avantajlarından biri de bu olsa gerekti;

hepsi de merak duygusundan yoksundu. Kendilerine verilen emirleri sorgusuz sualsiz uyguluyorlardı.

“Askerî bağlantılarınız mı var?” diye sordum. Bauer soru-cevap modundayken mümkün olduğunca fazla şey öğrenmek faydalı olacaktı.

“Askerî mi?” diye sordu korumalara baktığımı görünce. “Doğaüstü varlıkları, yenilmez bir silah üretmek için kullandığımızı mı düşünüyorsun? İlgi çekici bir düşünce.”

“Pek değil,” dedim. “*Buffy the Vampire Slayer* dizisinde öyle yapmışlardı. Sezon arası bölümdü. Daha yarısına gelmeden uyuyakalmıştım.”

Ne dediğim hakkında tek bir fikri olmadığını bilsem de kaha kaha attı. Onu koltuğa yayılmış bir halde televizyon izlerken hayal edemiyordum. İzlese bile eminim sadece CNN izliyordu.

“Merak etme,” dedi. Bu, tamamıyla özel bir girişim. İşin içinde devlet ya da benzeri bir kurum yok.”

Bir dizi kapının daha yanından geçerek uzun bir koridora vardık.

“Endüstrileşme sonrası toplumumuzda bilim, teknolojinin sınırlarını durmaksızın zorluyor,” dedi Bauer yürümeye devam ederken. Başımın üzerinde hoparlör falan aradım, çünkü Bauer’ın sesinin önceden kaydedilen bir belgeselden geldiğine yemin edebilirdim. “İnsanoğlu teknoloji alanında inanılmaz önemli ilerlemeler kaydetti. Büyük adımlar attı. Hayatımız her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Peki, bu kadar ilerlemenin sonucunda mutlu muyuz?”

Durdu ama sorusuna cevap beklemiyormuş gibi, bana dönmedi. Retorik sorular, dramatik susmalar. Bauer halka nasıl hitap etmesi gerektiğini çok iyi bilen biriydi.

“Değiliz,” dedi. “Herkesin ya bir terapisti ya da kitaplığında duran kişisel gelişim kitabı var. Herkes spiritüel terapistlere gidiyor. Yogiler tutup meditasyon yapmaya çalışıyorlar. Bir işe yarıyor mu peki? Hayır, acınası haldeler. Neden?”

Yine bir susma faslı. Cevap vermemek için dudağımı ısır-

mak zorunda kaldım, çünkü vereceğim cevabı muhtemelen beğenmeyecekti.

Konuşmaya devam etti. “Çünkü kendilerini güçsüz hissediyorlar. Bütün işi bilim hallediyor. İnsanlar, bir görev bilinciyle bilgiler toplayan, sonra onu bilgisayarlara yükleyen ve teknoloji tanrısının kendilerini iyi sonuçlarla onurlandırmasını bekleyen teknolojik kölelere dönüştüler. Bilgisayar çağının ilk zamanlarında insanlar inanılmaz derecede heyecanlıydılar. Daha kısa mesai haftaları, daha verimli iş saatleri beklediler ama bu, hiçbir zaman gerçek olmadı. İnsanlar otuz sene önce çalıştıkları kadar, hatta otuz sene öncesinden daha fazla çalışıyorlar. Aradaki tek fark ürettikleri işin kalitesi. Artık değere bağlı hiçbir şey üretmiyorlar. Sadece makinelere hizmet ediyorlar.

Bir susma faslı daha.

“Burada insanlara sunmaya çalıştığımız, güç hissini onlara geri vermek. Yeni bir iyileşme dalgası. Teknolojik bir dalga değil, içten gelen bir iyileşme olacak bu. Bedenin ve ruhun eş zamanlı olarak geçireceği bir iyileşme süreci. Doğaüstü varlıkları inceleyerek bu değişimleri başlatabileceğimize inanıyoruz. Şamanlar, sihirbazlar, cadılar, büyücüler... Tüm bu varlıklar zihinsel kapasitemizi artırmak için bize yardım edebilirler. Diğer ırklar da fiziksel gücümüzü artırabilirler. Kurtadamlardan fiziksel kabiliyet ve algı kabiliyeti alabiliriz. Vampirlerden yenilenme yeteneği ve uzun ömürlülük elde edebiliriz. Yarı şeytanlardan gelecek olan faydaları saymıyorum bile. İnsanlık için yepyeni bir dünya.”

Bauer sözünü bitirdikten sonra arkadan kahramanca bir müzik girmesini bekledim ama girmede. O yüzden kedimi zar zor tutarak, “Kulağa çok... asil bir amaçmış gibi geliyor,” diyebildim.

“Öyle,” dedi Matasumi. Bauer bir düğmeye basınca asansörün kapıları açıldı, içeri girdik.

NUMARA

Revir, bir insanın tam da böyle yüksek teknoloji bir operasyondan bekleyeceği türden bir yerdi; beyaz, soğuk ve steril. İçerisi dijital makinelerle ve parıldayan, paslanmaz metalden aletlerle doluydu. Duvarda, solmuş bir ‘kalp krizinin belirtileri’ posterini göremezdiniz yani. Neredeyse dünyanın bütün revirlerinde olduğu gibi, buradaki doktor da tıknaz, orta yaşlı bir kadındı. Carmichael bütün o resmî selamlaşmaları es geçip, kaba bir ‘merhaba’yla yetindi. Ondan sonrası ise ‘şunu aç, bunu kapa, bunu kaldır, şunu döndür’den ibaretti. Asgari seviyede bir muhabbetti ama böylesi daha iyiydi. Özellikle de Bauer’ın sahte samimiyetine kıyasla.

Muayene normal bir fiziksel kontrolden daha ayrıntılı değildi. İğne ya da idrar örnekleri içermiyordu. Carmichael ateşimi, boyumu, kilomu ve kan basıncımı ölçtü. Gözlerimi, kulaklarımı ve boğazımı kontrol etti. Bana verilen uyuşturucunun, mide bulantısı gibi bir etkiye neden olup olmadığını sordu. Kal-

bimi dinlediğinde o tanıdık sorunun gelmesini bekledim ama Carmichael nabzım hakkında bir yorumda bulunmadı. Yalnızca başıyla onaylayıp dosyama tikler attı. Sanırım bu farkı, o İt'i inceledikleri için önceden de biliyorlardı. Kalp atışlarım normal bir insanınkinden daha hızlıydı. Matasumi buna kesinlikle 'tipik bir kurtadam fiziksel anomalisi' derdi ama tıbbi uzanımız olan Jeremy, nabzımızın hızlı olmasının nedeninin metabolizmamızın hızlı çalışması ya da adrenalin seviyemizin yüksek olması olduğunu söylemişti. Ya da buna benzer bir şeydi. Ne olduğunu tam olarak hatırlamıyordum, çünkü lise biyolojisinden bile zor geçmiştim.

Carmichael'ın benimle işi bittikten sonra, bekleme odasında beni bekleyen gruba katıldım. Revirde bana eşlik eden koruma, ben hastane kıyafetlerini giyerken gözünün ucuyla bile bakmamıştı. Bu adamlarda sıfır ego vardı. Onu suçlayamazdım gerçi; görececek pek fazla bir şey yoktu.

Matasumi, Bauer, Tess ve üç koruma, beni revirin bekleme odasından koridora yönlendirdiler. Hedefimize varmadan hemen önce bir telsizden ses geldi; hücre bloğunda 'küçük bir aksilik' çıkmıştı ve Tucker adındaki bir kişi, Matasumi'nin korumalara hâlâ ihtiyacı olup olmadığını bilmek istiyordu. Yemek saati olduğu için görev dışındaki bütün korumalar kasabaya gitmişlerdi. Matasumi bizim yanımızdaki üç korumayı gönderebilir miydi? Matasumi, korumaları beş dakika içinde oraya yollayacağını söyledi. Sonra da hepimiz, Bauer'ın 'oturma odası' dediği yere geldik.

Oturma odası, sorgu odasıydı. Hayatında bir kere bile polisiye film izlemiş olan birisi, rahat sandalyelere ve duvardaki 'sanatsal' resimlere rağmen buranın bir sorgu odası olduğunu anlayabilirdi. Tahta bir masanın etrafını çevreleyen dört adet sandalye vardı. Bilardo masası genişliğinde bir cam, bulunduğumuz yerin uzağında olan duvarda tek taraflı cam olarak kullanılmıştı. Tavanın iki köşesinden kameralar ve mikrofonlar sarkıyordu. Bauer isterse buraya 'birinci sınıf lüks salon' diyebilirdi ama burası bal gibi sorgu odasıydı işte.

Bana eşlik eden koruma, yüzüm tek taraflı cama gelecek şekilde sandalyelerden birine oturmam için beni yönlendirdi. Ben oturduktan sonra kalın, metalle güçlendirilmiş bantları çıkardı ve ayak bileklerimi sandalyenin bacaklarına bağladı. El bileklerim hâlâ kelepçeliydi ama dirseklerimden de sandalyenin kollarına bantlandım. Sonra cebinden zincirli bir kemer çıkardı, onu da sandalyenin bacaklarına ustalıkla doladı, böylece sandalye yere sabitlenmiş oldu. Bu sandalyelerden bir tane de Stonehaven'daki eve lazımdı. Gelen misafirleri rahat ettirmek için metal bağları olan ve yere sabitlenmiş bir sandalyeden daha iyi ne olabilirdi ki?

Ben güvenli bir şekilde sandalyeye bağlandıktan sonra Matasumi korumaları gönderdi. Vay canına! Bak, şimdi büyük risk altına girmişti işte! Silahlı korumalar artık yoktu. Vereceğim zararın farkındaydı tabii; yüzüne tükürebilirdim, küfredebilirdim, neme lazım...

Sorgulama kısmı oldukça sıkıcıydı. Matasumi'nin ben hücredeyken sorduğu soruların neredeyse aynıları sorulmuştu. Ben de gerçekleri yalanlara karıştırarak cevap vermeye devam ettim. Sorgunun yirminci dakikasına gelmiştik ki birisi kapıyı çaldı. Bir koruma geldi ve şu Tucker denen adamın, Matasumi'yle Bauer'ın bir konuda 'tavsiyede' bulunmak için hücre bloğuna gelmeleri gerektiğini söyledi. Bauer, Matasumi'nin olayı tek başına halledebileceğini söyleyerek kaytarmaya çalıştı ama konu onun *özel* projelerinden birini ilgilendiriyordu. Kısa bir süre tartıştıktan sonra, gitmeye ikna oldu. Kimse davet etmemiş olmasına rağmen Tess de Matasumi'nin arkasından seyirtti. Sanırım yüzüne tükürük gelmesinden korkmuştu. Bauer mümkün olduğunca erken gelmeye çalışacağına dair söz verdi ve hep birlikte odayı terk ettiler. Tek başıma kaldım.

İyimserliğim hızla yok oldu, çünkü bu sandalyeden kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. Vücudum ne kadar adrenalin yüklü olursa olsun, bu bağlardan kurtulamam mümkün değildi. Beni öyle bir bağlamışlardı ki, biri gelip açık kalp ameliyatı yapsa bile bağarmaktan başka bir şey gelmezdi elimden. Kurda dö-

nüşmem de işe yaramazdı, bağlar öyle sertti ki, dönmekle kendime zarar vermekten başka bir şey yapmış olmazdım.

Ben bağları incelerken arkamdaki kapı açıldı. İçeri bir adam girdi ve bacağımdaki zincire takıldı. Yüzünü görmeden önce kokusunu aldım ve tüylerim diken diken oldu. Bir İt'ti. Başımı çevirince, aşağıdaki hücrelerden birinde duran İt'i gördüm. Patrick Lake. Kokusu burnuma çarptığı anda gelmişti ismi aklıma. Bir kere karşılaşmışlığım vardı bu İt'le. Öyle önemli bir karşılaşma sayılmazdı ama bir kurtadam beyni kokuları bir dosya memuru gibi kategorize eder ve kaydederdi.

Patrick Lake avare bir insan yiyiciydi. Öyle deli gibi öldüren bir katil değildi. Diğer çoğu İt gibi, avare insan yiyiciler arada bir öldürürler, ne kadar fazla insan öldürürlerse ifşa edilmeye o kadar yaklaştıklarını bilirler ama bu işi tam olarak bırakacak gücü de kendilerinde bulamadıkları için öldürmeye devam ederlerdi. Sürü, Lake gibi İtleri pek dikkate almazdı. Biliyorum, kulağa pek de iyi gelmiyordu; insan öldüren bütün İtlerin peşine düşüp onları durdurmamız gerekirdi ama eğer her İt'in peşine düşecek olsaydık, türümüzün dörtte üçünü yok etmek durumunda kalırdık. Hem öte yandan bu, bizim işimiz değildi. İnsanlar bir yerlerde öldürülüyorlarsa, onlarla diğer insanların ilgilenmesine izin verirdik. Sertti ancak işe yarayan buydu. Ama eğer bir İt kendi üzerine fazla dikkat çektiyse bu, bizi de ilgilendiren bir durum olduğu için ilgilenmek zorundaydık. Lake de dört yıl önce, Galveston, Texas'ta belediye başkanının kızını öldürerek bütün dikkatleri üzerine çekmişti. Clay ve ben de işimizi yapmak için hemen Texas'a gitmiştik. Lake zanlı olarak görüldüyse onu öldürmemiz gerekecekti. İş o noktaya varmadığından ve Clay bir sonraki uçağı yakalamak istediğı için Lake'i bir güzel dövmüş ve ona gözdağı vermekle yetinmişti. Patrick Lake de o zamandan beri bize bir sıkıntı çıkarmamıştı.

Lake odaya girince yerimde hareket ettim ama bağlar daha da sıkılaştı. Lake'in arkasından Houdini, yani Xavier girdi odaya. Beni görünce durdu ve göz kırptı, odaya bir göz gezdirdi.

“Yalnız mısın?” diye sordu.

Sorusuna cevap vermedim. Odada, görünmezlik yeteneği olan yarı şeytanlar yoksa eğer, yalnız olduğum belliydi. Xavier yine de kapıdan dışarı başını uzatıp koridoru kontrol etti. Sonra Lake’e yolundan çekilmesini söyleyip tek taraflı camın yanına gitti, yan odaya ışınlanıp geri döndü.

“Yalnızmışsın,” dedi başını sallayarak. “Burayı sevmeyip de ne yapayım şimdi? Askerî destek, yüksek güvenlik seviyesi, son teknoloji iletişim araçları var ama ancak annemin mutfak dolapları kadar organizeler. Seni yalnız bıraktıklarına inanamıyorum. Saat sekiz, değil mi?”

“Dur da saatime bakayım,” dedim.

Kıkırdadı. “Özür dilerim. Seni bağladılar tabii, işlerini sağlama almak istediler. Saatin sekiz olduğundan eminim ve saat sekizde Lake’i buraya getirmem gerekiyordu. Artık programa bile sadık kalamıyorlar. Birilerinin bir sekreter falan tutması gerek.”

Lake bana baktı. Benimle daha önce tanışmamıştı. Resmî olarak değil yani. Galveston’da kokusunu olacak kadar yakınında bulunmuştum ama onun göremeyeceği bir yerdeydim ve rüzgâra ters yönde durduğum için kokumu alma şansına da sahip olamamıştı. Bana ‘alev alev yanan bir afet’ yakıştırmaları yaparlardı genelde. Dünyanın en gurur verici tanımlaması değil ama pek çok şeyi açıkladığı da ortada. Bir İt, benimle karşılaştıktan sonra beyninin insan olan kısmı devreye girer ve üzerine fazla *düşünülmüş* sinyaller yollamaya başlar. İlk birkaç karşılaşma her zaman biraz risklidir. Bazen aldığım bu türden tepkileri kendi çıkarıma kullanırım ama genel olarak bu ilgi baş belası bir durumdan ibarettir.

“Bakıyorum da burada olmaktan çok memnunsun?” dedi Xavier, Lake’e bakarak.

Lake ağzında bir iki kelime geveledikten sonra gözlerini benden almaya çalıştı ama göz temasını koparmayı başaramadı. Sandalyemin arkasına geçti. Ben de gözlerimle onu takip et-

tim. Ardından masanın etrafında iki tur attı, içgüdüsel bir şekilde hafifçe ileri atıldı. Gözleri hâlâ bana kenetlenmiş haldeydi.

Xavier kıs kıs güldü. “Anladık, güzel kızmış,” dedi. “Ama sence de biraz abartmıyor musun?”

“Kapa çeneni,” diye hırladı Lake ve masanın etrafında daireler çizmeye devam etti.

“Merak etme,” dedi Xavier bana dönerek. “Bacak aranı da koklamaya kalkarsa ağızlık takarım.”

Lake, Xavier’a baktı, üzerine atılacaktı gibi oldu ama bunu yapmamanın daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüş olacak ki, yalnızca hırlamakla yetindi. Bana geri döndü ama göz temasının kopmasıyla birlikte büyü de bozulunca, bu sefer büyük bir iştahtan ziyade öfkeyle bakmaya başladı.

“Oradaydın, değil mi?” dedi. “Galveston’da. Onunla birlikte. Bunu bana yaptığında.” Kelepçeli kollarını kaldırıp ellerini bana gösterdi. Sol eli, el sıkma pozisyonunda sabitlenmişti ve elinin şeklini değiştiremiyordu. Kolunun geri kalanı da çıkıklar, çukurlar ve garip şekillerle doluydu. Çok fazla kırık çıkık olmuş ve kemikler yerlerine doğru şekilde oturtulmamıştı belli ki.

“O kimmiş?” diye sordu Xavier.

“Clayton,” dedi Lake tükürür gibi. Gözleri hâlâ bana kenetlenmiş durumdaydı.

“Ha, erkek arkadaşı,” dedi Xavier alaycı bir ses tonuyla. “Erkek arkadaşından bahsetmek zorunda mıydın? Onunla Vermont’tayken karşılaşmıştım ve kendimi hâlâ ondan aşağıda hissediyorum. Lütfen bana adamın kötü huyları olduğunu söyle. Burnunu karıştırıyor ya da kötü kokuyor falan olsun.”

“Adam psikopatın teki,” diye hırladı Lake dişlerinin arasından.

“Mükemmel. Ben de tam olarak bunu duymak istiyordum zaten. Sağ ol, Pat. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Akli dengem ne seviyede olursa olsun, kimse bana daha önce psikopat demedi.”

Lake bana doğru bir adım attı ve bağlarını inceledi.

“Hiç aklından öyle düşünceler geçmesin,” dedi Xavier. “Eğer ona dokunursan, ben de onun sana dokunmasına izin veririm ve emin ol bunu istemezsin. Bana sorarsan fazlasıyla güçlü bir kız.”

Lake homurdandı.

“Bana inanmıyor musun?” dedi Xavier. “Daha birkaç saat-tir burada ve duvarlardan birine bir delik açtı. Sen iki haftadır buradasın ama kendi hücre duvarına neredeyse dokunmadın bile. Muhtemelen senden daha güçlü.”

“Sanmıyorum.”

“Tamam, olmayabilir. Sen daha büyüksün. Daha fazla kas kütle var. Erkek olmanın avantajını da sayarsak... Ama onun daha zeki olduğuna şüphe yok. İkinci denemesinde beni yere nasıl sermesi gerektiğini bulmuştu. Seninleyken neredeyse on defa denedik ama bana elini bile süremedin. Türlerin dişisi, erkeklerinden her zaman daha ölümcüldür. Bunu kim söylemişti?”

“Kipling,” dedim.

“Bak, gerçekten de daha zekiymiş,” dedi Xavier. “İkimizden de zeki.”

“Daha iyi bir eğitim almış sadece,” dedi Lake. “Bu, daha zeki olduğu anlamına gelmez.”

“İddiaya girelim mi o zaman? Maç yapın. Eğer seni yenerse, elmas yüzüğün benim olur.”

“Hadi be oradan,” diye mırıldandı Lake.

Xavier bana baktı. “Çok arkadaş canlısı biri, değil mi? Muhabbetine doyum olmuyor. Onu Sürü’nüze almamış olmanıza şaşırmadım.”

“Canın cehenneme,” dedi Lake kelimelerin üzerine basa basa ve Xavier’a bakarak.

“Ameliyatlı yerine mi denk geldi? Hadi ama, sen de oyuna katıl. Ne kadar büyük bir kurtsmuşsun görelim. O kolun acısını

çıkarmayı sen de istiyorsun, değil mi? Sen ne dersin, Elena? Bay kişilik abidesiyle birkaç tur hoşuna gitmez miydi?”

“Ben emir üzerine kavga etmem,” dedim.

Xavier iç çekip gözlerini devirdi. Sonra büyük adımlarla yanıma gelip, beni sandalyeye bağlayan bantları ve zincirli kemeri çözdü. Geriye sadece kelepçeler kaldı.

“Hey!” dedi Lake bir hızla yanıma gelirken.

Xavier, Lake’i bir el işaretiyle durduktan sonra çömelip ayaklarındaki zincirleri çözdü ve bileklerindeki kelepçeleri açtı. Lake hemen kelepçeleri bir kenara atıp kollarını ileri uzattı ama yalnızca boşluğu kucaklayabildi, çünkü Xavier bir anda yok olmuştu.

Sandalyemde kaldım. Bu İt’le karşı karşıya gelmenin hiç gereği yoktu şimdi. Burada oturup oyunu oynamayı reddetmek ve Matasumi’yle Bauer’ın bir an önce geri gelmesini beklemek en iyisiydi.

Lake bir adım geri atıp beni inceledi. Dudağının köşesinde bir sırıtma belirdi.

“Hiç zahmet etme,” dedim. “Yapmayı düşündüğün şey, daha önce çok daha zorlayıcı koşullar altında da gerçekleşti. Hem Clay bunu yaptığına seni pişman eder.”

“Gerçekten mi?” dedi Lake. Gözleri daha da genişledi. Odanın içine bakındı. “Onu etrafta göremedim sanki. Bu riski göze almaya razıyım mı belki de.”

“İyi,” dedim. “Keyfin bilir.”

Yerimden kıpırdamadım. Kurtadam dövüşleri yüzde yetmiş gösteriştense ibaretti. Hatta son zamanlarda Clay yalnızca kendini göstererek bile giriştiği kavgaların çoğunu kazanmıştı. Şöhreti karşısındaki kişinin vazgeçmesine yetiyordu çünkü. En azından kurtadamlarda işe yarıyordu, bende değil. Ben ne kadar dövüş kazanırsam kazanayım, Clay olmadığında İtler beni korunmaya ihtiyaç duyan bir köpek yavrusu gibi görüyorlardı.

Lake, oturduğum sandalyenin etrafında bir tur attı. Yine kıpırdamadım. Atkuyruğu şeklinde topladığım saçlarımin kuyruk

kısmını eline doladı. Dişlerimi sıkıp hareketsiz kalmaya devam ettim. Başımı geriye çekti. Ona sadece dik dik bakmakla yettindim. Hırladı, saçlarımı bıraktı ve omuzlarımdan tutup beni ileri doğru itti. Masaya yaslanarak durmaya çalıştım ama masayı, sandalyeyi sabitledikleri gibi yere sabitlememişlerdi. Bir hissimla ileri atılınca masayı itmiş oldum ve yere, dizlerimin üzerine düştüm. Ellerimi kullanarak düşüşümü yavaşlatmaya çalıştım. Lake kıcıma bir tekme savurunca yüzümün üzerine düşmem kaçınılmaz oldu. Yüzüstü durdum, kalkmadım.

“Vay canına,” dedi Lake. “Bu biraz sert oldu galiba.”

“Ellerim kelepçeli,” dedim yüzüm hâlâ halıdayken.

“Gerçekten mi? Benim ellerim de o kadar iyi iş görmüyor zaten. Meşhur erkek arkadaşın yüzünden. Sana, onun bana yaptığını mı yapsam acaba? Yok. Kol olmaz. Yüzün daha iyi. Yüzün bozulursa seni eskisi kadar güzel bulmaz belki.”

“İster yüz, ister kol. Bana dokunursan kendini ölmüş bil.”

“Ben zaten ölüyüm, tatlım. Sen ellerindeyken bu orospu çocukları beni ne yapsın? Hâlâ fırsatım varken tadını çıkarıyorum.”

Biz böyle karşılıklı atışırken, ellerimi altımda tutup odaklanmaya çalıştım. Alnım boncuk boncuk terliyordu.

Lake önümde diz çöktü ve sırtıttı. “Biraz solgun görünüyorsun, tatlım. Dedikleri kadar zor biri değilmişsin anlaşılan.”

Dönüp ağırlığımı kollarıma verdim. Lake hemen ayağa kalkıp bir ayağını sırtımın tam ortasına koydu. Sırtımdan bir çatırdama sesi gelince, acının sırtımdan bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Ağlayacak gibi oldum ama kendimi tutup ellerime odaklanmaya çalıştım yeniden. Karnımı yerden hafifçe kaldırım avucumu çevirdim. Lake’in ayağı hâlâ sırtımda, beni yere bastırıyordu. Tüm gücünü ayağına verip, hiç beklemediğim bir anda beni yere çiviledi. Sırtımdan karnıma kadar devasa iğneler soktular sanki. Derin derin nefes alınca burnuma kan kokusu geldi.

“Canın yandı mı?” dedi Lake. “Ay, çok üzüldüm. Bu ko-

lun bana ne kadar acı verdiği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Hastaneye gidememek, doktora görünememek? Kendimi, lisansını kaybetmiş bir şarlatanın ellerine bırakmak zorunda kaldım...”

Bir anda dönüp Lake’i hazırlıksız yakaladım. Geriye doğru sendeledi. Yalnızca bir saniye içinde dengesini kazanıp ayağını geri çektikten sonra, göğsümü hedefleyerek yeniden ileri atıldı. Hemen kendimi toparlayıp sağ elimi kaldırdım ve bacağını yakaladım. Elimi dönüştürmüştüm. Tırnaklarım kot pantolonunun kumaşını delip geçerek etini parçaladı. İyice yakaladıktan sonra elimi sertçe geri çekip bacağını boydan boya parçaladım. Lake çığlık atıp geriye doğru sendeledi.

Sırtını duvara yaslarken, “Siktir! Ne oldu? Siktir!” diye tekrarlayıp duruyordu.

“Sürü’de öğrendiğim bir numara,” dedim. “Konsantrasyon gerektiriyor. İt’e göre bir iş değil.”

Ayağa kalkıp yanına yaklaştım, sandalyem arkamdan sürükleniyordu. Bir an duraksadıktan sonra üzerime atıldı ve birlikte yere yuvarlandık. Tırnaklarımı sırtına geçirdiğimde acı dolu bir çığlık atarak kurtulmaya çalıştı. Onu bir kenara fırlatıp ayağa kalktığım sırada odanın kapısı açıldı. Bauer, Matasumi, Tess ve iki koruma içeri girdiler ama manzarayı görünce durup bakakaldılar. Bauer kendini toparlayıp, uzun adımlarla Lake’in yanına gitt. “Burada neler oluyor böyle?” dedi.

“O başlattı,” dedi Lake.

“Hadi be oradan,” dedim. Ellerim artık normale dönmüştü. Hatta elimi yeniden kelepçeye bile sokmuştum.

O anda Xavier kapıdan geçip odaya girdi.

Lake bu sefer onu gösterdi. “O başlattı.”

“Ben sadece emirlere uyuyorum,” dedi Xavier. Ellerini ceplerine sokarak kapı pervazına yaslandı. “Yüzük benim, Pat. Kız resmen kışına tekme yi bastı.”

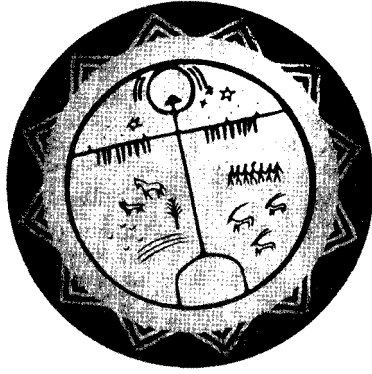
“Kayıтта mıydık?” diye sordu Matasumi.

Xavier esneyerek, “Tabii ki,” dedi.

Bauer ikisine de şaşkınlıkla baktı. “İmir mi? Kayıt mı? Burada ne oldu böyle?”

Ben ne olduğunu biliyordum. Oyuna gelmişim. Bunu daha önce göremediğim için kendime kızdım. Güvenlik delisi Matasumi’nin başımda duran korumaları göndermesi normal miydi? Ya beni odada tek başıma bırakması? Ben yanımda koruma olmadan hücremden bile çıkamazken, Xavier’ın yanında bir kurtadamlı elini kolunu sallayarak etrafta dolaşması olacak şey miydi? Ben revirdeyken her şeyi Matasumi ayarlamış olmalıydı. Hazır hücremden de çıkartılmışım, bir deney yapmanın ne sakıncası olabilirdi ki sanki? Sürü’den bir kurtadamı, bir İt’le aynı odaya koyarlarsa ne olurdu acaba?

Bauer, Matasumi’ye esip gürledikten sonra durdu ve Tess’le Xavier’ı gönderip, iki korumaya beni hücreme götürmelerini emretti. Biz normal bir insanın duyma mesafesinden uzaklaştıktan sonra da Matasumi’ye bağırmaya devam etti.

TEMAS

Bauer akşam yemeğimi getirdiğinde yaklaşık yirmi dakikadır hücremdeydim. Jambon, haşlanmış patates, küçük havuçlar, karnabahar, salata, süt, kahve ve çikolatalı kek. Yani getirdiği tepside her türlü açlık grevini yenecek yiyecekler vardı. Açlık grevi yapmak gibi bir niyetim olduğundan demiyorum, hiçbir grev açlıktan ölmemi sağlayamazdı.

Ben yemeğe başlamadan önce Bauer bana hücreyi tanıttı; tuvalet nerede, duş nasıl çalışıyor, yemek saatleri ne zaman. Yatağın altındaki çekmecelerde bir sabahlık ve tek bir günlük kıyafet de vardı. Neden tek günlük olduğunu sordum tabii ama Bauer bu soruma cevap vermedi. Belki de bize gereğinden fazla kumaş temin ederlerse, kendimizi olmayan kirışlerden falan asarız diye düşünüyorlardı. Belki de ertesi günü görecektik kadar yaşayacağımızı düşünmedikleri için daha fazla giysi vermeyi gereksiz buluyorlardı. Ne kadar umut verici bir düşünceydi bu.

Odada ne, nerededir diye anlattıktan sonra Bauer gitmedi. Bahşış falan mı bekliyordu yoksa?

“Özür dilerim,” dedi, ben yemeğimi yemeye başlarken. “Yukarıda olanlar için... Akıllarından böyle bir şeyin geçtiğini bilmiyordum. Böyle oyunlar olmadan da buraya alışmak senin için yeterince zor zaten.”

Ağzıma kocaman bir jambon tıktırırken, “Önemli değil,” dedim.

“Evet, önemli. Ben buralarda değilken bir daha böyle bir şey olursa lütfen bana haber ver. Doktor Carmichael’ın yaralarına bakmasını ister misin?”

“Ben iyiyim.”

“Üzerindekilerden kurtulmak istersen...”

Onu biraz yatıştırmak için, “Belki sonra,” dedim. Bana karşı nazik davranmaya çalışıyordu. Onun bu kibarlığına karşılık vermem gerektiğini biliyordum ama bilmekle yapmak aynı şey değildi. Ne dememi bekliyordu ki benden? Beni önemseydiğin için teşekkür ederim mi? O kadar umurunda olsaydım beni kaçırmazdı herhâlde. Ama samimiyeti gayet inandırıcı gelmişti. Belki de durumun tezatlığının farkında değildi, yani beni kaçırıp sonra da bana değer vermesinin. Orada öylece durup benim bir şeyler söylememi bekledi. Ne diyecektim ki ben şimdi? Zaten şimdiye kadar kadınlarla çok az iletişim kurmuştum. Üstüne bir de beni kaçıran bir kadınla muhabbet etmeye çalışmak sosyal yeteneklerimi aşırıyordu artık.

Duruma uyacak mantıklı bir şeyler düşünmeden Bauer gitti. Onun gidişiyle beraber, hissettiğim suçluluk duygusuna biraz da rahatlatanın eklendiğini itiraf etmem gerekirdi. Muhabbet etmek için pek havamda değildim açıkçası. Sırtım acıyordu, karnım acıyordu. Sinirliydim, uyumak istiyordum, ki bu da Jeremy’yle konuşmak istediğim anlamına geliyordu. Jeremy’nin bizimle zihinsel olarak iletişim kurma yeteneği vardı. İşin garip tarafı, bunu yalnızca biz uyurken yapabilmesiydi. Lake’le yaşanan olaylardan sonra kaygı, beynimde özene

bezene ördüğüm duvarların arasından sızmaya başlamıştı. Bu stres kontrolden çıkmadan Jeremy'yle bir an önce konuşmam gerekiyordu. Şimdiye kadar çoktan kurtarma planları yapmaya başlamış olmalıydı. Harekete geçtiklerini, bir şeyler yapmaya başladıklarını bilmem gerekiyordu. Ama bundan da öte, Jeremy'nin bana güven vermesine ihtiyacım vardı. Korkmuştum. Ne kadar içi boş bir söz olsa da, her şeyin yoluna gireceğini, endişelenecek bir şey olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı şu anda. Bauer'a yarın iyi davranırdım nasıl olsa. Bu gece bana Jeremy lazımdı.

Yemeğimi bitirdikten sonra, duş almak için banyoya geçtim. Duşun inşa edilme şekliyle ilgili kesinlikle mahremiyet problemleri vardı. Banyonun duvarları şeffaftı. Duş alan kişinin mahrem yerlerini az da olsun gizlemek için kısmen opaktı ama bu bile, gözlemleyen kişinin hayal gücüne pek fazla yer bırakmıyordu. Banyo havlularından birini lavabonun üzerinde ki aynayla tuvaletin arasına gererek, perde gibi bir şey yapmaya çalıştım. Tamam, Stonehaven'da da çıplak dolaştığımız olurdu ama burada yabancıların arasındaydım. Tuvaletimi yaparken de aynı havluyu bedenime doladım. Bazı şeylerin gizli kalması gerekirdi.

Çekmecece gecelik vardı ama duş aldıktan sonra kendi kıyafetlerimi geri giydim. Onların verdiği kıyafetleri de giymeyecektim. Yarın sabah uyandıktan sonra da duş alıp, bir yerlerin kokmaya başlamamasını ummaktan başka çarem yoktu, çünkü şu anda kıyafetlerim bana ait olan tek kişisel eşyalarımı ve kimsenin onları elimden almasına izin veremezdim. Yani, en azından kokum hâlâ katlanılabilir bir durumdayken.

Jeremy o gece benimle iletişime geçmedi. Ne oldu da bana ulaşamadı, bilmiyordum. Jeremy yalnızca bilincimiz yerinde değilse ya da ilaçla uyutulmuşsak bizimle iletişime geçemezdi. Uyuşturucunun vücudumu tamamen terk ettiğinden emindim ama yine de bu bahaneye sığınmayı tercih ettim. Jeremy'nin, ben burada, yerin altında olduğum için benimle iletişime geçememiş olması çok olası bir ihtimaldi ama bu, yalnızca buradan

kurtulmak için Jeremy'nin bir kaçış planı olmadığı anlamına gelmiyor, aynı zamanda benim ölmüş olduğumu zannetmiş olabileceğini de aklıma getiriyordu. Bu ihtimalin üzerinde çok durmamaya çalıştım. İçten içe, ikinci ihtimalin doğru olamayacağını biliyordum ama. Clay beni kurtarmaya gelirdi. Benim cesedimi görmeden hiçbir şeyden vazgeçmezdi, asla. Ama yine de içimde, yanıldığımı, Clay'in beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmayacağını, kimsenin beni o kadar umursamadığını söyleyip duran ve inancımı içten içe kemiren bir ses vardı. O yüzden, aksini bilmeme rağmen buz gibi terler içinde, terk edilmiş olmanın bilinciyle uyandım. Kendi kendimi ne kadar telkin etsem de fayda etmemişti. Yalnızdım ve buradan kendi çabamla kurtulana kadar da yalnız kalacaktım. Kendi çabama da o kadar güvenmiyordum.

Gecenin geç vakitlerinde, şafak neredeyse sökmek üzereyken benimle iletişime geçen birileri oldu. Ama bu, Jeremy değildi. Hemen öncesinde bir rüya görüyordum; Clay'le birlikte bir Moğol çadırındaydık. Kalan son kırmızı bonibonu kimin yiyeceği üzerine kavga ediyorduk. Tam teslim olup bonibonu Clay'e bırakmayı düşünürken, Clay kürkünü toplayıp dışarı çıkıyor ve bir daha geri gelmeyeceğine yemin ederek, uğuldayan rüzgâra karışıyordu. Rüya o kadar kötüydü ki, kalbim deli gibi atarak uyanmıştım. Tam uykuya geri döneceğim sırada biri adımı söylemişti, bir kadın sesiydi. Kadın sesi olduğundan emindim ama uykuyla uyanıklık arasında olduğum için sesin hücremdeki birinden mi, yoksa rüyamdaki birinden mi geldiğini anlayamamıştım. Başımı yastıktan kaldırmaya çalıştım ama başaramadan başım yastığa geri düştü ve başka bir kâbusa daldım.

Ertesi gün, Jeremy'nin uykumda benimle iletişime geçmesini umduğum için mümkün olduğunca fazla uyumaya çalışarak yatakta kaldım. Saat sekiz otuz civarı artık iletişime geçmeyeceğini kabullendim, çünkü uyumuyordum. Gözlerimi kapatıp, uyuyormuş numarası yapıyordum yalnızca.

Ayaklarımı yere uzattım, kambur bir şekilde yatakta otur-

dum. Hatta o kadar iki büklüm olmuştum ki, neredeyse yere kapaklanıyordum. Karnım, sanki uykumda birileri kaslarımı bir bıçakla tek tek açmış gibi ağrıyordu. Patrick Lake'in sırtıma bastığı yer gece şişmişti ve karnımla birlikte, omurgam ve yan taraflarım da şiddetle acıyordu. Lake benden daha çok acı çekiyordur belki diye düşündüm ama sanmıyordum. Bu işi başıma kendi kendime açtığım düşüncesi de fayda etmedi. Buraya kapatılalı daha bir gün olmuştu ve kendime, düşmanlarıma verdiğim zarardan daha fazla zarar vermeye başlamıştım bile. Yataktan kalkıp duşa girdim. Sıcak su sırtıma iyi geldi ama karnıma sanki ateşler saldı. Soğuk suyu açtım, o da karnımı rahatlatırken sırtımın daha çok gerilmesine neden oldu. İkinci güne de mükemmel başlayacaktım anlaşılan.

Bauer kahvaltıyla gelince modum daha da düştü. Yemekle alakalı bir şikâyetim yoktu tabii ki. Yiyecekleri Bauer'in getirmiş olmasına da laf etmiyordum ama ona tek bir kez bakınca bile bütün iyi ve mutlu düşünceler bedenimi terk etmiş gibi oldu. Üzerine tam oturan, bej rengi süet bir pantolon ve göz yakan beyazlıkta bir keten gömlekle geziniyordu etrafta. Dizüstü çizimler, saçlar gelişigüzel toplanmış, yanaklar doğal ama pespembe... Saha sürüşünden gelmiş gibi taptaze bir at kokusu vardı üzerinde. Benim üzerimdeyse parçalanmış ve kan lekeli bir tişört. Zaten *mükemmel* olan saçlarım kötü şampuan sayesinde düğüm olmuş, gözlerim zor geçen gecenin ardından şişmişti. Bauer neşe içinde, "Günaydın!" deyince masaya takıldım, kendimi zar zor toparladım ve karşılık olarak anlaşılmaz bir laf yumağı sunmaktan başka bir şey yapamadım. Kambur halimle bile Bauer'dan on santim kadar uzundum ve onun yanında kendimi kocaman, çirkin ve aptal bir mağara insanı gibi hissediyordum.

Bauer benimle muhabbet etmeye çalışınca, çabalarını dünkü gibi boşa çıkarmak geldi içimden ama huzur içinde kahvaltı etmek benim karşılayamayacağım bir lükstü. Kaçışımı kendim planlayacaksam önce bu hücreden çıkmam gerekiyordu ve bu hücreden çıkmanın tek yolu da beni buraya koyanlara katıl-

maktan geçiyordu. Onlara katılmanın en iyi yolu da Bauer'daki yerimi sağlama almaktı. Usluyu oynamak zorundaydım yani. Bu, düşündüğünüzden daha zordu. Ne enteresandır ki, beni buraya tıkan kadınla oturup havadan sudan konuşmak bana biraz zor geliyordu.

“Demek Syracuse yakınlarında yaşıyorsun,” dedi, ben simidimi küçük parçalara ayırırken.

Ağzım dolu olduğu için başımla onayladım.

“Benim ailem de Chicagolu,” dedi. “Bauer Kâğıt Ürünleri. Daha önce hiç duydun mu?”

“Kulağa tanıdık geliyor,” diye yalan söyledim.

“Eskidir. Oldukça eski.”

Bundan etkilenmem falan mı gerekiyordu? Başımla onayladım tekrar.

“Garip, biliyor musun?” dedi sandalyesine daha da bir yerleşirken. “Böyle bir isimle, para içinde büyümek. Yani benim için garip değil. Benim bildiğim tek şey bu. Ama kendini, diğer insanların gözünden bakınca şanslı olarak görüyorsun. Hayat sana gümüş tepside sunulmuş gibi. Mutlu olman gerek. Değilsen Tanrı yardımcın olsun.”

“Parayla saadet olmaz,” dedim. Kendi cümlemin klişeliği beni bile rahatsız etti. Bütün bunların altında bu mu vardı şimdi? Zavallı, mutsuz zengin kız. Zenginim, o yüzden masum, masum olmasa bile kasti bir kötülüğü olmayan yabancıları çıkarıyorum.

“Ama sen mutlusun,” dedi. Bu, bir soru değil, bir durum belirtmeydi yalnızca.

Yüzüme bir gülümseme kondurmaya çalıştım. “Yani şu an için, bir hücreye kapatılmış biri olarak çok da mutlu olduğumu-”

“Bundan önce, buraya gelmeden önce hayatından memnundun.”

“Şikâyetim yoktu. Mükemmel sayılmazdı tabii, kurtkadın olma laneti gibi küçük bir problemim var.”

“Ama sen bunu öyle görmüyorsun. Bir lanet olarak yani. Öyle gördüğünü söylüyorsun ama sözlerinde ciddi değilsin.”

Artık gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Hayır, bana değil, içime bakıyordu sanki. Öne eğilmişti, gözleri parlıyordu. Devasa bir açlık vardı gözlerinde.

“Bazı günler sözlerimde ciddi olduğum oluyor, inan bana,” dedim. Simidin son parçasını da mideye indirdim. “Bunlar güzelmış. Başka yoktur sanırım.”

Arkasına yaslandı. Gözlerindeki ateş birden yok oldu. Yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirdi. “Olmaması için bir sebep göremiyorum,” dedi. Saatine baktı. “Seni, Doktor Carmichael’a götürmem lazım. Kontrol için.”

“Bu, günlük bir rutin mi?”

“Ah, hayır. Dünkü küçük bir kontroldü sadece. Bugünkü tam teşekküllü bir muayene olacak.” Bauer elini kaldırıncı kapı açıldı ve içeri iki koruma girdi. Demek korumalar orada saklanıyorlardı. Ben de ne oldu da Bauer korumasız dolaşmaya ikna oldu diyordum. Bir güven gösterisi vardı ama altı boştu. Ya da sadece, aptal değildi.

Kapıdan çıktığımda, hücremin tam karşısındaki hücrede bir kadın olduğunu gördüm. Masada, sırtı bana dönük bir halde oturuyordu. Birine benziyordu sanki... Hayır. Olamaz. Öyle olsaydı birileri bana mutlaka söylerdi. Mutlaka bilirdim. Ama oydu; Ruth Winterbourne. “Ne zaman?” diye sorabildim yalnızca.

Bauer, benim baktığım yere baktı ve neyi gördüğümü anlatınca, bir hediyenin sürprizini bozmuşum gibi gülümsedi. “Seninle aynı zamanda geldi. O sabah Vermont’ta, toplantının yapılacağı yerin yakınındaydık. Senin Denverlarla gittiğini görünce, Xavier’la birlikte takip etmeye karar verdik. Grubun geri kalanı diğerleriyle kaldı. Eninde sonunda birilerinin yalnız kalacağını biliyorduk. Neyse ki şansımıza yalnız olan Ruth çıktı. Bana sorarsan iyi bir vurgun oldu. Gerçi diğerlerinden herhangi biri de iyi olurdu ama yeğeni hariç. O yaştaki bir cadının bize katacağı pek bir şey yok. Savannah ayrı bir konu tabii, annesinin güçlerini ve ne kadar genç olduğunu düşünürsek.”

“Nasıl oldu da dün Ruth’u görmedim?”

“Yolculuk onun için biraz... zor geçti. Yaşından dolayı. Onu değerli kılan şey aynı zamanda bizi yanıltan şey de oldu. Uyuşturucuların dozunu biraz fazla tutmuşuz. Ama senin de gördüğün gibi, şu an gayet iyi görünüyor.”

Ruth’un iyi görüldüğü falan yoktu. Onu daha önce görmemiş biri, boş bakan gözlerini, sararmış ten rengini ve yavaş hareketlerini yaşlılık belirtisi olarak görebilirdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Fiziksel olarak iyi görünüyordu, evet. Hasta ya da kırık kemiği varmış gibi görünmüyordu. Ama hasar bundan çok daha fazlaydı aslında.

“Oldukça üzgün görünüyor,” dedim. “Çökmüş gibi sanki.”

“Arada oluyor böyle.”

Duygudan yoksun, dümdüz bir cümle. “Onunla konuşsam,” dedim. “Belki neşesini yerine getirebilirim.”

Bauer uzun tırnaklarını camın üzerinde düşünceli bir şekilde tıklattı. Fikrimi kabul edecek gibiyse de bunu bana hiç çaktırmıyordu. “Bir şeyler ayarlayabiliriz belki,” dedi. “Çok iş birliği davrandın, Elena. Diğerleri hâlâ biraz şüpheli yaklaşıyor ama duvar yumruklama vakasını saymazsak, şaşırtıcı bir şekilde usludun. Uslu davranışların ödüllendirilmesi taraftarıyım.”

Bundan başka tek kelime etmeden arkasını döndü ve takip etmem için yürümeye başladı. İçimden ona karşı gelmek geldi ama ayaklarım, eğitilmiş bir köpek gibi beni onun peşinden sürüklediler. Eğitilmiş bir köpek gibiydim gerçekten de. Yani kusura bakmayın ama ‘uslu davranmak’ kelimesi yetişkin bir kadına karşı kullanılmamalıydı, ancak nasıl olduysa Bauer bunu kötü niyet olmadan, kinayesiz bir şekilde söylemeyi başarmıştı. Uslu bir köpek ol, tamam mı Elena? Yoksa sana mama vermem. Bauer’ın kurduğu bu ödüllendirme sistemi hakkında düşündüklerimi yüzüne haykırmak istiyordum. Neredeyse haykıracaktım da. Ama neredeyse. Çünkü Ruth’la gerçekten konuşmak istiyordum. Burada bağlantım olan tek kişi Ruth’tu ve onun yardımına ihtiyacım olduğunu inkâr etmeyecek kadar aklım vardı.

Pittsburg'daki durumdan onun büyüğü sayesinde kurtulmuştuk. Onun büyüğü ve benim gücüm sayesinde buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdik belki.

Bu yüzden de uslu bir köpek gibi davranacaktım. Muayene de gıkım çıkmadı. Revire olan ikinci ziyaretim, birincisi kadar az müdahaleci sayılmazdı. Röntgen çektiler, kan örneği, idrar örneği, tükürük örneği aldılar, yani varlığından bile haberdar olmadığım bazı vücut sıvıları da dâhil olmak üzere, her türlü vücut sıvısı örneğini aldılar. Sonra vücuduma kablolar bağlayıp beynimin ve kalbimin değerlerini kaydettiler. Carmichael beni dürttü, itti, çekti ve jinekoloğuma anlatırken bile utanacağım sorular sordu. Ama kendi kendime, 'Ruth'la konuşmanın bedeli bu' deyip, sorulan her soruya cevap verdim.

Muayene birkaç saat sürdü. Saat artık öğle vakitlerini göstermeye başlayınca kapı çalındı ve iki koruma cevap beklemeden içeri girdi. Beni buraya getiren korumalar da olabilirlerdi, emin değildim. Şu vakte kadar korumalar beynimde isimsiz, hatta suratsız insanlar olup çıkmıştı. Birini görünce hepsini görmüş gibi oluyordum. Korumalardan biri, muayenenin en başlarında bana eşlik etmek için revirde kalmıştı ama biraz zaman geçtikten sonra, vardiya değişimiyle ilgili bir şeyler gevelemiş ve Doktor Carmichael'a, destek çağırmasını önerip gitmişti. Ama doktor yeni bir koruma çağırmamıştı. O yüzden bir süredir revirde yalnızdık. İki korumanın yanındaki adamı o anda fark ettim, insan bukalemun olan Armen Haig'i getirmişlerdi.

"Programın gerisindeyim," dedi Carmichael, duvarda asılı olan röntgen filmlerinden başını çevirmeden.

"Biz dışarı da mı bekleyelim?" diye sordu korumalardan biri.

"Gerek yok. Lütfen diğer masaya buyurun, Doktor Haig. Sizinle hemen ilgileneceğim."

Haig başıyla onayladıktan sonra masaya doğru ilerledi. Onu getiren korumalar, bir saat sonra geri geleceklerini söyleyip gittiler. Benim aksime, Haig'in ellerini kelepçelememişlerdi. Sanırım güçlerini pek de tehdit olarak görmüyorlardı. Kendini

tamamen farklı biri gibi göstermeyi başarsa bile, korumalar bu sefer ortalıkta gezinen bir yabancı var diye düşerlerdi peşine. Elindeki yetenekle kaçması pek mümkün görünmüyordu yani.

Sonraki yirmi dakika boyunca Carmichael revirin içinde dört döndü. Röntgen filmlerine baktı, mikroskoba göz attı, elindeki dosyaya notlar aldı. En sonunda durdu ve odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra, tekerlekli metal masadan içi sıvı dolu küçük bir şişe aldı.

“Buradaki işimizi bitirmeden önce laboratuvarıda bir test yapmam lazım, Bayan Michaels.”

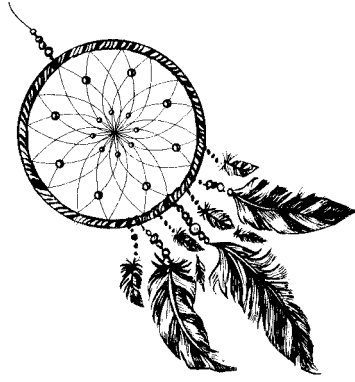
Bu, dejavu değil de neydi şimdi? Benim bulunduğum odaya bir mahkûm daha getir, odadan çıkmak için bir bahane bul, odadan çık ve sonra bak bakalım ortaya ne tür bir kaos çıkacak. Bu insanların hayal gücü tek bir numarayla mı sınırlıydı yani?

Carmichael çıkışa yöneldi, durdu ve bir bana, bir Haig’e baktı. Bir an duraksadıktan sonra elindeki tepsiyi tezgâha bıraktı ve interkom telefonunu aldı eline. Arkasını dönüp sesini alçak tutmasına rağmen söylediklerinin duyulmaması imkânsızdı. Telefondaki korumaya, Haig’i ve beni aynı odada yalnız bırakmasının ‘sorun’ yaratıp yaratmayacağını sordu. Benim ellerim kelepçeli olduğu için endişelenmemesi gerektiği söylendi.

Carmichael telefonu kapatırken, “Kamerayı açmayı unutmayın,” dedi Haig. Biraz aksan barındıran sesi pürüzsüz ve etkileyiciydi.

Carmichael burnundan derin bir nefes verdi. “Video kaydediciyi kurmayı bilmiyorum. Bunu siz halledebilir misiniz?” Başının üzerindeki kameraya bir el işareti yaptı. “Sizi uyarıyorum ama. Gitmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Korumaların olduğu bekleme salonunda da gayet iyi çalışan kameralar var. Bir kaçış denemesine çok sıcak bakmayacaklardır.”

Sıvı dolu şişelerin olduğu tepsileri aldı ve odayı terk etti.

PARTİ

Carmichael gittikten sonra, bir şeyler görmek umuduyla kamerayı inceledim ama ses çıkarmadan çalışmaya devam ediyor gibiydi.

“Şimdi,” dedi Haig. “Sen neden buraya düştün?”

“Tecavüz ve hırsızlık.”

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Benim tahmin ettiğim de buydu. Ziyaretin şimdiye dek keyif verici miydi?”

“Bana verdikleri köpek kulübesini mi soruyorsun yani?”

Gülümser gibi oldu yine. “Haa, sen şu kurtkadınsın. Doğrudan bu soruyla girmek pek nazik bir davranış olmaz diye düşünmüştüm. Gazetelerde bu olaylara pek yer vermiyorlar. Kurtkadın demek. Likantropi sendromu olan bir hastam vardı. Koltuğa oturmadan önce kendi etrafında üç kere dönmesi gerektiğini düşünürdü. Bana sorarsan oldukça yorucu bir iş.

Ama kapının önündeki gazeteyi getirmeyi hiçbir zaman ihmal etmezdi.”

Carmichael’ın, Haig’e nasıl seslendiğini hatırladım. “Doktor Haig,” dedim. “Sen deli dokt... Yani psikiyatrısın.”

“Deli doktoru, evet. Kişisel yeteneklerim bugünlerde pek para etmiyor. Uluslararası bir ajan falan olsaydım işime yarardı belki ama berbat bir nişancıyım. Ve lütfen bana Armen de. Resmîyet burada biraz uygunsuz kaçıyor.”

“Ben de Elena. Psikoloji demek? O zaman buraya gelmeden önce Matasumi’yi tanıyor muydun?”

“Namını duymuştum.” Dudakları surat asar gibi kıvrıldı. “Onun ilgilendiği alan parapsikoloji. İş etiğinin kurallarını biraz esneterek çalıştığını inkâr edemeyeceğim.”

“Gerçekten mi? Burada analiz edecek insan kıtlığı çekmiyorsa. Mahkûm olsun, mahkûm eden olsun.”

“Garip ama kafesin içindekilere bakıyor olsaydım eğer, iyileşme tanısını dışarıdakilere vereceğimden daha erken verirdim.”

“Matasumi’nin belirgin sorunları var,” dedim. “Peki ya Bauer?”

“O en akıllılarından sayılır. Üzücü bir durum. Çok üzücü.”

Benim edindiğim izlenim bu değildi ama ben daha detaylara inmeden Armen konuşmaya devam etti. “Psikolog koltuğuna oturmasını en çok istediğim hasta Tyrone Winsloe olurdu sanırım. Gerçi o koltuğa oturmasını bir kere sağladığımda onu koltuğa bağlayıp oradan hızla kaçırdım.”

“Onun sorunu ne?”

“Nereden başlayayım? Tyrone Winsloe...” Armen başını kapıya çevirdi. Bekleme odasına doğru ayak sesleri yaklaştı ve durdu. “Şu anda iş için şehir dışında,” dedi. Sesini biraz daha alçalttı. “Eğer yardıma ihtiyaç duyarsan... Buraya uyum sağlama konusunda, lütfen bana söyle. Burası pek hoş bir yer değil. Buradan ne kadar erken çıkarsak, kendimizi o kadar iyi hissederiz.”

Bana görüp geçirmiş bir insan cdasıyla bakış atarken, fiziksel durumumu düzeltmek için bir teklifte bulunmadığının farkındaydım.

“Daha önce de dediğim gibi, benim özel yeteneklerim burada pek işe yaramıyor,” diye mırıldandı. “Ama ben oldukça... gözlemleyiciyimdir. Bir psikiyatrist olarak yani. Hem herkes gibi, biraz arkadaşlık etmek benim için de iyi olur. Akli destek için. Başka türden yetenekler ve fiziksel güç, bunlar da senin özel yeteneklerin sanırım.”

Kapı kolu çevrildi. Carmichael elinde yeni bir dosyayla, sayfaları karıştıra karıştıra içeri girdi.

“Siz gidebilirsiniz, Bayan Michaels,” dedi. “Size eşlik edecek olan koruma bekleme odasında bekliyor.”

“Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Elena,” dedi Armen, ben odadan çıkarken. “Ziyaretinin keyfini çıkar.”

Bauer ve korumalar beni tekrar oturma odasına, yani sorgu odasına götürdüler. Korumalardan biri, beni üst gövdeyi bağladıkları bir sandalyeye oturtuktan sonra kelepçelerimi çıkardı. Tam bu duruma sevinliyordum ki, kelepçelerimi çıkarmalarının tek nedeninin öğle yemeği olduğunu fark ettim. Yemeğimi bitirir bitirmez kelepçeler geri takıldı. Sonra Matasumi ve Tess de yanıma geldiler ve sorgulama kısmının ikinci bölümü başlamış oldu.

Birkaç saat sonra Bauer beni hücreme götürürken koridoru kolaçan ettim. Karşımdaki hücre boştu. “Ruth nerede?” diye sordum.

“Küçük bir aksilik çıktı. Şu anda revirde.”

“Durumu iyi mi?”

“Önemli bir şey yok. Muhtemelen aşırı tepki veriyoruz. Misafirlerimizin sağlığı bizim için çok önemlidir.”

“Geri geldiğinde onunla görüşebilir miyim?”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedi hücrenin kapısına doğru uzanırken. “Ama ben farklı bir buluşma ayarladım.”

“Ruth’la konuşmak istiyorum.”

Bauer hücremin kapısını açarken, sanki hiçbir şey söylememişim gibi davrandı. Korumalar arkamdan itince içeri girmiş oldum. Ve içimden bir his, yılların birikimi, deneyimler, hücremin birileri tarafından işgal edildiğini söyledi.

“Leah’yı hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Bauer.

Kızıl saçlı yarı şeytan kız masamda oturmakta, kendine bir kadeh şarap koymaktydı. Başını kaldırdı ve gülümsedi. “Elena’ydı, değil mi?”

Başımınla onayladım.

“Partiye hoş geldin,” dedi kadehini kaldırırken. “Buna inanabiliyor musun? Şarabımız var. Hem de peynir ve lüks işi krakerlerle. Ben evde bu kadar iyi beslenmiyordum. Sen de bize katılacak mısın, Sondra?”

“Eğer bir sakıncası yoksa.”

“Ne kadar fazla kişi olursa o kadar neşeli olur,” dedi Leah kelimelerinde bir gram iğneleme olmadan. “Siz hanımlara da birer kadeh koyayım mı?”

“Lütfen,” dedi Bauer.

Ben sorusuna karşılık vermemiştim ama Leah iki kadeh daha koydu. Bauer kendi kadehini almak için öne doğru yürürken, ben ağzım açık, öylece bakakaldım. Şarap partisi mi yapıyorlardı gerçekten? Lütfen biri bunun şaka olduğunu söylesin.

“Beyaz şarap sever misin?” diye sordu Bauer kadehi bana uzatırken. “Çok güzel ve eski bir şarap bu.”

“Evet, teşekkür ederim,” dedim ve kendimi bir sandalyeye oturtmayı başardım. Olması gerekenden çok daha zahmetli bir hareket gibi görünmüştü nedense.

“Elena gazeteci,” dedi Bauer.

“Gerçekten mi? Radyoda mı, televizyonda mı?” diye sordu Leah.

“Yazılı basın,” dedim. Bunu o kadar ağzımın içinde söylemişim ki, neredeyse bir homurdanma gibi çıkmıştı.

“Serbest çalışıyor,” dedi Bauer. “Kanada politikası hakkında yazıyor. Kendisi Kanadalı.”

“Aa, ne ilginç. Sizde cumhurbaşkanı var sadece, değil mi? Başbakan değil.”

Başımınla onayladım.

Leah kendi cevabını protesto eder gibi bir kakhaha attı. “Uluslararası politika hakkında bilgim yalnızca bu kadarla sınırlı sanırım.”

Şaraplarımızdan birer yudum aldık.

“Leah da Wisconsin’de şerif vekili,” dedi Bauer.

Sessizliği bozmak ve ortamı yumuşatmak için hem zeki hem de komik bir cevap düşünmeye çalıştım. Hadi ama Elena, daha iyisini yapabilirsin. Bir şeyler söyle. Herhangi bir şey. Orada durup homurdanarak, her söylenene kafa sallayan aptal bir insan gibi davranma. Benim kariyerimden konu açıldıktan sonra, Leah’ya işiyle ilgili bir şeyler söylemem gerekirdi. Havadan sudan muhabbet etmenin yolu buydu. Kadınlarla muhabbet etme konusunda neredeyse hiç tecrübem olmayabilirdi ama bazı durumların kuralları nereye giderseniz gidin aynıydı.

“Demek polis memurusun,” dedim. İçimde camlar kırılır gibi oldu. Söyleyecek daha zekice bir şey bulamaz mıydım sanki? Çenemi kapalı tutsam daha iyiydi belki de.

“Aslında kulağa geldiği gibi değil,” dedi Leah. “Özellikle de Wisconsin’deysen. Peynir isteyen var mı?”

Gouda peynirinin kenarından birkaç dilim kestikten sonra dilimleri peynir tabağına koydu ve bize uzattı. Bauer da ben de birer dilim alıp, yanındaki krakerlerle birlikte peynirlerimizi yedik. Kraker ağzımızda kırılıp dağılırken, Bauer yarı dolu şarap kadehlerimize biraz daha şarap ekledi. Biraz faydası olur belki diye düşünerek, şarabımı tek dikişte içince ikisi de bana bakakaldılar. “Sandığımdan daha fazla susamışım,” dedim. “Ben su içmeye devam edeyim en iyisi.”

Bauer gülümsedi. “İstediğin kadar içebilirsin. O şişenin geldiği yerde daha niceleri var.”

“Kanada’da mı yaşıyorsun?” diye sordu Leah.

Duraksadım ama cevap vermezsem Bauer’ın benim yerime cevap vereceğini fark ettim. Buralarda hayatım pek sır değildi. “New York’ta yaşıyorum,” dedim.

“Eşi Amerikalı,” dedi Bauer. “Clayton eşin oluyor, öyle değil mi? Evli olduğunuza dair bir kayıt bulamadık ama seni takip ederken Clayton’ın nişan yüzüğü taktığını gördük.” Sol elime baktı. “Aa, ama sen takmıyorsun. Seninki yalnızca bir söz yüzüğü, değil mi?”

“Uzun hikâye,” dedim.

Leah öne doğru eğildi. “Ne kadar güzel.”

Sandalyemde hafifçe kaykıldım. “Sizde durumlar nasıl peki? Evli misiniz, yoksa erkek arkadaşlarınız mı var?”

“Yaşadığım küçük kasabadaki evlenilesi bütün kaynakları tükettim,” dedi Leah. “Yaşlı bir dul olduktan sonra da insanlar bana bakar mı acaba diye düşünüyorum şu anda.”

“Ben gençliğin verdiği isyankârlıkla bir kere evlendim,” dedi Bauer. “Evlendik, çünkü babası evlenmemizi yasaklamıştı. Sanırım babaların da bildiği bir şey varmış.”

“Eşin ne işle meşgul?” diye sordu Leah bana dönüp.

Ben daha soruyu geçiştirmeye fırsat bile bulamadan, “Clayton bir antropolojist,” dedi Bauer.

“Ah! Ne kadar... etkileyici.”

Bauer şarabından bir yudum alırken küçük bir kahkaha attı. “İtiraf et, Leah. Sence de kulağa çok kötü gelmiyor mu?”

“Ben öyle bir şey demedim bir kere,” dedi Leah.

Bauer kadehinde ne varsa hepsini içti ve hepimizinkini yeniledi. “Hayır, demedin ama aklından da geçmiyor değildi. İnan bana, bu adam aklında canlandırдың gibi tıfil bir akademisyen değil. Görmen gerek. Sarı bukleler, mavi gözler. Ve vücudu... resmen Yunan tanrısı.”

“Yanında fotoğrafı var mı?” diye sordu Leah.

“Aa... şey... hayır,” dedim.

“Yukarıda, güvenlik kamerası görüntülerinde var,” dedi Bauer. “Ben sana sonra gösteririm. Elena çok şanslı bir kız.”

“Görünüş her şey demek değildir,” dedi Leah, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. “Önemli olan performanstır.”

Şarabımdaki baloncukları inceledim. Lütfen, lütfen, lütfen, bu soru gelmesin, lütfen.

Leah kadehini bıraktı. “Sana bir soru sormak istiyorum, eğer çok kişisel olmayacaksa.”

“Kişisel olsa da sormak isteyeceksin nasıl olsa,” dedi Bauer kıkır kıkır gülerek.

Lütfen, lütfen, lütfen...

“Siz şimdi kurda dönüşüyorsunuz, değil mi?” dedi Leah. “Yani eşinle birlikte, kurt halinizdeyken... yani... o zaman da şey yapıyor musunuz?”

Bauer burnundan öyle bir nefes vermek zorunda kaldı ki, içtiği şarap neredeyse burun deliklerinden fışkırıyordu. Leah’nın sorduğu soru, benim beklediğim sorudan daha beterdidi. Clay’in yatakta nasıl olduğu sorusunun altından bir şekilde kalkabilirdim ama bu soru bir kâbustu resmen. Sadece, hiç tanımadığım iki kadınla peynir ve şarap partisine katılmak zorunda kalmamıştım, üstüne bir de hakkımda her şeyi bilen ve gitgide çakırkeyif olan bu kadınlara hayatımın en özel şeyinden bahsetmek zorunda bırakılıyordum. Şu an yer yarılrsa ve içine girsem fazlasıyla memnun olurdum.

“Bu peynir gerçekten güzelmiş,” dedim.

Bauer o kadar sesli bir kahkaha attı ki, en sonunda hıçkır-maya başladı. Ama bir şey söylemeye fırsatı olmadı, çünkü kapı açıldı ve bir koruma, başını içeri uzattı. “Bayan Bauer?”

Göz açıp kapatıncaya kadar Bauer ayılmıştı sanki. Elini ağzına götürüp bir kere öksürdü ve dimdik oturdu. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. “Evet?” dedi.

“Bir durum söz konusu,” dedi koruma. “Üç numaralı mahkûmla.”

“Onlar mahkûm değil,” dedi Bauer ayağa kalkarken. “Bay Zaid’le ilgili mesele nedir?”

“Kıyafetleri yok.”

“Ne yapmış kıyafetlerine,” diye sordu Bauer.

“Şey... aaa... bir şey yapmadı, hanımefendi. Duştan çıkınca kıyafetleri... ortada yokmuş. Bir anda kriz geçirmeye başladı. Küfretti, bağırdı, çağırdı. Her zamanki Voodoo alışkanlıkları işte. Sizi çağırmanızı istedi.”

Bauer’ın yüzünden tiksinti akıyordu sanki. “Bay Zaid’e deyin ki,” dedi ve duraksadı. “Peki. Ben onunla konuşurum. Sen git, ben de hemen geliyorum.”

HAYALETLER

Leah'yla bir iki kelime edememiştik ki Bauer geri geldi. İçeri girdikten sonra, bizimle birlikte bıraktığı korumanın yanından geçip az önceki yerine oturdu. Memnun görünmüyordu.

“Curtis nasıl?” diye sordu Leah.

Bauer gözlerini kapatıp açtı. Düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı. “İyi,” dedi uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra. “Durumu gayet iyi. Sadece... sinirleri bozulmuş biraz o kadar.”

“Kıyafetleri nereye gitmiş peki?” diye sordu Leah.

Bauer yine gözlerini kapatıp açtı. Yine bir süre hiçbir şey söylemedi. “Kitap rafının üzerindeymiş,” dedi kadehine şarap koyarken. “Gayet güzel katlanmış bir şekilde rafın üzerinde duruyordu.”

“Ruhlar yine iş başında,” dedi Leah, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

“Ah, lütfen sen de başlama,” dedi Bauer.

“Bunu sen mi yaptın?” dedim Leah’ya bakarak. “Yani böyle şeyler yapabiliyor musun?”

Leah ağzına peynirli bir kraker attı, kırıntılar masaya döküldü. “Hayır ama yapabilsem eğlenceli olurdu. Bir yarı şeytan yalnızca görebildiği şeylere telekinezi uygulayabilir. Göremezsem hareket de ettiremem. Benim güçlerimin sınırları da çok belli değil. Üst üste katlanmış birkaç kıyafet kaldırmayı deneşem...” Döndü ve yatağıma baktı. Yatağın ucunda katlanmış duran battaniye havada yükselmeye başladı, halının hizasına geldikten sonra yere düştü. “Yer çekimi daha güçlü geliyor. Duvara fırlatabilir ya da havaya atabilirim ama bıraktığımda hiçbir zaman yere katlı olarak düşmez.”

“Yani gelişigüzel psişik güçler yüzünden oldu öyleyse,” dedi Bauer.

Leah tiz bir çocuk sesiyle, “Geri geldiler,” dedi.

Bauer kahkaha attı ve kraker dolu ağzını bir eliyle kapatmaya çalıştı. Diğer eliyle de Leah’yı işaret ediyordu. “Yapma şunu,” dedikten sonra bana döndü. “Leah burada kötü bir ruh olduğunu düşünüyor.”

“Kötü ruh mu?” diye tekrarladım. “Lütfen bana burayı bir Kızılderili mezarlığının üzerine inşa ettiğinizi söylemeyin. İnsan, üç filmden sonra akıllanır sanıyor ama ne fayda.”

Leah bir kahkaha patlattı. “Hah, tamam işte, gördün mü? Teşekkür ederim, Elena. Sondra ‘Kötü Ruh’ filmlerinin birincisini bile izlememiş. Verdiğim bütün popüler kültür referanslarım boşa gidiyordu.”

“Şaka yapıyordun yani,” dedim. “Kötü ruhların olduğunu söylerken.”

“Hiç konuşurma,” dedi Bauer.

Leah’ya baktım. “Hayaletlere inanmıyorsun herhâlde.”

Leah yine sinsi sinsi sırıttı. “Hayaletlere inanmıyorum, çünkü kurtadamlarda sınırı çizdim ben. Ciddi söylüyorum. Hem kötü ruhlar hakkında ne biliyorsunuz ki?”

“İkinci filmin yarısında çıktım. Üçüncüye hiç başlamadım

bile,” dedim.

“Ben, bildiğim her şeyi kendi kendime öğrendim. Benim durumumla olan benzerlikleri yüzünden, lisedeyken kötü ruhlarla ilgili bulabildiğim her şeyi okurdum. Kendi hakkımda daha fazla şey bilmek isteyince, bu kötü ruh dedikleri varlıklar hakkında bir şeyler öğrenmek de işime yarar diye düşünmüştüm.”

“Makul bir düşünce şekliymiş,” dedim.

“Öyleydi, ta ki kötü ruhlar hakkında daha fazla şey öğrenene kadar. Kötü ruhlar genelde ergenliğe yaklaşan çocukların etrafında görülürler. Yarı şeytanlar da tam yetişkinliğe yaklaşına kadar güçlerini tam olarak elde edemezler. Kötü ruhlar genellikle insan sesleriyle ve diğer garip seslerle bağdaştırılırlar, ki bunlar benim repertuarımda olan şeyler değildi. Mobilyaları ya da nesneleri oradan oraya hareket ettirmek de öyle. Ya da saymadığım diğer kötü ruh göstergeleri.”

“Biz garip sesler duymadık,” dedi Bauer.

“Garip sesler her zaman kötü ruh göstergesi değildir zaten. Ama meydana gelen bu olaylarla ilgili diğer her şey kötü ruhları işaret ediyor.”

“Yani büyük bir şans eseri burada beliren kötü bir ruh mu var?” dedim. “Dünyada o kadar yer varken?”

“Savannah yüzünden *değil*,” diye açıkladı Bauer, Leah’ya da uyarıcı bir bakış fırlattı.

“Şu genç cadı mı?” diye sordum.

“Bu da benim teorilerimden biri,” dedi Leah. “Savannah’nın yaşı şu anda çok uygun. Rahatlıkla kötü bir ruhun hedefi olabilir. Özellikle bu kısıtlı şartlar altında.”

“Onun hayalet çağırdığını mı-”

Leah, “Hayır, hayır,” diyerek sözümü kesti. “Savannah çok seker bir kızdır. Eminim bu konuda yüzde yüz masum. Annesi tam bir baş belasıydı ama onun karanlık güçlerinin kızına miras kaldığını düşünmüyorum.”

“Eğer,” dedi Bauer. “Ve tekrarlıyorum, *eğer* Savannah kötü ruhun şekillenmesine neden olduysa, ki hiç sanmıyorum, eminim bunu farkında bile olmadan yapmıştır.”

“Kesinlikle,” dedi Leah. “Muhtemelen kontrol de edemiyordur. Aksini gösteren bir kanıt yok... Tabii şeyi saymazsak...”

Bauer iç geçirdi. “Diğerlerine göre biraz daha endişe uyarıcı olan olayların birkaçı Savannah’nın etrafında gerçekleşti. Sinirlendiğinde bu olaylar daha sık görülüyor.”

“O zavallı koruma tam zamanında eğilmeseydi,” dedi Leah. “Ama hayır, ben hâlâ bunun, Savannah’nın kontrolünün ötesinde bir şey olduğunu düşünüyorum. Sinirlenmesi, kötü ruhun harekete geçmesine neden oluyor olabilir. Kasıtsız bir şekilde yapılan duygusal bir eşleşme. Ama eğer birileri sınırı geçecek olursa tehlike potansiyeli taşıyor olabilir.”

“Gelişigüzel psişik güç,” dedi Bauer kelimelerin üzerine basa basa. “Doktor Matasumi ya da ben, aksini kanıtlayacak bir şeye şahit olmadığımız sürece geçerli olan varsayım bu olacak.”

O sırada kapı açıldı.

“Ne var?” diye çıktı Bauer ama gelenin Matasumi’nin asistanı olduğunu görünce bir sonraki kelimelerini daha dikkatli seçti. “Özür dilerim, Tess. Bir şey mi oldu?”

“Saat neredeyse dört buçuk. Doktor Matasumi size şeyi hatırlatmam gerektiğini...”

“Ah, evet. Konferans salonu. Özür dilerim. Birazdan geliyor. Leah odasına giderken eşlik etmesi için korumaları çağırır mısın lütfen?”

“Parti sona erdi,” dedi Leah ve kadehinde kalan şarabı da tepesine dikti.

Akşam yemeğinden sonra, geçen gece duyduğum sesi yeniden duydum. Bu sefer sesi duyduğumda uyanık olduğuma emindim. Yani makul ölçüde emin olduğumu söyleyebilirdim. Ses, peynir ve şarap partisi kâbusunun üzerimde kalan etkile-

rinden de kaynaklanıyor olabilirdi.

“Kim var orada?” dedim yüksek sesle.

“Benim, tatlım. Ruth.”

Kendi hücremle yan hücreyi bağlayan duvara açtığım deliğin yanına gittim hemen, çömeldim ve duvarın öteki tarafına baktım. Kimse görünmüyordu. “Neredesin?” diye sordum.

“Koridorun karşısında. Uzak iletişim büyüğü yaptım. Normal bir şekilde konuşsan bile sanki aynı odadaymışız gibi seni duyabilirim. Nihayet seninle iletişime geçebildim. Berbat şeyler yaşadım. Önce uyuşturucu iğne, sonra da engelleme sahası. Onun da çaresini buldum derken, beyaz kan hücrelerimin sayısı düşük olduğu için beni buradan aldılar. Benim yaşımda birinden başka ne bekliyorlarsa sanki.”

“Engelleme sahası mı?” diye sordum.

“Sonra anlatırım. Şimdi otur da rahatına bak, tatlım.”

Gizliliğimizi güvene almak için, koridordan geçen birileri olursa hemen anlayalım diye Ruth hissetme büyüğü yaptı. Büyüğü ne kadar kullanışlı şeylerdi böyle. Pek benim tarzım değildi ama hayal edebileceğimden çok daha işe yaradıklarını itiraf etmem gerekiyordu.

Bauer ve Xavier beni tuzağa düşürmekle meşgulken, adamları aynı sırada onu da içeri aldıkları için Jeremy ve Clay’in sonradan diğerlerine katılıp katılmadığını bilmiyordu. Benim burada olduğumu bilip bilmedikleri konusunda da hiçbir fikri yoktu. Jeremy’yle iletişime geçemediğimi söylediğimde neredeyse şok geçirmiş gibi şaşırdı. İletişime geçememiş olmam değil, kurtadamların telepati kurma güçleri olduğunu öğrenmek onu şaşırtmıştı. Böyle klişeleşmiş ön yargıları hepimiz kabul ediyorduk sanırım. Cadılar, zihinsel güçleriyle tanınırlar. Kurtadamların da fiziksel güçleri vardır. Hepsi bu. Hiç kimsenin aklına başka türlü gelmez nedense.

“Jeremy’yle iletişime geçmeye çalıştığında ne oldu?” diye sordu Ruth.

“Benim iletişime geçme yeteneğim yok zaten,” diye cevap

verdim. “Güçleri olan kişi o. Onun benimle iletişime geçmesini beklemek durumundayım.”

“İletişime geçmeyi denedin mi?”

“Nasıl yapılacağını bilmiyorum ki.”

“Denemelisin. Çok kolay. Kendini rahat bırak ve sanki... Neyse boş ver. İşe yaramaz zaten.”

“Neden işe yaramaz?”

“Engelleme sahası kurmuşlar. Büyüyü yapanı gördün mü?”

Başımı hayır anlamında salladım ama yaptığım hareketi göremeyeceğini fark edince, “Hayır,” dedim. “Ama sanırım onu tanıyorum. Adı Katzen.”

“Isaac Katzen mı?”

“Onu tanıyor musun?”

“Adını duymuştum. Şu komplo grubunun üyelerinden bir tanesiydi. Umarım onların bu işte bir parmağı yoktur, yoksa fena halde kötü bir durumla karşı karşıyayız demektir. Komplocu büyücüler! Özür dilerim, canım. Büyü yapma meseleleri işte. Senin bu konuda bir şeyler bilmeni gerektiren bir durum yok.”

“Peki, bu Katzen denilen adam, onun hakkında bilmem gereken bir şeyler var mı? Bauer onunla pek karşılaşmayacağımı söyledi. Düşük sınıftan olanlarla ilgilenmiyormuş da.”

Ruth’tan küçük bir kıkırdama sesi geldi. “Evet, tam bir büyücü davranışı. Hayır, canım. Bence de Isaac Katzen’la ilgili endişelenmen gereken bir durum yok. Büyü yapamayanlar, büyücülerin işine pek yaramazlar. Cadılar da aynı şekilde. Büyücüler, cadıların erkek versiyonları değildir. Onlar tamamen farklı bir ırk. Onların adına üzülüyorum, çünkü pek iyi niyetli bir ırk sayılmazlar. Kendilerinden büyük bir şeyin parçası olmakta da bir çıkar görmezler. Kendilerinden başka kimseyi hiç mi hiç düşünmezler. Ve güçlerini yardım etmek için asla kullanmazlar.” Ruth sustu, derin bir iç geçirdi ve güldü. “Konudan saptım yine. Yaşlılık işte. Dikkatimi toparlayamadığımdan değil, sadece aklım o kadar çok bilgiyle dolu ki, bir süreden sonra

konudan konuya atlamaya başlıyorum.”

“Benim için sorun değil,” dedim ve kapıya döndüm. “Biri-leri mi geliyor?”

“Henüz değil. Isaac Katzen işin içindeyse, benim yaptığım bu büyüü bozmak da yapacağı ilk şeylerin başında olurdu mutlaka.”

“Diğer şeyler derken?” dedim.

“Yani, kişiler arasında kurulan iletişimi izleyebilir. Buna bir de güvenliği eklersen...”

“İletişimi izleyebilir mi? Yani şu anda bizi dinliyor olabilir mi?”

“Hayır, canım. Aramızda geçenleri anlayabilmesi için yakınımızda olması gerekir ve şu anda burada olmadığını biliyorum. Ama yine de dikkatli olmakta fayda var. Hücreleri ziyaret edecek olursa interkom olmadan da bizi dinleyebilir. Çoğu büyüü yapabilmesi için yakında olması gerekir ama telepatiyi uzaktan da engelleyebilir.”

“Ama bunu halletmenin bir yolunu buldun. Bu yerin dışın-da biriyle iletişim kurabildin mi?”

“Henüz denemeye fırsatım olmadı ama sanırım kurabilirim. Sonra deneyeceğim. Paige’e bir ulaşayım, senin burada olduğunu söyleyeceğim ki o da seninle iletişime geçsin. Onun da bu konuda pratiği var. Şimdiye kadar hiç kullanmak zorunda kalmamıştı ama bir sorun çıkacağını zannetmiyorum. Paige ileride çok güçlü büyüler yapabilecek, bundan eminim. Potansiyeli var, potansiyelinden de ziyade inanılmaz bir hırsı var. Kendi sınırlarını kabul etme konusunda şu anda bazı sıkıntılar yaşıyor, o yüzden kuracağınız iletişim onun istediği kadar pür-rüzsüz geçmeyecektir. Paige’e karşı sabırlı ol, Elena. Hemen öfkelenmesine izin verme.”

“Benim Paige’le neden iletişime geçmem gerekiyor? Sen onunla iletişim kurabiliyorsun, değil mi? Sen onunla konuş, ben seninle konuşurum...”

“Benim yapmam gereken başka bir şey var. Sana karşı kaba

davranmak istemem, canım. Seni terk ediyor değilim, merak etme. Paige'in yardımıyla ben olmadan da gayet güzel idare edebilirsin. Bana çok ihtiyacı olan biri var. Burada bir cadı daha tutuyorlar, bir çocuk.”

“Savannah,” dedim.

“Onunla tanıştın mı?”

“Sadece gördüm.”

“İnanılır gibi değil!” Ruth'un sesi duygu yüklüydü. “Bu yaptıkları berbat bir şey. Nasıl bu kadar katı yürekli olabilirler? Bu yaptıkları kabul edilemez. Savannah'ya yardım etmem gerek.”

“Onu buradan çıkarabilir misin?” diye sordum. Sonraki on saniye boyunca sessizlik olunca, koridora birimi girdi diye merak etmeye başladım.

Ruth sözüne devam etti. “Hayır, maalesef bu, benim yeteneklerimi aşıyor. Yoksa hem seni hem de kurtarılmaya muhtaç olan herkesi çıkarırdım. Şu anda elimden gelenin en iyisi, Savannah'ya buradan kaçabilmesi için gerekli şartları sunmak. Onun yaşındaki bir cadı yalnızca temel seviyedeki büyüleri yapabilir ve Savannah da yalnızca zararsız ve küçük büyüleri biliyor. Ona daha fazlasını öğretmem gerek. Gelişimini hızlandıracam. Normalde olsa bunu asla yapmazdım ama yok olmak ve hayatta kalmak arasında tercih yapmamız gerek... Özür dilerim, canım. Seni ayrıntılara boğmak istemem. Yani sözün kısası, Savannah'yla meşgul olacağım ama seninle iletişime geçebildiğimde geçerim. Şimdi, Paige'in seninle iletişime geçmesi için yapman gerekenlere gelirsek...”

Ruth, Paige'in iletişim büyüüne nasıl hazırlanmam gerektiğini anlattı. Kısaca, kabul edici davranmam gerekiyordu. Fena halde karmaşık bir şey yoktu. Ara ara ağır bir baş ağrısı hissedebileceğimi ama bunu görmezden gelip rahatlamamı ve aklımı boşaltmamı söyledi. Gerisini Paige halledecekti. Ruth bu gece Paige'e ulaşacak, ikimizin de burada olduğumuzu, durumumuzun iyi olduğunu söyleyecek ve engelleme sahasını

geçebilmesi için birkaç ipucu verecekti. Paige’le iletişime geçtikten sonra ona Jeremy’yle nasıl iletişime geçmesi gerektiğini söyleyebilecektim.

“Şimdi,” dedi Ruth konuşmamızın sonuna geldikten sonra. “Alman gereken önemli bir önlem var. Eve’in çocuğundan, yani Savannah’dan Paige’e bahsetmemelisin.”

“Paige, Savannah’yı tanıyor muydu?”

“Savannah’yı mı? Hayır. Eve hamileyken gitmişti. Paige muhtemelen Eve’i bile hatırlamaz, o zamanlar daha çocuktı. Eve kimseyle yakınlaşmamıştı. Neyse, bir önemi yok. Eğer Paige burada genç bir cadı olduğunu öğrenirse, ilk önce onu kurtarmamız gerektiği konusunda ısrar eder. Ona ulaşamaz da bir şey olursa... kendini asla affetmez.”

“Sorun değil,” dedim. “Bahsetmem. Buradan çıktığımızda Savannah’yı da kurtaracağız.”

Ruth sustu. Sesinde o kadar derin bir acı vardı ki, ne zaman konuşsa bunu hissedebiliyordum. “Hayır, şu anda senin önceliğin çocuk değil. Şimdilik değil. Savannah’ya her türlü gücü vermeye çalışacağım. Sen kendi kaçışına odaklanmalısın.”

“Peki, sen ne olacaksın?”

“Bunu şimdi düşünmeye gerek yok.”

“Düşünmeye gerek yok mu? Hayır, seni burada bırakmıy-”

“Ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın, Elena. Şu anda önemli olan sensin. Sen, bu insanları tanıyorsun. Burayı gördün. Bu tehdide karşı savaşıırken dışarıdakilere büyük yardımın dokunacak. Kaçman, Sürü’nün güvenliği açısından da çok önemli. Eğer kaçmayı başarırsan, ki başaracaksın, bu insanlar bizden daha fazla kişiyi buraya tıkmadan önce Sürü diğerlerine yardım edebilir. En azından umudum bu yönde. Şimdi endişelenmenin bir anlamı yok. Önemli olan...” Ruth susunca ortalık sessizliğe büründü. Sonra, “Birileri geliyor, canım. İmkânım olduğunda yeniden konuşuruz. Paige için kendini hazırla,” dedi.

“Saatler ikiyi gösterdiğinde başka bir hayalet için kendini hazırla diyorsun yani.”

Ruth kıkırdadı. “Bu, senin için de hiç kolay değil, farkındayım. Ama iyi idare ediyorsun, canım. Gayet iyisin. Şimdi biraz uyumaya bak. İyi geceler.”

REDDE DİLME

Ertesi gün Bauer kahvaltımı getirirken, kendine de bir fincan kahve getirmişti. Masaya oturduktan ve, “Kahvaltı nasıldı? Uyuyabildin mi?” gibi formalite icabı sorulmuş soruları aradan çıkardıktan sonra, “Eğer mümkünse Ruth’la görüşmeyi çok istiyorum,” dedim. Bakışlarımı yerden kaldırmamış, sesimin de mümkün olduğunca çaresiz çıkmasına çalışmışım. Berbat bir histi ama bu hayatta haysiyetten daha önemli şeyler de vardı.

Bauer, elini benimkinin üzerine koydu. Elimini geri çekmek için kendimi zor tuttum. Başımı eğik tutmaya devam ettim ki bakışlarımı görmesin.

“Mümkün değil, Elena. Üzgünüm. Doktor Matasumi ve Albay Tucker, bunun yeterince güvenli bir hareket olmayacağı kanısındalar. Israrcı olabilirim ama bu, onların daha da sert bir şekilde geri çevirmesiyle sonlanır.”

“Ruth nasıl?” diye sordum. “Hâlâ üzgün görünüyor mu?”

“Biraz. Uyum sağlama süreci sandığımızdan biraz daha zorlayıcı geçiyor olmalı.”

“Beni görürse eğer... Tanıdık bir yüz.”

“Hayır, Elena. Gerçekten, elimden bir şey gelmez. Lütfen bir daha sorma.”

Bir dilim elma aldıktan sonra ucunu ısırđım ve, “Başka bir ziyaretçi de mi göremez peki?” dedim. “Mesela Savannah. O, Ruth’un neşesini yerine getirir belki.”

Bauer tırnaklarını elindeki kahve fincanının üzerinde tıklatarak, “Aslında bu, o kadar da kötü bir fikir değıl. Ama dediğim gibi, güvenlik problemleri var,” dedi.

“Var mı gerçekten? Savannah gücünü henüz tam olarak elde etmiş değıldi, öyle değıl mi? Ben gitmiş olsam, birlikte bir kaçış planı kurma olasılığımız var, anlayabiliyorum. Ama Savannah’nın yapabildiğı ama Ruth’un bilmediğı bir büyü var mı?”

“İyi bir noktaya değındin. Lawrence’a söylerim. Doktor Carmichael ve ben, Ruth için endişeliyiz. Savannah’nın onu ziyaret etmesi tam da ihtiyacı olan şey olabilir. Bunu düşünmen çok ince bir davranış, Elena.”

Çok düşünceli bir kızdım ben de zaten. Hiçbir art niyetim yoktu. “Savannah’ya da iyi gelebilir,” dedim. “Ölen annesinin ardından, kendinden büyük bir cadıyla konuşmak ona da iyi gelecektir.”

Bauer irkilir gibi oldu. İyi yerden vurmıştım, böyle devam etmeli, iltihaplanmasına izin vermeden, soktuğum yerden bıçağı çıkarmalıyđım. Düşünceli davranmaya çalışmak en iyisiydi. Böylece Bauer’ın iyi yönlerine oynayabilirdim. “Dün Leah’yla oturmak çok keyifliydi,” dedim. “Buluşmayı ayarladığın için teşekkür ederim.”

“Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, Elena. Biliyorum, buradaki şartlar o kadar da mükemmel sayılmaz.”

“Bence de elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Ama önümüzdeki haftaya kadar çıkmazsam bir sürü randevu kaçıraca-

ğım. Sanırım dışarı çıkmam şimdilik pek mümkün görünmüyor...”

Bauer hafifçe gülümsedi. “Özür dilerim, Elena. Söz veremem.”

“Denemeye değerci,” dedim ve portakal suyumı bitirdim. “Dün işlerimiz hakkında konuşurken, senin işinin ne olduğunu sormayı unuttuk. Aile şirketinde mi çalışıyordun? Kâğıt işiyle uğraşıyordunuz, değil mi?”

“Aynen. Babam birkaç yıl önce emekli olunca işleri ben devraldım.”

“Vay canına.”

Ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. “Pek ‘vay camnalık’ bir durum yok aslına bakarsan. Babamın iki çocuk sahibi olmak gibi bir şanssızlığı vardı. Erkek kardeşim, babam emekli olduktan sonra şirketi devralmıştı. Aslında babam şirketi direkt ona devretti. Ama yöneticilik kardeşime biraz ağır gelmiş olacak ki intihar etti.”

“Üzüldüm.”

“Babam bu durumdan memnun olmazdı ama maalesef miras bana geçti. Babam, erkek kardeşim öldükten sonra kalp krizi geçirmiş olmasaydı, şirketin başında bir kadın olduğunu görmektense tahtını yeniden ele geçirirdi. Şirket eski olunca, ailenin kafası da eski oluyor. Bir kız evladın yeri kocasının yanındır ve yapması gereken tek şey de yöneticiler yelpazesine yeni seçenekler kazandırmaktır. Teknik olarak şirketi ben yürütüyordum gibi görünüyor ama gerçekte ben sadece bir formaliteden ibaretim. Yalnızca, kısmen hâlâ genç olan ve Bauer ailesinin ne kadar girişken olduğunu tüm dünyaya göstermesi gereken kişiyim ama aslında bütün işi CEO’lar yapıyor. Benim bu işin altından kalkamayacağımı düşünüyorlar. Kardeşimden iki kat daha zeki olmamın hiçbir önemi yok. İki kat daha hırslı, iki kat daha tecrübeli. Ama bunu nasıl bir şey olduğunu sen de gayet iyi biliyorsundur zaten.”

“Ben mi? Ben pek-”

“Kurtadam dünyasında tek kadın kurt olmak. Kalan son erkek kalesini de işgal eden, iradeli, genç bir kadın. Hadi ama, senin şu Sürü’n... sana evcil hayvan gibi davranmıyorlar mı?”

“Jer... Yani onlar öyle değillerdir.”

Sessizleşti. Kahvaltımından başımı kaldırıp baktığımda, sanki tam da söylememi istediği şeyi söylemişim gibi, yüzünde tatminkâr bir gülümseme olduğunu fark ettim.

“Sana saygı duyuyorlar mı?” diye sordu.

Yüzündeki tatminkâr ifadeye bir son versin diye omuz silktim. İşe yaramadı.

Sandalyesinde biraz daha öne geldi. Dün hayatımla ilgili sorular sorarken takındığı ifade vardı yüzünde yine. “Özel bir konumda olmak hoşuna gidiyor, değil mi? Tek kurtkadın olmak.”

“Ben olsam öyle demezdim,” dedim.

Kahkaha attı. “Diğer kurtadamlar da konuştum, Elena. Patrick Lake’le. Seninle ilgili her şeyi biliyordu. Sen, Sürü liderinin adına konuşuyorsun. Sürü’nün dışındaki kurtadamlarla, Sürü lideri adına irtibat kuruyorsun. Hatta yeri gelince onun adına kararlar bile alıyorsun.”

“Ben sadece ara bulucu görevindeyim,” dedim. “İtlere gelince, aslında ara buluculuktan ziyade ev temizliği yapıyorum denebilir.”

“Ama Alfa adına konuşma görevi sana emanet edilmiş. Senin dünyanda inanılmaz bir güç anlamına geliyor bu. En güçlü kurtadamin güvenine ve ikinci en önemli kurtadamin da aşkına sahipsin ve bunların hepsi kadın olduğun için.”

Bana az önce hakaret ettiğinin farkında değilmiş gibi gülümsedi. Clay’le, ben dünyadaki tek kurtkadın olmadan önce âşık olduğumuzu ve Sürü’deki statümün bana bağışlanmadığını, onu elde ettiğimi anlatmak istedim ama buna hiç gerek yoktu.

Sözüne devam etmeden önce kısa bir mola verdi ve sonra yeniden konuşmaya başladı. “Benim hayatımın en kötü tarafı

ne biliyor musun, Elena?”

Küçük bir liste oluşturmayı geçirdim aklımdan ama çabamı takdir etmezdi.

“Sıkıntı,” dedi. “Kimsenin yapmama izin vermediği bir işte çalışmaktan, yürütmeme izin vermedikleri bir hayat sürmekten o kadar sıkıldım ki. Bundan bir çıkar sağlamaya, paradan ve zamandan yararlanmaya çalıştım. Dağ tırmanışları, kayaklar, dalışlar. Aklına ne gelirse her şeyi denedim. Ne kadar riskli ve pahalı olursa o kadar iyiydi. Ama ne oldu? Mutlu değilim. Tatmin olmadım.”

“İyiymiş,” diyebilirdim yalnızca. Beynimde bir baş ağrısının yavaş yavaş şekillenmeye başladığını hissedebiliyordum.

Bauer öne doğru eğildi. “Daha fazlasını istiyorum.”

“Zor olsa gerek...”

“Daha fazlasını hak ediyorum.”

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan ayağa kalktı ve mükemmel bir performans sergileyen bir oyuncuymuş gibi hücreyi terk etti.

Yalnız kalınca, “Bu da neydi böyle?” diye mırıldandım kendi kendime. Başımın ağrısı daha da artmıştı. Lanet olsun, berbat haldeydim. Çiğnenmiş bir omurga, tekme yemiş bir karın yetmezmiş gibi, bir de baş ağrısı çıkmıştı şimdi. Bauer’ı düşündüm. Senin sorunlarından bana ne be kadın, diye geçirdim içimden. Artık benim sorunlarımdan konuşacağız. Kendi kendime kıkırdadım. Sonra kahkaha atmak için ağzımı açtığımda küçücük iğneler kafatasımı deliyormuş gibi oldu. Ensemin ovalayınca acı daha da kötü bir hale geldi. Yatağa uzandım ama başımın üzerindeki lambanın ışığı gözlerimi delip geçiyordu sanki. Lanet olsun. Bu baş ağrısına ayıracak zamanım yoktu ki benim. Yapacak çok işim vardı. Kahvaltını bitir, duş al, tişörtündeki kan lekelerini temizle, bu cehennem çukurundan nasıl kaçacağımı planla ve kötülerin hain planlarına bir son ver. Yer altında bir kafese tıklmış biri için fazlasıyla yoğun bir programdı bu.

Yataktan kalkmak için kendimi zorladım. Böylesine ani bir harekette bulununca gözlerim oyuluyormuş gibi oldu. Neydi bu şimdi? Gerginlik ağrısı mı? Şartlar göz önünde bulundurulursa başım ağrımasa şaşardım zaten. Yeniden ensemi ovalayarak duşa yöneldim.

“Elena?”

Dönüp etrafıma bakındım. Kimseler görünmüyordu. Ses onunkine hiç benzememesine rağmen, “Ruth?” dedim. Ruth’un benimle iletişime geçme şekline de benzemiyordu. Ruth’un sesi daha duyulur gibiydi. Bu sesi duymaktan çok hissetmişim sanki.

“Elena? Hadi ama!”

Bu sefer gülümsedim. Ses hâlâ bir fısıltı gibi gelmesine ve neredeyse tanınmayacak kadar kısık olmasına rağmen bu sabırsızlığı tanıyordum. Paige.

Gözlerimi kapadım ve cevap vermeye çalıştıktan sonra, “Ben ne yapıyorum, Tanrı aşkına,” dedim. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Jeremy’yle konuşmaya benzemiyordu ki bu. Jeremy’yle iletişim kurmak, rüyada olmak gibiydi. Sanki ikimiz karşı karşıyaymışız da konuşabiliyormuşuz gibi. Normal bir diyalog gibiydi yani. İletişim kurduğunda onu hem görebiliyor hem de duyabiliyordum. Ama bu öyle değildi. Paige’in benimle iletişim kurması, aklımdan sesler uydurmaya benziyordu. Buna nasıl karşılık verecektim ki? Kafamda, mental olarak bir cevap oluşturdum ve beklemeye başladım.

“Hadi, Ele... Ceva...”

Tamam, demek beni duymuyordu ve iletişimimiz de giderek kayboluyordu. Daha fazla odaklanmaya çalışıp sözlerin ağzımdan çıktığını hayal ettim. Karşılığında aldığım şey yine sadece sessizlik oldu.

“Paige?” dedim bu sefer dışımdan konuşmayı deneyerek. “Orada mısın?”

Yine cevap yoktu. Zihnimde ona bir kez daha seslendim ama bir şey olmadı. Beynim çözülür gibi olduğunda panikle-

meye başladım. Paige’i kayıp mı etmişim? Ya bu iletişim işini hiç başaramazsam? Lanet olsun, odaklanmalıyım. Ruth ne demişti? Rahatla, zihnini boşalt. Aklım gayet boştu... Yani beynimin kıvrımlarından akan gerginliği saymazsak gayet boştu. Odaklan. Odaklan... Fayda etmiyordu. Ne kadar çok denersem o kadar başarısız olacağıma inanmaya başlamıştım. Şimdi bir de stres olmuşum.

Ve Paige gitti.

Paige’in ikinci denemesi yaklaşık iki saat sonra gerçekleşti. Bu sefer yataкта uzanmış, sıkıcı bir dergi makalesi okuyordum ve neredeyse uykuya dalmak üzereydim. Tam telepati kuracak pozisyondaydım yani. Paige’in sesini duyunca aklımın içinde cevap verdim.

“En sonunda,” dedi. “Oldu.”

“Seni duyamıyorum neredeyse,” dedim.

“Çünkü... tecrübe... yok...”

Cümlesinin bütün kelimelerini duyamamış olsam da tam olarak ne anlatmak istediğini anlamıştım. Onu duyamıyordum, çünkü bu işte yeniydim. Bunun, onun tecrübesinin olmayışıyla hiçbir alakası yoktu. Doğal olarak.

“... Ruth?”

“Durumu iyi,” dedim.

“İyi.” Bir şeylerden emin olması iletişim yeteneğini de artırmış olacak ki, bu sefer sesi daha yüksek ve daha anlaşılır gelmişti. “Sen nasılsın? İyi misin?”

“Hayattayım,”

“Güzel, biraz beklesene.”

“Neden?” dedim ama cevap gelmedi, sinyal kaybolmuştu sanırım.

Yirmi dakika sonra, “Tamam, geldim,” dedi Paige.

Bu seferki bağlantı da kolay olmuştu, çünkü yine hazırlıksızdım.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Neye?” diye sordum. Hemen ardından yer ayağımın altından kaydı. Düşüşümü yavaşlatmak için döndüm ama arkamda hiçbir şey yoktu, zemin kaybolmuştu. Ben de yoktum. Beynimden gelen ‘hareket et’ talimatı bir karşılık bulamadı. Koyu bir karanlığın içindeydim ama bilincim yerindeydi. Beynim delirmiş gibiydi, durmadan emirler yağıdırıyordu; hareket et, bunu yap, bak, kokla, çılgık at. Ama hiçbir karşılık veremiyordum. Göremiyor, duyamıyor, konuşamıyor, hareket edemiyor ya da koklayamıyordum. Beynimin her bir hücrelerini panik duygusu basmıştı. Hayvani bir panik duygusu.

“Elena?”

Bir şey duydum! Beynim bir anda toparlanıp, can simidiymiş gibi o tek kelimeye sarıldı. Kim söylemişti bunu? Paige mi? Hayır, bir erkek sesiydi. Beynim daha kim olduğunu anlamadan kalbim güm güm atmaya başlamıştı bile. “Jeremy?” Kelimeyi düşünmemiştim ama söylemiş ve kendi sesimi duymuştum bir şekilde. Dudaklarım hareket etmemişti ve duyduğum ses da bana ait değildi. Paige’in sesiydi ağızımdan çıkan. Bir ışık gördüm. Önümde belli belirsiz bir suret. Sonra beynimde bir şeyler çaktı ve birden daha net görmeye başladım. Bir odada oturuyordum. Karşımda da Jeremy vardı. “Jer?”

Benim kelimelerim, Paige’in sesi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Başımı eğip baktığımda, ellerimin koltuğun kenarlarında durduğunu gördüm. Eller de bana ait değildi. Parmaklar daha kısa, daha yumuşaktı ve gümüş yüzüklerle doluydu. Kollarıma doğru takip ettim. Omuzlarıma dökülen kahverengi bukleleri gördüm. Üzerimde koyu yeşil, çiçekli, yazlık bir elbise vardı. Yazlık elbise mi? Evet, bu kesinlikle benim vücudum olamazdı.

“Elena?” Jeremy önümde çömeldi. Ya da benim önümde değil, başkasının önünde çömeldi. “İşe yaradı mı? Beni duyuyor musun, tatlım?”

“Jer?” dedim yeniden.

Görüş alanımda dudaklarının hareket ettiğini gördüm ama hiçbir şey duymadım. Görüş alanım da bir garipti, açısı eğriydi. Karşıdaki görüntüyü yamuk duran bir kameradan izlemek gibiydi. Doğrulamaya, duruşuma biraz yükseklik katmaya çalıştım ama hiçbir şey olmuyordu. Bu his gitgide paniğe sürüklüyordu beni. Felç olmak böyle bir şey miydi? Kalbim, göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Kalbimin attığını fiziksel olarak hissetmiyor ama attığını biliyordum. Sanki korkuya karşı vermem gereken tepkinin kalp çarpması olduğunu bildiğim için oluyordu bu.

“Ne-” Ses o kadar garip geliyordu ki kulaklarıma, susmak zorunda kaldım. Yutkundum, yani zihinsel olarak yutkundum. Boğazım hareket etmişse bile hissetmiyordum. “Neredeyim ben? *Kimim* ben?”

Jeremy’nin yüzü bulutlanır gibi oldu. “Paige, sana anlatmadı mı?”

“Neyi anlatmadı mı? Neler oluyor?”

“Seni kendi bedenine nakletti. Görebilir, duyabilir, konuşabilirsin ama hiçbir harekette bulunamazsın. Sana açıklama-”

“Hayır, açıklamadı,” diyerek sözünü kestim. “Beni karanlık bir yere terk ettikten sonra burada uyandım. Gösteriş yaptı.”

“Ne dediğini duydum,” dedi beynimin derinliklerinden gelen bir ses.

“Paige hâlâ burada,” dedim. “Burada... bir yerlerde. Gizlice bizi dinliyor.”

“Gizlice sizi dinlediğim yok,” dedi Paige. “Vücudum sende. Nereye gitmemi bekliyordun? Gösteriş falan da yapmadım. Jeremy’yle konuşmak istediğini biliyordum, sürpriz olsun istedim. Pürüzsüz bir geçiş olması gerekiyordu ama senin tecrübe eksikliğin...”

“Benim tecrübe eksikliğim mi?” dedim.

“Onu duymazdan gel,” dedi Jeremy.

“Bunu da duydum,” dedi Paige daha sessiz bir şekilde.

“Nasılsın?” diye sordu Jeremy. Bir elini benimkinin üzerine koydu.

Bunu görüp hissedememek içimi sızlatmıştı. “Yalnızım,” dedim kendimden beklemediğim bir şekilde. Ses tonumu biraz daha hafiflettim. “Yanımda birileri olmadığından değil gerçi. Burada oldukça popüler bir misafir gibi ağırlanıyorum. Ama sadece... ben...” Derin bir nefes aldım. Topla kedini, Elena. Jeremy’nin şu anda ihtiyacı olan son şey benim duygusal bir kriz geçirdiğimi duymaktı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi böyle? “Yorgunum,” dedim. “İyi uyuyamıyorum, iyi yemek yiyemiyorum. Yeterince hareket etmiyorum. İyice hassaslaştım. Kapalı alanda kalmaktan sanırım. Ama fiziksel olarak iyiyim. Bana işkence etmiyorlar, dövmüyorlar ya da aç bırakmıyorlar. Onu gibi bir şey yok yani. İyi olacağım.”

“İyi olacağını biliyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Bir sandalye çekti kendine. “Bana biraz oradan bahsetmek ister misin?”

Bauer’dan, Matasumi’den bahsettim. Xavier, Tess ve Carmichael gibi ikinci derece önemi olan şahıslardan da bahsettim ve buradaki durumun aklında canlanması için birkaç ayrıntı daha verdim. Paige’in bir kenarda bizi dinlemekte olduğunu da hatırlamaya çalışarak, Savannah’nın varlığını ağzımdan kaçırmamak için mahkûmlardan çok, buranın işleyişinden bahsederek birkaç bilgi daha ekledim.

“Benim tek istediğim seni oradan çıkarmak,” dedi Jeremy, ben sözümü bitirdikten sonra. “Diğerlerini düşünecek durumda değiliz.”

“Biliyorum.”

“İdare edebiliyor musun?”

“Ben iyiy-”

“Lütfen iyi olduğunu söyleme, Elena.”

Durdum. “Clay, oralarda mı? Onunla... sadece birkaç dakikalığına olsun konuşabilsem... Biliyorum, kısa tutmamız gerekiyor, boş lafa yer yok ama belki birkaç dakika...” Jeremy sessizleşti. Paige’in kafamın içinde bir şeyler söylediğini hisset-

tim. Sonra bir anda beynimde alarmlar çalmaya başladı. “Clay iyi, değil mi?” diye sordum. “Bir şey olmadı ona?”

“Clay’in durumu iyi,” dedi Jeremy. “Onunla konuşmak istediğini biliyorum ama şimdi uygun bir zaman değil. Clay... uyuyor.”

“Uyuyor mu?”

“Uyumuyorum,” dedi bir ses hırlar gibi. “En azından kendi isteğimle uyuyor değilim.”

Başımı kaldırıncaya Clay’in kapıda durduğunu gördüm. Saçları birbirine karışmış, yatıştırıcılar yüzünden gözleri koyulaşmıştı. Kış uykusundan yeni uyanmış bir ayı gibi girdi odaya. “Clay,” dedim ama kalbim o kadar sert atıyordu ki, adını bile ancak söyleyebilmiştim. Kaşlarını çatarak bana baktı. Söylemek üzere olduğum kelimeler boğazımda düğümlenip kalmıştı. Yutkunup, yeniden konuşmayı denedim. “Yine mi sorun çıkarıyorsun millete?” diye sordum. Gülümsediğim sesimden anlaşılсын diye uğraşmıştım. “Jeremy’nin seni uyutmasına neden olacak ne yaptın yine?”

Kaşlarını daha da çattı. Yüzünde daha önce milyonlarca kez gördüğüm bir ifade vardı ama bana bakarken bu ifadeyi hiç kullanmamıştı. Küçümseyerek bakıyordu bana. Dudakları gerildi, bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra, buna değmeyeceğine karar verip dikkatini Jeremy’ye yönlendirdi.

“Cl-” diye girdim söze ama karnım taş olmuş gibiydi sanki. Nefes alamadım. Konuşamıyordum. “Clay?”

“Otur, Clayton,” dedi Jeremy. “Konuştuğum kişi...”

“Kiminle konuştuğunu görebiliyorum.” Dudakları yine bir küçümsemeyle kıvrıldı. Bana doğru küçük bir bakış attı. “Ve zamanını boşa harcadığını da görebiliyorum.”

“Seni ben zannediyor,” diye fısıldadı Paige.

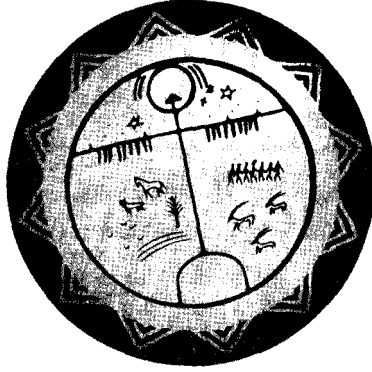
Bunun farkındaydım. İçten içe bunu biliyordum ama bunu bilmek işe yaramıyordu. Bana bakışını görmüştüm. Orada kimin olduğunu sandığının bir önemi yoktu. Clay o sırada bana bakıyordu. Bana.

“Bu, Paige değil,” dedi Jeremy. “Konusan Elena. Paige aracılığıyla bizimle iletişim kuruyor.”

Clay’in surat ifadesi değişmedi. Yumuşamadı da. Dönüp bana baktı. Artık daha sert, daha keskin bir hor görme vardı gözlerinde.

“Benim, Clay,” dedim. “Konusan Paige değil, benim.”

Küçümseyici bir şekilde gülümsedi ve gözlerinde şimdiye kadar görmek istemediğim her şeyi gördüm. İnsanlara duyduğu öfkenin her bir damlası vardı gözlerinde. Kâbuslarıma bile girmişti bu bakış. Ter içinde, kalbim deli gibi atarak, korku içinde uyanmıştım o kâbuslardan. Ama çocukken gördüğüm hiçbir kâbus böyle korkutmamıştı beni. Şimdi karşımda durmuş, insanlara bakarken takındığı o hor gören bakışla bana bakıyordu. Dünyam bir anda karardı.

YENİDEN DOĞUŞ

Uyandığımda yerdeydim ama ayağa kalkmak için hiçbir şey yapmadım. Rüya mı görmüştüm? Yaşadıklarımın rüya olmasını istiyordum ama böyle bir şey dilediğim için kendi kendime söylendim. Tabii ki bunun bir rüya olmasını istemiyordum. Jeremy'yle gerçekten de konuşmuş olmayı, burada şahit olduklarımı ona anlatmış olmayı ve kaçış planının ilk çarklarını döndürmeye başlamış olmayı istiyordum elbette. Clay kimin umurundaydı ki sanki? Tamam, benim umurumdaydı. Bazen itiraf etmek istemeyeceğim kadar umurumdaydı ama olaylara bakış açımı değiştirmem gerekiyordu artık. Clay'in o şekilde baktığı kişi ben değildim. En azından niyeti bana o şekilde bakmak değildi. Belli ki Paige'le iyi geçinemiyordu ve dürüst olmak gerekirse geçinemiyor olmaları da beni pek şaşırtmamıştı. Söz konusu başka kişiler olunca, Clay dünyanın en cana yakın insanı değildi. Hele ki söz konusu kişi, öz güveni tam, sözünü sakınmayan ve öğrencisi olacak kadar genç bir cadıysa.

Yerde yatmaya devam ettim ve kendimi bu türden bahnelerle telkin etmeye çalıştım. Zerre kadar işe yaramadı. Kendimi... İkinci kelimeyi düşünmeden beynim bütün kapılarını kapattı. Kapıları zorla yeniden açtım. İtiraf etmem gerekiyordu ama yalnızca kendime; kendimi reddedilmiş hissediyordum. Reddedilmiş hissettiysem ne olmuştu? Çok da önemliydi sanki, değil mi? Ama önemliydi işte. Fazlasıyla önemli. Bu duyguya teslim olur olmaz, kendimi büyük bir çaresizliğin içine çekilmiş hissettim. Yeni bir koruyucu ailenin elini tutan, içten içe bir daha değişmemesini uman o küçük kız oluvermiştim yine. Altı, yedi, sekiz yaşında, önündeki fotoğraf albümünün sayfalarındaki değişen yüzlere bakan o küçük kız. İsimlerini unuttuğum ama hareket eden bir trenin penceresinden küçük bir anlığına görsem bile tanıyabileceğim o yüzler. Sesler duydum. Bir televizyondan gelen, anlaşılması zor, karmaşık sesler. Küçücük bedenim duvara yaslanmıştı, duyulmasın diye neredeyse nefes bile almıyordum. Onların konuşmalarını dinliyor ve benimle yapacakları o 'konuşmayı' bekliyordum. Birbirlerine bu işin yürümediğini itiraf etmeleri, zannettiklerinden daha 'zorlayıcı' olduğunu söylemeleri... Acentenin onları kandırıp, sarı saçlı, mavi gözlü ama bozuk bir bebek verdiği biribirlerini ikna etmeleri. Ama kandırılmamışlardı. Sadece onlara söylenenleri dinlememişlerdi. Acenteler benim geçmişimle ilgili onları her zaman uyarmıştı. Beş yaşındayken, anne babamın bir trafik kazasında ölmelerine şahit olmuşum. Gecenin bir yarısı, karanlıkta yardım çağırmış, ağlamış, anne babamı çaresizce uyardırmaya çalışmışım. Sabah olana kadar beni bulamamışlardı. Sonrasındaysa hiçbir zaman tam anlamıyla iyi olamamıştım. Kabuğuma çekilmiş, tepkilerimi öfke nöbetleri geçirerek gösterebilmişim. Bunun, benim için işleri daha da kötüleştirdiğinin farkında olarak üstelik. Ne zaman bir koruyucu aile beni aralarına alsın, onlara kendimi sevdireceğime ve olmamı bekledikleri küçük melek olacağıma kendi kendime yemin ettim. Ama yapamadım. Yapabildiğim tek şey köşeye çekilmek, çığlıklar ve tekmeler atarak kendimi savunmak ve beklediğim o reddedilme geldikten sonra da suçu üstlenmekti.

Bu hikâyeyi kimseye anlatmıyordum, çünkü geçmişimden ölesiye nefret ediyordum. Geçmişimin, geleceğimi açıklamasından da nefret ediyordum. Büyümüş, daha güçlü olmuş ve üstesinden gelmiştim. Ama bu sürede, suçu koruyucu ailelere atamayacağımı da fark etmiştim. Kimse suçlu değildi. Ve en büyük kâbusum, berbat geçen çocukluğunu otobüste, hiç tanımadığı insanlara anlatan o zavallılardan biri olmaktı. İnsanlara bir şeyler başardığımı söylediğimde yalnızca ‘bir şeyler başardım’ demek istiyordum, ‘her şeye rağmen bir şeyler başardım’ değil. Geçmişim özel bir engel, herkesin bildiği bir bahane değildi.

Clay, çocukluğumu anlattığım tek insandı. Geçmişimin bazı parçalarını Jeremy de biliyordu ama bunlar, Clay beni ısırdıktan sonra Jeremy’nin neyle uğraşmak zorunda olduğunu bilmesi için gereken şeylerdi. Clay’le Toronto Üniversitesi’nde tanışmıştık. Ben antropolojiye meraklı bir lisans öğrencisiyken, o da yarı zamanlı ders veren bir profesördü. Ona tam anlamıyla *düşmüştüm*. Sert ve hızlı bir düşüştü. Ama bu, görünüşünden ya da o serseri tavırları yüzünden değildi. Açıklayamadığım, açlığımı hissettiğim, illaki dokunmam gerektiğini düşündüğüm bir şey yüzündendi. O da bana ilgi gösterince, aramızdaki şeyin özel bir şey olduğunu anlamıştım. Onun da benim gibi, insanlara fazla açılmadığını görmüştüm. Biz yakınlaşmaya başladığımızda, sırrını açık etmeden anlatamayacağı şeyleri es geçerek, çocukluğunu bana anlatmıştı, ben de benimkini anlatmıştım. Bu kadar basitti. Ona âşık olmuştum. Ona güvenmiştim. Ama o, hiçbir zaman tam olarak iyileşemeyeceğim bir şekilde bana ihanet etmişti. Yolun kenarında ölen anne babamı uyandırmaya çalıştığım o geceden sonra tam olarak nasıl iyileşemediysem, Clay’in ihanetinden sonra da asla tam olarak iyileşemeyecektim. Clay’i affedememişim. O da benden hiçbir zaman af dilememişti. Affedilme konusunun yanından defalarca geçip gitmiştik ama böyle bir şey mümkün değildi. O, onu affetmemi beklemiyordu, ben de onu affedemeyeceğimi zamanla kabullenmiştim.

Clay'in beni ısırışının altında yatan sebep açıklanabilir bir şey değildi. Açıklamaya çalışmış mıydı? Sayısız kere. Clay, Jeremy'yle tanıştırmak için beni Stonehaven'a götürmüştü. Jeremy bizi ayırmaya karar verdiği için de Clay ne yapacağını bilememiş ve panikleyip beni ısırmıştı. Belki de bu söyledikleri doğrudu. Jeremy de ilişkimizi bitirmek istediğini itiraf etmişti zaten. Ama Clay'in beni ısırmasının plansız bir şekilde gerçekleştiğine inanmıyordum. Belki zamanlama plansızdı, evet, ama aklımın bir köşesinde, ihtiyaç doğduğu anda, olur da ben onu terk etmeye kalkarsam eğer beni ısırmaya hep hazırlıklıydı. Elbette bu ısırılma olayından sonra hayatımıza kaldığımız yerden devam edemedik. Bana yaptığı şeyi burnundan fitil fitil getirdim. Stonehaven'da aylarca, hatta yıllarca kaldıktan sonra, haber bile vermeden evi terk ettim ve onlarla tekrar iletişime geçmeyi reddettim. Onu hayatımdan kesip attım. Sırf seks için başka adamlar aradım. Ciddi bir ilişkiye bile başladım. Clay bunlara nasıl tepki verdi? Beni bekleyerek. Hiçbir zaman intikam peşinde koşmadı, hiçbir zaman beni incitmeye çalışmadı, hiçbir zaman başkasını aramadı. Sadece beni bekledi. İşleri elime yüzüme bulaştırsam da, ne kadar berbat halde olsam da beni hiçbir zaman bırakmadı. Bana asla sırtını dönmedi. Hiçbir koşulda beni reddetmedi. Tüm bunları bilerek on yıl geçirdikten sonra, tek bir bakışı acı içinde kıvranarak yerde yatmama yemişti işte. Dünyanın bütün sağduyusu, bütün mantıklı sebepleri de gelse, içine düştüğüm şu durumdan beni kurtaramazdı. Çocukluğumun üstesinden geldiğimi zannetmişim ama gelememiştim demek ki. Belki de hiçbir zaman gelemeyecektim.

Öğle yemeği vakti geldi ve geçti. Yemeğimi Bauer getirmemişti ve bu durumdan gayet memnundum. Saat sekize kadar onu görmedim. Bauer hücremin kapısını açtığında, akşam yemeğini erken mi getirdiler, yoksa saatim mi durdu diye iki kere bakmak zorunda kaldım. Ama akşam yemeğini erken getireceklerini biliyordum. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Bauer'ın her zamanki kendini savunan tavırlarından eser yoktu. Halının olmayan bir kıvrımına takılır gibi oldu. Yanak-

ları al al ol olmuştı, gözlerinde doğal olmayan bir parıltı vardı. Sanki ateşi varmış gibiydi. Bauer’la birlikte iki koruma da gelmişti. Korumalara bir el hareketinde bulundu ve korumalar beni az önce dergi okuduğum sandalyeye oturtup bağladılar. Bu süre boyunca Bauer gözlerime bakmayı reddetti. Bu, iyi değildi. Bu, hiç iyi değildi.

“Gidin,” dedi korumalar işlerini bitirdikten sonra.

“Dışarıda bekleyelim mi, yok-” diye söze girdi biri.

“Gidin dedim. Çıkın. Nöbetlerinize geri dönün.”

Korumalar gittikten sonra Bauer odanın içinde volta atmaya başladı. Küçük, hızlı adımlar atıyordu. Bir ileri, bir geri. Düşünceli birinin adımları değildi bunlar. Parmaklarını beline bir koyuyor, bir çekiyordu. Davranışlarında belirgin bir değişme vardı. Delilik gibi, bir cinnet hali gibi. Gözlerinde, ayaklarında, her şeyinde... Cebinden bir şey çıkardı ve bana doğru tuttu. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Şeffaf bir sıvıyla çeyreğine kadar doldurulmuş bir şırıngaydı bu. Siktir! Bu kadın bana ne yapacaktı? “Bak,” dedim. “Seni kızdıracak bir şey yaptıysam...”

Şırıngayı elinde salladı. “Sana, bunun ne olduğunu bilip bilmediğini sordum.”

Şırınga elinden kayınca, sanki yere düşüp kırılacaktı gibi panikledi. Burnuma, tanıdık bir şeylerin kokusu geldi. Korku. Bauer korkuyordu. Deli gibi görünmesinin sebebi kendini kontrol altında tutmaya çalışmasıydı. Hissetmeye alışık olmadığı bir duyuyu umutsuzca kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun, Elena?”

Sesi bir oktav yükseldi, artık daha ince çıkıyordu. Benden mi korkuyordu? Neden şimdi? Ne yapmıştım ki? “O ne?” dedim.

“Senin tükürüğünle karıştırılmış özel bir solüsyon.”

“Neyimle karıştırılmış?”

“Tükürük, salya yani.” Sesi sürekli ton değiştiriyordu.

Şimdi de kötü bir söz söylemiş küçük bir kız gibi kıkırdamaya başlamıştı. “Bu şiringadaki sıvının neler yapabileceğini biliyor musun?”

“Ben...”

“Bu şiringanın içindekini kendime enjekte edersem... Düşün, Elena! Hadi ama, sen aptal biri değilsin. Senin tükürüğün. Birini ısırdığımı düşün. Dişlerinin, ısırdığın kişinin derisini delip geçtiğini. Tıpkı bu iğrenin benim derimi delip geçeceği gibi. Tükürüğün, ısırdığın kişinin kanına karışır. Benim kanıma. O zaman ne olur peki?”

“Sen... dönüşebilirsin...”

“Kurtkadına dönüşebilirim.” Volta atmaya bir son verdi ve durdu. Sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Ben de tam olarak bunu yapacağım.”

Ne söylediğini anlamam biraz zamanımı aldı. Anladığımda ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Sakin kalmalıydım, panik yaparsam durumu daha da kötüleştirebilirdim. Şaka yaptığını düşünüyormuş gibi davranıp ortamı yumuşatmam gerekiyordu. “Ah, hadi ama,” dedim. “Bütün sorunlarına çözümün bu mu yani? İşinde saygı görmediğin için kurtkadın mı olmak istiyorsun? Sürü’de bir iş elde edeyim. Birkaç kişinin kafasını duvara vurayım, kendime yakışıklı bir sevgili bulayım. Bunu mu istiyorsun? Çünkü aklından geçenler gerçekten bunlarsa, inan bana işler her zaman bu şekilde yürümüyor.”

“Ben aptal değilim, Elena.” Kelimeleri yüzüme tükürür gibi söylemişti. Ağzının kenarından resmen salyası akıyordu. “Benim istediğim değişim,” diye devam etti. “Kendimi yeniden icat etmek istiyorum.”

“Kurtkadın olmak sorunlarına çözüm değil,” dedim sakince. “Mutlu olmayacağını biliyorum.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman anlat.”

“Bu projeye yalnızca bir sebepten ötürü dâhil oldum. Everest Dağı’na tırmanmaktan bile daha heyecan verici, daha tehli-

keli, daha tehdit edici bir şeyi deneyimlemek için. Statünün ve paranın satın alamayacağı bir şeyi. Büyüler, ölümsüzlük, keskin bir algı yeteneği. Ne istediğimi ben de bilmiyordum. Belki her şeyden biraz... Artık ne istediğimi biliyorum. Ne aradığımdan eminim. Güç istiyorum. Artık erkeklere boyun eğmeyeceğim. Onlardan daha aptalmışım, daha güçsüzmüşüm, daha az önemliymişim gibi davranmayacağım. Potansiyeline sahip olduğum şeylerin kendisine de sahip olmak istiyorum. Bunu istiyorum.”

Beynim durmuş gibiydi. Bauer’ın söylediklerine anlam veremiyordum bir türlü. Söylediklerine tamamen hazırlıksız yakalandığım için rüyada olduğuma ya da bunları kafamdan uydurduğuma neredeyse inanacaktım. Ama gerçekten bu kadar beklenilmez bir hareket miydi bu? Benim bakış açımdan belki ama ya diğerlerinin bakış açısından bakıldığında? İçlerinden birisi ona arzu ettiği gücü verecek diye kaç tane mahkûmun gelip gitmesini seyretmişti? Şimdi, aradığı şeyi tam da bulduğu bu anda duraksamaktan, fikrini değiştirmekten korkuyordu. Fikrini değiştirmesini ben sağlamalıyım. Ama nasıl? Bauer şırıngayı havaya kaldırdı, gözleri sıvıya kenetlenmişti. Büyülenmiş gibi bakıyordu havada tuttuğu şırıngaya. Korkusunun kokusu o kadar belirgindi ki artık, burnunu kapatmak istiyordum. Farkında olmadan benim adrenalini seviyem de artmıştı. Bauer bana dönüp baktığında gözlerinde öfkeden eser kalmadığını gördüm. Yalvarıyordu âdeta. Korku içindeydi ve yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

“Anlamamı istiyorum, Elena. Bana yardım et. Bana yardım et de bu şırıngayı kullanmak zorunda kalmayayım,” dedi.

“Kullanmak zorunda değilsin,” dedim sessizce. “Kimse seni buna zorlamıyor.”

“O zaman benim yerime sen yap. Lütfen.”

“Ne?”

“Kolumu ısır.”

“Ben...”

“Yanımda bıçak var. Ben kolu keserim. Senin yapman gereken sadece...”

Göğsüme bir panik çöktü. “Hayır, yapamam.”

“Bunu düzgün bir şekilde yapmama yardım et, Elena. Soslasyonun yeterli olup olmayacağını bilemiyorum. Miktarını, oranını yalnızca tahmin edebilirim. Ama sen...”

“Hayır.”

“Senden rica ediyorum.”

Bağlarımı zorladım ve gözlerimi ona diktim. “Bana bak, Sondra. Bana bir dakika verirsen, onu kendine enjekte ettiğinde başına gelecekleri anlatabilirim. Bu, senin düşündüğün şey değil. Ne olduğunu bilseydin kendine bunu yapmak istemezdin.”

Gözleri parıldadı. Delilik gitmişti. “İstemez miydim gerçekten?”

Şırıngayı koluna yaklaştırdım, “Hayır!” diye bağırdım.

İğnenin ucunu koluna batırdıktan sonra sıvıyı enjekte etti. Artık her şey bitmişti. Bir saniye, her şey kısacık bir saniyede gerçekleşmişti. Clay’in beni ısırması için de bu kadarcık zaman yetmişti.

“Kahretsin!” diye bağırdım. “Aptal kadın! Reviri ara. Hemen!”

Yüzü garip bir şekilde sakindi, gülümsüyordu. En sonunda bunu yapmaya karar vermekten ve yapmış olmaktan dolayı büyük bir mutluluk içindeydi. “Neden, Elena? Neden reviri arayayım? Gelip de yaptığım şeyi geri alsınlar diye mi? Bir yılan zehriymiş gibi, bu mükemmel şeyi damarlarımdan çekip alsınlar diye mi? Ah, hayır! Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim.”

“Reviri ara! Korumalar! Nerede bu lanet olasıca korumalar?”

“Onları senin gözünün önünde gönderdim ya.”

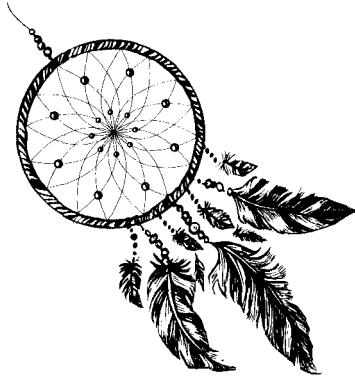
“Ne yaptığının farkında bile değilsin,” diye tısladım. “Bunun bir lütuf olduğunu falan mı sanıyordun? Küçükük bir sıvıyı vücuduna enjekte ettiğin için birdenbire kurtkadın olacağını mı sanıyordun? Araştırma yapmadın mı? Bundan sonra ne olacağını bilmiyor musun?”

Bauer yüzündeki o mükemmel gülümsemeyle bana doğru döndü. “Damarlarımda ilerlediğini hissedebiliyorum. Ilık. Karıncalanıyor. Metamorfoz başlıyor.”

“İnan bana, karıncalanmadan çok daha fazlasını hissedeceksin.”

Gözlerini kapadı, vücudundan bir titreme dalgası geçti ve sonra gözlerini açtı. “Bu gece ben bir şey kazanırken, sen bir şey kaybettin. Artık dünyadaki tek kurtkadın değilsin, Elena.”

Bunları söyledikten sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Alnındaki ve boynundaki damarlar şişmeye başlamıştı. Derin derin nefesler alıyordu, boğuluyor gibiydi. Ellerini boğazına götürdü, omurgası, olağan olmayan bir şekilde büküldü. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek, darağacına asılmış bir mahkûm gibi, bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Sonra yere yığıldı.

WINSLOE

“Bayan Bauer’a ne yaptın?” diye sordu Matasumi.

Ben çılgık atmaya başladıktan kısa bir süre sonra gelip Bauer’ı götüren korumalar, yirmi dakika sonra Matasumi’yle birlikte geri dönmüşlerdi. Matasumi de karşımda durmuş, sesinde bir suçlama tınısıyla bana hesap soruyordu.

Bense yatağımın kenarına oturmuş, sanki böyle şeyler her gün oluyormuş gibi sakin kalmaya çalışıyordum. “Korumalara da söyledim,” dedim. “Benim tükürüğümü kendine enjekte etti.”

“Böyle bir şeyi neden yapsın ki?”

“Kurtadam, yani bu durumda kurtkadın olmak için başka bir kurtadam ya da kurtkadın tarafından ısırılmak gerekir.”

“Biliyorum ama neden... Ah, anlıyorum...”

Gerçekten mi? Anlıyor muydu gerçekten? Şüpheliydim. Bundan sonra neler olacağını hiçbiri bilmiyordu, anlamıyordu.

Ben biliyordum ve bilmiyor olmayı o kadar çok diliyordum ki...

Matasumi öksürerek boğazını temizledi. “Bayan Bauer’ın, sizin tükürüğünüzü kendisine enjekte ettiğini mi iddia ediyor-sunuz?”

“Şırınga yerde duruyor.”

Gözleri, yerdeki şırıngaya kaydı ama onu almak gibi bir girişimde bulunmadı. “Yani iddia ettiğiniz şey...”

“Benim bir şey iddia ettiğim falan yok. Sadece olanı anlatıyorum. Şırıngayı koluna enjekte etti, kolundaki iğne izini görebilirsiniz. İsterseniz şırınganın içini de analiz edebilirsiniz.”

O sırada kapı açıldı ve Doktor Carmichael telaşla içeri girdi. “Buna ayıracak vaktimiz yok,” dedi. “Bauer için neler yapabileceğimi bilmek istiyorum.”

Matasumi elini havaya kaldırarak itiraz etti. “Öncelikle Bayan Bauer’ın hastalığının altında yatan sebebi öğrenmemiz gerek. Bayan Michaels gayet-”

Carmichael onun sözünü kesti. “Doğruyu söylüyor. İğne izini gördüm.”

İğne izini görmemek imkânsızdı zaten. O küçücük delik, korumalar Bauer’ı götürene kadar bir masa tenisi topu büyüklüğüne ulaşmıştı. Kendi ısırılışımın anısı bir anda gözlerimin önünde canlandı ama görmezden gelmeye çalıştım.

Carmichael bana döndü. “Buna nasıl çare bulacağımı bilmem gerek. Sondra’nın bilinci yerinde değil. Kan basıncı git-tikçe düşüyor. Ateşi fırlamış durumda. Göz bebekleri ışığa tepki vermiyor. Nabızı çok değişken. Bir artıp bir azalıyor.”

“Benim yapabileceğim bir şey yok,” dedim.

“Bunu daha önce atlattın, Elena. Hayatta kalmayı başardın.”

Hiçbir şey söylemedim. Carmichael üzerime doğru yürüdü, öfkesinin kokusunu net bir şekilde alabileceğim kadar yakın bir mesafeye geldi. Çenemden tutup gözlerimin içine baktı. “Sondra

ölüyor, Elena. Korkunç bir şekilde can veriyor.”

“Daha da kötüye gidecek,” dedim.

Parmakları yüzümü sıkı bir şekilde kavradı. Tırnakları artık etime batıyordu. “Ona yardım edeceksin. Onun yerinde sen olsaydın, durup da ölmeni beklemezdim. Ona nasıl yardım edeceğimi söyle bana.”

“Ona yardım mı etmek istiyorsun? Kafasına bir kurşun sık o zaman. Öyle gümüş olmasına falan da gerek yok. Normal bir kurşun da işe yarar.”

Carmichael çenemi bir kenara savurup geriye doğru bir adım attı ve gözlerini bana dikti. “Ne kadar soğuksun!” dedi homurdanır gibi.

Hiçbir şey söylemedim.

Matasumi, “Bunun bir faydası yok,” diyerek araya girdi. “Elinizden geleni yapmaya çalışın, Doktor Carmichael. Bayan Bauer bu talihsizliği kendisi seçtiyse... Geri kalanını kadere bırakmaktan başka çaremiz yok.”

“Elimizden çok daha fazlası gelebilir,” dedi Carmichael, gözlerini bana çevirerek.

Kendimi savunmak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ama bu bakış beni buna zorluyordu. “Tam olarak ne yapabileceğimi zannediyorsunuz?” diye sordum. “Benim işim etrafta koşturup insanları ısırarak, sonra da kurtadama dönüşmelerine yardım etmek değil. Yeni dönüştürülmüş kaç kurtadam gördüm ben biliyor musunuz? Sıfır. Kurtadam olacak yaşa henüz gelmemiş olan kalıtsal bir kurtadamla bile karşılaşmadım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Ama sen bunu yaşadın.”

“Yaşarken not mu aldım sanki! Ne hatırlıyorum biliyor musunuz? Cehennem. Ateş fırtınalarını, şeytanları. Dibi görürmeyen lav çukurlarını. Ve o çukurlarda gördüklerimi... Neler hayal ettiğimi, neler gördüğümü sandığımı hatırlıyorum. Kâbuslar, öfke nöbetleri, delilik başlangıcı krizler. Benim bu aşama hakkında bildiğim tek şey bunlar. Kan basıncı ya da

vücut sıcaklığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bütün bunlarla başka biri ilgilendi. Ve tüm bunlar son bulduğunda, o kişinin neler yaptığını bilmek bile istemedim. Tek istediğim her şeyi unutmaktı.”

“Şu cehennem imgeleri,” dedi Matasumi. “Bana bunları tarif etmeni istiyorum. Doğüstü canlıların satanik dünyayla olan bağlantısı-”

“Tanrı aşkına! Bir kez olsun rahat bırak!” dedi Carmichael. “Bir kez olsun!” Sonra uzun adımlarla dışarı çıktı.

Korumalardan birine yerdeki şırıngayı almasını söyleyen Matasumi de onu takip etti.

Elimden gelseydi Bauer’a yardım eder miydim? Bilmiyordum. Neden yardım edeyim ki? Beni kaçırıp bir hücreye tıkmıştı. Ona bir borcum var mıydı? Tabii ki yoktu. Kadın, kendini bir kurtkadına dönüştürmeyi aklından geçirecek kadar bile aptalsa benim sorunum değildi bu. Böylesine bir delilik yapması için onu teşvik etmemiştim. Kurtadamların hayatlarını güllük gülistanlıkmiş gibi göstererek onu yanlış da yönlendirmemişim. Tükürüğümü kendisine enjekte ettiğinde ‘oh, ondan kurtuldum’ diye de geçirmemişim aklımdan. Evet, benim düşmanımdı ama bu işi başına kendisi açmıştı. Sorumlu ya da suçlu hissetmiyor olsam da içimden bir ses ‘keşke yardım edebilsem’ diyordu. En azından acısını hafifletmek istiyordum, çünkü ne çektiğini tam olarak biliyordum. Ben de bu yoldan geçmişim ama onunki kesinlikle ölümle sonuçlanacaktı ve bunun mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmesini dilemekten başka çarem yoktu.

Gece olduğunda Tyrone Winsloe hücreme geldi. Üzerime çöken bir kâbusun gölgeleri arasında kapının aralandığını duydum ve sesin, gördüğüm kâbustan değil de gerçek dünyadan geldiğini bilinçsiz bir şekilde fark ettim. Kendimi uyanmaya zorladım. Yataktan kalktım ve Winsloe’nun kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Arkasından koridorun ışığı yansıyor, ayakta duran vücudunu çerçeveliyordu. Kim olduğunu anlamamı bekledi. İçimden, kaygı ve merakla karışık, alışıksız olmadığım

bir hayranlık duygusu geçti. Bill Gates bir anda kapımda belirmiş gibi ydi sanki ve ne kadar etkilenmiş görünmek istemesem de kendimi engelleyemedim.

“Kurtkadın sensin demek,” dedi içeri girerken. Hemen arkasında iki koruma vardı. Önümde alaycı bir şekilde eğildi. “Seninle tanışmak ne büyük bir şeref! Ben, Ty Winsloe.”

Kendisini tanıtmayı da en az önümde eğilmesi kadar sahte, kibarlık budalası ve kendini beğenmişlikten ibaret bir davranıştı. Ona yeterince hızlı bir şekilde karşılık vermeyince yüzünde hafif bir memnuniyetsizlik belirdi. “Promethean Fire,” dedi, ünlü şirketinin adını *bahşederek*.

“Evet, biliyorum,” dedim.

Yüzünde yine o tatminkâr gülümseme belirdi. Arkasındaki korumalara oldukları yerde kalmalarını işaret ederek, hücrenin içinde biraz daha ilerledi. Yanıma geldi, bir Roma pazarında kendine köle beğeniyormuş gibi, hiçbir utanma belirtisi göstermeden beni tepeden tırnağa süzdü. Arkamdan dolanıp geldikten sonra gözleri göğüslerimde sabitlendi ve büyük bir hayal kırıklığıyla yüzü asıldı.

“Fena değil,” dedi. “Basit bir estetik ameliyatla düzeltilmeyecek bir şey yoktur.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. Fark etmişe benzemiyordu.

“Çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum ama eğer bir gün düşünürsem idare edersin,” dedi. Kafasını geriye yatırdı ve dünyanın en komik şakasını yapmış gibi bir kahkaha attıktan sonra gözleri yine kalçalarımaya kaydđ. “Kıçın güzelmiş ama. Ona lafım yok.”

Bir şey söylemeden yatağın kenarına oturdum.

“Kot pantolon üzerinde kalabilir,” dedi ve korumanın elinde duran küçük kıyafet yığnını yanıma bıraktı. “Etek getirdim ama kot pantolonu daha çok severim. O kıça da zaten kot pantolon yakışır. Büyük, sarkık kalçalardan hiç hoşlanmam.”

Koca memeli, küçük popolu kadınlardan mı hoşlanıyordu yani? Birileri zamanında Barbie bebeklerle biraz fazla oyna-

mıştı anlaşılan. Kıyafet yığınınına şöyle bir göz attım ama onları almak gibi bir girişimde bulunmadım.

“Tişörtünü çıkar,” dedi. “Kıyafetlerin arasında boyundan bağlamalı bir bluz var. Sütyeni de es geç.”

Duyduklarıma inanamaz bir halde gözlerimi ona diktim. Şaka yapıyordu, değil mi? Milyonerlerin eksantrik insanlar olmaları gerekirdi. Demek ki Winsloe’nun şaka anlayışı da böyleydi. Ama yüzünde, şaka yapan bir adaminkinden ziyade, iş görüşmesinde olan bir adamın ciddiyeti vardı.

“Kıyafetleri al, Elena,” dedi, sesindeki bütün neşe çekilip gitmişti.

Arkasındaki iki koruma da ellerindeki silahları bana doğrultmuşlardı. Tamam, şaka değildi demek ki ama buradaki insanların neyi vardı böyle? Birkaç saat içinde, zeki bir kadının kendini kurtkadına dönüştürmeye çalışmasına ve milyoner bir adamın ergen bir çocuk seviyesine düşmesine şahit olmuştum. Onlarla kıyaslandığımda dünyanın en normal insanı değil de neydim?

Buranın sorumlu kişinin Tyrone Winsloe olduğunu ve onun da istediğini elde etmeye alışık bir adam olduğunu hatırlattım kendime. Ama üzerimdekileri çıkarıp, göğüslerimi daha iyi görmesine olanak sağlamak için bağcıklı bir bluz giyeceksem benim de standartlarım olmalıydı, öyle değil mi? İtler tarafında bu şekilde muamele gördüğümde ne yapacağımı biliyordum. Bana böyle laflar ederlerse, onlara ters cevaplar verirdim. Bana dokunurlarsa parmaklarını kırardım. Onlar da böylesini isterdi zaten. Logan’ın da dediği gibi, İtler taşaklı kadınlardan hoşlanırdı. Ty Winsloe bir İt değildi ama hormonları tarafından yönetilen bir erkekti neticede. Bu da aynı şey sayılırdı.

“Kollarımda yanıklar var,” dedim. “Berbat görünüyorlar.”

“Benim için sorun değil.”

“Benim için sorun ama.”

Uzun süren bir sessizlik oldu. “Sana, bluzu giymeni söyledim, Elena,” dedi. Yüzünde her kurtadamın ezbere bildiği, dişlerini gösteren, esprisiz bir sırıtış vardı.

Kıyafet yığınının arasından bluzu aldım, Winsloe'nun o uyarıcı hırlamasına karşılık vermemek için kendimi zor tutarak banyoya yöneldim. Üzerimi değiştirmek için banyoya gitmek şeffaf duvarlar yüzünden tam anlamıyla bir vakit kaybıydı ama yine de tişörtümü çıkarırken ona sırtımı dönebilirdim. Bluz, ergenlik dönemi öncesinde olan ve boyu sınıf arkadaşlarına göre kısa kalmış bir kıza göreydi. Kaburga kemiklerime kadar anca geliyor ve yukarıdan da omuzlarımın altından sırtıma uzanıyordu. Başımı kaldırıp göğsüme bakınca, bakan kişinin hayal gücüne kesinlikle hiç yer bırakmadığını gördüm. Her şeyden önce tenimi sımsıkı sarmıştı ve beyazdı. Göğüs uçlarımla rengi bile belli oluyorken, üzerine bir de en küçük bir rüzgâr esse, görünen sadece renk değil, aynı zamanda şekil de olacaktı muhtemelen. Öfkeyle karışık bir aşağılanma duygusu içimi yalayıp geçti. Son on iki saat içinde yaşadıklarımla kıyaslanırsa, şu an yaşadığım şey tepe noktasıydı. Buna daha fazla katlanamazdım. Buna... Durdum. Katlanmayıp da ne yapacaktım peki? Winsloe'nun akli durumu hakkında Armen Haig'in dedikleri geldi aklıma. Onu reddedersem Winsloe ne yapardı? Açık saçık bir bluz giymeyi reddetmek gibi, o kadar da kahramanca olmayan bir davranış bana ne kadara patlayacaktı? Kollarımı göğsümde kavuşturmayı reddederek, hücreye doğru yürümeye başladım.

Winsloe hiç bitmeyecekmiş gibi gelen iki dakika boyunca göğüslerimi inceledi. İki dakika olduğunu nereden mi biliyordum? Saniyeleri saymıştım, çünkü intikam planları yapmak istemiyordum. En azından şu an için değil. Önemli değil, diye geçirdim içimden. Ama önemliydi işte. Bu adamın önünde memelerimi sergilemek, Matasumi'nin ameliyat masası üzerinde bana yapacağı herhangi bir şeyden bin kat daha beterdirdi. Ve o anda anlamıştım; beni bu beyaz bluzun içine sokmanın ergen bir çocuk davranışıyla hiçbir alakası yoktu. Bu, bir güç gösterisiydi. Winsloe lanet olasıca beyaz bluzu bana zorla giydirebilirdi ve karşı koymak için elimden en ufak bir şey gelmezdi. Benim de bunu bildiğimden emin olmak istemişti.

“En azından sarkık değiller,” dedi. “Küçük meme seviyorsan hiç de fena değil aslında. Ama silikon yine de en iyi çözümler.”

Dudaklarımı ısırđım. O kadar sert ısırđım ki kan tadı gelmeye başladı. Keşke tattığım Winsloe’nun kanı olsaydı.

“Dengeli bir vücudun var,” dedi etrafımda daireler çizirken. “Sıkı ve ince. Kaslarının şişkin olmasından korkuyordum ama neyse ki değilmiş. Kadınlarda kas ürkütücü duruyor bence.”

“Ah, kaslarım da var ama,” dedim. “Görmek ister misin?”

Buna yalnızca kahkaha atarak karşılık verdi. “Şu duvardaki delik bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Hem senin Lake’le olan videonu da gördüm. Bazen güç tek başına yetmiyormuş anlaşılır. Çok ince bir zekân var. Hızlı düşünebiliyorsun. Oldukça hızlı.”

“Bauer... yani Bayan Bauer nasıl?” diye sordum konuyu değiştirmeyi umarak. “Olaydan haberin var mı?”

Kıçını yemek masama yerleştirdi. “Var tabii, nasıl olmasın? Garip, değil mi? Kimse böyle bir şeyin olacağını tahmin edemedi. Sondra hep ağzı sıkı olmuştur. İçine kapanıktır. Sanırım en eğilmez görünenimiz, en erken pes eden oluyor her defasında. Şu videoya yeniden gelirse...”

“Durumu nasıl?” diye tekrar ettim. “Tedavisi nasıl gidiyor?”

“Bok gibiymiş. Muhtemelen geceyi atlatamayacak. Şimdi, hazır o videodan da bahsetmişken, beğeneceğin haberlerim var.” Ortağının yaklaşan ölümü hiç umurunda değilmiş gibi gülümsedi. “Ne olduğunu tahmin etmek ister misin?”

“Aklıma bir şey gelmiyor,” dedim.

“Bu gece, kavgacı dostumuzu son bir ödüle yolluyorum. Havaya ya da daha farklı bir yöne mükemmel bir kemik fırlatacağım. Av başlıyor.”

“Av mı?”

Masadan zıpladı. “Av. Tam teşekküllü bir kurt avı. Bu gece. Larry’nin senin İt’le işi bitti, o yüzden ona güzel bir veda partisi düzenliyoruz.” Şu haldeyken varlıklarını unutmak için insanüstü bir çaba sarf ettiğim korumalara bir el hareketi yaptı. “Hadi bakalım, çocuklar. Telefonlarınıza davranın da arkadaşlarınızı onur konuğumuza hazırlayın. Nöbet yerinde buluşuruz.”

Son yarım saati ağzım yarı açık, Winsloe’ya bakar halde geçirmiştım. Şimdi olanlara inanmamamın üzerine yeni bir şey daha eklenmişti; üzerime yavaş yavaş çöken bir dehşet. Söylediğini zannettiğim şeyi mi söylemişti gerçekten? Patrick Lake’i mi avlayacaktı? Onu serbest bırakıp kaçmasına izin verdikten sonra peşine mi düşecekti? Hayır, yanılmış olmalıydım. Yanılmış olmam gerekiyordu.

“Şimdi,” dedi bana dönerek. “Masadan ceketini al. Bu bölgede hava biraz soğuk olur. Zatürre olmak istemezsin.”

“Dışarı mı çıkıyorum?” dedim.

Winsloe kahkahayı bastı. “Onu burada avlayamayız herhâlde.”

Kahkahasına devam etti, popoma bir şaplak attıktan sonra da dans eder gibi çıkıp gitti.

OYUN

Bir yaz gününe göre oldukça soğuk bir akşamdı. Hâlâ ağustos ayında idik, değil mi? Geriye doğru günleri saydım. Evet, hâlâ ağustostaydık. Ama sanki çok daha uzun süredir dışarı çıkmıyormuşum gibiydi.

Dışarı çıkacağımı duyunca, nerede olduğumuza dair ufak bir ipucu yakalama umudu oluşmuştu içimde ama dışarı çıkar çıkmaz yok oldu. İki kat yukarı çıkmak için asansörü kullandık, güvenli bir kapıdan dışarı çıktık ve Cape Breton'dan Kuzey California'ya kadar herhangi bir yerde olabilecek uçsuz bucaksız bir ormana vardık. Bölgesel bitkileri daha iyi bilseydim eğer olasılıkları daraltabilirdim ama bunu yapmak şu anda bana o kadar uzaktı ki.

Bileklerim kelepçeliydi. Winsloe önümden yürüyordu. Silahlarını artık indirmiş olan iki koruma, bizi arkamızdan takip ediyordu. Kapıdan çıktıktan sonra patika bir yoldan geçip, orta-

sında otuz metre yükseklikte bir gözetleme kulesinin bulundu-
ğu bir açıklığa geldik. Patrick Lake ahşap bir sütunun dibinde
duruyordu. Soğuktan ayaklarını yere vuruyordu ve iki eli de,
yanmakta olan bir sigaranın etrafındaydı.

“Hey,” dedi, biz yanına yaklaşınca. “Neler oluyor? Burası
fena halde soğuk.”

“Sigaranı bitir,” dedi Winsloe. “Isınmak için bir sürü vaktin
olacak.”

“Size-” Lake’in korumalarından bir tanesi silahıyla onu ar-
kasından dürttü. Lake hırladı, bir elini kaldırıp korumaya vura-
cakmış gibi oldu ama elini geri indirdi. “Ben sadece-”

Winsloe, “Sonrası sürpriz,” diyerek onun sözünü kesti. “Si-
garanı bitir.”

“Onun burada ne işi var?” diye sordu Lake.

Winsloe gözetleme kulesine uzanan basamakları çımaya
başlamıştı. Korkuluktan aşağı eğildi. “Sürpriz dedim ya. Sen
sigaranı bitirir bitirmez başlayacağız.”

Lake sigarasını yere atıp üzerine bastı. “Hazırım.”

“O zaman başlayalım.”

“Bırakma noktası iki mi?” diye sordu korumalardan biri.

“Planlandığı gibi,” dedi Winsloe. “Her şey plana göre iler-
lemeli.”

Winsloe yukarı çıkmaya devam etti. Arkamdaki iki koruma
da, ben de onu takip ediyorduk. Yukarı çıktığımızda Winsloe
nefes nefese kalmıştı. Altımızdaki ormanı inceledim. Lake ve
koruması karanlığın içinde kaybolmuşlardı.

“Şuradalar,” dedi Winsloe doğuyu göstererek. “Bırakma
noktası iki de o tarafta.” Batıya döndü. “Bırakma noktası bir
hemen şurada. Bırakma noktası üç de nehrin orada.”

Önceden tasarlanmış bırakma noktasının olmasının yanın-
da, bu bırakma noktaları birden fazlaydı. Neden? Sormak için
ağzımı açtığımda, sormak üzere olduğum sorunun cevabını as-
lında bilmek istemediğimi fark ettim.

“Bırakma noktalarını avın cinsine göre seçiyorum,” diye devam etti Winsloe. “Şimdiye kadar bir cadı ve bir de yarı şeytan için onları kullandım.”

“Onları avlıyor musun?” diye sordum.

Suratını asar gibi oldu. “Pek av sayılmazdı. Özellikle de cadıyla olanı. Büyü yapabildiği için insanı biraz daha zorlar diye düşünüyorsun. Bütün video oyunlarında, sihirli ırklar yeterli tecrübeyi kazandıktan sonra en güçlü oyuncuların arasına girebilirler. Ama gerçek hayatta? Cadı büyük bir hayal kırıklığıydı. Altından kalkamadı. Dişe dokunmayacak büyüler yaptıktan sonra pes etti. Bir çalının altında kıvrılmış bir halde bulduk onu. Yaşama içgüdüsünden eser yoktu. Senin yanında getirdiğimiz o yaşlı kadın gibi. Karşısına çıkan en ufak bir engelde hemen depresyona sürüklendi. Baskının altından kalkamadı.”

Altımızdaki zemine baktım. Winsloe’yu itsem yere düştüğünde öldürecek kadar sert miydi acaba?

“Yarı şeytan biraz daha iyiydi. En azından denedi. Ha, sonra bir de şaman vardı. Onu ben avlamadım ama. O, kaçmaya çalıştı. Yanlış fikirlere kapılma, çünkü sorunu hemen akabinde hallettik. Fazla uzağa gidemedi. Adamın işini köpekler bitirdi. Duyduğuma göre devrilip yere düşene kadar koşmuş.”

Öksürüp boğazımı temizledim ve sakın kalmaya çalıştım. “Yani şimdi... şimdi de Lake’i avlayacaksın...”

“Bir kurtadamı, evet.” Dürbününü indirip sırtarak bana baktı. “Mükemmel, değil mi? Avcı, avlanan oldu. İşin eğlencesi, zorlayıcı noktası bu işte. Tüm o ‘dünyanın en tehlikeli oyunu’ saçmalıklarından biri işte. Günlük hayattan modern bir adamı ormana koyduğunda aklını kaybediyor. Elinden silahını, aletlerini çekip aldığı anda geyik avlamaktan bir farkı yok. Oysa düşmanını yanıltmak için geyiklerin bile bildiği birkaç taktik var. İnsanlarda hiçbir şey yok. Ama kurtlar! Asıl avcı onlar. Onların kendi aletleri var. Kendi silahları var. Ormanı biliyorlar. Bunun üzerine bir de insan zekâsını ekle, al sana mükemmel oyun.” Dürbünü bana uzattı. “Bakmak ister misin?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Çekinme de al, gece görüş dürbünü bu. Senin ihtiyacın yoktur gerçi. Duyduğuma göre siz karanlıkta da görebiliyormuşsunuz. Bu yüzden avı geceye ayarladım. Bir zorluğu olsun istedim. Tabii benim de son teknoloji aletlerim var. O kadar da zor olsun istemem.”

Dürbünle baktığımda, önümde uçsuz bucaksız uzayıp giden ormanı gördüm. Sonra bir anda ağaçların arasından turuncu bir ışık geçti.

“Parıltı,” dedi Winsloe. Sesinde belirgin bir heyecan vardı. “Lake’e şok verdiler. Koruma birazdan yanından ayrılacak ve on, bilemedin on beş dakika içinde Lake ormanda tek başına uyanacak. Beyni varsa bunun bir tuzak olduğunu anlayınca kaçmaz. Ama mutlaka kaçmaya çalışacaktır. Benim tahminim, nehrin kokusunu aldıktan sonra batıya doğru gideceği yönünde. Dikkatli olmasında yarar var ama. Eğer kolay yoldan giderse kendini bir ayı çukurunda bulur.” Bir kahkaha attı. Sesi artık nahoş bir hal almaya başlamıştı. “Her yerde tuzaklar var,” dedikten sonra cebinden bir harita çıkarıp açtı. Parmağıyla işaret tek tek işaret etti. “Şurada... şurada... şurada ve şurada.”

Gösterdiği yerleri daha yakından görmek için bir adım etmiştim ki haritayı çekiverdi.

“Bak sen! Sana bütün sırlarımı gösteremem. Bakıyorum o dürbün de hoşuna gitti.”

“İşe yarıyorlar, evet,” dedim.

“Tabii ki işe yarayacaklar. Yaramasalardı satın almazdım. Sen bir de diğer aletlerimi, silahlarımı gör. Ah, silahlarımı görmelisin. Bugünlerde inanılmaz şeyler üretiyorlar. Onlardan bazılarını oyun alanımın farklı yerlerine yerleştirdim. Şu anda tek eksiğim bir çivi tabancası.”

“İnsanları çivi tabancasıyla mı avlıyorsun?” diye sordum.

“Burada değil tabii ama oyunlarda evet. Çivi tabancası en iyisidir. Parçalama faktörü el bombalarını bile ezer geçer.”

“Oyunlar,” dedim. “Video oyunlarını mı kastediyorsun?”

“Başka tür oyun mu var?”

Önümde uzanan ormana baktım. ‘Oyun alanı’ demişti ormana. Özel olarak dizayn edilmiş, teknolojik aletlerle, tuzaklarla ve cephanelerle dolu devasa alana. “Bu, bir oyun demek ki,” dedim yavaşça. “Video oyunu. Gerçek hayata uyarlanmış bir video oyunu.”

“Sanal gerçekliğin bir adım sonrası. Gerçek gerçeklik. Ne büyüleyici bir tema.” Sırttı ve popoma yine bir şaplak attı. “Hadi gidelim. Oyun başlıyor.”

Ana yola varmadan önce Lake’in korumasıyla karşılaştık, silahını indirip Winsloe’nun önündeki yerini aldı. Ben de Winsloe’nun arkasından yürüyordum. Diğer iki koruma da yan yana, benim arkamdan geliyorlardı. Benim dışımda herkesin gece görüş gözlüğü vardı. Benim de ihtiyacım olabilirdi, çünkü karanlık artık tamamen çökmüştü ve ağaçların tepelerinden, bulutların arasından sönük bir ay ışığı geliyordu. Görünürde hiç yıldız yoktu. Ayın bulutların arasında bir görünüp bir kaybolmasıyla, benim görüşüm de bir azalıp bir artıyordu. Gerçi görececek pek fazla bir şey de yoktu zaten. Ağaç, ağaç, ağaç ve daha fazla ağaç.

Göğsüme gelip oturan endişe yumağına rağmen, ormanda ilerledikçe bir merak ve beklenti sarmıştı beni. Beynim burada ne yapmakta olduğumu bildiği halde bedenim buna inanmayı reddediyordu. Gecenin o hoş kokusunu içime çektim. Çürüyen yaprakların ve nemli toprağın kokusu, yılların tecrübesiyle, ormanda ne yöne ilerlemesi gerektiğini çok iyi bilen tarla farelerinin çıkardığı sesler... Beynim bu anı, koşuya çıktığımız zamanlarla eşleştirdi. Beynimin verdiği bütün aksi emirlere rağmen bedenim tasmasını çekiştirip duran heyecanlı bir köpek yavrusu gibi tepkiler veriyordu. Tenim karıncalanmaya, kanım daha hızlı akmaya başlamıştı. Daha sık nefes alıp veriyordum. İyi tarafından bakıldığında, iki kat daha iyi koklayabiliyor ve daha iyi duyabiliyordum. Kötü tarafından bakıldığında, değişmeye başlayan vücut uzuvlarım ve kıl sayımda artış vardı.

Bedenimin verdiği tepkileri bastırmadan önce, keskinleşen

algı yeteneğimi kullanarak çevreme bakındım. Görüş bakımından bir değişme yoktu. Ne kadar iyi görebilirim göreyim, X-ray özelliğim olmadığı için ağaçların arkasını görmeme imkân yoktu. Diğer duyularımın daha fazla yardımı dokunuyordu. Birkaç dakika etrafımı dinledikten sonra, duymaya değer hiçbir şey olmadığını fark ettim. Yani duyacak bir sürü şey vardı elbette; kırılan ağaç dalları, rüzgârın sesi, avcılarının ve av olan hayvanların çığlıkları, viyaklamaları, kaçmaları, yakalanmaları ve daha bir sürü şey. Ama bunların hiçbirisi benim duymak istediğim ses değildi. Uzaklardan bir yerlerden medeniyetin sesinin gelmesini umuyordum ama duyduğum tek ses, tesisin çalışmasını sağlayan makinelerin uğultusuydu. Kulaklarımı bırakıp, en güvendiğim duyu olan koklama duyuma yöneldim. Bu sefer de etrafımda başka insanların kokusunu aradım ama kokusunu alabildiğim tek şey ana bina ve ana binaya giden çakıllı yoldu. Yolun kokusu silikti, ki bu da tesisin güneyine doğru gittiğimizi gösteriyordu. Ve uzaklaştıkça yalnızca ormanın kendi kokusu gelmeye başlamıştı. Burada horozu öten doğa anaydı. İnsanların yollardan geçerken arkalarında bıraktığı kokular, sanki doğa ananın hoşuna gitmiyormuş da üzerini hemen örtmek istiyormuş gibi hızlıca siliniyordu. Bedenim ve aklım yine savaşıyordu. Bedenim; cennette olduğumu, önümde keşfedilmeyi bekleyen uçsuz bucaksız bu ormanın Stonehaven'dan daha iyi olabileceğini ve bir an önce koşmaya başlamam gerektiğini haykırıyordu. Beynimse görünürde hiçbir medeniyet izinin olmadığı bir cehennem olarak görüyordu burayı. Kaçarsam eğer bir yerlere gitmem gerekecekti. Bir yerden kastım elbette ki bir ev, bir kasaba, yani peşime düşecek olanların beni takip etmekten çekineceği, halka açık herhangi bir yerdi.

Şu anda kaçmak söz konusu değildi zaten. Silahlı korumaları geçmeyi başarsam bile, Ty Winsloe'nun av macerasını daha da zevkli kılmaktan başka hiçbir işe yaramazdı bu. Şu anda yapabileceğim en iyi şey beklemek ve kaçmaya karar vermeden önce, beni burada tutanların benden sıkılmamış olmalarını ummaktı; Patrick Lake'e olduğu gibi. Kaçarsam eğer, hayır, kaçtığım da demek daha doğrudu, nereye gidecektim?

Bitmek tükenmek bilmeyen ormanlık bir araziydi burası. Saatlerce koşmaya devam edebilirdim, ta ki... Bir saniye. Neler söylüyordum ben? Ben bir kurttum. Yani en azından yarı kurt. Aman Tanrım, bir kurt ormanda ne yapardı? Elbette hayatta kalırdı. Bu ormanda, beton yığınlarından ibaret bir şehirde saklanabileceğimden çok daha iyi saklanabilirdim. Benim kozum buydu. İnsan formundayken bile kendimi evimde hissediyordum. Yarı karanlıkta görebiliyor, yemeğin ve suyun kokusunu alabiliyor, başımızın üzerinden geçen en sessiz baykuşun bile kanat çırpışlarını duyabiliyordum. Medeniyetin bana kucak açmasına gerek yoktu. Jeremy'yi ve diğerlerini bulabilmem için medeniyete eninde sonunda ihtiyacım olacaktı ama burada istedikleri kadar gece görüş gözlüğü takıp, özel silahlar geliştirmiş olsunlar, karşıma çıkan her insanı alt edebilirdim. Ancak dikkatli olmam gerekiyordu, çünkü benim için tehlike yalnızca peşimdekilerden gelecekti, açlıktan, susuzluktan ya da kurt halinde görülmekten değil.

“Kıyafetleri nerede?” diye sordu Winsloe bir anda.

Toparlandım ve etrafıma bakındım. Parlak turuncu şeritlerle çevrilmiş bir ağacın yanında duruyorduk.

“Burası bırakma noktası iki,” dedi Winsloe.

“Evet, efendim,” diye karşılık verdi korumalardan biri ve cebinden bir harita çıkardı. Sanırım bırakma noktasını kontrol edecekti.

Winsloe haritayı korumanın elinden alıp yere fırlattı, sinirlenmiş gibiydi. “Soru *sormuyorum*, sadece *söylüyorum*,” dedi. “Buranın bırakma noktası iki olduğunun ben de farkındayım. Siz aptallar da biliyor mu acaba diye merak ettim. Lake'i serbest bıraktığınız nokta burası değil mi?”

Koruma, dişlerini sıktı ama sesinde sakinlik vardı. “Evet, efendim.”

Winsloe bir anda bana döndü. “Lake'in kurda dönüşmesi için soyunması gerek, değil mi? Ya soyunur ya da kıyafetleri üzerinde parçalanır?”

Başım la onayladım.

“O zaman her iki durumda da kıyafetlerinin burada olması gerekirdi. Nerede bu kıyafetler peki?”

Lake’in hiçbir kıyafetini geride bırakmadığını tek bir koklama hareketiyle algılayabildiğim halde etrafıma bakınıyormuş gibi yaptım. “Kıyafetleri yoksa dönüşmemiş demektir,” dedim.

Winsloe arkada duran korumalardan birinin yanına gitti. “Pendecki! Kontrol noktaları!”

Sol arka tarafımda duran korumanın üzerinde, omzundan beline kadar uzanan bir şeride yerleştirilmiş aletlerle, birbirinin içine geçmiş kablolar ve kabloların bağlandığı bir batarya vardı. Alet kılıflarının birinden bir şey çıkardı, düğmesine bastı ve küçük bir sinyal sesi çıkaran alet kırmızıya döndü.

“Hedef kontrol noktası beşi ve on ikiyi geçmiş, efendim,” dedi koruma.

“Kontrol noktası beşte görsel aletlerimiz var.”

“Evet, efendim. Kontrol noktası beşte, hareket algılayabilen kameralar ve-”

“Soru sormuyorum, söylüyorum dedim ya,” dedi Winsloe. “Bana şu lanet olasıca kaydı göster.”

Pendecki, kafası karışmış bir halde, göğsündeki kılıflardan bir alet daha çıkardı, aleti bağlı olduğu kablolardan kurtardıktan sonra Winsloe’ya uzattı. O da küfrederek aldı. Korumanın yüz ifadesi değişmemişti bile. Ya Winsloe’nun bu aşırılıklarına alışık ya da onun gibi adamlarla daha önceden de çalışmışlığı vardı. Diğer iki koruma soğukkanlılık konusunda bu korumanın yanına bile yaklaşamazlardı. Biri terlemeye başlamıştı, diğeri de sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi, bir ağaç kökünü tekmeliyordu.

Winsloe küçük ve siyah beyaz bir ekran tutuyordu elinde. Göz ucuyla, küçük düğmelere aceleyle basışını izledim. Düğmelerden birine basınca kaset geri geri gitti ve kızılötesi videodan birkaç saniye görüntü görünmesini sağladı. Ekranda bir kol, bir bacak daha gördüm. Sonra ikisi de geldikleri gibi hızla

kayboldular.

“Kurt formunda değil,” dedi Winsloe başını kaldırarak. “Biri, neden kurt formunda olmadığını söyleyebilir mi?”

Tabii ki benim dışımda kimse söyleyemezdi. Bütün gözler bana dönene kadar hiçbir şey söylemedim ama sonra, “Sürü dışındaki kurtadamların çoğu, aldıkları emir üzerine değişmezler.” Sözler daha ağzımdan döküldükleri anda pişman olmuştum, çünkü bu cümle başka soruları da beraberinde getirecekti.

“Sürü dışındakiler mi?” dedi Winsloe. “Yani Lake istediği zaman form değiştiremez ama sen değiştirebilirsin, öyle mi?”

“Deği-”

“Tabii ki değiştirebilirsin. Kaseti gördüm.”

O sırada, neden burada bulunduğumu fark ettim. Şimdiye kadar Winsloe’nun beni buraya kendini kanıtlamak, gösteriş yapmak için getirdiğini zannetmiştim; bir avcı, başka bir avcıya yeteneklerini gösteriyor. Belki biraz da bunun için getirmiş olabilirdi ama aletlerini, gece görüş gözlüğünü, haritayı gösterip yanlarına yaklaştırmamasının bir sebebi vardı. Beni uyarıyordu. Eğer işleri elime yüzüme bulaştırırsam, onu sinir edecek bir şey yaparsam, benim kaderim de bu arazide sonlanacaktı. Matasumi’nin benimle işi daha bitmemiş olsa bile Winsloe’nun umurunda değildi. Genç, zengin ve gücü elinde bulunduran kişi oydu. Geç kalınmış tatminkârlık diye bir şey yoktu onun için. Şu anda istediği bir av görmekse ve bunu kendisine Lake bahsedemiyorsa onun yerini alacak kişi bendim.

Dudaklarımın hareket etmeye başladığını ve kelimelerin dudaklarımdan döküleceğini hissettim. Söylemek üzere olduğum şeyi, sırf hayatta kalma içgüdüsüyle söyleyeceğime kendimi inandırmaya çalıştım. Ama öyle olmadığını biliyordum. Korkuyordum ve bundan daha da kötüsü, ihanet ediyor gibi hissediyordum.

“Korkarsa dönüşür,” dedim.

Winsloe otuz iki dişini göstererek gülümsedi. “O zaman biz de onu korkuturuz.”

BAŞARISIZLIK

“Kontrol noktası sekiz, dört dakika geride kaldı,” dedi Pendeki.

Gözlerinde küçük bir çocuğun heyecanıyla Winsloe omzunun üzerinden bana baktı. “Bil diye söylüyorum, avlanırken kontrol noktalarını takip etmem. Çok hoşuma gitmiyor. Kamera kurmak bile benim fikrim değildi. Tucker ısrar etti. Tucker’ı tanıyorsun değil mi? Korumaların şefi.”

Dişlerim takırdayarak başımla onayladım. Kendimi ‘hava o kadar da soğuk değil’ diye telkin etmeye çalıştım ama titrememin önüne bir türlü geçemiyordum.

“Eski usul askerlerden. O kadar katı ki, burnundan kıl aldırmıyor. Şaman kaçtıktan sonra bu kameralara ihtiyacımız olduğunu düşündü. Ben de, Lake’i ele geçirdikten sonra kameraların avda işime yarayacağını düşündüm. Dedğim gibi, takip etmek için kullanmıyorum ama hedefin oyun alanında kaldı-

ğından emin olmam gerek. Arazinin sınırları kilometrelerce ileride ama birileri oraya ulaşacaksa, bunu başaranlar kurtadamlar olur.”

“Eğer oraya kadar giderse kaçmasına izin verir miydin?”

“Ah, elbette. Yüz kilometreyi koştuktan sonra eve gitmekte tamamen özgür. Benim kuralım bu. Ama bu kameralar sayesinde pek uzağa gitmemesini sağlıyoruz.”

Pendecki, “Kontrol noktası on iki, efendim. Böldüğüm için özür dilerim ama sinyalde bir gecikme olmadığından haberdar olacak kadar yakınız,” dedi.

“Geçti mi?”

“Olumlu.”

Winsloe sırtıttı. “O zaman biraz tempo.”

Bütün grup yol boyunca tempolu olarak koşmaya başladık.

“Yine kontrol noktası on ikideyiz, efendim.”

“Daire çiziyor,” dedi Winsloe. “Mükemmel. Uslu köpekçik. Burada bekle.”

“Kontrol noktası on ikiye-”

Winsloe bir elini kaldırıp bizi durdurdu. Sonra elini kuzeydoğuya, Lake’in kokusunu aldığım yöne doğru kaldırdı. Yerden kuru yaprakların çıtırdama sesi geldi. Winsloe’nun gülümsemesi daha da genişlerken eliyle garip işaretler yaptı. Korumalar onun ne dediğini anlamış olacaklar ki, başlarını sallayarak onayladılar. Pendecki tüfeğini çıkarırken, diğer ikisi silahlarını ateşe hazır hale getirdiler. Winsloe da cebinden bir el bombası çıkarmıştı ve sanki daha bir dakika önce ölümümü kafasında kurmuyormuş gibi göz kırptı. Sonra bombanın pimini çekip karanlığa fırlattı. Bomba patlayınca, iki koruma da aynı yöne ateş etmeye başladılar. Orman, kulak sağır edici bir gürültüye boğuldu.

“Koş be adam, koş!” dedi Winsloe heyecanlı heyecanlı. Arından da suratında yine o sırıtışla bana baktı. “Sence bu, onu korkutur mu?”

“Ölmediyse,” dedim.

Winsloe kötümserliğini bir el hareketiyle savuşturduktan sonra durdu ve gülümsedi. “Duydun mu? Hareket etmeye başladı. Artık kaçan bir avımız var.”

Kaos devam etti. Yani en azından ben tüm bu olanları kaos olarak görüyordum. Ormanın ortasında, gecenin bir yarısı, yarı kör halde, paniklemiş bir kurtadamin peşinden koşan adamların arasında bulunmak pek de huzur verici bir durum değildi. Biz koştukça, havaya ateş attıkça, Lake daha çok korkuyor ve dolayısıyla daha hızlı kaçıyordu. O dinlenmek için bir ağacın yanında duruncaya kadar daireler çizerek devam ettik.

“Form değiştirmesi için ona bir şans vermemiz gerek,” diye hırladı Winsloe.

“İyi fikir, efendim,” dedi Pendecki. Karanlık gözlerindeki o iğneleyici bakışı saklıyordu ama bunu fark eden bir tek ben vardım.

Winsloe ellerini dizlerine koydu, nefes nefese kalmış bir şekilde, “Hava burada daha mı bir ağır sanki?” dedi.

“Olabilir, efendim.”

Yokuş mu çıkıyorduk? Hiç fark etmemiştim.

“O zaman şimdi form değiştirecek mi?” diye sordu Winsloe bana.

“Değiştirmesi gerek,” diye cevap verdim.

Yorgunluktan ölmek üzere değilse, diye geçirdim içimden. Şansı varsa bu koşudan sonra dönüşemeyecek kadar yorulmuş olurdu. Böyle olmasını umuyordum, çünkü Winsloe’nun avına ulaşmasını istemiyordum. Bu oyunun da en az diğerleri kadar büyük bir hayal kırıklığı olmasını istiyordum. Lake, Winsloe’ya istediği o adrenalini vermezse eğer, Winsloe da kurtadamları ideal bir av malzemesi olarak görmekten vazgeçip, yarı şeytanda ve cadıda olduğu gibi, başka yerlerde, başka heyecanlar aramaya başlayabilirdi. Ama Lake ona istediğini verirse bu işin ne kadar heyecan verici bir şey olduğunu görecekti ve canı daha fazla kurtadam çekeceğinden, elinde de kurtadama

en yakın şey ben olduğumdan, nereye bakacağını kestirmek o kadar da zor olmayacaktı. Beni kişisel fantezilerine malzeme olarak da kullanabilirdi tabii ama seks hayatından ziyade oyun hayatına önem veren biri gibi duruyordu.

Ağaçların arasından bir inilti duyuldu. Winsloe derin derin nefes almayı bırakıp başını kaldırdı. Başka bir inilti geldi, bu sefer daha derinden geliyordu, daha boğuktu. Sırtımdaki tüyler diken diken oldu.

“Rüzgâr mı?” dedi Winsloe yalnızca dudaklarını oynatarak.

Pendecki başını hayır anlamında salladı.

Winsloe sırtıttı ve eliyle, sesin geldiği yöne doğru bir hareket yaptı. Önden giden korumalardan biri elini kaldırıp bizi durdurana kadar ormanda ilerledik. Çalılıkların arasından soluk renkli bir şey parıldayınca nefesim boğazımda kalır gibi oldu. Parıldayan şeyden o kadar güçlü bir korku ve panik kokusu geliyordu ki, Lake acaba bağırsaklarını mı bozdu diye merak ettim.

Winsloe çömeldi ve öne eğildi.

“Hayır,” diye fısıldadım Winsloe’nun ceketinin sırtından tutarken. “Dönüşüyor.”

Winsloe bana yalnızca gülümsemekle yetindi. “Biliyorum.”

“Böyle bir şeye şahit olmak istemezsin.”

“Ah, emin ol isterim.”

Korumalardan biri tüfeğinin ucunu uzatıp, Winsloe’nun sırtına koyduğum elimi sert bir hareketle itti. Ona dik dik bakmak için arkamı döndüm ama çoktan beni geçmiş, Winsloe’nun yanına gitmişti. Onu durduracak diye bekledim ama Winsloe’yu da geçtikten sonra çalılıklardan bir parça kopararak, arkasındaki açıklığın ortaya çıkmasına neden oldu. “Tanrı aşkına!” diye bağırdı yerinde zıplayarak. “Neler oluyor-”

Ortaya çıkan açıklıktan soluk renkli bir ten göründü ve o kadar ince bir çığlık sesi geldi ki, dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Lake, karnını korumak için ayaklarını kaldırıp bir kenara yuvarlandı. Bir anlığına, kimsenin hiçbir şey anlayamayacağı

kadar hızlı bir şekilde hareket etmişti. Sonra yere uzandı ve herkes, her şeyi gördü. Görmeleri gerekenden çok daha fazla şeyi.

Lake'in yüzünün tam ortasını dudaksız bir ağız işgal etmekteydi. Hâlâ insan formunda olan burnu, ağzının hemen üzerinde, delikleri tamamen açık bir şekilde duruyordu. Gözleri, insanken kulaklarının olması gereken yerde, yani kafasının iki yanındaydı. Kulakları da bir yarasaninkiler gibi şekil almayı başarmış ama kafatasının üst kısmına çıkarken yarı yolda kalmıştı. El ve ayak parmaklarında seyrek tüyler belirmişti. Bacaklarının arasından yeri döven kılsız bir kuyruk uzanıyordu. Tırnaklarımla açtığım yaranın kabukları, aşırı gerilmeden dolayı soyulmuştu ve altındaki pembe derinin görünmesine neden olmuştu. Boynu neredeyse yok olmuş, sırtı kamburlaşmış vergarip bir şekilde bükülmüştü.

“Ona ne olmuş böyle?” dedi koruma. Geri çekilmeye başlamıştı ve silahı da ateşlemeye hazırды.

İçim öfkeyle dolup taşmıştı. Bu, herhangi birinin görmemesi gereken bir şeydi. Bir kurtadamın hayatının en mahrem olayıydı çünkü. En savunmasız olduğu, en korkunç görüldüğü ve en ufak bir korunma içgüdüsüne bile sahip olmadığı tek andı. İster İt olsun, ister Sürü'den bir kurtadam, şu anda Lake'i, etrafındaki bu ruhsuz adamlardan bile daha yakın hissediyordum kendime. “Dönüşüyor,” dedim tıslayarak. “Nasıl görünmesini bekliyardın ki?”

“Böyle olmadığı kesin,” dedi Winsloe, bir sırkte ucube gösterisi izleyen bir çocuk gibiydi. “Siktir! İnanabiliyor musun? Hayatımda gördüğüm en iğrenç...”

Lake'in ağzı, inanılmaz bir acı içindeymiş gibi çekildi. Koruma, silahını açıklığa çevirdi.

“Kes şunu!” diye bağırdım korumaya. “Geri çekil de işini bitirsin.”

Lake geriye doğru sendeleyip elleriyle hayati organlarını kapatmaya çalıştı. Koruma, silahını daha da ileri doğrultunca

Pendecki bir anda ileri atılıp silahın namlusunu tuttu. “Kız haklı,” dedi. “Eğer avlanmak istiyorsanız, efendim, kızın dediğini yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Geri çekilelim de... ne yapıyorsa yapmaya devam etsin.”

Winsloe iç geçirdi. “Sanırım haklısın. Ama benim bunu da görmem gerek.”

“Birkaç gün beklersen Bauer’ın da aynı süreçten geçtiğine şahit olabilirsin,” dedim.

“Hayatta kalırsa,” dedi Winsloe üzgün bir şekilde. Meslektaşlarından birinin ölümüne üzüldüğünden çok, bir kurtadamin Dönüşüm’ünü izleme olanağını elinden kaçırdığına üzülüyor gibi bir hali vardı. “Tamam. İndir silahını, Bryce. Hadi çocuklar, geri çekilin.”

Pendecki’yle birlikte diğer koruma da geri çekildi. Bryce verilen emri görmezden geldi ama Winsloe önümüzdeki manzaraya dikkat kesildiği için bunu fark etmemişti. Lake hâlâ ceinin pozisyonunda yerde yatarken derisi hareket etmeye başladı. Sanki derisinin altında yılanlar varmış da kaçmaya çalışıyorlarmış gibiydi. Derisinden fırlayan tüyler bileğinden omuzlarına kadar dik bir şekilde ilerliyordu.

“Tanrı aşkına!” dedi Winsloe.

Lake’in kollarındaki kıllar içeri doğru çekildi ve vücudu şiddetle sarsıldı.

“Geri çekilin!” diye hırladım. “Bu halde-”

Winsloe, beni bir el hareketiyle susturduktan sonra açıklığa ilerledi. Lake’in başı hiç doğal olmayan bir şekilde dönüyor ve şaşışmış olan gözleriyle Winsloe’yu izlemeye çalışıyordu. Sırtı kamburlaşmıştı ve boynundaki iki sıra kas genişleyerek normal boyutunun iki katına çıkmıştı. Boynundaki tendonlar bir kasılıyor, bir gevşiyor ve bunu sürekli tekrar ediyordu. Dönüşüm tam bu aşamada durdu.

“Neler oluyor?” diye sordu Winsloe gözünü Lake’ten ayırmadan.

Lake iki form arasında sıkışıp kalmıştı. Bunu Winsloe’ya

söylemedim elbette. Ağzımı bile açamadım, çünkü açtığım anda Winsloe'yu yakasından tutup çalıların arasına atmaktan korkuyordum ve böyle bir şey yaparsam beynime bir kurşun yiyeceğimden adım gibi emindim. Lake'e bakarak, bu nöbet hali bir an önce sona ersin diye dua ettim; lütfen, ya insan ya kurt olsun da bitsin bu işkence. Ne olursa, hangisi olursa hiç fark etmezdi. Tamam, Lake'ten nefret ediyor olabilirdim ama hiç kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Her kurtadamın en berbat kâbusuydu bu. Ne ileri ne de geri gidebilmek, bu şekilsiz, canavarımsı bir halde sıkışıp kalmak.

Lake bir oraya bir buraya savruluyor ve insana dehşet veren ağlama sesleri çıkarıyordu. Kasları gelişigüzel kasılıp gevşemeye devam ediyordu ve yalnızca boynundaki tendonlar formlar arasında geçiş yapmaya devam ediyordu. Öğürür gibi gösterişli bir hareketle öne doğru atıldıktan sonra yan tarafına doğru yığıldı.

“Vur onu,” dedim sessiz bir şekilde.

“Ne dedin sen?” dedi Winsloe, bir anda toparlanıp yüzünü bana dönmüştü. “Burada emirleri kimin verdiğini zannediyorsun? Ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin. Asla.”

“Sıkıştı,” dedim. “Ne Dönüşüm’ü bitirebiliyor ne de insan formuna dönebiliyor.”

“Bekleriz.”

“Ben bekle-”

“Bekleyeceğiz.”

“O zaman geri çekilin,” dedim. Kendimi lütfen demeye de zorlayarak, “Lütfen ona biraz alan tanıyın.”

Winsloe homurdanıp, bana ikinci bir ölümcül bakış fırlattıktan sonra, diğerlerinin de geri çekilmesini söyleyen bir el hareketi yaptı. Ama Bryce olayın cezbediciliğinden kendini kurtaramamıştı, silahının namlusunu ileri doğrultunca Lake'in elleri iki yana açıldı.

“Dikkat...” diye başladım söze ama devamını getiremedim.

Lake, insansı olmayan bir çığlıkla Bryce'in üzerine atılın-

ca, Bryce da silahını ateşledi. Lake bu sefer daha da ince bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi, yere düştü ve kurumuş ağaç yapraklarının üzerinde kan izleri bırakarak ilerlemeye başladı.

“Ne yaptığını zannediyorsun sen?” diye bağırdı Winsloe. “Onu vurdun!”

“Bana saldırdı!”

“Geri çekil,” dedi Winsloe, ağzından tükürükler saçıyordu. “Hepiniz, geri çekilin. Hemen!”

Kuru yapraklar bir kez daha çıtırdayınca, bu defa Bryce’la birlikte, adını bilmediğim koruma da silahını kaldırmıştı.

“Silahlarınızı indirin!” diye emretti Winsloe. “Siktiğimin silahlarını indirin! Kimse ateş etmeyecek!”

Hepimiz olduğumuz yerde kaldık ve sessizliği dinledik. Her yer Lake’in kokusuyla dolup taşmıştı. Kokuyu görmezden gelebilmek için başımı salladım.

“Pekâlâ,” dedi Winsloe derin bir nefes alarak. “On numara bir başarısızlık oldu bu. Şimdi şöyle hareket edeceğiz; eğer bir silah sesi daha duyarsam, o silah sesinin benden gelmiş olması için dua edin. Anlaşıldı-”

Çalılıktan bir şeyler fırlayınca Bryce’ın silahı hemen havaya kalktı.

“Sakın dedim sana!” diye haykırdı Winsloe.

Lake’in şekilsiz vücudu havalanmıştı. Ardından iki el silah sesi ormanda yankılandı. Önce bir inilti duyuldu, bunu oldukça insani bir inilti takip etti. Başımı çevirip bakınca Bryce’ın hemen yanımda, gözleri bana kenetlenmiş bir şekilde yerde yattığını gördüm. Ağzını açınca köpüklü kan aktı yere. Bir kere öksürdü ve sonra hareketsiz kaldı. Gözlerimi zar zor ondan ayırıp etrafıma bakındım. Diğer tarafımda da Lake yatıyordu, alnında kocaman bir kurşun yarasıyla.

Nasıl olmuştu da Lake, Bryce’ı bu kadar kısa bir sürede öldürmeyi başarabilmişti? İki adım atıp ona yaklaşınca yanıldığımı anladım tabii. Bryce’ın göğsünde de bir kurşun yarası vardı.

Winsloe elindeki silahı sinirle yere attı. “Buna inanabiliyor musun?” diye bağırdı. “Buna inanabiliyor musun? Ona, silahını indirmesini emrettim. Gayet net bir emirdi. O ne yaptı peki? Benim kurtadamımı vurdu!”

Pendecki hareketlendi ama sanki uzuvları beyninin verdiği emirlere uymuyormuş gibiydi. Bryce’ın cesedinin yanında diz çöktü, boynundan nabzını kontrol ederken elleri titriyordu.

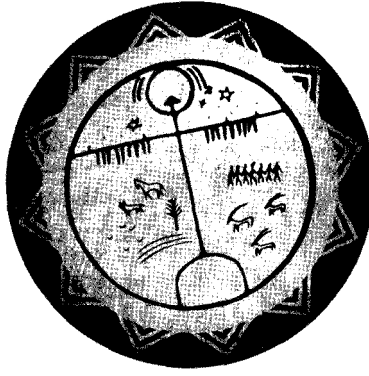
“Siktiğim koruması!” diye bağırdı Winsloe. Yüzü mosmor olmuştu, yumruk yaptığı ellerini iki yanında tutuyordu. “Ona, ateş etmemesini emrettim. Kimse duymadı mı beni?”

“E-evet, efendim,” dedi Pendecki.

Winsloe birdenbire bana doğru dönünce kalbim duracaktı gibi oldu.

“Onu götürün buradan,” dedi. “Onu hücreesine götürün. Gidin. Hepiniz. Hiçbirinizi gözüm görmesin.”

Az önce yere attığı silahının yanına doğru yürümeye başladı. Arkasını dönmeden gözünün önünden kaybolduk.

BAKIM

Sırada ben vardım.

Korumalar beni hücreme getirdikten sonra yatağımın kenarına oturdum ve üç saat boyunca yerimden kalkmadım. Winsloe'nun av macerası hayal ettiğimden de büyük bir felaketle sonuçlanmıştı. İstedğim de zaten bu değil miydi? Ormanda her şey gözüme o kadar basit görünmüştü ki. Av kötü geçerse ben de güvende olurum sanmıştım. Av kötü geçmişti ve asla güvende değildim. Sırada ben vardım şimdi. Winsloe, Lake'ten istediğini alamazsa hevesi kaçır ve beni de rahat bırakır diye geçirmiştim aklımdan ama yanılmıştım. Bu gece yaşananlar Winsloe için önemsiz bir hayal kırıklığından ibaret değildi. Onun için küçük düşürücü bir başarısızlıktı bu. Buna nasıl karşılık verecekti? Sinirlenecek, ayağını yere vuracak ve vazgeçip kendine yeni bir eğlence kaynağı mı aramaya başlayacaktı? Tabii ki böyle yapmayacaktı. Bu yenilgi onu durdurmuyacaktı. Tyrone Winsloe gibi insanlar için bu türden hatalar, görmezden

gelinecek türden hatalar değildi. Görmezden gelmek şöyle dursun, bu hatayı atmosferin stratosfer katmanına fırlatır ve geride hiçbir iz kalmayana kadar üzerine bir de ateş ederdi. Başarısız olmak, üzerine bir de *seyirci* önünde başarısız olmak, durumu analiz etmeyi, yenilgisinin ardında yatan sebebi bulmayı, sebebi ortadan kaldırdıktan sonra baştan başlamayı gerektiriyordu. Neyin yanlış gittiğini anladıktan ve bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağından emin olduktan sonra benim için geri dönecekti mutlaka. Artık burada durup kurtarılmayı bekleyemezdim. Harekete geçmem gerekiyordu.

Harekete geçme fikri şu anda kulağa çok kolaymış gibi geliyordu ama son üç günümü hücremin etrafında dolaşarak ve elime geçen güzel fırsatları görmezden gelerek geçirmiştım. Buradan nasıl çıkılacağını bilseydim, inanın bana elimden geleni ardıma koymazdım. Şimdiye kadar elimden gelen en iyi şey, kendimi Bauer'a sevdirmeye çalışmak olmuştu. Kendini kurtk adına çevirip ölmeye çalışmasaydı bence iyi bir plan sayılabilirdi bu. Tamam, henüz ölmemiş olabilirdi ama iyileşse bile bana yardım edebilecek bir konumda değildi. Yoksa edebilir miydi? Carmichael'a, Bauer'a yardım edemeyeceğimi söylerken yalan söylüyor değildim ama Jeremy ona yardım edebilirdi, böylelikle Bauer da kendini bana yardım etmek zorunda hissedebilirdi. Bu planın içinde çok fazla belki vardı ama şu anda elimden gelenin en iyisi buydu.

İçinde bulunduğum durumu gözden geçirirken o kadar mantıklı düşünüyör ve duygularımdan o kadar kopuk bir şekilde hareket ediyordum ki, buna hem şaşırmış hem de korkmuş-tum. Yatağın kenarında oturup dijital saatte ilerleyen dakikaları sayarken hiçbir şey hissetmiyordum. Tam anlamıyla hiçbir şey. Clay'in tepkisini düşündüm, Bauer'ın tükürüğümü kendine enjekte ettiği anı hatırladım ve yine hiçbir şey hissetmedim. Lake'in tam Dönüşüm esnasında yakalanışı, Winsloe'nun öfkesi ya da öldürdüğü koruma... Hiçbiri, bende herhangi bir duygu oluşturmuyordu. Saat iki buçuk oldu, üç buçuk oldu. Bütün dikkatim saatteydi, başka bir şeyde değil. Saat dört olduğunda

aklıma bir fikir geldi ama saat dört buçuk olduğunda yarım saat geçmiş olduğunu fark ettim. O yarım saat nereye gitmişti? Ben o yarım saatte ne yapmıştım? Hiçbir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Jeremy ve Paige uyuyorlardı muhtemelen. Onları rahatsız etmemem gerekiyordu. Saat beş oldu. Belki de Paige'le iletişime geçmeye çalışmalıyım. Korumalar kahvaltımı getirdiğinde, Jeremy'nin tavsiyesine uyup hazır olmakta fayda vardı. Ama bu da zahmetli bir işti. Çok zahmetli. Saate bakıp zamanın gelip geçişini izlemek daha kolaydı. Saat beş buçuk oldu. Jeremy bu saatte uyanık olabilirdi. Ama değilse onu uyandırmak istemiyordum. O kadar da önemli bir olay değildi sonuçta. Paige'e ulaşmak biraz vakit alabilirdi ama er-telemenin mantığı yoktu. Saat altı oldu. Yarım saat nereye... Neyse, boş ver.

Bir süre sonra, iletişime geçmenin faydalı olacağına karar verdim. Denedim ama hiçbir şey olmadı. Tabii ki hiçbir şey olmayacaktı. Bir şeyler olacağını neden düşündüysem? Telepatik yetenekleri olan ben değildim ki. Ama nedense bunu en başında fark edememiştim. Zihinsel olarak Paige'i çağırıp cevap bulamayınca, "Ne kadar garip," deyip denemeye devam etmiştim. Tamam, beynim tam kapasite çalışmıyordu, bunu kabul ediyordum. Son on sekiz saat içinde sevgilim tarafından reddedilmiş, buradan tek kaçma ümidimin kendini bir kurtkadına çevirmesine şahit olmuş, projenin başındaki yatırımcının atletik kadın fetişi olduğunu ve canavar avlamayı sevdiğini öğrenmiştim. Birkaç zihinsel tıkanıklık geçirmeye hakkım vardı bence.

Paige'le iletişim kuramayacağıma en sonunda ikna oldum. O yüzden, onun benimle iletişime geçmesini beklemeye karar verdim. Bekledim, bekledim ve bekledim. Kahvaltı geldi, görmezden geldim. Kahvaltıyı götürdüklerini fark etmedim. Saat dokuz buçukta Paige benimle iletişim kurmaya çalıştı ya da ben öyle zannettim. Her şey, geçen gün olduğu gibi bir baş ağrısıyla başladı. Sancının ilk belirtileri geldiğinde hemen ayağa fırladım, gerindim, gözlerimi kapattım ve beklemeye koyuldum. Hiçbir şey olmadı. Baş ağrısı azaldı, tamamen geçti ve

yarım saat sonra geri döndü. Olur da Paige'in benimle yeniden iletişime geçmesine engel olur diye pozisyonumu bile değiştirmedim ama yine hiçbir şey olmadı. Rahatlamaya, Paige'le konuşuyormuş gibi yapmaya, iletişime geçmesini sağlayabilecek ne varsa zihnimde canlandırmaya çalıştım. En ufak bir fısıltı bile gelmedi.

Ya Paige benimle iletişime geçemezse? Ya o kadar güçlü değilse ve geçen seferki tamamen bir rastlantıdan ibaretse? Ya ben iletişimi geri dönülemez bir şekilde bozmuşsam? Şimdi bile, ben farkında olmadan bilinçaltımda bir yerler iletişime geçmeyi reddediyorsa? Ya yaptığım hata kalıcıysa? Ya burada tek başımayısam? Sonsuza kadar...

Hayır, böyle bir şey mümkün değildi. Paige geri gelecekti. Bir yolunu bulup Jeremy'yle konuşacak ve her şey yoluna girecekti. Bu, geçici bir durumdu. Belki şu anda benimle iletişime geçmeyi denemiyordu, bu yüzden bir şey olmuyordu. İçinde bulunduğum durumlar düşünülürse, baş ağrısı da sadece baş ağrısıydı.

Paige geri dönebilirdi ama ben burada beklemeye devam edemezdim. Panik halinin en iyi ilacı harekete geçmekti. Bir planım vardı. Evet, Jeremy'nin tavsiyesi olsa daha güzel olurdu ama kendi kendime de düşünebilmeliydim. Yapmam gereken tek şey, hafızamın, binbir özenle kapatmaya çalıştığım deliklerini yeniden açmak ve kendime cehennemi tekrar yaşatmaktı. Tabii, bu da hiç sorun değildi sanki...

İki saat sonra, tere boğulmuş bir halde hatıralarımdan kurtardım kendimi. Sonraki yirmi dakika boyunca yatağımın kenarında oturdum ve toparlanmaya çalıştım. Sonra duşa girdim. Hazırdım.

Öğle yemeğini getirdiklerinde korumalara Carmichael'ı görmek istediğimi söyledim. Bana cevap vermediler. Gereksiz tek bir kelime bile etmiyorlardı. Yarım saat sonra, yani istediğim şeyi duymazdan geldiklerini düşünmeye başlamışken Matasumi'yle birlikte geri döndüler. Bu, planımı biraz karıştırmıştı. Matasumi, Bauer'a yardım etmek istiyormuş gibi görü-

nürken, bir taraftan da bunun beni hücremden çıkarmaya değer olmadığını düşünüyordu. Ona bıraksalar, yakalandıkları andan itibaren mahkûmların hücrelerinden hiç çıkmamaları gerekiyordu.

Kelepçelerimin takılı olacağını, korumaların eşlik edeceğini ve ona da beş metreden fazla yaklaşmayacağını söyleyerek Matasumi'yi ikna etmeyi başardım. Revire geldikten sonra Matasumi, Carmichael'ı bulmak için yanımdan ayrıldı. İki koruma bekleme odasının kapısında nöbet tutarken, üç koruma da benimle birlikte bekledi.

Bauer yatakta yatıyordu. Tess hemen onun yanı başında gazete okuyordu. Beni görünce bir anda ayağa kalkar gibi oldu, sonra başımda bekleyen korumaları gördü ve gazetesine geri dönmeden önce yerine daha da bir yerleşti.

Bauer bu haliyle sanki daha da asil ve kendinden memnun görünüyordu. Koyu kumral saçları, beyaz yastığa mükemmel bir şekilde yayılmış, gözlerinin ve ağzının etrafındaki küçük çizgiler yok olmuştu. Her nasılsa, normal yaşının iki katı daha genç görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve kirpikleri kusursuz yüzünü gölgeliyordu. Dolgun dudakları belli belirsiz, incecik bir gülümsemeyle kıvrılmıştı sanki. İnanılmaz sakin, huzur içinde ve masallardaki prensesler gibi güzel görünüyordu. Yani kısaca, ölmüş biri gibi görünüyordu.

Bir şeyler için hâlâ geç olmadığını göğsünün inip kalkmasından anlayabiliyordum yalnızca. Bauer'ı herkes görüp vedalaşsın diye buraya koymamışlardı yani. Ama yine de bu mükemmel ölüm makyajı sanatçısına iltifat etmemek elde değildi. Neredeyse edecektim, ama neredeyse. Yorumlarımı kendime saklamak zorunda kaldım, çünkü seyircimin, esprilerimin değerini anlayacağını pek sanmıyordum.

“Çok huzurlu görünüyor, değil mi?” dedi Carmichael'ın sesi arkamdan.

“Onu bağlamamışsın,” dedim.

Carmichael yatağın yanına gitti ve Tess'e dışarı çıkmasını

işaret etti. “Yatağın kenarları olası bir tehlikeyi önleyebilmek için yeterince yüksek.”

“Benim düşündüğüm türde bir tehlikeyi önleyecek kadar değil. Bacaklarının ve kollarının bağlanması gerek. Bulabildiğin en iyi kelepçelerle.”

“Gayet sakın bir şekilde uyuyor. Onu durduk yere-”

“Onu ya bağlarsın ya da giderim.”

Bauer’ın nabzını kontrol etmeye bir anda ara verip bana döndü. “Beni sakın tehdit etme, Elena. Doktor Matasumi’ye, Sondra’ya yardım edebileceğini itiraf ettin ve yardım edeceksin de. Hiçbir koşul olmadan. Gördüğüm ilk şiddet belirtisinde onu bağlayacağım.”

“Bağlayamayacak duruma geleceksin,” dedim.

“O zaman korumalar bağlar. Onun rahatının yerinde olmasını istiyorum. Şu anda elimden gelen buysa, bunu ondan almam.”

“Asil duygular besliyorsun ama hücrelerde ne kadar rahat olduğumuz hiç aklından geçti mi? Yoksa biz sayılmıyor muyuz? İnsan olmadığımız için Hipokrat yemine dâhil değiliz anlaşılan.”

“Lütfen başlama,” dedi, Bauer’ın nabzını kontrol etmeye geri dönmüştü.

“Bunu yapmak için kendine göre nedenlerin var, değil mi? İyi, ahlaki nedenler. Buradaki herkesin olduğu gibi. Seninkini tahmin edebilir miyim? Bir bakalım... Bütün insanlığın faydalanabileceği tıbbi bir mucize keşfetmek. Yaklaştım mı?”

Dudakları gerildi ama bir şey söylemeden Bauer’a odaklanmaya devam etti.

“Vay canına,” dedim. “İyi tahmin etmişim. Yani sırf süperinsan yaratmak için masum canlıları hapsedmek, onlara işkence etmek ya da öldürmek sizin için o kadar da büyük bir problem değil. Söylesenize, diplomanızı nereden aldınız? Auschwitz’den mi?”

Elindeki stetoskobu daha da sıkı tuttu. Her an üzerime atlayacak gibi bir hali vardı. Ama hiçbir şey yapmadan derin bir nefes aldı ve yanımdan geçerek korumaların yanına gitti.

“Lütfen Bayan Michaels’ı hücreesine...” Durdu ve bir anda gözlerini benim üzerime dikti. “Hayır, senin istediğin de bu zaten, değil mi? Hücrene gönderilip zorunluluklardan kurtulmak istiyorsun. Hadi bakalım, göndermiyorum. Sondra’ya nasıl yardımcı olacağımı bana söyleyeceksin.”

Bauer’ın vücudu bir anda kaskatı kesildi ve vücudundan bir titreme dalgası geçti. Sonra kolları bir anda fişek gibi yukarı kalktı. Sırtı bir anda kıvrıldı ve kasılmaya başladı.

“Bacaklarını tut,” diye bağırdı Carmichael.

“Bağlayın onu,” dedim.

Bauer’ın iki bacağı da bir anda havaya fırlarken, bir bacağıyla Carmichael’ı göğsünden tekmeledi ama Carmichael bu tekmeden çok etkilenmemiş olacak ki, Bauer’ın bacağına yakaladığı gibi yatağa bastırdı. Korumalar da bir anda odanın diğer köşesinden koşarak geldiler ve yatağın etrafında yerlerini aldılar. İçlerinden biri Bauer’ın ayak bileklerini tuttu ama yeterince sıkı tutamadığı için ilk bacak darbesiyle yere yuvarlandı. Bunun üzerine diğer iki koruma birbirlerine baktılar ve biri silahına davrandı.

“Hayır!” dedi Carmichael. “Sadece kriz geçiriyor. Elena, bacaklarından tut!”

Masadan bir adım geri gittim. “Bağlayın onu.”

Bauer’ın bedeninin üst kısmı bir anda havaya kalkınca Carmichael yere savruldu. Bauer oturma pozisyonuna geçti ve kolları yukarı fırladı. Korumalar onu başından yakalayıp yatırmaya çalıştılar ama kolları bedenine göre hareket etmediği için kemiklerinin yerinden çıktığını söyleyen bir ses geldi.

Carmichael hemen yatağın kenarlarında duran bağlara yöneldi. Tam ona bunların yeterli olmayacağını, onlardan en az on kat daha sert bir şeyle bağlanması gerektiğini söyleyecektim ki vazgeçtim. Çünkü bu, bana daha da sinir olmasından başka bir

işe yaramayacaktı. Az önce Bauer'ın bacağını tuttuğu için yere savrulan koruma şimdi kalkmış, yatağa yaklaşmaktaydı.

“Geri çekil!” diye hırladım. Carmichael'ın Bauer'ı ümitsizce bağlama uğraşlarını görmezden gelerek, iki rulo bandaj alıp yatağa yaklaştım. Kasılmaların arasında geçen süreyi hesapladım, bir sonraki kasılmayı bekledim ve doğru zaman gelince ayak bileklerini tek elimle yakaladım. “Şunu tut,” dedim, elimdeki rulonun birini en yakınimdaki korumaya fırlatırken. “Bir ucunu bileğine, diğer ucunu da yatağa bağla. Çok sıkı bağlama, yoksa kendi bacaklarını kırar. Acele et. Yirmi saniyen kaldı.” Konuşurken bir taraftan da Bauer'ın sol ayağını yatağa bağlıyor ve hareket etmesi için alan sağlayacak kadar boşluk bırakıyordum. Carmichael da yerden bir rulo aldı ve Bauer kolunu savurduktan sonra bileğinden yakalayıp yatağa bağlamaya başladı. “Saymaya başla,” dedim.

“Biliyorum,” diye tısladı.

Bauer'ın bacaklarını, kollarını ve üst gövdesini, hareket ettiğinde kendini incitmeyecek kadar gevşek bir şekilde bağlamayı başardık. Bauer'dan odunsu bir ter kokusu gelmeye başlamıştı. Bu kokunun üzerine bir de idrar ve ishal kokusu eklenince, dayanılmaz bir koku çıkmıştı ortaya. Bu da yetmezmiş gibi, öğürdü ve geceliğinin üzerine yeşilimsi bir sıvı kustu. Sonra elini, kolunu yeniden sallamaya çalışarak yeni bir kriz geçirmeye başladı. Carmichael odanın bir köşesinden, içinde şırıngaların olduğu bir çanta getirdi.

“Sakinleştirici mi vuracaksın?” diye sordum. “Bunu yapamazsın.”

Carmichael şırıngalardan birini doldurdu. “Acı çekiyor.”

“Vücudunun bu aşamadan geçmesi gerek. Sakinleştiriciler, bir sonraki krizin daha beter geçmesine neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktır.”

“O zaman ne yapmamı bekliyorsun?”

“Hiçbir şey. Geri çekil, rahatla ve gözlemlle. İstersen not da al. Eminim Doktor Matasumi böylesine inanılmaz bir tıbbi deneyimi kaçırmamı istemez.”

Bauer'ın krizleri bir saat sonra sona erdi. Geçen bu bir saatin sonunda bedeni artık o kadar yorulmuştu ki, Carmichael çıkan omuzlarını yerine oturturken hareket bile etmedi. Akşam yemeği vaktinde Bauer'ın ateşi fırladığı için küçük bir kriz vakası daha yaşadık. Carmichael'ı en temel ilk yardım ilkelerini uygulamak dışında hiçbir şey yapmaması konusunda bir kez daha uyardım. Kurumuş dudaklarına su sürmesi, alnına ıslak bez koyması ve bol bol sabretmesi gerektiğini de ekledim. Bauer'ın bedeni, bu süreçten geçerken mümkün olduğunca kendi haline bırakılmalıydı. Vücut sıcaklığı düştükten sonra Bauer derin bir uykuya daldı, ki bu da şu anda en çok ihtiyacı olan ve ona en iyi gelecek şeydi zaten.

Saat ona kadar hiçbir şey olmayınca, Carmichael korumaların beni hücreme götürmesine izin verdi. Duş alıp kıyafetlerimi giydikten sonra odaya geri döndüğümde yalnız olmadığımı fark ettim. “Kalk yatağımdan,” dedim.

“Senin için uzun bir gün oldu galiba,” dedi Xavier.

Elimdeki havluyu yüzüne fırlattım ama benden erken davranıp yatağın öbür ucuna ışınlandı.

“Ne kadar üzücü. Biraz daha sıcak bir karşılama bekliyordum. İnsanlarla konuşmaktan hâlâ sıkılmadın mı?”

“En son karşılaşmamızda, oldukça sinirli bir İt'le aynı odaya fırlatmıştın beni. Üstelik ellerim kelepçeli bir şekilde.”

“Seni odaya fırlatmadım. Zaten odadaydın.”

Yüzümü ekşitip raftan bir kitap aldım. Xavier ortadan kayboldu. Yeniden ortaya çıkmadan önce beliren o kısa aydınlığı bekledikten sonra kitabı üzerine fırlattım.

“Siktir,” dedi kitap göğsüne çarpınca. “Hızlı öğreniyorsun. Ayrıca kin de tutuyorsun ama buna hiç gerek yok. Çünkü Lake'e haddini bildiremeyecek kadar güçsüz değildin. Hem ben de yanınızdaydım. Bir şey olsaydı onu durdururdum.”

“Eminim durdururdun,” dedim.

“Tabii ki durdururdum. Senin başına bir şey gelmemesi için uymamız gereken sert kurallar var.”

Elime bir kitap daha aldım.

Xavier kendini korumak için kollarını kaldırdı. “Hadi ama. Dürüst oynayalım. Buraya seninle konuşmak için geldim.”

“Ne hakkında?”

“Ne olursa. Canım çok sıkılıyor.”

Kitabı masanın üzerine fırlatmamak için kendimi zor tuttum. “İstersen kendini kurtadam yap. İnsanlar burada can sıkıntılarına çare bulmak için bu yola sık başvuruyormuş gibi görünüyor,” dedim.

Yatağa iyice yayıldı. “O kadar insanın içinden Sondra’nın böyle bir şey yaptığına inanabiliyor musun? Bir insanın kurtkadın olmak için bir sebep bulamayacağına inandığımdan değil ama bunu o şekilde yapması? Demek ki o kadar göz önünde olduktan sonra, iç karmaşıklıklardan dolayı bir noktada kayışlar kopuyor.”

“İç karmaşıklıklar derken?”

Yüz ifademi görünce gözlerini devirdi. “Ah, lütfen. Doğaüstü canlılarla insanların eşit olduğunu savunanlardan biri olduğunu söyleme. Biz insanların sahip olduğu bütün avantajlara sahibiz, bunun üzerine kendi avantajlarımız da var. Bu, bizi onlardan daha üstün kılıyor. Şimdiye kadar kendilerinin evrim piramidinin en tepesinde olduğunu zanneden insanlar artık işlerin öyle olmadığını fark ettiler. Diğer yandan, daha iyi duruma gelebileceklerini de fark ettiler. Öyle yarı şeytan falan olamazlar elbette. Ama insanlar diğer ırkların neler yapabildiklerini görünce, aynı özelliklerden kendilerine de istiyorlar. Bu planın temelindeki çürük düşünce bu zaten. Emelleri ne kadar yüce olursa olsun, pastadan onlar da bir dilim almak istiyorlar, hepsi bu. Geçen gün...” Sustu ve tek yönlü camın öteki tarafında dinleyen birileri var mı diye kontrol etmek için bir saniyeliliğine ortadan kayboldu ve sonra yeniden belirdi. “Geçen gün Larry’nin ofisine gittiğimde onu ne yaparken yakaladım biliyor musun? Büyü alıştırması! Yani bana bilimsel bir araştırmanın küçük bir kısmı için lazım olduğunu, o yüzden büyü sözlerini

tekrar ettiğini söyledi ama ancak kendini kandırır. Sondra sadece başlangıç, bakalım daha neler olacak.”

“Bu konu hakkında ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordum.

“Bir şey yapmak mı?” Gözleri kocaman açıldı. “İnsan ırkı kendini yok etmeye kararlaysa bu onların bileceği iş. Bana para vermeye devam ettikleri sürece bir şikâyetim yok.”

“Güzel bir düşünce şekli belirlemişsin kendine.”

“Dürüst bir düşünce şekli diyelim. Şimdi sen-”

Kapının kilidinin açılma sesi gelince birden sustu. Kapı açıldı ve içeri, asker tıraşlı, üniforma giyen, delici mavi gözleri olan yaşlıca bir adam ve iki koruma girdi. “Reese,” dedi adam, Xavier’a. “Senin burada ne işin var?”

“Mahkûmlarımızın mutlu olmasını sağlıyorum. Yani en azından kadın olanların. Elena, karşıdaki beyefendi, Tucker. Kendine Albay Tucker denmesini tercih ediyor ama askerî rütbesi biraz şaibeli. Yani anlayacağın, askerî mahkemede henüz sonuçlanmayan şeyler var.”

Tucker, “Reese,” dedi ama gerisini getirmedi. Kendini toparlayarak bana doğru döndü. “Sizi yukarıdan bekliyorlar, hanımefendi. Doktor Carmichael sizi görmek istiyormuş.”

“Bayan Bauer’ın durumu iyi mi?” diye sordum.

“Eski bir askerden hiçbir zaman açık bir cevap bekleme,” dedi Xavier. Yataktan atladı. “Ben yukarı kadar sana eşlik ederim.”

“Senin yardımına ihtiyacımız yok, Reese,” dedi Tucker ama Xavier beni çoktan kapıya doğru yönlendirmişti bile.

Ruth’un hücresinin yanından geçerken boş olduğunu fark ettim.

“Ruth nasıl?” diye sordum.

“Sana kimse söylemedi mi?” dedi Xavier. “Sondra kendini kaybetmeden önce ona bir tavsiyede bulunmuşsun.”

“Tavsiye mi? Ah, evet. Ruth’un Savannah’yı ziyaret etmesinin iyi olacağını söylemiştim. İzin verdiler mi?”

“Daha iyisini yaptılar. Gel de kendin bak.”

Xavier beni hücrelerin kapılarının olduğu koridor boyunca yönlendirdi.

KRİZ

“Doktor Carmichael onun hemen yukarı çıkmasını istiyor,” dedi Tucker.

Bu sözlerin üzerine Xavier yürümeye devam etti, ben de peşinden gittim. Yanından geçtiğim her hücrenin içine bakmaya çalıştım. Armen Haig masasında oturmuş, National Geographic okuyordu. Leah yatağında yatmaktaydı. Voodoo rahibinin hücresi boştu. Matasumi onu programdan ‘kaldırmış’ olabilir miydi acaba? Bunun düşüncesi bile titrememe yetti ama işe yararlılığını tüketen mahkûmların başına ne geldiğini unutmama yetmedi.

Savannah’nın hücresinin önüne geldikten sonra Xavier kapı koluna uzandı.

“Sakın,” diye tısladı Tucker uzun adımlarla bize doğru gelirken.

“Sakin ol, ihtiyar. Yoksa kalp krizi geçireceksin.”

“Senin gibileri cebimden çıkarırım, evlat. Bu genç hanımı o hücreye sokmuyorsun.”

“Nedenmiş o? Olacaklardan mı korkuyorsun yoksa? Dört doğaüstü canlı aynı odada. Ortaya çıkacak psişik enerjiyi bir düşünsene,” dedi Xavier, Matasumi’nin sözlerini taklit ederek.

Xavier kapıyı itip açtı. Savannah ve Ruth, masada oturmuşlardı ve Ruth masada işaret parmağıyla görünmez çizgiler çizmekteydi. Biz içeri dalınca yerlerinde zıpladılar.

“Ah, sen miydin?” dedi Savannah. “Ne oldu? Artık duvarların içinden geçemiyor musun? Elindeki tek gücü de kaybedersen çok yazık olur.”

“Ne tatlı birisi, değil mi?” dedi Xavier.

Savannah onu susturmaya çalışan yaşlı Ruth’u görmezden geldi ve Xavier’ın arkasında kimin olduğunu görebilmek için başını uzattı. “Yanındaki kim?” diye sordu.

“Bir misafir,” dedi Xavier. “Ama uslu davranmazsan...”

Savannah ayağa fırlayıp hızla yanımıza geldi ve başını kaldırıp bana baktı. “Sen şu kurtkadımsın.”

“Onun adı Elena, canım,” dedi Ruth. “Bu şekilde davranman pek de-”

“Ben *asıl güç* diye buna derim,” dedi Savannah, Xavier’a bir bakış fırlatarak.

Ruth araya girdi. “İçeri gelsene, Elena.” Ben içeri girdikten sonra kollarını uzatıp beni kucakladı. “Nasılsın, canım?”

“Hayattayım diyelim.”

“Bayan Bauer’ın başına gelenleri duydum...”

“Şimdi sen kurda dönüşünce ne oluyor,” diye sordu Savannah. “Canın yanıyor mu? Bu sana iğrenç geliyor mu? Bir keresinde televizyonda kurtadamlarla ilgili bir film izlemiştim. Adam kurda dönüşürken ağzı parçalanmıştı ve içinden burnu çıkmıştı.”

“Savannah!” dedi Ruth.

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. “Ama bizim fazla

vaktimiz yok. Beni yukarı götürüyorlar.” Ruth’a döndüm. “Her şey yolunda mı?”

Ruth, Savannah’ya baktı. Yüzünden belli belirsiz bir gurur ifadesi geçti. “Gayet yolunda,” dedi.

“Tucker iyiden iyiye huzursuzlanmaya başladı,” dedi Xavier. “Artık gitsek iyi olacak.”

Savannah sandalyesine geri dönerken, “Onu arada bir buraya getirin,” dedi. “Çikolatam da bitmek üzere.”

“Bunları neden yapmam gerektiğini bana hatırlatsana,” dedi Xavier. “O güzel yüzün için mi?”

Savannah, ona öyle alaycı bir bakış fırlattı ki, bir anlığına, karşımdakini bir çocuk değil de kocaman bir kadın sandım. “İyi. Bana şeker getirirsen seninle Monopoly oynarım. Hani çooooook sıkılıyordun ya.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum, canım,” diye fısıldadı Ruth.

“Sorun değil,” dedi Savannah. “Oyunu iyi bilmiyorum. İkimiz de onu kolaylıkla yenebiliriz.”

Ruth’a söylemem gereken bazı şeyler vardı ama yanımda Xavier varken bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Ruth’la özel olarak konuşmak istediğimi söyleyemezdim. Söylesem bile bu camdan küplerin içinde ne kadar özel olabilirdi ki?

“Paige’le iletişim kurmada sorunlar yaşıyorsun,” dedi Ruth.

Bir anda yerimde zıplayıp hemen Xavier’a döndüm. Savannah’yla söz dalaşına devam etmekteydi.

“Beni duyamaz,” dedi Ruth. “Ama sakın dışından cevap verme. Büyü yalnızca bende işe yarıyor. Sen yalnızca başını salla.”

Başımı salladım.

Ruth kısa bir iç geçirdi. “Ben de böyle olmasından korkuyordum. Onunla dün konuştum ama bu sabah ne seninle ne de onunla iletişim kurabildim. Belki de bütün dikkatimi çocuğa verdiğim içindir. Savannah’nın bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Annesinin de mükemmel güçleri vardı

ama hiç özen göstermezdi. Çok disiplinsizdi. Karanlık şeylere daha eğilimli biriydi. Ama iyi bir eğitimle kızı... Neyse, bunlar cadı meseleleri. Seni bunlarla sıkımayayım şimdi. Sen şimdilik yalnızca Paige'e yeniden ulaşmaya gayret et. Ben işimi bitirdikten sonra Savannah tek başına bırakılmamalı. Nasıl iletişim kuracağın konusunda sana birkaç tavsiye vermem gerekirse... Rahatlamaya çalış, canım. Olacaktır. Düşman geri dönerse Paige'le kendim konuşur, senin mesajını ona iletirim."

"...yor musun?" diye sordu Savannah ama sorusunun ancak son kısmına yetişebilmişim.

"Efendim?" dedim.

"Poker oynuyor musun?" dedi. "Xavier bana dördüncü bir kişiye ihtiyacımız olduğu için oynayamayacağımızı söyledi. Ama bence bir kızın onu yenmesinden korkuyor."

"İyi geceler, Savannah," dedi Xavier ve beni hücreden aceleyle çıkardı.

"Çikolatalar bitter olmasın," diye bağırdı Savannah arkamızdan. "Sonra yüzümde sivilce çıkıyor."

Xavier kısacık kıkırdadı ve sonra kapıyı kapattı. Tucker kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde koridorda bekliyordu.

"Eee?" dedi Xavier. "Etrafta uçuşan cisimler görebiliyor musun? Duvarlar yıkıldı mı?"

Tucker buna yalnızca ters ters bakarak cevap verdi. Xavier sırtıttı ve beni çıkışa yönlendirdi.

"Olanları psişik enerjiyle açıklamalarını saçma mı buluyorsun?" diye sordum yürümeye devam ederken. "Sence ne peki? Kötü ruh mu?"

"Kötü..." Bana baktı, sonra dudakları kıvrıldı. "Bunu Leah söyledi, değil mi?"

"Ona göre-"

"Onun ne düşündüğünü biliyorum. Kötü ruh teorisinden de haberim var."

"İşte buradasınız!" dedi bir ses.

Başımı kaldırıp baktığımda Carmichael'ın eğilerek bize bakmakta olduğunu gördüm. "Sendin demek," dedi Xavier'a. "Tahmin etmem gerekirdi. Elena'nın gelmesini yirmi dakika önce istemiştim."

"Acil bir durum olsaydı gelir, onu kendini alırdın," dedi Xavier.

"Şu anda acil bir durum," dedi elinin tersiyle Xavier'ı geçiştirirken. "Git de bir kez olsun işe yara. Belki-"

Xavier ortadan kayboldu. Carmichael içini çektikten sonra başını salladı ve beni kolumdan tuttuğu gibi asansöre yönlendirdi. Revire doğru koridor boyunca yürürken, kapalı bir kapının ardından gelen bir konuşmaya şahit oldum. Ses geçirmez kapılar, seslerin karmakarışık gelmesine neden oluyordu; benim duyma yetilerime sahip biri için bile. Konuşanlardan birinin sesi Matasumi'ninkine benziyordu. Diğer ses tanıdık değildi. Hızlı hızlı, kıvrak bir aksanla konuşan birine aitti.

"Vampirler mi?" dedi tanıdık olmayan ses. "Kim ona bir vampir yakalama yetkisini vermiş?"

"Kimsenin ona yetki vermesine gerek yok," dedi Matasumi. Bir kurtadam dışında kimse duyamayacağı halde fısıldayarak konuşuyordu. "Sondra'nın başına gelenlerden sonra ağırlığını iyiden iyiye ortaya koymaya başladı. Nerede bir vampir bulacağımızı bize söylemeni istiyor."

Bahsettikleri kişi Winsloe olmalıydı. Peki, bu tanıdık olmayan ses kime aitti? Bauer, büyücünün potansiyel mahkûmlar bulmada onlara yardım ettiğini söylemişti. Bu kişi meşhur Isaac Katzen olabilir miydi? Kapının yanından geçerken kasten biraz daha yavaş yürümeye özen gösterdim.

"Bununla vaktini boşa harcıyorsun, Lawrence," dedi Adam. "Kim olduğunu biliyorsun. Ayakların yere basmalı. Ona hayır de. Ona bir kurtadamlar bir kurtkadın getirdim zaten. Bu kadarı yetmeli. Benim daha üstün ırklarla uğraşmam gerek. Büyücülerle ve yarı şeytanlarla. Kurtadamlar ve vampirler kaba canlılar. Yalnızca fiziksel ihtiyaçlarının peşinden koşarlar. Daha yüce bir amaçları yoktur. Başka da bir işe yaramazlar."

“Bu söylediklerin tam olarak doğru değil,” dedi Matasumi. “Büyücülerin dünyasına yoğunlaşmamız gerektiği konusunda sana katılsam da, kurtadamların fiziksel güç konusunda bize inanılmaz bir araştırma kaynağı sunduğu gerçeğini de inkâr edemem. Bir vampir de mesela-”

“Bravo! Sana inanamıyorum. Senin de Sondra’dan aşığı kalır yanın yok. Güç, gözünü...”

Carmichael beni koridorda sürüklediği için konuşımanın geri kalanını duyamadım. Daha fazla duyabilmek için ayağım takılır gibi yaptım ama bana hiç süre tanımayıp çekiştirmeye devam etti.

Acil bir durum söz konusu falan değildi. Bauer’ın şırıngayı enjekte ettiği yer bir golf topu büyüklüğüne ulaşmıştı ve içinden kanla karışık iltihap akan yumru, kolunun altı kısmındaki kan dolaşımlarını engelliyordu. Tamam, bu belki de panik olunması gereken bir durum sayılabilirdi ama insandan kurtkadi- na giden metamorfoz yolunda karşınıza çıkacak sayısız hayati tehlikelerden yalnızca biriydi. Carmichael’a, gösterişli tıbbi tedavilerden uzak durmasını tavsiye ettim. Dönüşüm’ün kendini tamamlamasına izin vermesi gerekiyordu. Bauer’ın şu anda ihtiyaç duyduğu basit, hatta ilkel ilaçlardı. Yani yarayı kurutmak, yeniden şişmesini önlemek için üzerine baskı uygulamak ve arada bir ateşini kontrol etmek gerekiyordu. Tüm bu işlemler yapılırken Bauer uykusuna devam etti. Benim hücremde yere yığıldığından beri bilinci yerine gelmemişti. Doğa, direksiyonu ele geçirmiş ve bu hassas dönemde beynin bütün fonksiyonlarını kapatmıştı.

Kriz geçtikten sonra Carmichael daimi olarak revirde kalmam konusunu açmıştı. Buna bir itirazım olamazdı zaten. Hücremden dışarı attığım her adım, özgürlüğüme biraz daha yaklaşmak demekti benim için. Bu fikir Matasumi’nin elbette hoşuna gitmemişti ama her zamanki gibi, tartışmayı kaybeden taraf o oldu. Revirde bana bir yatak verdiler. Yatakla birlikte korumalar da eksik olmadı tabii ki; içeride bir tane, dışarıda iki tane. Ben de bir isteğimi belirttim; artık kelepçe istemiyordum, çünkü olur da Bauer’ın bilinci yerine gelirse kendimi savunabi-

lecek durumda olmak istiyordum. Üçümüz bu istek konusunda tartıştık ve en sonunda içerideki koruma sayısını ikiye çıkarmak koşuluyla kelepçelerimi çıkardılar.

Paige'le iletişim kurma umuduyla kafamda, Jeremy'ye sormayı planladığım soruların listesini oluşturdum. Çünkü kendi Dönüşüm'ümde hatırlayamadığım o kadar çok şey vardı ki. Bana sürekli, acıyı dindirmek için hiçbir şey veremeyeceğini, sürecin doğal bir şekilde ilerlemesi gerektiğini söylediğini hatırlıyordum. Ama bir ara sakinleştirici vermişti. Neden olduğunu hatırlamıyordum ama 'ilaç yok' kuralına karşı gelmesine neden olan bir istisna olmuş olmalıydı. İyi de neydi bu istisna? Bauer'a ilaç vermeden önce durumun ne kadar daha kötüye gitmesini beklemem gerekiyordu? Ya bağları? Ne kadar sıkı olmalıydı? Çok mu sıkıydı, yoksa çok mu gevşek? Delilikle birlikte bir güç geldiğini biliyordum ama bu, Bauer'ı bir kurtkadin kadar güçlü yapar mıydı? Ayrıca bir ısırıkla çok sınırlı miktarda tükürük aktarılırdı. Bauer bir ısırıkla geçecek tükürükten çok daha fazlasını enjekte etmişti kendine. Bu, bir problem yaratır mıydı? Bu soruların cevaplarını Jeremy'nin bildiğinden emin dim. Yapmam gereken tek şey bu soruları ona sorabilmenin bir yolunu bulmaktı.

Ama olmadı. Yatakta olabildiğince uyanık bir şekilde uzanmaya çalıştım ama uykusuz ve stresli geçen otuz altı saatin ardından uykuya çok da fazla dayanamadım. Paige de benimle iletişime geçmedi.

Ertesi gün de yine aynı krizlerle başladı. İlk önce kasılmalar geldi. Bauer bu kasılmaları atlattıktan sonra nefes almayı bıraktı. İnsandan kurda dönüşmeye başladığı için boğazı şişmişti ve şişen kaslar nefes almasına izin vermiyordu. Bedeninin geri kalanı Dönüşüm'e henüz hazır olmadığından, boğazı dönüşürken soluk borusu, boynundaki kaslar, yani altında ne varsa insan halinde kalmaya devam ediyordu. Benden ayrıntılı tarifler beklemeyin. Ben doktor değilim. Carmichael'ın bile akıllı karışmışa benziyordu. Neden acaba diye oturup düşünseydik Bauer solunum yetersizliğinden ölürdü. Başını geriye doğru çektim, nefes borusunu düz tutmaya çalıştım ve masaj yaparak kurt

formuna dönüşen yerleri yeniden insan formuna dönüştürmeye uğraştım. İşe yarıyordu ama yeterince hızlı değildi. Carmichael oksijen yetersizliğinden bahsetmeye başlamıştı ve ben de onunla aynı fikirdeydim. Soluk borusunu ameliyatla açmayı önerdi. Eğlenceli bir etkinlikti. Bauer yeniden nefes almaya başlayınca biz de rahat bir nefes aldık.

Revirde olmanın tahmin ettiğimden çok daha fazla avantajı vardı. Burada yalnızca özgürlüğe biraz daha yakın değildim; insanlar bana, Tess'e davrandıkları gibi davranmaya başlamışlardı. Bir mahkûm olarak değil, Carmichael'ın asistanı olarak görülüyordum. Yani o kadar önemsiz bir kişiliğim ki, insanlar beni görmeden yanımdan geçip gidiyorlardı. Basit bir mobilya parçasından farkım yoktu onlar için. Matasumi, Carmichael'la konuştu, korumalar birbirleriyle konuştular, Tess o yakışıklı temizlik görevlisiyle konuştu ve ben de hepsini dinledim. Yalnızca tesisin işleyişi hakkında bilgi almıyor, korumaların işten nasıl kaydardığı gibi önemsiz şeyleri de öğreniyordum. Yani her şey çok iyi gidiyordu.

O günün ilerleyen saatlerinde Arman Haig'i ve Curtis Zaid'i görme fırsatını yakaladım. Vodoun rahibi hâlâ hayattaydı yani. Zaid'le şansım pek yaver gitmedi. Bauer'ın da daha önce ima ettiği gibi, Leah bile onunla arkadaşlık kurmakta zorlanmıştı, ki benim sosyal yeteneklerim onunkilerle kıyaslanamazdı. Zaid'le konuşmaya çalıştığımda 'günaydın' gibi en basit selamlaşma kelimeleri bile kenara atılmış ve kelimelerin yerini sessizlik almıştı. Potansiyel bir müttefik olmayacağına hiç şüphe yoktu. Ama öte yandan, Armen çok umut vadediyordu. Buradan kaçmayı o da istiyor, yardım teklif ediyor, üstüne bir de ödevlerini yapıyordu. Tesisin güvenlik sistemini çözmüş, korumaların güzergâhını öğrenmiş ve tesisin planını ezberlemişti. Daha da iyisi, bütün bu bilgileri Carmichale'ın yanında bana aktarmayı bir şekilde başarmıştı. Gözlemci, sinsi ve aşırı zeki biriydi. Tam benim tipim... Yani buradan kaçma bağlamında düşünersek...

ÇIKIŞ

Bir sonraki kriz de bir dizi nöbetlerden ibaretti. Bauer'ı sakinleştirdikten sonra yerimde duramadım. Revirde gezindim, gördüğüm aletlere dokundum. En sonunda dizimi metal bir plakaya çarpınca, Carmichael gömüldüğü kâğıtlardan başını kaldırıp bana baktı. "Oturur musun lütfen?" diye çıkıştı bir anda. "Yoksa bir şeyleri kıracaksın."

Bauer'ın yanına giderek serumuna baktım.

"Sakın!" dedi Carmichael.

"Bunun içinde ne var?" diye sordum.

"Genel bir solüsyon. İçinde çoğunlukla..." Sustu, dikkatim serumdan, ötmekte olan kalp monitörüne kayınca sözüne devam etmedi. "Dönüşmene az mı kaldı?"

Düşündüm. En son pazartesi günü dönüşmüştüm, yani bu da demek oluyordu ki üzerinden beş gün geçmişti. Çoğu kurtadamda olduğu gibi, benim Dönüşüm döngüm de haftalık.

Yani istediğim kadar sık aralıklarla dönüşemesem de en azından haftada bir dönüşmem gerekiyordu. Ya kendi isteğimle dönüşecektim ya da bedenimin beni buna zorlamasına izin verecektim. Huzursuzluğun bedenimde giderek artmaya başladığını hissedebiliyordum. Yakında kaslarım karıncalanıp seğirmeye başlayacaktı. Şimdilik kontrol edebilsem de birkaç günüm kalmıştı. Eğer burada dönmek zorunda kalırsam beni kesinlikle bir odaya kapatırlar, herkes başıma toplanır ve her şeyi de kaydederdiler. Bu başıma gelmeden önce mutlaka bir sürü acıya ve ağrıya katlanmak zorundaydım. “Hayır, henüz değil,” dedim. “Sadece huzursuzum. Bu kadar kapalı bir alanda bulunmaya alışık değilim de.”

Carmichael tükenmez kaleminin ucunu kapattı. “Tesisin içinde yürümeni sağlayabilirim sanırım. Yeterli koruma altında tabii. Senin programına da egzersiz eklemem gerekirdi.”

“Egzersiz mi?” dedi bir ses kapıdan. “Benim tesisimde bir daha sakın böyle laflar etmeyin.”

“Merhaba, Tyrone,” dedi Carmichael yüzünü bile dönmeden. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

Winsloe içeri sıvıştı ve bana sırtıttı. “Tam da burada olan bir şeye ihtiyacım var. Sen işini yaparken ben de Elena’nın yanında durayım biraz.”

“Çok... düşünceli bir hareket Tyrone ama Bayan Michaels’la konuşmadan önce ne yazık ki beklemen gerekecek. Onu küçük bir yürüyüşe çıkarmaları için birkaç koruma çağırmak üzereydim. Kendisi biraz bunalmış da.”

“Bunalmış mı? Dönüşüm’e hazır mı?”

“Hayır, değil.” Carmichael elindeki dosyayı tezgâhın üzerine bıraktı ve interkomun yanına gitti.

“Yakında olacaktır. Belki de...”

“Belki falan yok.” Carmichael interkomun düğmesine bastı.

Winsloe da hemen arkasından gitti ve interkomu kapattı. “Egzersiz yapmasına gerek olduğunu söyledin,” dedi. “Ağır-lık odasına ne dersin? Birkaç korumayla birlikte ona ben eşlik

ederim.”

Carmichael durdu. Bir bana, bir Winsloe’ya baktı. Sonra, “Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Yürüyüş-”

“Yürüyüş yeterli olmayacaktır,” dedi Winsloe küçük bir çocuk gibi sırtarak. “Değil mi, Elena?”

Düşündüm. Her ne kadar dışarı çıkıp tesisin etrafını görmek istesem de, Winsloe’nun hoşuna gidecek şeyler yapıp beni öldürmemesi için ona nedenler vermek de akıllıca olacaktı. “Ağırlık odası daha iyi olur sanırım,” dedim.

Carmichael istemiyorsam Winsloe’yla gitmek zorunda olmadığımı söyleyen bakışlarını bana çevirdi. Ben gözlerimi kaçırınca da, “Peki,” dedi ve interkomun düğmesinden elini çekti.

Revirde benimle içeride duran iki korumaya, kapıdan çıkarken iki tanesi daha eklendi. Yolda katılan üç korumayı da sayarsak küçük bir orduya yetecek kadar koruma olduğunu söyleyebilirdim sanırım. Bauer’ın yanında kalan korumaların sayısının iki katı kadar korumam vardı. Garip bir öncelik sırasıydı ama kimse bana fikrimi sormadığından, aslında ne yapılması gerektiğini söyleyerek boşuna nefes tüketmek de anlamsız geldi. Carmichael’ın bütün korumaları benim yanıma vermiyip, Bauer’la tek başına ilgilenmeye kalkmamasına şaşırmıştım açıkçası.

Ağırlık odası Stonehaven’dakinden daha büyük ya da daha donanımlı değildi. Otuz metrekairelik alanda çok amaçlı bir ağırlık makinesi, bir dambıl seti, bir kum torbası, bir koşu bandı, bir merdiven çıkma aleti ve bir de kayak makinesi vardı. Stonehaven’da hiç kardiyo aleti bulunmazdı, çünkü hava ne kadar kötü olursa olsun, kapalı bir alanda bu hamster çarklarında dönmektense, açık havada koşmayı yeğlerdik. Merdiven çıkma aletine gelince, basamakların arasındaki mesafe bir kurtadam için yeterince geniş değildi ve aletin üzerindeki toz miktarına bakılırsa korumalar da bu aleti pek sevmiyordu anlaşılan.

Biz salona vardığımızda çalışmakta olan üç koruma vardı.

Winsloe hemen gitmelerini emretti. İçlerinden bir tanesi verilen emre uyarken, diğer ikisi kalıp gösteriyi izlemeye karar verdiler. Ağırılık kaldıran bir kız. ‘Vay canına, bu ne cüret’ diye düşünüyor olmalıydı herhâlde. Belli ki halk içinde bir spor salonuna gitmeyeli uzun zaman oluyordu.

Ağırlıklarla pek zaman kaybetmedim. Ne zaman yeltensem Winsloe hemen yanımda bitip, ne kadar kaldırdığımı kontrol ettiği için sinirlerim iyiden iyiye bozuluyordu ve ayağına yirmi kiloluk dambılı yanlışlıkla düşürmüş gibi yapmak da pek mantıklı olmayacağından, ağırılık kaldırmayı hepten bırakmaya karar verdim. Koşu bandını deneyeyim dedim ama böylesine elektronik bir aletin programını çözmek de bana göre değildi. Winsloe yardım etmek istedi ama yardım edeceğine, aletin programını bozdu. Belli ki teknik bilgileri normal bilgisayarların ötesine geçmiyordu. Neyse, önemli değildi. Ben de koşu bandını kullanmak istemiyordum zaten. Daha büyük, daha sert bir şeylere yumruk atmak istiyordum. Bu isteğimi tatmin edecek tek alet salonun köşesinde duruyordu; kum torbası.

Bantları elime bağlayınca izleyicilerim daha da yaklaştılar. Winsloe’yu yumruklayacağımı falan düşünüyorlardı herhâlde. Kum torbasının yanına gittim ve öylesine bir yumruk atınca, izleyici kalabalığı hep bir ağızdan derin bir iç çekti. *Aaa, demek kavga edecek. Keşke kızın karşısındaki bir kum torbası değil de başka bir kız olsaydı. Ne güzel, kız kavgası izlerdik.* E, insanın hayatta her istediği olmuyordu maalesef.

Torbaya birkaç yumruk atarak, önce küçük bir alıştırma yaptım. Yumruklarımın hareketi tanımasına, hatırlamasına imkân tanıdım. Önce yavaş yumruklar atmaya başladım, sonra hızlandım. Tekrar yavaşla, bir sağ yumruk, bir sol yumruk. Winsloe çaprazıma geçerek, onu görebileceğim bir mesafeye geldi. Torbaya üç yumruk attım; güm, güm, güm. Şimşek hızında üç yumruk. Winsloe’nun gözlerinin parladığını, ağzı yarı açık halde bana baktığını göz ucuyla görebiliyordum. Sanırım bu torba yumruklama işi bana iyi geldiği kadar ona da iyi gelmişti. Böylesi daha iyiydi. Torbanın öteki tarafına geçip dur-

dum. Bir nefes aldım ve sayamayacağım kadar fazla yumruk attım.

Otuz dakika sonra ter içinde kalmıştım, saçlarım kafama yapışmıştı. Ter, çenemden damlıyor ve gözlerimi yakıyordu. Dünya üzerindeki hiçbir parfümün örtemeyeceği kadar yoğundu ter kokum. Winsloe kokunun farkında olsa bile bundan rahatsız olduğuna dair hiçbir harekette bulunmamıştı. Ben yumruk atmaya başladığımdan beri de gözlerini bir kez olsun benden almamıştı. Arada bir, pantolonunun kabaran ağ kısmına bakıyor ve torbaya daha sert yumruklar atıyordum. En sonunda daha fazla dayanamadım. Torbanın etrafında döndüm, bu sefer yumruk atmak yerine sert bir tekme geçirdim ve tekmenin etkisiyle savrulan kum torbası duvarı boyladı. Sonra Winsloe'ya döndüm. "Duş nerede?" dedim.

Merdiven çıkma aletinin arkasındaki kapıyı gösterdi. "Orada."

Uzun uzun adımlarla kapıya gittim. Winsloe arkamdan geliyordu, onun arkasından da iki koruma takip ediyordu. Durdum, topuklarımın üzerinde döndüm ve Winsloe'nun yüzüne dik dik baktım. Winsloe, kızların soyunma odasına gizlice giren bir liseli sırtışıyla bakıyordu. Yüzüne bakarken kafamdaki kayışlardan biri koptu sanki. Bir anda tişörtümü yırtıp odanın bir köşesine fırlattım. Tişörtle birlikte sütyenim de gitmişti. Sonra pantolonumu, çoraplarımı ve en sonunda da külotumu çıkarıp attım. Doğrulup yüzüne baktım. Bunu mu görmek istiyordu? İsteddiği kadar bakabilirdi. Hem Winsloe'ya hem de korumalara güzel bir göz ziyafeti çektikten sonra duşa girdim.

Şimdi, bu noktayı da geçtikten sonra en bön insan bile kendinden az da olsa utanır, bir tarafı seğirir zannediyorsunuz, değil mi? Winsloe'nun bir tarafı seğiriyorsa eğer, yediği bir şeyi sindiremediği içindir. Yüzündeki sırtımdan hiçbir şey eksilmeden peşimden geldiği yetmiyormuş gibi, arkasındaki iki korumaya da *gel* işareti yaptı ve ben duş alırken izlemeye koyuldular. Sırtımı keselemeyi teklif edince eline sert bir tokat attım. Yüzündeki gülümseme silindi, musluğun yanına giderek

sıcak suyu açtı. Soğuk duşuma, sıcak suyu açarak engel olduğu için ona çıkışmadım. Ben tepki vermeyince o da bana bir havlu uzattı. Dersimi öğrenmiştim artık. Şiddet direkt olarak Winsloe'ya uygulanmıyorsa sorun yoktu. Ben onun uzun kollu, uzun bacaklı, hafif kaslı, kabarık saçlı, fantezilerinde yer alan Amazon aşk kölesiydim.

Duştan çıktıktan sonra, korumalardan biri Carmichael'ın beni çağırdığını söyleyince Winsloe revire kadar bana eşlik etti. O, revirden çıktıktan sonra Bauer'ın durumunu kontrol ettim. Her zamanki küçük kasımlardan başka endişelenecek bir durumu yoktu. Carmichael beni Winsloe'nun elinden kurtarmak için çağırmıştı belli ki ama bunu hiç mi hiç belli etmiyordu. Zira revire geldiğimden beri tıbbi terminoloji çerçevesinde emirler yağdırmaktan, hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda bunu açıkça belli etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ama iki günlük birlikteliğin ardından aramızda az da olsa bir hukuk oluşmuş, birbirimizi anlayacak ve tolerans gösterecek seviyeye ulaşmıştık. Ona saygı duyuyordum. Onun da bana saygı duyup duymadığını söyleyemezdim, çünkü Winsloe'ya karşı gelmemiş olmamı bir zayıflık göstergesi olarak görüyor olabilirdi. Ancak bana bir denekmişim gibi değil de insanmışım gibi davrandığına şüphe yoktu.

Biz revirde Bauer'ı izlerken, korumalardan biri başı sargılı bir halde çıkageldi. Anlattığına göre, akşam yemeğinin boş tabaklarını almak için Savannah ve Ruth'un bulunduğu hücreye gitmişti. Hücrenin kapısını açar açmaz da kafasına tabak çarpmıştı. Tam zamanında eğilmeyi başarmıştı ama duvara savrulan porselen tabağın parçalarının yüzüne gelmesine engel olamamıştı. Yüzündeki minik parçaları ayıklamak Carmichael'ın yarım saatini aldı. Derin olan kesiklerden birine dikiş attığı sırada Matasumi revire geldi ve yaşanan olay üzerine biraz konuştular. Daha doğrusu Matasumi olay üzerine ürettiği teorilerini açıklarken, Carmichael homurdandı ve muhtemelen içinden de, Matasumi'nin teorilerini de alıp gitmesini diliyordu. Sanırım Bauer da gidince Matasumi'nin konuşacak kimsesi kalmamıştı.

Sanki asıl sorunları onunla kimse konuşmuyormuş ve onu bütün olan bitenin dışında bırakıyorlarmış gibiydi. Yani başka bir deyişle, 'sen araştırmalarını yap yeter, gerisini bilmene gerek yok' diyorlardı.

Belli ki tesisteki paranormal olayların sayısında son zamanlarda büyük bir artış vardı. Hücresi Savannah'nın odasının yanında bulunan Leah, dökülmüş şampuan şişelerinden, yırtılmış dergi sayfalarından, yerleri değişmiş mobilyalardan şikâyet ediyordu. Bu paranormal aktivitelerin bir diğer hedefi de korumalardı. Aralarından birkaç tanesi, Savannah'nın hücresinin önünden geçerken bir şeye takılıp düştüklerinden dert yaşıyorlardı. Sinir edici ama zararsız sayılabilecek olaylardı bunlar. Bu önemsiz olayların üzerine bu sabah, Savannah'nın ve Ruth'un günlük kıyafetlerini götüren bir koruma, Savannah'nın bir önceki gün giydiği kıyafetlerin üzerine ketçap döktüğünü görünce onu azarlamıştı. Küçük kız da sinirlenmiş, koruma hücreden tam çıkarken kapıyı kapatıvermişti. Kapıya sıkışan korumanın omzu fena halde morarmıştı. Matasumi, bu sıra dışı olayların son zamanlarda daha fazla gerçekleşmesini Savannah ve Ruth'un birlikte vakit geçiriyor olmasına bağlıyordu. Ama havada uçuşan tabaklara rağmen iki cadıyı ayırmak istemiyordu, çünkü böylesine yoğun bir psişik güç elden kaçır mıydı hiç? Birkaç koruma sakat kalsa ne çıkardı? Durumu, 'bilimsel araştırmaların ışığında' diye açıklıyordu, Carmichael da buna çaktırmadan gülüyordu. Ya da bana öyle geliyordu, yanılıyor da olabilirdim.

O gece yatağında kıvrılıp Ruth'la iletişim kurmaya çalıştım. Tamam, psişik güçlerim olmadığı gerçeğini görmezden geliyor olabilirdim ama yeterince denersem her şeyi yapabilirmişim gibi geliyordu. Korumanın başına gelenler beni endişelendirmişti. Hücrelerdeki psişik olayların sayısında bir artış söz konusuysa eğer, bunun Ruth'un Savannah'ya yardım etmesinden kaynaklandığını düşünüyordum. Onu uyarmak istiyordum; dozunu azalt ya da buradan *gönderilmeyi* göze al. Bir saat boyunca iletişim kurmaya çalıştıktan sonra pes ettim. Bu

başarısızlık Paige’le, dolayısıyla Jeremy’yle de iletişim kuramayacağımı, burada yapayalnız olduğumu hatırlatıyordu. Hayır, böyle düşünmemem gerekiyordu. Geçici olarak iletişim kuramam yalnız olduğum anlamına gelmiyordu. Jeremy’den ne kadar uzak olursam olayım, kendi stratejilerimi üretebilme yeteneğim vardı. Geçen yıl, Clay’i tek başıma kurtarma planı yapmıştım, değil mi? Tabii ki birkaç engel çıkmamış değildi. Tamam, birkaç taneden daha fazlaydı, neredeyse canımdan oluyordum ama Clay’in hayatını kurtarmıştım sonuçta. Bu sefer daha iyi bir plan yapabilirdim. Yani kısacası, yaşayıp görmem gerekiyordu.

“Hayır, orada değil, sol tarafındaki çekmecede. Hayır, *senin* sol tarafın!”

Görmekte olduğum rüyadan çıkıp, Carmichael’ın etrafındakilere sinirli sinirli emirler yağdırdığı gerçek dünyayla rüya arası bir yere geldim.

“Elektroşok cihazı dedim. Tanrım! *Elektroşok cihazı* diyorum. Onu değil, hayır.”

Rüyamda, etrafımı bir düzine elektroşok cihazı sarmalamıştı. Birinden diğerine sürüklenip duruyordum.

“Evet, onu. Of, çekil şuradan!”

Başka bir ses karşılık verdi, özür dilemeye çalışıyordu. Göz kapaklarım titredi. Floresanın beyaz ışıkları gözlerimi kör ediyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, ovuşturdum, yeniden açtım. Carmichael kesinlikle revirdeydi ve bu sefer sinirli olmasının nedeni ben değildim. Revirde iki koruma daha vardı. Önlerindeki aletlerden birini alıp diğerini bırakıyorlardı.

“Ben de yardım edeyim mi?” dedi korumalardan biri.

“Et tabii,” dedi Carmichael. “Önümden çekilerek!”

Carmichael korumayı elinin tersiyle itti ve elektroşok cihazıyla birlikte kapıdan çıkıp gitti. Ben de yattığım yerden hızla kalktım. Uyku sersemliği beni ya gereğinden cesur ya da gereğinden aptal yapmıştı, çünkü Carmichael’ın peşine takılmıştım. Beni fark etmedi, bu kadar meşgulken sırtına bıçak falan sap-

larsam ancak dikkatini çekerdim sanırım. Korumalar da beni artık Carmichael'ın asistanı olarak gördükleri için durdurmamışlardı. Yine de dördü de arkamdan geliyordu. Asansöre ulaştığımızda kapılar kapanıverdi. Asansörün geri gelmesini bekledik, bindiğimizde korumalara dönüp, "Ne oldu?" diye sordum.

Üçü sorumu duymazdan gelirken, dördüncüsü hafifçe omuz silkti ve, "Bilmem," dedi.

Asansörün yukarı çıkmasını beklemiştim ama yanılmışım, doğruca aşağı, hücrelerin olduğu kata inmiştik. Kapılar açıldığı anda korumalar bir anda görevlerini hatırladılar. İki tanesi kollarımdan tutup beni hücreme doğru sürüklemeye başladı. Güvenlikli kapıdan geçtikten sonra Savannah'nın sesini duydum. "Bir şeyler yap! Acele et!"

Ruth'un ve Savannah'nın bulunduğu hücrenin kapısı açıktı, bütün ses koridora geliyordu. "Sakin ol, Savannah," dedi Matasumi. "İlk önce, ne olduğunu korumaların bana açıklaması gerek."

Yine bir koruma vakası mı olmuştu? Ne kadar çabuk? Şimdi Ruth'u ve Savannah'yı ayırırlardı kesin.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı Savannah.

"Tabii ki bir şey yapmadın!" diye gürledi Carmichael. "Şimdi, yoldan çekilin! Hepiniz!"

"Bu kadar teçhizatın gereği yok," dedi Matasumi. "Ben geldiğimde hiçbir hayati belirti yoktu zaten. Çok geç."

Carmichael tıslar gibi soludu. "Ne zaman geç olacağına ben karar veririm."

Hayati belirti yok mu? Bu, kulağa hiç de iyi gelmiyordu işte. Ben hücreye girince Savannah bir anda üzerime atıldı. Refleks olarak kendimi ondan korumaya çalıştım ama kollarını bana doladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi yine.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Biliyorum."

Savannah'ya dokundum ve bir köpek sever gibi seviyor gö-

rünmemek için elimden geleni yaptım. Akli başından gitmiş bir çocuğu teselli etmek uzmanlık alanım sayılmazdı. Hayatım boyunca herhangi bir çocukla uğraşmamıştım. Gözlerim hücrenin içinde Ruth'u aradı. İçerisi fazlasıyla kalabalıktı. Carmichael, yatağa yüzüstü yatmış olan hastayı muayene ediyordu. Üç koruma da yatağın etrafında çember oluşturmıştı. Savannah'yla benim hastayı görmemizi engelliyorlardı.

"Ruth nerede?" diye sordum.

Savannah bir an için kaskatı kesildi ve geri çekildi. Karnım düğümленir gibi olurken yatağa baktım. Carmichael ve diğer üç koruma hâlâ görüşümü engelliyordu ama yataktan sarkan eli görmeme engel olamadılar; küçük, dolgun ve üstü lekeli eli. "Hayır," diye fısıldadım.

Savannah kendini daha da geri çekti. "Ben... ben yapmadım."

"Elbette sen yapmadın," dedim onu kendime doğru çeken.

Matasumi benimle birlikte gelen korumalara döndü. "Neler olduğunu derhâl bilmek istiyorum."

"Biz de yeni geldik," dedi içlerinden biri. Eliyle yatağın başında duran korumaları gösterdi. "Onlar daha önce de buradaldı."

Matasumi bir an için duraksadıktan sonra diğer korumaların yanına gitti ve içlerinden birinin omzuna dokundu. Koruma tam arkasını dönmüştü ki koridorda bir patırtı koptu. Hücreye, ellerinde silah olan iki koruma daha girdi. "Biz takviye kuvvet çağırmadık. Lütfen yerlerinize geri dönün," dedi Matasumi.

Onlar bir tepki veremedi, Leah'yla birlikte bir koruma daha geldi.

"Ne-" dedi Matasumi ama lafı yarım kaldı. Sustu ve sabrının yavaş yavaş sınırlarına gelindiğini belirten derin bir nefes aldı. "Bayan O'Donnell neden burada?"

"Hücresinin yanından geçerken onu pek telaşlı gördüm," dedi genç koruma. Yanakları al aldı. "Bilgi almak için inter-

komdan seslendiğimde... şey... buraya gelip gelemeyeceğini sordu.”

“Bir mahkûmu hücrelerinden çıkarmaya yetkin yok. Onu hemen hücrelerine geri götür.”

Leah, Matasumi ve korumayı elinin tersiyle ittikten sonra, yatağın kenarında duran insan kalabalığının yanına gitti. Yatakta yatmakta olan Ruth’u görünce bana ve Savannah’ya döndü. “Ah,” dedi eliyle ağzını kapatırken. Gözleri Savannah’ya kenetlenmişti. “Çok üzgünüm. Nasıl... neler oldu?”

“Son on dakikadır aynı soruyu ben de sorup duruyorum,” dedi Matasumi.

Matasumi’nin az önce omzuna dokunduğu koruma bize doğru döndü. “Ben nöbetimden dönerken yaşlı... yani Bayan Winterbourne’un yatağında yattığını gördüm. Çocuk da onun üzerine eğilmişti. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Kalp krizi geçirmiş olabilir düşüncesiyle odaya girdim. Yanındaki saat yere düşmüştü, üzerinde kan vardı. Bayan Winterbourne’un kafatası parçalanmıştı.”

Savannah’nın kolumu tutan eli daha da bir gerildi. Kalbi güm güm atıyordu.

“Ah, canım benim,” dedi Leah bize doğru gelirken. “Ne korkunç bir kaza.”

“Ben... ben yapmadım,” dedi Savannah yine.

“Her ne olduysa hiçbiri senin suçun değil, tatlım.”

Leah, Savannah’ya uzandı ama Savannah ona şüpheyle yaklaşıp kolumu bırakmadı. Bir an bekledikten sonra elini Leah’nın eline uzattı ve bir eliyle hâlâ benim kolumu tutarken, bir eliyle de Leah’nın elini tuttu. Bir hayal kırıklığı ifadesi Leah’nın yüzünden geçip gitti. Sanki, ‘en çok sevilen kim?’ yarışması yapıyormuşuz gibi, başıyla onayladı, Savannah’nın elini tuttu ve saçlarını okşadı. Bir süre sonra, yatağın etrafında toplanmış olan insan kalabalığına döndü. “Savannah’yı hücreme götürebilir miyim? Şu anda burada bulunması doğru değil,” dedi.

Carmichael alnından terler damlar bir halde kafasını kaldırıp ona baktı. “Onun burada ne işi var?” dedi eliyle Leah’ı göstererek. “Onu hemen hücreesine geri götürün.”

Korumalar Matasumi’nin verdiği emri dinlememişlerdi ama Carmichael’ın emrini yerine getirmek için hemen harekete geçtiler. İkisi Leah’ı apar topar dışarı çıkardılar. Savannah’nın yüzünde o kadar derin bir üzüntü belirdi ki, Carmichael’a Leah’ı göndermemesi için yalvarmak istedim. Ama beni de göndermesinden korktuğum için sustum, çünkü Savannah’nın yanında birinin durması gerekiyordu. Şu anda Leah onun için daha iyi bir tercih olabilirdi ama empati yeteneği gelişmemiş olan bir kurtkadınla yetinmek zorundaydı. Leah gittikten sonra Savannah kendini tamamen kollarıma bıraktı. Birkaç dakikalığına sessiz kaldıktan sonra etrafına, diğer insanlara bakındı. Herkes Ruth’la ilgileniyordu.

“Sanırım,” diye fısıldadı. Bana biraz daha sokuldu. Bir elimi omzuna koyunca sanki bütün bedeni erir gibi oldu. Diğer elimi de sırtına koydum ve onu teselli etmesini umduğum anlamsız kelimeler mırıldandım. Sakinleşmişe benziyordu ama bunun sebebi anlamsız sözlerim değildi, beni odadaki tek müttefik olarak görmesindendi. Bir an sonra kafasını kaldırıp bana baktı. “Sanırım,” diye fısıldadı yeniden. “Sanırım bunu ben yaptım.”

“Hayır.”

“Uyumuyordum. Ben... Ruth’un bana söylediği şeyleri düşünüyordum. Bana öğrettiği dersleri. Sonra onu gördüm. Saati. Saat havada uçtu. Korumaya çarpan o tabak gibi. Sanırım ben yaptım. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama yapmış olmalıyım.”

Suçunu itiraf eden bu çocuğun itirafını reddetme istediği dudaklarına kadar geldi ama geri yuttum. Yüzündeki ifade, suçunu itiraf edip karşısındaki kişiden teselli edici yalanlar bekleyen bir çocuğun ifadesi değildi. Gerçeğin farkındaydı ve bunu anlatarak bana güvendiğini gösteriyordu. “Sen yapmış olsan bile senin suçun değildi,” dedim. “Bundan eminim.”

Savannah, başarıyla onayladıktan sonra gözyaşlarını elinin

tersiyle sildi ve başını göğsüme yasladı. Tek kelime etmeden, beş dakika boyunca öylece durduk. Sonra Carmichael yataktan uzaklaştı. Herkes yaptığı şeye bir son verdi. Odada duyulan tek şey Savannah'nın kalp atışlarıydı.

“Ölüm saati,” diye başladı Carmichael.

Saatine bakmak için kolunu kaldırdı ama hücreden apar topar çağrıldığı için saatini takmayı unutmuştu. Bir saatin mucizevi bir şekilde belirmesini bekler gibi koluna öylece bakakaldı. Sonra kolunu indirdi, gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi ve hücreyi terk etti.

Her şey sona ermişti.

DEĞİŞİKLİKLER

Ortalık sakinleştikten sonra Matasumi benim de orada olduğumu fark etti. Evet, beni birkaç dakika önce de görmüştü ama orada olacağıma ihtimal vermediğinden olsa gerek, bu duruma önceden tepki vermemişti. Orada olduğumdan kesin olarak emin olduktan sonra, geri kalan dört korumayla birlikte beni revire yolladı.

Sonraki birkaç saati yatağında uzanarak ve Bauer'a bağlı olan makinelerin üzerinde yanıp sönen ışıklara bakarak geçirdim. Ruth ölmüştü. Ölümünün önüne geçebilecek bir şey yapabilir miydim? Yapmam gerekir miydi? Risklerin o da farkındaydı ama bunu bilmek daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Bir de Savannah vardı tabii, bu olaydan kendini sorumlu tutuyordu. Onun kendini daha iyi hissedebilmesi için uğraşabilirdim. Yapılması gereken doğru hareketleri yapabilmeli, söylenmesi gereken doğru sözleri söyleyebilmeliydim. Ruth'un ölümü, Savannah'nın hayatında bir dönüm noktası olacaktı ama benim

tek yapabildiğim onu zavallıca sarmaktan başka bir şey değildi. İçimde, derinlere bir yerlere gömülmüş olan *annevari* içgüdüleri çıkarıp daha iyi şeyler söyleyemez miydim sanki?

Savannah'nın niyeti elbette Ruth'u öldürmek değildi. Ama bunu yapan gerçekten Savannah mıydı? Korkarım ki öyleydi. Dahası, bunun bir kaza olmama ihtimali beni daha çok ürkütüyordu. Hayır, Savannah'nın o saati Ruth'a bilerek fırlattığını zannetmiyordum. Kesinlikle olamazdı. Ruth'un ölümü karşısında verdiği tepkiler fazlasıyla ham ve gerçekti. Ama kendinin de henüz bilmediği bir tarafının, doğasında, genlerinde olan bir şeyin, engel olamadığı bir şeyin, kendisi farkına varmadan o korumalara saldırdığını ve Ruth'u öldürdüğünü de düşünmeden edemiyordum. Belki de 'şeytan çocuk' temalı çok fazla film izlemiştim ve böyle düşünüyor olmamın sebebi buydu. Böyle olması için de dua ediyordum. Çünkü Savannah'dan hoşlanmıştım. Zekiydi, çocukluğun masumiyetiyle karışmış bir kendini beğenmişliği vardı. O da diğer çocuklar gibiydi işte; bir tarafı şeytan, bir tarafı melekti. Tabii ki onda bundan daha fazlası vardı, sonuçta psikik olaylar onun etrafında oluyordu. Ruth onu eğitmeye başladığında olaylar zararsız olmaktan çıkmış, bir anda ölümcül olmaya başlamıştı. Ruth ne söylemişti Savannah hakkında; mükemmel güçler, inanılmaz bir potansiyel... Ve karanlık tarafa yönelimi olan bir annesi olduğunu da es geçmemek lazımdı. Kötülüğün genetik olarak aktarılması diye bir şey söz konusu olabilir miydi? Ruth bunu görememiş olabilir miydi? Bu kadar genç bir insanda, bu denli bir kötülüğün var olabileceğine inanmak istememiş olabilir miydi? Savannah'nın eline daha fazla güç vererek kendi ölüm fermanını imzalamış olabilir miydi? Bütün cevapların 'evet' olabileceğinin farkındaydım ve Savannah'nın hatırına, yanılmış olmayı diliyordum.

Sabah olunca kahvaltımı getirdiler ama hiçbir şeye dokunmadım. Carmichael her zamanki vaktinde, sekizden biraz önce yanıma geldi. "Nasılsın?" diye sordu.

Bu, dün gece hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. "İyiyim," diye mırıldandım. Beni birkaç saniye daha inceledikten

sonra kendi işlerine döndü.

Sabahın erken saatlerini Ruth'un ölümü üzerine kafa yorarak geçirdim. Ölümünün olayları nasıl etkileyeceğini, bu ölümün önüne geçebilecek olma ihtimalimi düşünüp durdum. İkinci kısımda özellikle vakit kaybettim. Belki de düşünmem lazımdı. Burada yaşam ve ölüm tamamen bizim kontrolümüzün dışındaydı. Günün her anında Matasumi, Ruth'un artık araştırmada bir işe yaramadığına karar verip ondan kurtulabilir ya da Winsloe onu avlarından birinin başkahramanı yapmaya karar verebilirdi. Ama yine de suçun bir kısmını kendi üzerime alıyordum. Belki de ufak da olsa bazı şeylerin kontrolünü elimde hissetmek istediğim içindi bu.

Sabah saatlerinin ortasında düşüncelerimi hafif bir inleme böldü. Başımı kaldırıp baktım, Bauer'dı, yüzü acı içinde kasılmıştı. "Doktor?" dedim ayağa kalkarak. "Kendine geliyor." Carmichael revirin köşesinden uzun adımlarla gelirken, ben de Bauer'ın üzerine doğru eğildim. Gözleri hemen açıldı. "Merhaba, Sondra," dedim. "Biz-"

Bir anda havaya fırladı ve kollarını engelleyen bağlarından birini kopararak omzuma bir tane vurdu. Bakışlarında boş ve sert bir ifade vardı. Henüz tepki bile verememişken omzumdan tuttu ve beni havaya savurdu. Sanki her şey yavaşlarmış gibi oldu, yer çekimi devreye girmeden önce bir anlığına havada kaldım, sonra odanın diğer tarafına savrulup duvara çarptım.

Carmichael hemen yanıma geldi, ayağa kalkmama yardım etti ve bağırarak, korumaları yardıma çağırdı. Bauer da ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bacaklarına dolanan çarşaf ona engel oluyordu. Yüzüne tamamıyla öfke hâkimdi artık. Gözleri hâlâ bomboş bakıyor, dudakları sessizce hareket ediyordu. Çarşaf-lardan kurtulmayı bir türlü beceremeyince daha da sinirlenerek bacaklarını ayırdı ve kumaşı yırttı. Hemen toparlanıp yatağın kenarına koştum ve Bauer'ın üzerine atıldım.

"Ellerini üzerimden çek!" diye kükredi. "Hepiniz! Geri çekilin! Sakın dokunmayın bana!"

"Aklını kaçırıyor," dedi Carmichael. Eline aldığı yeni bağ-

larla yatağa yaklaşmaya çalışıyordu. “Süreçte başına geleceklerden birinin bu olduğunu söylemiştin.”

Hızlı bir hareketle Bauer’ın üzerine oturdum. Altımda hareket etmesini engellemeye çalışırken, tıbbi teşhisimin o kadar da önemli olmadığını düşünüyordum. Korumalar oldukları yerde kalmışlardı. Aslında her zaman yaptıkları şeyi yapıyorlardı; silahlarını Bauer’a çevirmiş, birilerinin ‘ateş’ emrini vermesini bekliyorlardı. Carmichael elindeki bağları korumaların üzerine fırlattı. “Bağlayın onu!” dedi. “Hemen!”

Korumalar daha yerlerinden kıpırdamamışken Bauer ani bir hareketle beni yere attı. Bu sefer havaya fırlamamış, direkt yere düşmüştüm. Nefes alabilmek için, olması gerekenden biraz daha uzun süre bekledim. Aslında biraz da korumalar ve Carmichael ilgilensin diye beklemiştim, çünkü Bauer’ın doğru düzgün bağlanması karşı çıkan en başından beri ben değildim.

Bauer bir anda karşı gelmeyi bıraktı ve bir heykel gibi hareketsiz şekilde durmaya başladı. Dört koruma da yatağın kenarında sıralanmış, bir tavşanın üzerine ağ fırlatmayı bekleyen hayvan kontrol memurları gibi öylece duruyorlardı, hiçbiri ilk hamleyi yapmaya gönüllü değildi. Bauer’ın yüzü ter içinde kalmıştı, ağzı açıktı ve nefes nefeseydi. Başını bir sağa, bir sola çevirdi; gözleriyle odayı tarıyordu. Vahşi ve boş bakan gözleri önce beni buldu, sonra Carmichael’ı. Ardından sol tarafında yer alan boş bir noktada durdu. ne atılarak, “Buradan defol git!” diye bağırdı.

Bağırdığı yerde kimse yoktu.

Vahşi bir hayvanın dikkatini çekmemeye çalışıyormuş gibi hareket ederek ayağa kalktım ve dikkatli adımlarla yürümeye başladım. “Onu bağlamamız gerek,” dedim fısıldayarak.

Kimse hareket etmedi.

Carmichael en yakınında duran korumanın elindeki bağları hızla aldı. “Ver şunları bana,” dedi.

“Hayır,” diyerek itiraz ettim. “Korumlar bağlasın. Ben,

Bauer yeniden saldırmaya başlarsa müdahale edebilmek için yanlarında dururum. Sen de sakinleştiricileri hazırla.”

Ah, tabii. Kendime yine en tehlikeli işi ayırmıştım ama kimse fark etmeyecekti bile. Kimsenin umurunda da olmayacaktı. Ama yine de bu işin bir şekilde yapılması gerekiyordu. Ve bu işi yapan kişi ben olmazsam, bu holiganlardan biri çıkacak, en küçük tehlikede silahına davranacaktı. O zaman ben nerede, ne durumda olacaktım peki? Bauer’ın yanında, ölü ve gömülü...

Carmichael korumalara döndü. “Elana’nın yanında bekleyin. Hızlı ama dikkatli hareket edin. Sondra ne yaptığının bilincinde değil. Onu incitmek istemeyiz.”

Bunu söylemek, yapmaktan çok daha kolaydı elbette. Bauer hâlâ hareketsiz duruyor, etrafını sarmalayan bu yabancı-lara içten içe küfretmeye devam ediyordu. Ama korumalardan biri ona dokunduğu anda yine kendini kaybetti ve elini kolunu etrafa savurmaya başladı. Korumalar ve ben onu zar zor zapt edebiliyorduk.

Bauer’ı kontrol altına aldığımıza emin olduktan sonra, kollarını ve bacaklarını sıkıca bağlamaya başladık. Bir kolunun titrediğini ve kasıldığını hissettim. Teninin altında yanan ve kızgın bir kömür parçası gibi hareket eden acıyı görmezden gelmeye çalışarak, başımı sert bir şekilde salladım. Gözlerim sulanmıştı.

“Elena?” dedi Carmichael, Buaer’in diğer kolunu bağlamaya çalışırken.

“İyiyim.”

Ben kemeri bağlamaya devam ederken Bauer’ın kolu kasıldı, bileği incel-di, eli dönüşmeye, insan eli olması mümkün olmayan bir şekil almaya başladı. Gözlerim yanılmıyordu, Bauer dönüşmeye başlıyordu.

“Elena!”

Carmichael bağırınca bir anda yerimde zıpladım. Buaer’ın eli havaya fırladı ve az önce boynumun durduğu, şu anda boş olan alana sert bir hareket yaptı. Kasılmış parmaklar ve şekli

tam oturmamış pençeler havada uçuşuyordu. Yine kalkmaya çalıştığı anda kendimi Buaer'ın üzerine attım ama bir öfke çığılığıyla birlikte beni üzerinden fırlattı. Şimdi iki eli de serbest kalmıştı. Bunu fırsat bilerek, korumalardan birini tuttuğu gibi duvara savurdu. Bauer'ın sırtı titredi, kasıldı, büyük büyük yumrular giderek daha da belirginleşiyordu. İnledi ve kafası yan tarafına düştü.

“Sakinleştiriciyi vur!” diye bağırdım.

“Ama sen demiştin ki...” diye başladı Carmichael.

“Çok erken. Dönüşmek için henüz hazır değil. Uyustur onu. Hemen şimdi!”

Bauer'ın ensesinden ve omuzlarından kıllar fırlamıştı. Vücudundaki bazı kemikler kısalırken, bazıları uzamaya başlamıştı ve acı içinde kıvranıyordu. Bütün bedeni kasılmaya devam ederken, hâlâ üzerine çıkmaya çalışıyordum. Yüzü ne insana ne de kurda benzeyen garip bir şekil almıştı. Dudaklarının arasından köpek dişleri fırlamıştı. Yüzünün ortasından fırlayan bir burnu vardı ama Dönüşüm'ün tam ortasında durmuştu. Vücudunun her yerinde öbek öbek kıllar vardı. Sonra bir de gözleri vardı tabii. Bauer'm kendi gözleri. Onlar henüz değişmeye başlamamıştı ama yuvalarından fırlamışlar ve dalga dalga gelen acıyla kocaman olmuşlardı. O gözler benimkileri buldu. Bir anlığına her şeyi fark ettiğini gördüm. Beyninin bir kısmı bu delilik halini atlatmayı başarmış ve acıdan ibaret olan bedeninin içine sıkışıp kalmıştı.

Carmichael şırıngayı koluna batırınca, Bauer'm bütün bedeni birkaç kere kasıldı, sonra burnundan birkaç nefes verdi ve gözleri, bir şey karşısında hayrete düşmüş gibi açıldı. Gözlerini bir kez kırpıp, ardından kendini yatağa bıraktı. Tekrar harekete geçecek diye gergin bir şekilde bekledim ama Dönüşüm aksi yönde ilerlemeye başlamıştı. Bu sefer geçirdiği değişim ona acı vermiyor ya da şiddetli davranışlarda bulunmasına neden olmuyordu. İnsan formuna erir gibi geçti, bir bilgisayar tarafından yönetilir gibi. Tamamen insan formuna kavuştuktan sonra uykuya daldı.

Armen revire biz ziyarette daha bulundu. Dünkü onun genel kontrollerinden biriydi ama bugün yaşadığını söylediği baş ağ-rısını o kadar güzel bir şekilde ifade etmişti ki, Carmichael bile ona inanıp ağrı kesici vermişti. Sanırım Armen'in da bir doktor olması ve bu konularda bir diplomasının bulunması Carmichael'da güven oluşmasını sağlıyordu. Aramızdaki konuşmaya kaldığımız yerden devam ettik. Tıbbi bir kurnazlığın da dâhil olduğu bir kaçış planı vardı. Onu ikinci kata, benim yanıma getirmem gerekiyordu ki bu da kendi h ccresinden kaçışmasından çok daha kolaydı. Tüm bunları o kadar rahat bir şekilde, havadan sudan muhabbet eder gibi söylemişti ki, kaçış planı yaptığımızı kendime birkaç kez hatırlatmam gerekti.

Armen'la konuşmaya devam ettikçe, Bauer'la olan numaramı giderek B planı olarak görmeye başlıyordum. Armen tam isteyebileceğim türden bir müttefikti. Etrafında olan bitene karşı daha dikkatliydi ve şu an komada olan Bauer'dan kesinlikle daha iyi bir seçenektir. Öte yandan bana Jeremy'yi anımsatıyordu, bu da rahatlık seviyemi on kat artırıyordu. Kibar, sessiz ve soğukkanlıydı. Dışarıdan bakıldığında belli olmayan ama bıçak gibi keskin bir zekânın göstergeleri olan özellikler yani. Kendine has bir öz güveni vardı; bu kaçışta direksiyonu devralmasını dert etmeyeceğim bir öz güvendi bu. Armen'a güveniyordum ve ondan hoşlanmıştım da, bu ikisi ideal bir eşleşmeydi.

Günün geri kalanı oldukça sakin geçti ama bu sakinlik, gece olunca uykumu basan rahatsız edici rüyalarla bozuldu. Geceye Stonehaven'da başladım. Clay'le ve Nick'le birlikte karda oynuyorduk. Başka bir rüya, bu rüyanın kontrolünü ele geçirdiğinde bir kar topu savaşının ortasındaydık. Gördüğüm diğer rüyada yatakta yatıyordum ve Paige benimle iletişime geçmeye çalışıyordu. Sonra iki rüya birbirine girdi. Bir an Nick'e kar topu fırlatıp yüzüme bir kart topu yerken, sonraki an Paige'in beni çağırdığını duyuyordum. Paige'in benimle iletişime geçmeye çalıştığı rüyayı bloke edip kar topu rüyasına dönmek istedim ama elimden bir şey gelmedi. Nicke'e iki kar topu daha fırlattıktan sonra diğer rüyanın içine s r klendim.

“Elena? Lanet olsun. Cevap versene!”

Kış olimpiyatlarına dönmeye çalıştım ama ne fayda. Paige’in rüyasının içine sıkışıp kalmıştım. Ne hoş!

“Elena. Hadi ama. Uyan.”

Rüyamda bile Paige’le iletişim kurmayı reddediyordum, çünkü bunu üç gündür başaramayınca, olmayacağına artık inanmıştım.

“Elena?”

Kedime bile saçma gelen bir şeyler mırıldandım.

“Ah! Oradasın işte. Güzel. Bekle, seni benim bedenime aktaracağım. Bak bu sefer uyarıyorum. Jeremy burada. Şimdi, üç dediğimde. Bir, iki, üç. Ta daa!” Beş saniyelik bir sessizlik. “Siktir!”

Paige’in ettiği küfür giderek azalan bir sesle yok oldu. Bense bir rüyanın parçaları arasında gezinip duruyordum. Sanki birileri kanalı değiştirip duruyor ve ben hangi kanalda ne olduğunu anlamadan bir kanaldan ötekine geçip duruyordum. Bütün bunlar bir son bulduğunda kurt halindeydim. Kurt olduğumu anlamam için kendimi aynada görmeme gerek yoktu. Bunu kaslarımın hareket ediş şekline anlıyordum. Her hareketimde bütün kaslarım mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Önümde birileri koşmaktaydı. Ağaçların arasında belli belirsiz bir gölge vardı. O da bir kurttu. Bulanık görüntülerden ve belli belirsiz şekillerden başka bir şey göremediğim halde, önümdekinin de bir kurt olduğunu biliyordum. Kaçan değil, kovalayan olduğum halde içimi bir korku sardı. Kimi kovalıyordum ben? Clay’i mi? Clay olması gerekiyordu. Bu panik dalgası, yaşadığım korku, kaybetme ve terk edilme korkusu... Bu duyguları ancak Clay’le bağdaştırabilirdim. Önümde bir yerlerde koşuyordu ve ona yetişemiyordum. Patilerimi her yere vuruşumda beynimin içinde bir ses yankılanıyordu. Birinin adı. Ama Clay’in adını söylemiyordu ses. Bu, kendi adımdı. Her adımlımla senkronize bir şekilde beynimin içinde çınlayıp duruyordu. Başımı eğip patilerime baktım. Gördüklerim bana ait patiler değildi. Fazla

büyüktü ve o kadar sarıydı ki, neredeyse altın rengiydi. Clay'in patileri idi. Önümde tüylü bir kuyruk, ay ışığının aydınlatığı gecenin içinde bir görünüş bir kayboluyordu. Sarı beyaz tüyler. Kendimi kovalıyordum.

Bir anda uyandım. Yatakta oturup ellerimi saçlarımın arasına geçirdim. Ama elimi attığım saçlar benimkiler kadar uzun değildi. Birbirine karışmış ve kısa kesilmiş sarı buklelerdi bunlar. Ellerime baktım, kalın, şekilli parmaklarım vardı. Tırnaklarım aceleyle kesilmişti. Bir işçinin elleri... Ama bu eller şimdiye kadar bir kalemden daha büyük bir alet tutmamışlardı. Nasırlı değillerdi ama yumuşak da sayılmazlardı. Kemikler saymadığım kez kırılmış, açılan yaralar geriye izlerden bir harita bırakmıştı. O yaraların nasıl açıldığını tek tek biliyordum. Geceler boyunca uzanıp, "Bu nasıl oldu? Peki ya bu? Peki bu? Ah, bunu ben yapmıştım," dediğim zamanları hatırlıyordum.

Bir kapı açıldı.

"İşe yaramadı, değil mi?" Clay'in sinirli sesi açılan kapıdan değil, yataktan geliyordu.

İçeri giren Jeremy kapıyı arkasından kapattı. "Hayır. Paige iletişim kurmayı başaramadı. Kurduğunu zannetmişti ama bir şeyler ters gitmiş sanırım."

"Aman ne büyük sürpriz. Elena'nın geleceğini yirmi iki yaşında, stajyer bir cadıya bırakıyorsun, farkındasın değil mi?"

"Benim farkında olduğum tek şey, Elena'ya ulaşmak için elimde olan bütün kaynakları kullanmaya çalıştığım. Şu anda stajyer dediğin cadı bizim tek umudumuz."

"Hayır, değil. Başka bir yolu daha var. Ben! Elena'yı bulabilirim ama bulabileceğime inanmıyorsun."

"Paige iletişim kurmayı yine başaramazsa..."

"Lanet olsun!" Clay komodinin üzerinden bir kitap alıp duvara fırlattı ve duvarda küçük bir göçük açtı.

Jeremy bir anlığına duraksadı, neden sonra sözlerine devam etti. Sesi her zamankinden daha paslı geliyordu. "Sana içmen için bir şeyler getireyim, Clayton."

“Yani beni yeniden uyuşturacaksın. Susayım, sesimi çıkar-
madan burada uslu uslu yatayım diye. Elena orada yalnızken
hem de. Paige aracılığıyla benimle konuştuğunda ona inanma-
dım ve şimdi de elimizden kayıp gitti. Bunun benim hatam ol-
duğunu inkâr edemezsin.”

Jeremy hiçbir şey söylemedi.

“Çok sağ ol,” dedi Clay.

“Evet, onunla o sırada iletişimi kaybetmemizin nedeni sen-
din ama bu, onunla şimdi neden iletişim kuramadığımıza bir
açıklık getirmiyor. Denemeye devam edeceğiz. Bu arada, senin
şu mükemmel fikrini sabah konuşuruz. Sana getireceğim içe-
cek hakkında fikrini değiştirirsen yanıma gel. Uyumana yar-
dımıcı olacaktır.”

Jeremy odadan çıkarken rüya bir anda buharlaştı. Yuvarla-
narak, kendi etrafımda dönerek, kanalların sürekli değiştirilip
durduğu dünyaya geri döndüm. Parça parça anılar, rüyalar ve
hatıralar. Hiçbir anlam ifade etmeyecek kadar parça parçaydı
her şey. Birileri kapıyı çalıyordu. Ben bir masada oturmuştum.
Önümde bir harita vardı. Kapı hemen arkamdaydı. Arkamı dö-
nüp ‘gel’ demeye çalışıyordum. Ama önümde duran kalemin
bir anda kâğıda bir şeyler yazmaya başladığını görüyordum.
Yazının kime ait olduğunu anlamaya çalışırken, ne büyük sürp-
riz ki, Clay’in olduğunu anlıyordum.

Oda her an karacakmış gibi girdaplar içinde dönüp duru-
yordu. Bir şeyler beni sırtımdan nazikçe çekerek, oturduğum
sandalyeden kaldırıncı karşı gelmeye çalıştım. Olduğum yeri
seviyordum, benim için rahatlatıcı bir yerdi. Clay’in varlığını
hissetmek bile beni mutlu ediyordu. Lanet olsun. Hayal olsun
ya da olmasın, küçücük bir parça mutluluğu ben de hak ediyor-
dum. Beni sırtımdan çeken akıntı daha da güçleniyordu. Sonra
oda karanlığa büründü. Kendimi serbest bıraktığımda Clay’in
bedeninin içine girdim yeniden. Clay şimdi yazı yazmayı bırak-
mış, haritayı incelemeye koyulmuştu. Bu, nerenin haritasıydı
ki? Birileri yine kapıyı çalıyordu ama Clay umursamıyordu.
Sonra kapı açıldı, içeri giren kişi kapıyı arkasından kapattı.

“Clayton.” Cassandra’nın sesiydi. Tercyağı gibi pürüzsüz ve kaygandı.

Clay cevap vermiyordu.

Cassandra, “Varlığımın farkında olduğunu belli eden bir homurtu da iş görürdü,” diye mırıldandı.

“O zaman geldiğinden memnun olduğumu söylemiş olur-
dum. Buraya gelmen için en azından davet edilmiş olman ge-
rekmiyör mu?”

“Özür dilerim. Bu kural da cehennemi boyladı demek ki.”

“Sen de arkasından gitmek için hiç çekinme.”

Cassandra kıkırdadı. “Danvers ailesinde bütün görgü ku-
ralları yalnızca Jeremy’ye miras kalmış anlaşılan. Benim için
sorun olduğundan değil tabii ki. Dürüstlüğü ve kurnazlığı, gös-
terme bir kibarlığa tercih ederim.” Odanın öteki tarafına doğru
ilerlerken sesi daha da bir yakından gelmeye başlamıştı. “Işığı-
nın açık olduğunu görünce birlikte bir şeyler içeriz belki diye
düşündüm.”

“Çok isterdim ama sıvılar konusunda ikimizin çok farklı
zevkleri var sanırım.”

“Teklifimi geri çevirirken en azından yüzüme bakamaz mı-
sın?”

Cevap yoktu.

“Yoksa yüzüme bakmaya korkuyor musun?”

Clay, başını kaldırdı ve Cassandra’nın gözlerinin içine bak-
tı. “Al, istediğin oldu mu? Şimdi odadan çık, Cassandra. Nasıl,
bu da hoşuna gitti mi?”

“Elena geri gelmeyecek, biliyorsun değil mi?”

Clay’in kalem tutan parmakları daha da bir sıkılaştı ama tek
kelime etmedi.

Ayaklarımın çekiştirildiğini hissettim yeniden ama diren-
dim. Beynimin bir yerlerinde Paige beni çağırıyordu. Bu, ke-
sinlikle terk etmek istemeyeceğim bir sahneydi.

“Onu bulamayacaklar,” dedi Cassandra.

“Sana kalsa denemeyi de bırakmamız gerek.”

“Ben sadece zamanınızı boşa harcadığınızı söylemeye çalışıyorum. Bu insanları durdurmaya çalışmak daha iyi bir fikir. Hem hepimizin hayatı kurtulmuş olur, yalnızca Elena’nunki değil. Onları durdurarak Elena’nın hayatını da kurtarmış oluruz. Kurtarmasak da dünyanın sonu değil ya.”

Clay’in elindeki kalem iki parçaya ayrıldı. Cassandra, Clay’e biraz daha yaklaştı. Ayaklarımın altındaki yer artık daha sert bir şekilde çekiliyordu ama bütün gücümle karşı gelmeye çalışıyordum.

Cassandra, Clay’e doğru bir adım daha attı. Clay’in geri-meye başladığını hissedebiliyordum. Geri çekilmeye başladı ama sonra durdu ve olduğu yerde kaldı.

“Evet, onu seviyorsun,” dedi Cassandra. “Bunu görebiliyorum ve takdir ediyorum. Gerçekten. Ama geçen onca sene boyunca kaç adam sevdim biliyor musun? Tutkulu bir şekilde hem de. Peki, o adamlardan kaç tanesini hatırlıyorum dersin? Kaç tanesinin yüzü aklımda kaldı?”

“Çık dışarı.”

“Senden, benimle bir içki içmeni istiyorum. Yalnızca bir içki. Daha fazlası değil.”

“Sana dışarı çık dedim.”

Cassanra yalnızca gülümsemekle ve başını sallamakla yetindi. Gözlerinde, o gün garsona bakarken gördüğüm ifade vardı. Tek fark, şu andaki ifadesinin o zamankinden çok daha güçlü olmasıydı. O zamankinden daha aç bakışlarla bakıyordu Clay’e. Parmakları Clay’in kolunda gezindi.

“Hiç uğraşma, Cassandra,” dedi Clay. “Bu numaralar benim üzerimde işe yaramaz.”

“Yaramaz mı gerçekten?”

“Hayır, yaramaz.”

Clay dosdoğru Cassandra’nın gözlerinin içine baktı. Cassandra kaskatı kesilmişti. Parıldayan gözlerinin dışında vü-

cludunda hiçbir yeri hareket etmeden öylece kalakalmıştı. Birkaç dakika böyle bakıştılar. Sonra Cassandra'nın dudakları bir zafer gülüşüyle kıvrıldı.

“Çık git, Cassandra,” dedi Clay. Yüzü Cassandra'ninkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

“Beni tehdit etme, Clayton.”

“Yoksa ne yaparsın? Isırır mısın? Kafam vücudundan koparmadan dişlerini bana geçirebileceğini mi zannediyorsun? Duyduğuma göre ölümsüzlüğün en iyi çaresi buymuş. Beş saniyen var, Cassandra. Beş... Dört... Üç...”

Sahne karardı. Ne çekiştirme ne dönme kaldı. Durdu, öylece, birdenbire. Gözlerimi kırıştırdım. Sert bir ışık gözlerimi kör ediyordu. Birileri omzumdan tutup beni sarstı. “Uyan bakalım seni uyucu.”

Birilerinin sesi. Maalesef ki ses Clay'e ait değildi. Cassandra'ya da ait değildi. Hatta Paige'in bile değildi. Bu da hiç iyi değildi. Hepsinden bin kat daha beterd, çünkü ses Ty Winsloe'dan geliyordu. Güzel rüyalardan, rahatsız edici görüntülere, oradan da dosdoğru bu kâbusun içine *tükürülmüştüm*. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Ne dersiniz, çocuklar? Uyuyan güzelimizi uyandırmak için ona bir öpücük versem mi acaba? Bana sorarsanız hikâyenin aslında bir öpücükten çok daha fazlasına ihtiyacı var ama.”

Gözlerimi bir anda fal taşı gibi açtım ve hemen ayağa kalktım.

Winsloe kıkırdayarak, elindeki fenerin ışığını önce yüzümde, sonra vücudumda gezdirdi. “Her zaman kıyafetlerinle mi uyursun?” diye sordu.

“Burası kişisel bir kral dairesi değil,” dedim esnememi bastırmaya çalışırken. “Saat kaç?”

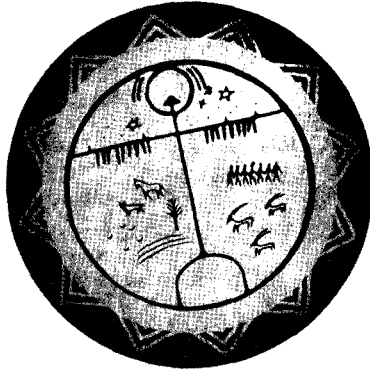
“Üçü biraz geçiyor. Yardımın gerek. Firar var.”

Yatağımın kenarına oturdum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Cassandra ve Clay'in imgeleri beynimde hâlâ dolayıp duruyordu. Üç mü? Sabahın üçü mü? Firar mı? Birileri mi

kaçmıştı yani? Kim kaçmıştı? Neden benim yardımına ihtiyaç duyuyorlardı? Beni çağıran Carmichael mıydı?

“Ne?” dedim. Bunun pek de zekice bir cevap olduğunu iddia etmeyecektim. Sabahın üçünde benden ne bekliyordu ki?

Winsloe beni yataktan apar topar kaldırdı. “Yolda anlatırım.”

KAN TAZISI

Kaçan Armen'di. Winsloe bunu söylediğinde bir an için nefes alamadım. Armen kaçmıştı demek... Bensiz. Yaşadığım panikle incindiğimi hissettim ama sonra, Armen'in eline kaçıramayacağı bir fırsat geçmiş olabileceğini fark ettim. Onu suçlayabilir miydim? Tabii ki suçlayamazdım ancak böyle düşünmek daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Kaçış partnerim, birlikte yaptığımız planı uygulamış ve kaçıp gitmişti. İşin kötüsü, Winsloe benden onu durdurmamı istiyordu.

"Onun peşine düşmemi mi istiyorsun?" dedim.

"Evet, aynen öyle. Burnunu kullan. Kokusunu takip et."

"Kan tazısı gibi yani?"

Winsloe bunu söylerken kullandığım ses tonuma istinaden bana sert bir bakış fırlattı. "Evet, kan tazısı gibi. Bir sorun mu var?"

Tabii ki sorun vardı. Sonuçta ben de insandım, yani tama-

men insan olmasam da bütünüyle hayvan da değildim. Benim işim Winsloe'yu eğlendirmek, birilerinin eğlencesi için şov yapmak değildi. Bunu onun yüzüne de söylemek istedim ama ifadesi bana engel oldu. Bunu yapacak cesaret yoktu bende. Ya da hayatta kalma içgüdüm böyle bir şey yapmamam gerektiğini söylüyordu. Duşta Winsloe'nun eline şaplak attığımda yüzünde beliren ifadeyi hatırladım ve o ifadeyle ikinci kez karşılaşmak istemiyordum. Armen'a ihanet ediyormuşum gibi hissetmeme gerek yoktu, peşine düşebilirdim ama onu illa bulacağım diye bir kural yoktu.

Korumlar tarafından çevrilmiş bir halde aşağı, hücrelerin olduğu bloğa doğru Winsloe'yu takip ettim. Armen'ın hücresinin dışında bekleyen iki koruma daha vardı. Hücredeki koruma yere oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı, Tucker da başında dikiliyordu. Korumanın yüzü tanıdıktı ama tam çıkaramıyordum. Bir korumanın ismini aklımda tutmaya, ancak o koruma diğerlerinden farklı bir şey yaptıysa zahmet ediyordum, ki çoğu koruma da böyle bir girişimde bulunmuyordu.

“Neler olduğunu öğrendiniz mi?” diye sordu Winsloe. Gerçekte ne olduğuyla zerre kadar ilgilenmediği, tek istediğinin av faslına geçmek olduğu ses tonundan o kadar belliydi ki.

“Sanırım Haig kendine bir silah yapmış,” dedi Tucker. “Sert olan bir silah. Bıçak benzeri bir alet. Adamlar her zamanki kontrollerini yaparken gürültü yaratmış. Korumlar içeri girdikten sonra da bıçağı üzerlerine sallamış. Ryman'ı hemen devirivermiş. Güvenlikten geçmek için de Jolliffe'ı rehine olarak yanına almış sanırım. Ryman'ın durumu iyi ama Jolliffe'ı kurtarmak istiyorsak bir an önce harekete geçmemiz gerek. İzi ni sürmeliyiz. Bunun için Pendecki'yi yolladım ama-”

Winsloe, “Gerek yok,” diyerek Tucker'ın sözünü kesti. “Burada birinci sınıf bir iz sürücümüz var.”

Tucker bana baktı ve yüzünü astı. “Burada adamlarımdan biri söz konusu, efendim. Saygısızlık etmek istemem ama oyalanmakla-”

“Oyalanmak mı dedin sen?”

Tucker'ın çenesi sanki bir şeyleri ısırmaya çalışıyormuş gibi gerildi. "Ben... öyle demek istemedim, efendim. Sadece endişeliyim."

"Endişelenmeye hakkın var. Ben de endişeliyim. Bu yüzden de Elena'yı getirdim. Ryman, bize katılabilecek misin?"

Ryman toparlanmaya çalıştı. "Evet, efendim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu-" diye başladı Tucker.

"Düşünmüyor musun?" diyerek tamamladı Winsloe. "Sana düşünmen için para vermiyorum. Hadi, Ryman. Bakalım o piç kurusunu yakalayabilecek miyiz? Kafanda beliren, yumurta büyüklüğündeki o şişlik için ikramiyeyi hak edersin."

Tesisin dışına çıktıktan sonra, Winsloe bize eşlik eden iki korumayı göndererek, yalnızca yaralı Ryman'ı yanımıza aldı. İşlerin yolunda gitmediğini daha bu noktadan anlamam gerektirdi ama etrafımda neler olup bittiğini anlayamayacak kadar uykuluydum hâlâ. Yorgun beynim başka düşüncelerle meşguldü. Armen bir silah mı yapmıştı? Bir korumaya mı saldırmıştı? Kaçmak için kaba kuvvete gerek olmadığını söyleyen Armen, o Armen miydi şimdi?

Biz ormana doru ilerlerken arkamızdan biri, "Hey!" diye bağırdı. Ryman bir anda arkasını döndü ve silahını kaldırdı. Yaralanan başı reflekslerine engel oluşturmuyordu demek ki. Görünürde arkamızda kimse yoktu, sadece kuru yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Xavier bir anda on metre ötemizde beliverdi. "Sakin ol, asker," dedi ellerini başının üzerine kaldırırken. "Müttefikine ateş mi açacaksın yoksa?"

"Sana ders olsun diye açmam gerekirdi," dedi Ryman fısıldayarak.

Xavier sallana sallana bize doğru yaklaştı. "Duyduğuma göre Haig şeytanın bacağını kırmış. Arama kurtarma olayına mı giriştik, yoksa arama yok etme olayına mı?" dedi. Sonra orada olduğunu fark etti. "Vay, kurt kız da kafesinden çıkmış!"

Yüzüne ters ters baktım. Bakışlarımdan kaçmaya çalışır gibi kenara çekildi ama sırtıma devam etti.

“Ne kadar ölümcül bakıyorsun öyle? Ryman’ın kurşunlarından bile daha fazla can yakarsın sen,” diye söylendi. Ardından Winsloe’ya döndü. “Çok eğleniyorsunuz galiba. Ben de size katılabilir miyim?”

“Belki bir dahaki sefere,” dedi Winsloe.

“Ah, hadi ama. Mızıkçılık etme. Ben de oynamak istiyorum.”

“Demek oynamak istiyorsun,” dedi Ryman. “O zaman seni deneme tahtası yapalım, ne dersin?”

Winsloe elini kaldırıp Ryman’ı susturdu. “Bu kadar yeter. Reese, içeri dön. Sana bir dahaki sefer dedim.”

“İyi,” dedi Xavier. Gözlerini devirdikten sonra ortadan kayboldu. Belli ki Winsloe’nun sınırlarının zorlanmaması gerektiğinin farkındaydı.

“Hâlâ iz üzerinde miyiz, Elena?” diye sordu Winsloe.

“Ah, evet,” dedim. Havayı kokladım. “Evet, Arm... yani Haig buradan geçmiş. Yanında birisi varmış.”

“Jolliffe,” dedi Winsloe. “Güzel. Bu, Tucker’ın hoşuna gidecek. O zaman önden buyur. Ryman, sen de onun arkasında dur.”

Ormanın derinlerine doğru ilerlemeye başladık.

“Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?” diye sordu Winsloe on dakika sonra.

Emin değildim. Armen’in bıraktığı izden on dakika önce sapmıştım. Winsloe el fenerinin ışığını yüzüme tutunca, bir anda toparlanıp havayı kokluyormuş gibi yaptım. Ölümcül bir hata yapmadan bana inanmasını sağlamalıyım. “Öyle olduğunu sanıyorum,” dedim yavaşça. “İzler bu tarafa doğru ilerliymiş gibiydi.”

“Orman zeminindeki ölü yapraklar oldukça yoğun görünüyor,” dedi Winsloe.

Öyle miydi gerçekten? Bana üzerinden geçilebilirmiş gibi

gelmemişti ama kamaktaki olan bir adam gibi değil, bir kurt gibi düşünüyordum. meldim ve burnumu yere yaklaştırarak kokladım. Ryman arkamdan kısı kısı gülüyordu. “Haklısın,” dedim. “Bu tarafa gelmemişler. Esintideki kokuları beni buraya getirmiş olmalı. Adımlarımızı takip ederek geri gitsek daha iyi olacak sanırım.”

“Belki sen dört uzvunun üzerinde hareket etsen daha iyi olacak,” dedi Ryman. “Burnunu kokudan ayırma.” Yüzündeki sırtış iyiden iyiye belirginleşmişti.

“Sorun yok, Elena,” dedi Winsloe. “Acele etmene gerek yok. Kendini baskı altında hissetme.”

Ben mi kendimi baskı altında hissedecektim? Neden böyle bir şey yapacaktım ki? Enseme bir silah doğrultulmuşken ve başımda megaloman bir psikopat varken, üstüne bir de arkadaşım olan bir tutsağın peşine düşmem emredilmişken, kendimi neden baskı altında hissedecektim ki, değil mi? “Biraz gerildim sanırım,” dedim. “zr dilerim.”

Winsloe bütün *yüce gnlllğyle* bana gülümsedi. “Sorun değil. Rahat ol.”

Tabii patron, oldu bil. Derin bir nefes aldım. Gerçek ize doğru geri döndüm ve yeniden yürümeye başladım. Armen’in bıraktığı iz yirmi metre ötede doğuya dönüyordu. Ben kuzey yönünde ilerlemeye karar verdim.

Daha üç adım bile atamadan, “Bunun doğru yol olduğundan emin misin?” dedi Winsloe.

Olduğum yerde kalakaldım.

“Bana sanki doğuya gitmişler gibi geldi,” dedi. “Bu tarafta kırılmış dallar var.”

Arkamı dönünce, Armen’in içinden geçmiş olduğu geniş deliği gördüm. Tek bir kırık dal parçası bile yoktu. Winsloe’nun, Armen’in buradan geçmiş olduğunu anlamış olmasına imkân yoktu yani. Tabii bunu daha önceden bilmiyorsa. Bu işin daha başından beri beynimde çalan felaket sinyalleri artık iyice sesli bir hal almaya başlamıştı. Winsloe, Armen’in nereye kaçtığını

adı gibi biliyordu. Hatta revire gelmeden önce muhtemelen onu yakalamıştı da. Niyeti beni test etmekte. Dürüstlüğümü ve becerilerimi test ediyordu. Gerçekten bu testten çıkmış mıydım?

Beynim bahaneler arayıp dururken, gitmeyi seçtiğim yola baktım, burnumu oynattım, yorulmuş gibi görünmeye çalıştım. Çömeldim ve yeri kokladım, sonra ayağa kalkmadan çalının yanına gittim ve orayı da kokladım. Ardından ayağa kalkıp iç geçirdim.

“Eee?” dedi Winsloe.

“İki tarafa da giden kokular alıyorum. Bir saniye,” dedim. Omuzlarımı silktim ve derin bir nefes aldıktan sonra, Ryman’ın sinsi gülüşlerini görmezden gelerek doğuyu işaret ettim. “Bu taraftan,” dedim. “Diğer tarafa doğru birkaç metre ilerledikten sonra geri dönmüş ve doğruya doğru gitmiş.”

Bu söylediklerim akla yatkındı ve kurtadam burnu yoksa inkâr etmesi de imkânsızdı. Winsloe başıyla onaydı. Onun üzerinde işe yaramıştı. Güzel. Bir taraftan izi takip ederken, bir taraftan da Winsloe’nun bu gösteriyi nasıl sonlandıracağını merak ediyordum. Belli ki Armen’ı çoktan ele geçirmişlerdi. Ormanda ilerlerken karşımıza Armen’ı tutan korumalar mı çıkacaktı? Yoksa iz beni yine tesise mi götürecekti? Amacı ne olabilirdi ki? Beni ormanda bir sirk köpeği gibi gezdirirken eğlenmek miydi? Güvenilirliğimi test ederken beni aşağılamak mıydı? İşleri elime yüzüme bulaştırmamdan zevk mi alıyordu, yoksa beni de avlarından birine başkahraman yapmak için bahaneler mi arıyordu? Ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Eğer istediği iki elli, iki bacaklı sadık bir tazıysa istediğini alacaktı.

Onu bir daha kandırmaya çalışmadım. Armen zaten elindeyse ne anlamı vardı ki zaten? Ormanın içinde yüz metre kadar daha ilerledik. Koku giderek artıyordu. “Yakındalar,” dedim.

“Güzel,” dedi Winsloe. “O zaman yavaşlayalım da...”

Önümüzdeki çalı bir anda küfürlerle ve kırılma sesleriyle kükredi. Çalılığın içinden önce Armen, hemen arkasından da bir koruma fırladı. Winsloe ceketinin altındaki silaha davrandı,

Ryman da uyarı niteliğinde havaya bir el ateş etti. Armen olduğu yerde kalmıştı. Silahını çeken Winsloe, Armen'in üzerine atıldı.

İçimdeki öfkenin dalga dalga yükseldiğini hissedebiliyordum. Aşırı tepki vermemek için yumruklarımı sıktım. Winsloe'ya bağırarak ve bu 'iz sürme operasyonu' için ona küfretmek istiyordum. Yine oyuna gelmişim. Winsloe'nun Armen'in üzerine atılmasına kadar, her şeyin planlandığı bir çocuk oyunuydu bu da. Beni etkilemeye mi çalışıyorsun, Tyrone? Ah, etkilenmek ne kelime? Hayatımda hiç bu kadar zavalılıca bir gösteriye şahit olmamıştım.

"Al bakalım," dedim. Çenemi o kadar sert sıkıştırmıştım ki, ağzımdan kelime çıkabildiğine şaşırmıştım. "Armen'i ele geçirdin. İyi iş çıkardık. Artık gidebilir miyiz?"

Kimse beni sallamadı. Winsloe, Armen'i yere yüzüstü yatırmıştı ve üzerinde zararlı olabilecek herhangi bir alet arıyordu. Jolliffe sanki şok geçiriyormuş gibi, gölgelerin içinde sessizce oturuyordu. Ryman yanına gidip elini uzattı ve iş arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti.

"Burada ne oldu?" diye sordu Winsloe.

"Elinde bir silah vardı, efendim," dedi Jolliffe. "Beni hücreden çıkmaya zorladı, silahımı aldı ve kapıları zorla açtırdı. Sonra da beni buralara kadar sürükleyip öldürmeye çalıştı. Elinden kurtulmayı başardım, ardından da peşine düştüm."

Korumanın söylediklerinin tek kelimesine inanmamıştım. Muhtemelen Armen'in elinden kurtulduğundan beri Winsloe'yla iletişim halindeydi.

"Bu çalırlıklarda saklanıyordu," dedi koruma, hikâyesine devam ederek. "Bana silah doğrulttu. Silahını elinden aldım. Kavga ettik, sonra siz geldiniz."

"Ne?" dedi Armen, başını yerden kaldırmaya çalışırken. "Ben... sen benim hücreme geldin. Beni buraya sen getirdin. Sen..."

Winsloe, Armen'in yüzünü yine toprağa bastırdı. Üzerine

atılmamak için her bir hücremle tek tek savaşıyordum. Sonra bu istek içimden silindi. Artık istesem de hareket edemezdim. Armen'in yüzündeki ifadeyi gördükten sonra bacaklarım hareket etmeyi reddetmişti sanki. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. Kanlı ve morarmış suratında, gördüklerine inanmak istemeyen birinin surat ifadesi vardı. Jolliffe konuşmaya devam edince yüzümü ona çevirdim. Onu hatırlıyordum, Winsloe'nun Patrick Lake'i avladığı gece o da yanımızdaydı. Demek ki Winsloe'nun sadık köpeklerinden biriydi. Özel meseleleri için özel olarak eğittiği köpeklerden biri.

Armen kaçmamıştı. Böyle bir hareket anlamsız olurdu. Ani bir içgüdüyle hareket etmemesi gerektiğini bilecek kadar zeki bir adamdı o. Hapishane silahı yapmayı bilmesine de imkân yoktu. Ve kesinlikle ondan iki kat iri olan korumalara saldırmazdı. Hayır, Armen kaçmamıştı. Buraya getirilmiş, ormanda sürüklenmiş ve dövülmüştü. Ne için peki? Winsloe'nun son oyununda bir karakter olabilmek için. Winsloe birilerinin peşine düşmek istemişti. Bu yüzden de hücrelerin olduğu bloğa gitmiş, kendisine bir hedef belirlemiş ve köpek korumalarına emirler verip işe koyulmuştu. Tam bir hastalıklı piç kurusuydu. Bu sefer istediğini elde edebilmiş miydi acaba?

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum. Sesimin, duyulmasını sağlayacak kadar yüksek çıkmasını sağlamıştım. "Adamı yakaladın. Artık geri dönsek iyi olur."

Winsloe, Armen'in üzerinde, sanki rahat bir koltukta oturuyormuş gibi duruyordu. Geriye doğru eğildi. "Bunu yapamayız, Elena. Keşke yapabilseydik ama yapamayız. Burada işimiz henüz bitmedi," dedi.

Ryman'a ve Jolliffe'a baktı. Bu bakış kanımın buz gibi olmasına yetmişti.

"Mahkûmların kaçmalarına izin veremeyiz, değil mi çocuklar?" dedi. "Hücrelerinden kaçmaları, cezalarından da kaçtıkları anlamına gelir. Yok öyle yağma. Bizim de standartlarımız var. Benim tesisimden kimse canlı bir şekilde kaçamaz."

Nefes almaya uğraştım. "Ama... ama Doktor Matasumi,

Haig'in araştırma için önemli bir denek olduğunu-

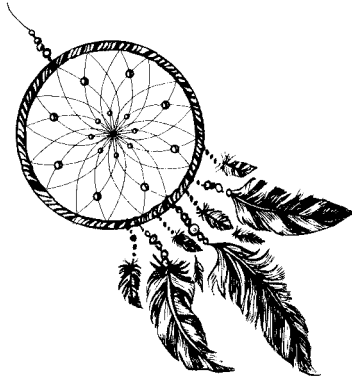
"Larry bunu anlayışla karşılayacaktır. Eğer bir mahkûm kaçarsa onu avlarız. Canlı bir şekilde geri getirmeye çalışırız ama yol üzerinde bazı kayıplar yaşanabilir. Bir mahkûmu yakalamak hassas bir meseledir. Yanlış gidebilecek o kadar fazla şey var ki. Öte yandan, birilerinin dışarı çıkıp projeyi tehlikeye atmasına izin veremeyiz."

Armen'a zarar vermelerine izin veremezdim. Patrick Lake'i avlamak bile bana kendimi berbat hissettirmişti. Üstelik o, acımasız bir katildi! Şu anda söz konusu olan iyi bir adamdı ve insan dışında bir şeylere dönüştüğümüzde, ben dâhil herkes masumiyetini kaybettiği halde bu adam içindeki masumiyeti korumayı başarmıştı. Burada asıl insan olmayan, etrafımızı çevirmiş olan bu üç adamdı.

Winsloe, Armen'in, benim, Patrick'in, öldürdüğü korumanın ya da bu dünyayı işgal eden herhangi birinin yüzüne baktığında ne görüyordu acaba? İnsan görüyor muydu? Bu insanların bir bilinci olduğunu fark ediyor muydu? Yoksa önceden düzenlenmiş bir video oyununda yer alacak karakterler, oyuncular ve kartondan figürler mi görüyordu yalnızca?

"Onu öldüremezsin," dedim, sesimin mümkün olduğunca doğal çıkmasına gayret etmiştim.

Winsloe bacaklarını açtı, ağırlığını tamamen Armen'in üzerine verdi. "Haklısın, öldüremem. Yani *öldürebilirim* ama öldürmeyeceğim. Çünkü sen öldüreceksin."

KURBAN

Kelimeler boğazıma takılıvermişti. “Ben... ben...”

“Aynen öyle, sen. Onu, sen öldüreceksin. Kurda dönü-
şüp onu avlayacaksın.” Winsloe ayağa kalktı ve bir ayağını
Armen’in sırtına koydu. “Bir sorun var mı, Elena?”

Küçük bir anlığına Winsloe’nun Armen’la aramızdaki
plandan haberi olduğunu düşündüm. Planımızı böyle bozuyor
ve bizi bu şekilde cezalandırıyor, diye geçirdim içimden ama
sonra bunun mümkün olamayacağını anladım. Winsloe, bizim
iş birliğimizi bilemezdi. Armen zeki ve kurnaz biriydi çünkü.
Aramızda geçen konuşmaları şimdiye kadar hep gizli tutmuştu.
Zaten yaptığımız planlarda o kadar da ileri gidemediğimizden,
en kurnaz dinleyici bile gelse ne planladığımızı anlamasına ola-
nak yoktu, normal bir şekilde muhabbet eden iki insandan baş-
ka bir şey duyamazdı. İçimi buz gibi bir his yalayıp geçti. Bu
kadarı yeterli miydi peki Winsloe için? Beni Armen’la konu-

şurken görüp, aramızda gelişen bir arkadaşlık olacağını sezmiş olabilir miydi? Matasumi'nin memnuniyetsizliğini göze almak pahasına, onca kurban arasından neden Armen'i seçme sebebi bu sezgisi miydi? Neden Leah'yı almamıştı? Neden işe yaramayan Vodoun rahibini, yani Curtis Zaid'i seçmemişti? Çünkü bu kişilerden birini seçseydi benim canım şimdiki kadar yanmayacaktı. Onun için yeterince sadistçe bir hareket olmazdı bu.

Winsloe yanıma daha da yaklaştı. "Bir sorun var mı diye sordum," dedi.

"Evet, tabii ki bir sorun var," diye hırladım. "Sırf sen eğlenesin diye bir adamı öldürmeyeceğim." Cümlem bittiğinde kısa bir an için kontrolümü kaybettim ve yumruğumu savurdum ama Winsloe hızla geri çekildi. Aynı anda bedenimin sağ tarafından bir kurşun geçip etimi dağladı. Dengemi kaybettim, çünkü hazırlıksız yakalanmışım. En yakınımıdaki ağaca tutunup yere düşmemeye çalıştım. Ağacı öyle sert tutmuştum ki, elimin kanamaya başladığını hissedebiliyordum. Bir süre öylece durarak derin nefesler aldım. İçimden kocaman öfke dalgaları yükseliyordu. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak yarama dokundum; kurşun, kaburgalarımı sıyrıp geçmişti. Yani ölümcül bir yara değildi.

"Bir kez daha soruyorum, Elena," dedi Winsloe arkamdan yanaşarak. "Bir sorun var mı?"

Gözlerimin gözleriyle buluşmamasına dikkat ederek ona döndüm. Winsloe büyük bir memnuniyet duyduğunu ifade eden bir ses çıkardı. Gözlerinin içine bakamıyor oluşumu ondan korktuğuma yoruyordu. Bense yüzüne baktığımda kafasını gövdesinden ayırmaktan korkuyordum.

"Soruma cevap ver, Elena."

"Öldüremem," dedim. Ses tonumun özür diler gibi çıkmasına özen göstererek, "Yapamam," diye ekledim.

Elinin yine havaya kalktığını gördüm, bu sefer bir silah tutuyordu. Silahın namlusunu yüzüme çevirdi ve ateşledi. Bu seferki kurşun kulağımın tam yanından geçti, gözlerimin önünde

beliren ışıklar gördüğüm son şey oldu. Sonra her şey karanlığa gömüldü. Kendime geldiğimde yerde yatıyordum. Winsloe da tepemde dikiliyordu.

“Şimdi, şu şekilde yapacağız, Elena,” dedi yüzüme doğru eğilirken. “Sen kurda dönüşeceksin. Tam burada. Şu anda. Sonra da Bay Haig’i avlayacaksın. Onu yakalayacak, biz yanına gelene kadar bekleyeceksin. Biz yanına gelince de onu öldüreceksin. Bu planda ters giden bir şeyler olursa ikiniz de ölürsünüz. Anlaşıldı mı?”

Doğrulup oturmaya çalıştım. Winsloe bir anda ayağını karnıma bastırınca nefesim kesildi. “Bu... kolay bir şey değil,” dedim güçlükle. “Dönüşemeyebilirim. Dönüşsem bile onu yakaladıktan sonra kendimi kontrol edemeyebilirim. İşler o şekilde yürümüyor.”

“İşler, ben nasıl yürümesini söylüyorsam o şekilde yürüyecek.” Winsloe’nun sesi, oyunun kurallarını anlatan profesyonel bir golf oyuncusunun sesi gibiydi. “Başaramazsan eğer beni eğlendirmek zorunda kalacaksın. Nasıl eğlendireceğini açıklamama gerek yok sanırım. Neyse, seninle işim bittiğinde sıra benim çocuklara gelecek. Onlar da eğlendikten sonra seni öldürecekler. Yeterince açık oldu mu, Elena?”

Titremeye başlamıştım. Artık kızgın değildim, yalnızca korkuyordum. Kontrol edilemez bir korkunun içine sürüklenmiştim. Armen’ı öldürmek, hayatım boyunca affetmeyeceğim bir korkaklık olacaktı. Peki ya öldürmezsem? O zaman da beni bekleyen şey belliydi; tecavüz ve kendi ölümüm. Tecavüze uğramak, öldürülmekten çok daha korkunç geliyordu bana. Çocukluğumun hayaletleri beynimde dolaşmaya başlamıştı. Böyle bir şeyin bir daha olmayacağına, bunun olmasına bir daha izin vermeyecek kadar güçlü olacağıma dair yemin etmiştim kendime. “Yapamam,” diye fısıldadım. “Yapamam işte.” Sonra bir anda atılıp Winsloe’yu yere fırlattım. Toparlanmasına izin vermeden üzerine atlıyordum ki Armen’in sesini duydum.

“Hayır!” diye bağırdı.

Arkamı döndüğümde Ryman’ın silahını kaldırdığını gör-

düm. Armen hızla üzerime atıldı. Patlayan silahın kurşunu Armen'in göğsünü buldu. Etrafa saçılan kanlar, Armen ve ben, hep birlikte yere düştük.

"Böylesi daha iyi. İkimiz için de," diye fısıldadı. Sesi kâğıt gibi incekti. Onu duyabilecek yakınlıkta bir tek ben vardım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Dileme," dedi ağzından kanlı köpükler fışkırırken. Sonra gözleri sonsuza dek kapandı.

Onu kenara yavaşça itip doğruldum. Başımı ellerimin arasına alarak, gelmekte olan gözyaşlarını durdurmaya çalıştım. Aradaki sessizlikte, başıma geleceklere kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Winsloe, ona saldırdığım için, oyununa son verdiğim için beni mutlaka öldürecekti. Ama yüzüne baktığımda gözlerinde yalnızca tatmin gördüm. Bu oyunu kaybeden o değildi. Sonuç yine aynıydı çünkü. Armen ölmüştü ve ölmesi benim suçumdu. Bunun farkındaydım, cezasını da çekecektim.

"Onu hücrelerine götürün," dedi Winsloe pantolonunu çırparken. "Sonra da burayı temizlemesi için birilerini gönderin." Armen'a bakarken dudakları gerildi ve kafasını çevirip bana gülümsedi. Sonuç aynıydı belki ama oyunu mahvolmuştu. Bu gece olmasa bile eninde sonunda bunun bedelini ödeyecektim.

Ryman ve Jolliffe beni ormana doğru sürüklediler. Tesise giden yolu yarılımıştık ki, Ryman bir anda beni sert bir şekilde itti. Yüzüne bakmak için arkamı döndüğümde silahını bana doğrultmuş olduğunu gördüm. Bir şey söylemeden yürümeye devam ettim. Daha üç metre bile ilerlememişken Jolliffe'in tekmesiyle ayaklarım yerden kesildi, tam düşerken bir ağaca tutundum. "Derdiniz ne?" diye sordum. "Beni öldürmek için bahane mi arıyorsunuz?"

"Bahaneye ihtiyacımız yok," dedi Ryman. "Tyrone'a, kaçmaya çalıştığını, o yüzden seni vurmaya zorunda kaldığımızı söylesek yeter."

"Kuduz köpek gibi yani," dedi Jolliffe.

İki adam da kahkahalara boğuldular. Öfkeden deliye dön-

mek üzereydim. Böyle sessiz ve sakin kalmak kendimden nefret etmeme sebep oluyordu. İkisine de dikkatle bakıp boyutlarını kafamda ölçtüm. Onlar beni vurmadan önce ikisini de alt edebilir miydim? Çok zordu ama o yüzde birlik ihtimal bile benim için yeterliydi. Ancak şu da bir gerçektir ki fazlasıyla öfkeliydim ve bunun, sağlıklı düşünmemi engellediğinin farkındaydım. Tehlikeye atılmanın gereği olmadığına karar verip yürümeye devam ettim. Ama buna izin vermeyeceklerini anlamam uzun sürmedi. Ryman yanıma gelip kolumu tuttu ve beni bir ağaca doğru savurdu. Silahının namlusunu göğsüme bastırdı.

“Sakın bana sırtını dönme, sürtük,” dedi nefesini yüzüme vererek. Elleri bedenimde dolaşmaya başlamıştı. “Jolliffe’la birlikte bu gece biraz eğleniriz diye umuyorduk. Sense her şeyi berbat ettin. Ty bu davranışını görmezden gelmeyi düşünüyor olabilir ama biz öyle düşünmüyoruz. Kim olduğunu zannediyorsun ki sen? Ty Winsloe’ya saldırmalar, oyunumuzun içine etmeler falan?”

“Ellerini çek üzerimden,” diye tısladım.

“Yoksa ne yaparsın?”

Ona cevap veremeden bir kıkırdama işittim. Ses, sol tarafımızdan geliyordu. “Boğazını parçalayabilir, toplarını koparabilir ve bir hindiymişsin gibi içini doldurabilir. İllaki bu sırada olması gerekmiyor tabii.”

Dönüp baktığımda Xavier’ı gördüm; bir ağaca yaslanmıştı ve sigarasını içiyordu. İzmariti yere atıp üzerine bastı, sonra yanıma gelip beni kenara çekti. “Bu hanımefendiyi kızdıracak şeyler yapmazsanız iyi edersiniz,” dedi. “Diğer kurtadama yaptıklarını görmediniz mi? Tırnaklarıyla onu ne hale getirdiğini? Hem de elleri kelepçeliyken. Şimdi sizin silahlarınız var, tamam, ama siz onu öldürmeden önce geride ne kadar hasar bırakabileceğini de görmek istemem açıkçası.”

İki koruma da ağzını açmadan, Xavier kolumdan tuttuğu gibi patikaya yöneldi. Tesise doğru yürümeye başladık.

“Sana boyun eğiyormuş gibi görünüyor,” dedi Jolliffe ar-

kamızdan gelirken. “Ty’a bunu da söylememizi ister misin, Reese?”

“Büyük patronun oyun alanına girecek kadar deli değilim henüz. Zavallı kız benden hoşlanıyorsa elimden ne gelir?” dedi Xavier ve popomu avuçladı. Tokat atmak için döndüm ama bir anda ortadan kaybolup diğer tarafımda belirdi. “Bizimki aşk nefret ilişkisi,” diye bağırdı arkadaki korumalara. Sonra sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla mırıldandı. “Sakin ol, Elena. Şu anda onlarla yalnız olmak isteyeceğin son şey, inan bana.”

Haklıydı. Xavier’ın oyunlarına dâhil olmaktan nefret etsem de, şu anda korumalarla aramda duran tek şey oydu.

Kolunu omzuma attı ve arkasındaki korumalara baktı. “Sizce onunla işi bitince Tyrone onu bana verir mi? Düşünsenize, terk edilmiş bir adaya kaçarız, bir kulübe inşa edip yalnızca Hindistan cevizi, güneş ışığı ve seks sayesinde hayatta kalırız. Sen ne dersin, Elena? Güzel güzel bebeklerimiz olur. Bir düşünsene, istediği zaman ortadan kaybolabilen küçük, şirin kurtlar.”

“Ha, ha,” dedim.

Xavier durdu, yine arkasına baktı. “Ekürilerden pek kahkaha gelmedi sanki. Sanırım şakayı anlamadılar. Açıklamamı ister misiniz çocuklar?”

“Çenenin kapatmanı isteriz, Reese,” dedi Ryman. “Şu anda mesela.”

“Duruma bakılırsa sizin gözünüzde yalnızca bir şeytanım, komediden anlamam, değil mi?” dedi Xavier ve adımlarını hızlandırdı. Korumalarla aramız biraz açıldıktan sonra kulağıma eğildi. “Tesise geldik sayılır, sabırlı ol. Larry neler olup bittiğini merak ediyordu. Bir numaralı denegi için endişelenmeye başlamıştı. Ben de onu aramak için gönüllü oldum ama... Sence ödüllendirilir miyim?”

“Bir numaralı denegine ne olduğunu öğrendikten sonra, Matasumi’nin seni ödüllendireceğini pek sanmıyorum,” diye

mırıldandım.

Xavier'ın yüzünden belli belirsiz bir ifade geçti ama bunun ne olduğunu anlayamadan, her zamanki kendini beğenmişliğine büründü. Tesise ulaşana kadar korumalara laf yetiştirmeye devam etti. Güvenlikli kapıdan geçtiğimizde korumalar kapının ardında kaldılar. Adımlarımızı hızlandırarak asansöre binmiştik ki, Jolliffe son anda elini uzatıp kapının kapanmasını engelledi, arkasında da Ryman vardı. Onlar asansöre bindiğinde Xavier revirin olduğu katın düğmesine bastı.

“Ty onu hücrelerine götürmemizi söyledi,” dedi Ryman.

Xavier iç geçirdi. “Reviri kastetmiştir. Artık orada kalıyor ya. Ty unutmuş olmalı.”

“Bize hücre dedi.”

“Hata etmiş.”

İki adam da Xavier'a dik dik bakıyorlardı. Sonra Xavier dikleşti ve asansörün kapısı açılınca dışarı adım attı. “Doktor?” diye seslendi. “Elena burada. Bu adamlar, Tyrone'un onu hücrelerine geri götürün dediğini söylüyorlar.”

“Hayır,” diye seslendi Carmichael. “Burada ona ihtiyacım var.”

“Ben de aynısını söyledim,” diye homurdandı Xavier.

Bu sırada Carmichael revirden çıkıp asansörün önüne geldi. “Jolliffe, Ryman, Bayan Michaels'ı revire götürün. Ben de hemen geliyorum,” dedi ve inmemizi işaret etti, sonra da boş asansöre binip gitti.

Xavier da bizimle birlikte revire geldi ve Carmichael geri gelene kadar da beni korumalarla yalnız bırakmadı. Belli ki sonrasında da gitmeye niyeti yoktu ama Carmichael uyumun gereğinden fazla kez bölündüğünü söyleyerek onu yolladı. Xavier odadan çıkarken dudaklarını oynatarak, “Bana borçlusun,” dedi. Ona gerçekten de borcum vardı ve bunu ödetmeden peşimi bırakmayacağımı biliyordum.

Ben yatağıma yerleşirken, Carmichael da etraftaki aletlerle oynayıp Bauer'ın durumunu kontrol etti. Onunla konuşmak

istediğim bir konu olup olmadığını sordu. Bir şey vardı, evet, ama bunu onunla konuşamazdım. Suçluluğumun başka bir insanın yüzüne yansıdığını görmeye dayanamazdım. Bu gece iyi bir adam canından olmuştu. Gaddar bir koruma tarafından vurulmadan önce, sadist bir zorba tarafından ölüme mahkûm edilmişti. Suçsa eninde sonunda benim omuzlarıma biniyordu. Bu olanları Carmichael'a anlatamazdım. Bütün bunları anlatabileceğim, bütün yüklerimi boşaltabileceğim tek kişi, bir otel odasında kendi savaşını veriyordu. Ve bunu düşünmek, ne kadar yalnız olduğumu yeniden ve yeninden hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Carmichael gitmeden önce bana bir çay yaptı. Çaydan gelen kokudan, içinde yatıştırıcı olduğunu anladım ama yine de içmeye karar verdim. Bu gece uyuyabilmemin tek yolu buydu çünkü. Ve uyumaya çaresiz bir şekilde ihtiyacım vardı. Uyumak ve her şeyi unutmak... Birkaç saatliğine de olsa...

SÜRGÜN

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra Bauer kendine geldi. Yatağının kenarında oturmuş, onu izliyordum ama kendi düşüncelerime dalmıştım. Gözlerini ilk açtığı anda bunun bir refleks hareketi olduğunu zannettim. Gözlerini açtı ama hareket etmedi. Pozisyonunu bozmadan, kaskatı bir halde tavana baktı. “Doktor?” diye seslendim.

Carmichael karşılık olarak belirsiz bir ses çıkardıktan sonra, kâğıtlarından başını kaldırıp hızla yanıma geldi. Bauer’ın kendine gelmesi biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Sanırım birkaç gün komada kaldıktan sonra zıplayarak uyanmıyordu insan. Gerçi olanlardan sonra zıplayıp çılgılık atmadığına şükretmemiz gerekiyordu.

Bauer’ın hareket edebilecek kadar uyanabilmesi yaklaşık yirmi dakika sürdü. Hareket etmeye çalıştı ama bağları ona engel oluyordu. Kıpırdayamadığını görünce vücudunun alt tara-

fına baktı ve surat astı. Sonra yüzünü Carmichael'a dönüp bir şeyler söyledi. O kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki, ne söylediğini duyamamıştım. Ama Carmichael ne söylemek istediğini anlamış olacak ki bağlarını çözdü.

"Bence bu, iyi bir fikir değil," dedim.

"Hareket etmek şöyle dursun, konuşamayacak kadar güçsüz durumda," dedi Carmichael.

Bauer'ın gözleri benden Carmichael'a kaydı; konuşmalarımızı takip ediyordu. Gözlerinde, beni tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu. Sonra bir anda tanıdı ve gözlerini kıstı. "Ned-" Sustu ve yutkundu. "O... o neden burada?"

"Elena bana yardım ediyor, Sondra. Senin... senin yaşadığın talihsizlikten beri."

"Talihsizl-?" Bauer yine yutkundu. Kuru dudaklarını diliyle ıslattı. "Ne talihsizliği?"

"Sondra'ya bir bardak su getir, Elena."

Bauer'ın gözleri yine benim üzerimde sabitlendi. "O, neden burada?"

"Suyu getirdikten sonra korumalara seni yürüyüşe çıkarmalarını söyle. Sondra'yla yalnız konuşmam gerek."

Suyu getirdim ama istediği ikinci şeyi duymamış gibi yaptım. Ancak Carmichael beni göndermekte kararlıydı. Onları yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum. Öte yandan, doktorla tartışmanın bana bir şey kazandırmayacağını da biliyordum. İçeride bekleyen korumalarla dışarı çıkarken, kapıda bekleyenlere onlara göz kulak olmalarını söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, tavsiyeme uyacaklarını söylediler. Bunu, kurtkadına dönüşen bir insan görmek istediklerini bu kadar belli etmeselerdi, revirde yükselen yıldızıma ve artan otoriteme yorabilirdim.

Yürüyüşten sonra Tucker'la revirin kapısında karşılaştık. Korumalara, "Hanımefendiyi Peters ve Lewis'le içeri bırakın," dedi. "Sonra da hücrelere inip Bayan O'Donnell'a, Bay Zaid'in hücreğine giderken eşlik edin."

"Doktor Matasumi bütün ziyaretleri yasaklamamış mıydı?"

diye sordu içlerinden biri.

“Katz... Yani Doktor Matasumi fikrini değiştirdi.”

“Ama onun-”

“Bayan O'Donnell, Bay Zaid'i bir saatliğine ziyaret edecek. Sonrasında Bayan Levine tarafından bir saatliğine ziyaret edilecek.”

“Savannah'nın durumu nasıl?” diyerek araya girdim.

Üç çift göz, sanki bir duvar dile gelmiş gibi, şaşkınlıkla bana döndü. Bir anlığına kimse cevap vermeyecek sandım. Sonra Tucker, “İyi sayılır,” dedi.

“Ben de onu görsem iyi olur sanırım,” dedim. “Belki neşesinin yerine gelmesini sağlayabilirim.”

“Bayan O'Donnell kendi başına gayet idare ediyor,” dedi Tucker ve arkasını dönüp gitti.

İki koruma beni içeri götürdü. Bauer hâlâ yataktaydı. Carmichael da onun yanındaydı, elini tutuyordu. Bauer'ın yeniden uykuya daldığını zannettim ama gözleri açıktı. Carmichael konuşmaya devam ederken, sessiz olmamı işaret etti. “Biliyorum, şok edici bir şey,” diye mırıldandı. “Ama sağlığın yerinde ve-”

“Sağlığım yerinde mi?” dedi Bauer tükürür gibi. Carmichael'a sert bir bakış fırlattı. “şu anda kendimi nasıl hissettiğimle ilgili bir fikrin var mı? Bu... bu...” Sol eliyle havaya yumruk atmaya çalıştı ama daha tam havaya kaldıramadan eli yeniden göğsüne düştü. “Bu, benim vücudum *değil*. Bu, ben *değilim*. Her şey... o kadar yanlış ki. Korkunç ve iğrenç bir şekilde yanlış. Üstüne bir de gördüğüm rüyalar... Aman Tanrım! Rüyalar...”

Carmichael, Bauer'ın saçlarını okşamaya başladı. Bauer rahatlamışa benziyordu. Sonra beni gördü. “Onu buradan çıkar!” diye bağırdı.

“Elena'nın şu anda en çok görmek isteyeceğin kişi olduğunu düşünmüştüm.”

“Çıkar onu buradan!”

Carmichael, Bauer'ın elini sıktı. "Biliyorum. Başına gelenleri anımsatıyor ama ona ihtiyacın var, Sondra. Yaşadıklarını anlıyor ve bize yardım edebilir. O olmasaydı..."

"O olmasaydı mı? O olmasaydı ben burada olmazdım!"

"Öfkene anlam verebiliyorum, Sondra. Elena buraya gelmeseydi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ama bu yüzden onu suçlayamazsın."

"Suçlayamaz mıyım? Suçlayamam ha? Bunu bana kim yaptı peki?"

Bir saat sonra yine hücremdeydim.

Yaptığım onca şeyden sonra, içine girdiğim onca tehlikeden sonra, yeni dönüştürülmüş, yarı deli bir kurtkadından işittiğim onca hakaretten sonra yine lanet olasıca hücremdeydim. Bauer'ın sağlığına kavuşmasına yardım etmiştim. Carmichael'ın onun ölümüne neden olacak ilaçlar vermesine engel olmuşum. Kendimi silah düşkünü o korumaların önüne atmıştım. Bauer bana olan borcunu nasıl ödüyordu peki? Suçu bana atarak. Mecazi anlamda da değil üstelik. Beni, onu kurtkadına dönüştürmekle suçluyordu. Delilik değil de neydi şimdi bu? Salyama, şırıngaya, iğne izine ne olmuştu? Beni haklı çıkaracak delillere ne olmuştu? Ne zann ediyorlardı ki? Fiziki kontrollerim sırasında revirden bir şırınga çaldığımı, şırıngayı tükürüğümle doldurduğumu ve Bauer'ın koluna enjekte ettiğimi mi? Evet, aynen böyle düşünüyorlardı. Ya da en azından Matasumi'nin düşünceleri bu yöndeydi. En azından Carmichael bunun deli saçması bir düşünce olduğunun az da olsa farkındaydı. Bunu söylememiş olsa da beni revirden çıkarırlarken karşı çıkmaya çalışmış, başaramayınca da 'işleri yoluna koyacağına' dair söz vermişti.

Carmichael'ın benim müttelikim olması ne kadar işime yarayacaktı ki? Gerçek bir otoritesi olmayan bir çalışandı o da. Onun otoritesi, Matasumi ya da Winsloe işlerin başındayken belirginleşiyordu. Ama Matasumi savunmasız durumdaydı ve Winsloe da her gün tesiste değildi. Yani Bauer'ın yokluğunda

Carmichael'ın beni revire götürmesi o kadar da zor olmamıştı. Şimdi Bauer geri döndüğüne göre Carmichael'ın durumu ne olacaktı? Göz önünde bulundurulması gereken bir faktör daha vardı. Carmichael beni nereye kadar savunacaktı? Matasumi'ye ve Winsloe'ya karşı tavrını belli ettiğine şüphe yoktu ama Bauer'ın arkadaşıydı. Gücsüz hastasını kendi iradesine karşı kullanabilecek miydi? Bu, tek bir şeye bağlıydı; Buaer'ın iyilişme sürecine. Carmichael, Buaer'a yardım etmem gerektiğine inanırsa benim için de savaşırdı. Ama Bauer şıp diye iyileşirse eğer, işte o zaman hapı yutmuştum. Şu anda tek umudum bir şeylerin ters gitmesi, Bauer'ın yine kendini kaybetmesi ve Carmichael'la Matasumi'nin benim yardımına ihtiyaç duymalarıydı. Yeni dönüşmüş bir kurdun başından neler geçtiğini bildiğim için, dilemesi berbat bir şeydi bu...

Ama çok geçmeden o ufacık umut da yok oldu. Korumalar kahvaltımı iki saat geç getirdiler ve tepsiyi bırakıp gittiler. Sonra da öğle yemeğim geldi. Bu zaman zarfında hiçbir şey olmadı. Tek bir şey bile. Carmichael kontroller için beni çağırmadı. Matasumi sorgulamak için yanıma gelmedi. Xavier ziyarete gelmedi. Hatta Tess bile hücremin dışındaki gözetleme görevini yerine getirmedi. Kendi düşüncelerimle, dün gece başıma gelenlerin anıları, korkularım, Armen'in ölümüyle, Ruth'un ölümüyle, kendimi suçlamalarım ve her saat daha da kasvetli hale gelen ruh halimle baş başa bırakılmıştım.

Öğleden sonra kapım açılınca yerimde öyle bir zıpladım ki, görseniz odaya başbakan girdi zannederdiniz. Elbette gelen yalnızca bir korumaydı ama bu saatten sonra, göreceğim herhangi bir yüze razıyım. Belki de beni yukarı götürmeye gelmişti, kim bilir. Belki de bir mesaj iletmeye gelmişti. Sadece *konusmaya* gelmiş olmasına bile razıyım. Sürgüne gönderileli yalnızca altı saat olmuştu ama şimdiden kendimi bir haftadır askerî hapishanede gibi hissetmeye başlamıştım bile.

Koruma içeri girdi. Masanın üzerine, vazonun içinde bir demet çiçek bıraktı ve gitti.

Çiçek mi? Bana kim çiçek gönderirdi ki? Carmichael ne-

şem yerine gelsin diye mi uğraşıyordu? Tabii canım. Matasumi beni cehenneme gönderdiği için özür mü diliyordu? Yok artık. Bauer hayatta kalmasına yardım ettiğim için teşekkürlerini mi sunuyordu? Evet, bence kesinlikle sonuncusuydu. Yüzümde acı bir gülümsemeyle çiçekleri çevirdim ve üzerindeki kartı okudum.

‘Elena, olanları duydum ve çok üzüldüm. Elimden geleni yapmaya çalışacağım.

Ty...’

Elimin tersiyle vurarak vazoyu fırlattım ve yumruklarımı öfkeyle sıktım. Bu ne cüretti böyle! Dün gece olanlardan sonra hangi yüzle bana çiçek yollayabiliyor, sürgünümle ilgili üzüntülerini ne hakla dile getirebiliyordu? Halının üzerine yayılan çiçeklerin üzerine bastım. Şakadan anladığı bu muydu? Yoksa beni, umurunda olduğuma inandırmaya mı çalışıyordu? Vazoyu tekmeleyip duvara savurdum. Hâlâ kırılmadığını görünce eğilip aldım ve duvara bir kez daha fırlatmak için elimi kaldırdım. Ama elim havada kaldı, bunu yapamazdım, Winsloe’nun öfkesini üzerime çekecek bir harekette bulunamazdım. İçimdeki öfke, vazoyu duvara fırlatmamı ve bütün sonuçları görmezden gelmemi emrediyordu. Yapamadım. Öfkeye teslim olmak, beni yeniden incitme hakkı tanırdı ona. Akıl oyunları oynamak istiyordu demek ki. Öyle olsun. Öfke nöbetini bastırmaya çalışarak, dizlerimin üzerine çöktüm ve halının üzerine saçılmış olan çiçekleri toplamaya başladım. Tyrone Winsloe hücreme bir dahaki gelişinde, çiçekleri masamın üzerinde görecekti. Ben de ona gülümseyip, bu ince düşüncesinden dolayı teşekkür edecektim. Bu, iki kişinin oynadığı bir oyundu.

Akşam saat yedide kapı açıldı ve içeri bir koruma girdi. “Yukarıda sana ihtiyaçları var,” dedi.

İçim heyecanla kıpır kıpır oldu ama sonra korumanın yüzünü gördüm. Gözlerindeki ifade yaşadığı gerginliği örtmeye yetmiyordu. “Ne oldu?” diye sordum ayağa kalkarken.

Cevap vermedi. Yalnızca arkasını döndü ve geçmem için kapıyı tuttu. Koridorda iki koruma daha bekliyordu. Hepsi si-

lahlarını kaldırmıştı. Karnım düğümlenir gibi oldu. Her şeyin sonuna mı gelmiştik yoksa? Bauer öldürülmemi mi emretmişti? Ya da Winsloe benimle oynamaktan sıkılmış ve öldürülmemi mi karar vermişti? Ama öyle olsaydı korumalar gergin olmazlardı. Bazı korumaların, özellikle de Ryman ve Jolliffe'in zevkten dört köşe olması gerekirdi.

Kapıdan dışarı adımımı attım. Korumalardan biri silahının namlusuyla sırtımdan dürttü. Bunu kaba bir şekilde yapmamıştı, yani beni sinir etmeye çalışmıyordu, sadece sabırsızlığını belli ediyordu. Hızlandım ve acele adımlarla güvenlik kapısına doğru ilerledim.

Revirin bekleme odası tıklım tıklımdı. Yedi koruma saydım, üzerine bir de Tucker ve Matasumi vardı. Kapıdan içeri adımımı atarken zaman yavaşladı sanki. Görüntüler, sesler, her şey daha belirginleşti. Matasumi'nin başı ellerinin arasındaydı. Yüzü bembeyaz olmuştu, öylece boşluğa bakıyordu. Çenesi nemliydi ve gömleğinin bir kolunda ıslak bir leke vardı. Yanında bir koruma dikiliyordu. İnterkomun yanında duran Tucker sessiz bir şekilde emirler yağırdırıyordu, onun etrafında beş koruma vardı. Korumalardan biri yüzünü duvara dönmüştü, bir eliyle duvardan destek alıyordu ve nefes almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Ağırlığımı öne doğru verince ayağım kaydı. Yere kaygan bir şeyler dökülmüştü. Başımı eğip ne olduğuna baktım; sarımsı, pis, opak bir sıvıydı. Kusmuk muydu? Revirin kapısının önüne geldiğimde bütün yüzler bana döndü, ayakta olanlar birer adım geri çekildiler. Dokuz çift göz, iğrenme, endişe ve öfke karışımı ifadelerle bana bakıyordu.

Winsloe'nun sesi bütün büyüyü bozarak, "Burada neler oluyor böyle?" dedi.

Artık burnum koku almaya başlamıştı; kusmuk, ter, endişe ve korku. Birileri anlaşılmayan bir şeyler geveledi. Winsloe elinin tersiyle beni kenara iterek, revir kapısının penceresinden bakmak için ilerledi. Herkes donakalmış bir şekilde nefesini tutuyordu.

“Siktir!” dedi Winsloe. Sesinde korkudan çok merak vardı. “Bunu... Elena... Siktir! Şuna bir bakar mısın?”

Neredeyse bilinçsiz bir şekilde ayaklarım beni revir kapısına götürdü. Winsloe kapıdan bakabilmem için kenara çekildikten sonra elini belime koyarak beni öne itti.

“Buna inanabiliyor musun?” dedi, sonra kahkaha attı. “Yani sen inanabilirsin tabii.”

En başta hiçbir şey göremedim. Yani sıra dışı hiçbir şey görmedim. Tezgâh normal görünüyordu. Her zamanki gibi bembeyaz, satış mağazalarında sergilenen mutfaklar gibi tertemizdi. Bir sıra şişe tezgâhın gerisinde sıralanmıştı. Carmichael’ın dosyaları, duvarla doksan derece oluşturacak şekilde lavabonun kenarında duruyordu. Her şey olabildiğince düzenli ve temizdi. Sonra tezgâhın dibinde olağan dışı bir şey takıldı gözüme. Kusursuz temizliğe zıtlık oluşturan bir şey; yıldız şeklinde, bükük bir kan lekesi. Tezgâhın on beş santim altında başka bir kan lekesi daha vardı, büyük damlalar halinde zikzaklar çizerek elektroşok cihazına dek ilerliyordu. Cihaz baş aşağı devrilmiş, parçaları etrafa saçılmıştı. Kan gölünün ortasında bir ayak izi vardı, kenarları bıçak gibi keskindi. Ötede kanlı bir ayak izi daha görünüyordu; zemin boyunca sürüklenmiş ve dağılmıştı. Yüz kiloluk çelik dosya dolabı tepetaklak olmuş, arka tarafına geçmeyi imkânsız kılacak şekilde, bir barikat gibi devrilmişti. Etrafa saçılan kâğıtların üzerinde de kan lekeleri vardı. Yatağın altında, tabanı kan olmuş bir ayakkabı görünüyordu. Ayakkabının devamındaysa bir bacak vardı. İçeride birilerinin olduğunu diğerlerine söylemek için arkama döndüm ama gördüğüm şeyin ne olduğunu idrak edince bakışlarımı yeniden revire çevirdim. Bacak, dize kadar devam ediyordu ancak devamında bir şey gelmiyordu, kopmuş bir bacaktı bu. Midem ağzıma geldi. Kafamı çevirmeye çalışırken gözüm başka bir şeye takıldı. Yatağın birkaç metre ötesinde duran bir el vardı. Kapıya daha yakın bir yerdeyse, önceden bir insana ait olan bir parça et, kan gölünün içinde duruyordu.

O sırada kapıya sert bir şey çarptı. O kadar sert çarptı ki,

bir an boşta bulunup geri çekildim. Ardından bir öfke kükremesi duyuldu. Sarımsı kahverengilikte bir kürk geçti gözlerimin önünden. Kanlar içinde bir burnu vardı; Bauer. “Uyuşturucular,” dedim dengemi sağlamaya çalışırken. “Onu uyuşturmamız lazım. Hemen.”

“Sorun da bu zaten,” dedi Tucker. “Bütün uyuşturucular içeride.”

“Hepsi mi?” diye mırıldandım. Derin bir nefes alarak, beynimin yeniden çalışmasını sağlamaya uğraşıyordum. Bir elimle yüzümü sıvazladım, dikleştirdim ve etrafıma bakındım. “Yedek malzemeniz yok mu? Doktor Carmichael nerede? O şırıngaların nerede olduğunu-” Cümlemini tamamlayamadım. Saniyeler akıp giderken midem düğümlenmeye başlamıştı yine. Önüme döndüm ve kendimi pencereden bakmaya zorladım. Yatağın altındaki ayakkabıya baktım; siyahtı, Carmichael’ın ayakkabısıydı. Aman Tanrım! Bu hiç ama hiç adil değildi. Bu lanet olası yerde, ölümünü büyük bir zevkle izleyeceğim onca insan varken Carmichael... İçimi bir anda müthiş bir öfke kapladı. Bütün düşünceler beynimi terk etmişti sanki. Elimi yumruk yapıp, öfkenin bir anlığına vücudumu ele geçirmesine izin verdikten sonra kendime hâkim olup diğerlerine döndüm. “Tamamen dönüşmüş,” dedim. “İçeride yarı deli bir kurtkadın var ve siz yeterince hızlı hareket etmezseniz bu kapıyı kırıp dışarı çıkacak. Neden herkes bekliyor? Ne yapmayı planlıyorsunuz?”

“Asıl soru,” dedi Tucker. “*Sen* ne yapmayı planlıyorsun?”

Kapıdan geriye bir adım attım. “Bu, sizin probleminiz. Benim değil. Sizi uyarmıştım. Hem de defalarca. İyileşmesi için beni kullandınız ve yeniden hücreme yolladınız. Şimdi işler yolunda gitmeyince yine benim halletmemi istiyorsunuz. En başında işleri eline yüzüne bulaştıran ben değildim.”

Tucker korumalara bir el işareti yaptı. Bir tanesi gelip kapının penceresinden içeri baktıktan sonra kapıyı açtı. “Uyuşturucular karşı köşedeki dolapta,” dedi Tucker aynı anda.

“Yok artık,” dedim. “Siktir! Yok artık!”

Birileri beni açılan kapıdan içeri itince yuvarlanarak yere düştüm. Kapının hızla kapandığını fark ettiğimde artık çok geçti. İlk önce içeride sessizlikten başka bir şey yoktu. Sonra bir sesin odadaki nesneleri titrettiğini duydum. Bauer'ın hırıltısıydı bu.

HÜCUM

Hızla toparlanıp kollarımın ve ellerimin üzerinde durdum. Karşımda altmış kiloluk, sarımsı kahverengi kürklü bir kurt vardı. Kulaklarını dikmiş, dudaklarını germiş, dişlerini göstererek hırlıyor, gözlerimin tam içine bakıyordu. Tamamen ayağa kalkmadan, ondan yalnızca birkaç santim daha uzun olacak şekilde durdum. Bütünüyle ayağa kalkmam demek, ona karşı gelmem demek olacaktı. Şu anda yerimde Clay olsaydı, o bile kendisi kurt değilken küçük bir odada başka bir kurda karşı gelmenin saçma bir hareket olduğunu bilirdi. Kurt formunda olan Bauer olduğu için avantaj andaydı. Dahası, insan olarak bir hayvanla savaşmak yeterince garipti zaten. Bauer'ın yanında fazla uzun, fazla sakar, fazla yavaşım ve kolaylıkla dengemi kaybedebilirdim. İnsan olarak tek avantajım beynimdi, o da kurt bedenine ve insan beynine sahip bir canlının karşısında pek işe yaramıyordu. Yeni dönüşmüş bir kurt karşısında insan beyni bir dezavantaj bile sayılırdı. İnsan beyni mantığı temel olarak çalışırdı.

Bir durumu gözden geçirir, olası stratejileri belirler ve hayatta kalmakla ölmek arasında en mantıklı olan kararı verirdik. Örneğin işe geç kalmışsak gazı köklemeyi tercih ederdik ama çok hızlı gittiğimizde hayatımızın tehlikeye gireceğini bildiğimiz için yavaşlar, işe erken gitmekten canlı bir şekilde gitmeyi yeğlerdik. Yeni dönüşmüş bir kurtta bu mantık işlemiyordu. Onlar olayların sonucunu düşünerek hareket etmiyorlardı. Yalnızca içgüdüleri ve öfkeleri tarafından kontrol edilen, kuduz olmuş canavarlar gibi davranırlardı. Tek istekleri, kendi canlarına mal olsa bile önlerine çıkan her şeyi öldürmek olurdu.

Bauer'la savaşılabilmemin tek yolu benim de kurda dönüşmemdi. Ama ideal koşullar sağlandığında bile dönüşmem en az on dakikamı alırdı. Lake gibi, on dakika boyunca ben de tamamen savunmasız bir pozisyonda olurdum. Bu süre boyunca vücudum, kaçamayacak ya da saklanamayacak kadar şekilsiz bir durumda olacaktı. Daha tüylerim bile çıkmadan Bauer beni parçalara ayırırdı. Ama ben Bauer'ı durdurmadan da kimsenin beni buradan çıkaracağı yoktu ve onu durdurmamın tek yolu da uyuşturucu iğnelerdi. Odanın diğer köşesine koşmam, dolabı açmam, uyuşturucu dolu bir şırınga bulmam ve onu Bauer'a enjekte etmem gerekiyordu. Böyle söyleyince kulağa ne kadar kolay geliyordu, değil mi? Dolapla aramda duran delirmiş kurdu saymazsak kolaydı da zaten. Bauer ben koşarken üzerime atlamasa bile ona arkamı döndüğüm anda işimi bitirirdi. Derin bir nefes aldım. Birinci adım, çok öz güvenli görünmekle, avucunun içindeymiş gibi görünmek arasında bir tavır takınmaktı. Eğer çok itaatkâr görünürsem beni avı olarak görürdü. Çok öz güvenli görünürsem de bu sefer beni tehdit olarak algılardı. İşin sırrı hiçbir korku belirtisi göstermemekteydi. Bunu yapmak da kulağa yine çok kolaymış gibi geliyordu. Kanlı vücut parçalarının bulunduğu bir odada, yapacağınız en ufak bir hareketin hayati organlarınızla uzuvlarınızın odadaki et parçalarına katılmasına neden olacağını düşünmek de hiç yardımcı olmuyordu.

Hafiften öne doğru ilerlemeye çalıştım. Gözlerimi Bauer'ın göz hizasının biraz altında tutmaya özen gösteriyordum.

Bauer'ın vücudu kasılmış ve kasları gerilmişti, yani saldırmaya hazırды. Beş adım attıktan sonra ondan iki metre uzaklaşmış-tım. Alnımdan akan tuzlu ter gözlerimi yakıyordu. Korkumun kokusunu alabiliyor muydu? Bauer'ın burnu seğıirdi ama vücudunun diğer yerleri hareketsiz kaldı. Hızlı bir şekilde yana adım attım ve gözlerimi ondan ayırmadan kendi etrafımda döndüm. Gözleriyle beni takip ediyordu. Yan yan ilerlemeye devam ettim. Atmam gereken bir düzine adım daha vardı. Bauer'ın sırtı dikleşti. Bu, saldırmak üzere olduğunun ilk işaretiydi. Bu hareketini fark edince, kendi hamlemi yapmam için vaktim olduğunu düşündüm ama yanılmıştım. Vakit yoktu, atlamak üzereydi. Beklediğim gibi oldu, birden havaya fırladı. Artık kaçamazdım, kendimi yere atıp yuvarlandım. Patileri yere temas ettiği anda dengesini kaybetti ve tırnaklarıyla zemini çizerek kaymaya başladı. Ehliyetini yeni almış bir sürücünün Maserati'nin direksiyonunda ne yapacağını bilemediği gibi, Bauer da yeni elde ettiği güçlerini nasıl kullanması gerektiğini bilmiyordu. Yapa-cağı hatalardan istifade etmeyi bilirsem hayatta kalabilirdim.

Hızlıca yanından geçip kendimi tezgâha attım. Dolaplardan birinin kapağını açıp aramıza siper etmeye çalıştım ama Bauer üzerime atlamakta gecikmedi. Çenesinin altına savurduğum temke geriye doğru sendelemesine sebep oldu. Yeniden dolaplara dönerken, kapının penceresinden bizi izleyen yüzleri gördüm. Gösterinin keyfini yeterince çıkarıyorlar mıydı acaba?

Bauer toparlanmaya çalışırken dolaptaki şırıngaları karıştırdım. Hiçbiri dolu değildi, boş şırıngaların yanında dolu tüpler vardı yalnızca. Kendi işimi kendim halletmem gerekiyordu. Bu şırıngalar doğru olanlar mıydı peki? Hangi tüpü kullanmam gerekiyordu şimdi? Hangi tüpü kullanmam gerektiğine kara verdim diyelim, şırıngayı nereye kadar dolduracaktım? Kafamda birikip duran soruları bir kenara atıp, birkaç şırıngayı kaptığım gibi cebime tıktım. Elimi tüplere uzatırken üzerlerinde tanıdık bir isim görmeye çalıştım. Jeremy'nin ilaç çantasından hatırladığım bir ismi gördüğüm tüpü kaptım. Bu sırada Bauer tezgâhın üzerine atladı ama mesafeyi hesaplayamadığı için

yine dengesini kaybetti. Arkamı dönüp bir tekme daha savurmaya çalıştım ama çenesini kıl payı kaçırmıştım. Havayı döven tekmem benim de dengemin bozulmasına sebep oldu. Düşmek için hemen ileri atıldığım sırada Bauer sol dizimi yakaladı. Dişlerinin etime girdiğini hissettim. Canım o kadar acımıştı ki bulanık görmeye başlamıştım. Ne yaptığımı bilmez bir halde elimi acının kaynağına götürüp kafatasına sert bir şekilde vurdum. Acı duymaktan çok şaşırmışa benziyordu. Geri çekilirken köpek dişleri dizimin üzerindeki eti de beraberinde götürdü. Bacağımın üzerine bastığım anda yere yıkıldım. Dişlerimi sıkarak zorlukla ayağa kalktım ve topallayarak yatağın arkasına geçtim. Bütün gücümü toplayarak yatağa sert bir tekme savurdum. Bu sefer Bauer'a denk getirmeyi başarmıştım. O ayağa kalkmadan, cebimden çıkardığım şırınganın iğnesini tüpe saplamayı başardım. Bir an için şırıngayı çok mu doldurdum acaba diye düşündüm ama kimin umurundaydı? Onu geçici ya da kalıcı olarak durdurması yeterdi.

Şırınga saplanmaya hazırdı ama bu sırada dikkatim dağılmıştı. Bauer'ın bana yaklaştığını fark edememiştim. Uzaklaşmaya çalışırken ayak bileğimden yakaladı. Ayağım hızla geri çektim ancak dişlerinin ayakkabımla birlikte bileğimi de sıyırmasına engel olamadım. Acıyı görmezden gelerek ona doğru döndüm ve şırıngayı kafasına sapladım. İçimde küçük bir zafer duygusunun yükseldiğini hissettim ama uzun sürmedi. Şırıngayı içindeki sıvıyı enjekte edemeyeceğim kadar dibe sapladığımı fark ettim. Vakit kaybetmeden yeniden hamle yaptım. Bu sefer de fazla yukarı çekmiştim, şimdi şırınga zararsız bir şekilde kürkünde sallanıyordu. Böyle giderse beni yakalayıp parçalamasına engel olamayacaktım. Sol bacağımı sürüyerek dolapların arka tarafına geçtim. Şırıngayı yeniden saplayacak kadar ona yaklaşmam gerekiyordu ama ona bu kadar yaklaşmam demek, boğazımı parçalayacağı kadar yaklaşmam demekti.

O sırada gözüm elektroşok cihazına ilişti. Bu, işimi kolaylaştırabilirdi. Aleti kaptığım gibi, üzerime atlayan Bauer'a bastırdım ve düğmeye dokundum. Akım fazla değildi ama den-

gesini bozmaya yetti. Geriye çekilip etrafıma bakındım, silah olarak kullanabileceğim bir şeyler arıyordum. Ayaklarımın altında, kan lekesi olmuş beyaz bir kumaş parçası duruyordu. Kumaşın hemen altında, çiğnenmiş, kanlı bir et parçası, üzerinde de gözleri şaşkınlıkla açılıp belli bir noktada sabitlenmiş olan bir kafa vardı. Carmichael... Gözlerindeki ifadenin karşısında kalakaldım. Onu kurtarabilirdim. Beni buraya daha erken getirselerdi... Ne kadar beklemişlerdi? Carmichael, Bauer'la ne kadar süre yalnız kalmıştı? Kendi hayatını kurtarmak için ne kadar uğraşmıştı? Bauer'ın dişlerinin, etini delip geçtiğini hissetmiş miydi? Yolun sonuna geldiğini bildiği halde, yardım gelir umuduyla hayata tutunmuş muydu? Bauer onu parçalara ayırmadan önce son nefesini vermiş miydi? Ya da onu yemeye başlamadan önce... Aman Tanrım! Tüm bunları düşünmek beni resmen sarhoş etmişti. Bauer'ın üzerime geldiğini bile bile olduğum yerde kalakaldım, hareket edemiyordum. Ama hayatta kalma içgüdüm bu sarhoşluktan daha güçlüydü. Bauer üzerime atlarken yolundan çekilmeye çalıştım. Geç kalmıştım, beni yere devirip ön patilerini göğsüme bastırdı. Ellerimi boğazına dayayıp kafasını uzakta tutmaya uğraştım. Dişleri yüzümün tam önündeydi, nefesinin kokusu beynimi ele geçiriyordu; kan, çiğ et ve yoğun bir öfke... Gözlerinin içine bakarak onu tehdit etmek istedim ama işe yaramadı. Baskın bir kurdu tanıyamayacak kadar ileri gitmişti. Ayaklarımı bir şekilde karnına bastırıp onu geri ittim ve altından kurtulmayı başardım. O sırada sol tarafımda bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Xavier'dı, kollarını boşlukta sallıyordu.

“Buradayım köpekçik, buraya bak. Sana yeni bir çiğneme oyuncakı buldum,” dedi. Sonra uzanıp Bauer'ı kuyruğundan yakaladı. Bauer arkasını dönünce de bir anda ortadan kayboldu ve birkaç metre ötede yeniden belirdi. “Buradayım, köpekçik,” diye bağırdı. “Hadi, Elena. Uyuşturucunun etki etmesi için önce enjekte etmen gerek, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” diye hırladım.

Bauer dönüp Xavier'ın üzerine atıldığında bu sefer peşin-

den giden bendim. Xavier son saniyeye kadar bekledikten sonra yine yok oldu. Onun yok olmasıyla boşluğa saldırmış olan Bauer hızını alamayıp duvara çarpınca hemen sırtına atlayıp uyuşturucuyu enjekte ettim. İçimi bir rahatlama kaplamıştı ama Bauer'ın ağzı açık bir şekilde etrafta dönmeye başladığını görünce kaşlarım çatıldı. Ne olmasını bekliyordum ki sanki? Şırıngayı sapladığım anda pat diye yere düşmesini mi? Arkamı dönüp var gücümle koşmaya başladım. Tezgâhın üzerine çıkarırken arkamda bir şeylerin devrildiğini duydum. Bauer yere kapaklanmıştı. Bir anlığına, kalbim ağzımda öylece kalakaldım. Sonra boş bir çuval gibi olduğum yere yığıldım.

Bir saat sonra yine hücremdeydim. Artık bu iş iyiden iyiye rutin olmaya başlamıştı; günü kurtar ve yalnızlığınla baş başa kal. Mükemmel bir moral kaynağıydı gerçekten.

Bauer ayak bileğimi yalnızca sıyırmıştı ama dizimin saldırganı o kadar hafif atlattığını söyleyemezdim. Carmichael da gittiğine göre yaralarımı ilgilenecek kimse kalmamıştı geriye. Matasumi bacağımı incelemiş ve 'kaslar yırtılmış da olabilir, yırtılmamış da olabilir' demişti. Ne kadar tıbbi bir yaklaşımdı, değil mi? Neyse ki Tucker yaralarımı bandajlamış, derin olan yarama da dikiş atmıştı. Gerçi bunu uyuşturmaktan yapmıştı ama acıyı umursamayacak kadar yorgundum.

Banyoya gidip kıyafetlerimi çıkardım ve havluyu ıslatarak kendimi temizlemeye çalıştım. Duş almak şu an ilaç gibi gelirdi ama bandajlarımı ıslatamazdım. Pantolonumdaki kan lekelerini temizlerken, revirdeki kan lekeleri geldi gözümün önüne, sonra da Carmichael'ın dört bir yana saçılmış olan parçaları. Durdum ve derin bir nefes aldım. Carmichael neden beni dinlememişti ki sanki! Eğer uyarılarımı dikkate alsaydı, Bauer'ı gerektiği gibi bağlasaydı ve onu gözetim altında tuttsaydı...

Gözlerimi kapattım ve yeniden derin bir nefes aldım. Carmichael'ın ilk adını bile bilmiyordum. Yaşadığım suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışırken bunun bir öneminin olmadığını fark ettim. Onu tanımiyordum, onu buraya getiren tutkularımı,

hayallerini bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da bu şekilde ölmeyi hak etmediği idi. Burada Bauer’a değer veren tek kişi oydu ve Bauer’ın da kurda dönüştükten sonraki ilk hareketi onu katletmek olmuştu.

Hücrenin kapısı açıldı. Başımı kaldırıp baktığımda, Xavier’ın ilk defa hücreme ışınlanarak değil de geleneksel yöntemleri kullanarak girdiğine şahit oldum. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra elindeki viski şişesini gösterdi. “Buna ihtiyacın vardır diye düşündüm,” dedi. “Senin standartlarına uymuyordur belki ama Winsloe zulasının yerini değiştirip duruyor maalesef.”

Pantolonumu lavabonun üzerinde çırttıktan sonra üzerime geçirdim. Xavier üzerimde kıyafet olmadığını cam duvarlardan görebiliyordu ama bununla ilgili bir şey söylemedi. Belki de yukarıda yaşanan trajedi onu da sarsmıştı. Belki de etrafına laf yetiştiremeyecek kadar yorgundu. Revirde yardımına geldiğinde onu Matasumi’nin ya da Tucker’ın gönderdiğini zannetmiştim. Ama bacağı mı muayene ederlerken aralarında geçen konuşmaları duymuştum ve Xavier’ın kendi iradesiyle hareket ettiğini anlamıştım. Tabii ki sahip olduğu yetenek sayesinde, Bauer’ın yaratacağı herhangi bir tehlikenin altına girmiş değildi ama en azından bana yardım etmeye gönüllü olmuştu. Bu yüzden ona defolup gitmesini söyleyemezdin. Ayrıca bir içkiye fena halde ihtiyacım vardı.

Ben giyinirken, Xavier da getirdiği viski bardaklarını doldurdu. Banyodan çıktığımda birini bana uzattı.

“Nasıl oldu?” diye sordum, yukarıda yaşananları kastederek. “Korumalar neredeymiş?”

“Korumaların işe yaramayacağını düşündüler. En son gördüğümde Sondra kısmen de olsa bağlıydı. Ya bağlarından kurtuldu ya da iyi niyetli doktorumuz onu serbest bıraktı. Korumalardan biri saat altı buçuk civarında revire gidince, doktorun kurt yemi olduğunu görmüş.”

“Hiç kimse bir şey duymamış mı?”

“Piyasadaki en sağlam malzemeden yaptılar bu duvarları. Carmichael eminim interkomun yanına gitmiştir ama başında durup muhabbet edecek zamanı olmamış belli ki. Tabii ki ekip-teki herkes interkom sesi duymadığını iddia ediyor.”

Viskiyi tek dikişte bitirdim ve başımı salladım.

“Arkam ikinci kez topluyorum,” dedi. “Dün Ryman ve Joliffe, şimdi de Sondra.”

“Özür dilerim ama içeri girerken çek defterime el koydular. Faturayı sonra yollarsın.”

Alınmamış bir şekilde gülümsedi. “Her şey para değil. Ya da insanların bana söyleyip durduğu şey bu. Bence şimdi bu teoriyi test etmenin tam sırası. Daha onurlu bir yöntemle başvur-maya ne dersin? Ben takas yöntemini bir deneyelim diyorum. Vergiden muaf hizmet alışverişi. Ne dersin?”

“Avucunu yalarsın,” dedim.

“Ah, bana öyle bakma,” dedi bardağıma biraz daha viski koyarken. “Sevişelim demiyorum. Sen, beni diri diri yersin.” Sustu ve suratını astı. “Bu, biraz ağır oldu sanırım. İyi niyetli doktorumuzdan özür diliyorum. Demek istediğim, bana borcun var ve ben de bunun karşılığını bir gün alacağım.”

“Eminim alırsın.”

“Uzun süredir burada olduğuna göre, bir tavsiyeyi hak ettin. Burada misafirliğin fazla uzadı, Elena. İkimizinki de öyle. Büyük patron ikimize de fena halde sinirlenmiş durumda.”

“Winsloe,” diye mırıldandım. “Ben ne yaptım ki?”

“Yeterince şey yaptın. Kaçış planları yaptığına eminim. Winsloe yeniden ortaya çıkmadan önce planlarını hızlandırırsan iyi edersin.” Artık neredeyse fısıltı seviyesinde konuşuyordu. “Şimdi, buradan kaçarken dikkatli olman gereken iki şey var. Birisi Katzen.”

“Şu gizemli büyücü. Henüz onunla tanışma şerefine eremedim,” dedim.

“Ben de tanışmadım. Paranoyak orospu çocuğunun tekiy-

miş. Kendinden başkasını-” Cümlesi yarım kaldı, çünkü hüc-
renin kapısı açıldı ve Winsloe yanında Ryman ve Jolliffe’la
birlikte içeri girdi. “Çok geç,” diye mırıldandı Xavier ve bar-
dağını ağızına götürdü. Büyük bir yudum aldıktan sonra boş
şişeyi Winsloe’nun yüzüne doğru salladı. “Nelere razı gelmek
zorunda kaldığımı görüyor musun? Jack Daniel’s! İçilmiyor
bile. Beni iyilerine alıştırdın, şimdi de zulani benden saklıyor-
sun. Seni sadist piç. Bana bir şişe konyak borcun var. Remy
Martin XO istiyorum ama. VSOP’lerden olmasın mümkünse.
Birilerine söyle de odama bıraksınlar.”

Winsloe tek kaşını kaldırdı. “Sana borcum olduğunu nere-
den çıkardın?”

Xavier, “Senin kızın hayatını kurtardım. Hatta iki kere,”
dedi, sonra Ryman ve Jolliffe’a bakıp güldü. “Ama ilkini şimdi
pek karıştırmayalım. Sizce de öyle değil mi, çocuklar? Neyse,
şimdi ispiyonculuk yapmayayım. Hem çok önemli bir olay da
değildi. Ama yukarıda olanlar? Bir dakika daha geç gitseydim
Elena çoktan ölmüştü.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Winsloe.

“Aynen öyle,” dedi Xavier sırtına bir şaplak atarak. “Hiç
alınma, Elena ama hapı yutmuşsun resmen.”

“Sağ ol,” dedim. Sesim neredeyse gerçekten teşekkür etmi-
şim gibi çıkacaktı.

“Yani bana borcun var, Ty. Şişeyi istediğin zaman bıraka-
bilirsin.”

Winsloe bir kahkaha attı. “Sende fazla cesaret var, Reese.
Tamam, öyle olsun o zaman; sana borcum var. Konyağını ala-
caksın. Bir saat içinde odama uğrarsan veririm. Geldiğinde
belki bir şişe Louis XXIII de açarız, XO sirke suyu gibi kalır
yanında.”

“Bana uyar,” dedi Xavier.

Kısa sırtıtmalarına Winsloe’nun gösterdiği anlayış ortamda-
ki gerilimi o kadar artırıyordu ki, havada uçuşan kıvılcımları
neredeyse görebiliyordum. İki adam da karşımda durmuş, sanki

aralarında hiçbir şey yokmuş gibi, işten sonra birer içki içer miyiz diye muhabbet ediyorlardı. İkisnin hayatları da palavraydı gerçekten.

“O zaman odamda görüşürüz,” dedi Winsloe. “Bir saat sonra, değil mi?”

“Tamamdır,” dedi Xavier.

Buluşma sözünü verirken Winsloe’yla gerçekten buluşmayacağını biliyordum. Tıpkı o XO’yu aldığında buralarda olmayacağını bildiğim gibi. Bütün başarılı kumarcılar gibi, Xavier da ne zaman parayı alıp kaçması gerektiğini iyi biliyordu. Sonrasında Xavier odadan bir anda kayboldu.

Winsloe’nun bakışları bana kaydı, dişleriyle dudaklarını kemiriyordu. “Üzerinde buraya geldiğin kıyafetler var hâlâ,” dedi. “Giymen için sana başka kıyafetler de verdiler, değil mi? Sana getirdiğim bluz ne oldu?”

Bana verdiği bluzu yedek havlu olarak kullanayım demiştim ama bluzda, temizlenmek için kullanabileceğim kadar bile kumaş yoktu. Nazik ol, diye hatırlattım kendime. Xavier gerçekten haklıysa Winsloe’nun kötü yanındayım demekti. Ve durumu kendim için daha da kötüleştirme lüksüm yoktu. Bu gece hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar parçalanmış olursam olayım, bu oyunu kurallarına göre oynamam gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, ona karşılık veremezdim. Bauer’la olduğundan çok daha fazla sabır ve zekâ gerektiren bir oyundu bu ama altından kalkabilirdim. Yapabilirdim.

“Kurtkadın olunca böyle oluyor,” dedim, sesime özür tonu katmaya çalışarak. “Deterjanlar, yumuşatıcılar falan... Kokular burnum için çok güçlü.”

“Bana söylemen gerekirdi. Ekipten birilerine kokusuz deterjan almalarını söylerim. Sondra’nın sana verdiği kıyafetleri kullanmana gerek yok. Sana yenilerini getiririm.”

Aman ne güzel!

Winsloe yatağıma geçti. Ben de sırtım rafa dönük bir şe-

kilde, endişeli görünmemeye çalışarak ayakta durmaya devam ettim.

“Sondra’nın doktora yaptıklarına inanabiliyor musun?” dedi. Gözlerinde, buz hokeyi izleyen ve ağzı dağılan bir oyuncuyu ilk defa gören bir çocuğun ifadesi vardı.

“Böyle şeyler olabiliyor,” dedim.

“Sen böyle şeyler yapıyor musun hiç?”

“Ben Sürü kurdum.”

Söylediğim şey sanki hiç de önemli değilmiş gibi sırttı. Sonra öne doğru eğilerek, “Ama belli ki istesen yapabilirsin. Sen ondan güçlüsün. *Çok daha* güçlüsün,” dedi. Ben cevap vermeyince bir anda ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde sallanmaya başladı. “Sondra’nın elinden kaçmaya çalışırken bayağı iyi iş çıkardın. Yani en azından doktordan daha iyi iş çıkardığın kesin.” Kahkaha attı. Sesi omurgama batıyordu sanki. “Xavier’ın araya girmesi çok kötü oldu. Sondra’yla dövüşürsün diye bekliyordum.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım. Neden dövüşemeyeceğimi anlatmak istedim ama yapmadım. Kendimi o kadar tükenmiş hissediyordum ki, şimdilik en iyisi özür dilemekle yetinmekti. Belki yeterince kibar davranırsam gitmesini istediğimi bir şekilde anlatabilirdim.

“Onunla dövüşsen mükemmel olmaz mı?” dedi.

Kafamı salladım. Gözlerimi sandalyenin üzerinden ayırımyordum.

“Benim çok hoşuma gider,” diye devam etti.

Onunla bir sonraki sefer sen dövüşsen nasıl olur, Ty? Bu da benim çok hoşuma gider. Gözlerimdeki ifadeyi görmemesi için başımı eğik tuttum.

Başını eğip yüzüme bakmaya çalışırken, “Çok hoşuma gider dedim, Elena,” diye tekrar etti.

“Daha önce söyleseydin o zaman,” dedim. Siktir! Bu çok sert olmuştu. Geri çekil, geri çekil, geri çekil, Elena. “Bauer’ın

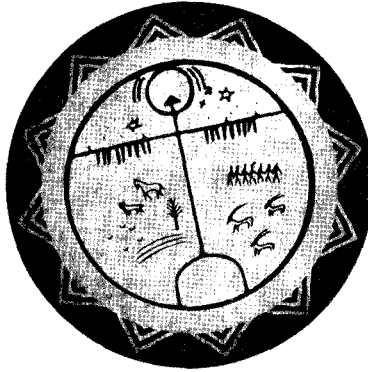
canlı kalmasını istersin diye düşünmüştüm,” diye ekledim. Cevap vermedi. Bu da mı iğneleyici çıkmıştı? Lanet olsun. Taktik değiştirip zaman kazanmalıyım. Esnedim ve yüzümü ovuştur-
dum. “Özür dilerim, Ty. Çok yorgunum.”

“Ben odaya girerken yorgun görünmüyordum ama. Xavier’la çene çalıyordun. Anladığım kadarıyla ikiniz fazla ya-
kınsınız.”

“Ona sadece teşekkür ediyordum. Odaya kendini atarak
bana büyük bir iyilik-”

Parmaklarını şıklatarak sözümü kesti. Gücenmişliği bir
anda kaybolmuştu. “İyilik dedin de, sana sormam gereken bir
şeyler vardı, şimdi hatırladım,” dedi.

Yarın sabaha kadar bekleyip bekleyemeyeceğini sormak
istedim ama dün gecenin sonra onun iyi tarafına geçmem gere-
kiyordu. Ona karşı gelemedim. Öte yandan, neşeli de görünü-
yordu, bu da bence iyiye işaretti. O yüzden vücudumda kalan
son enerji kırıntılarını da topladım. Yüzüme sakar bir gülüm-
seme yerleştirmeyi başardıktan sonra başımı salladım. Benim
rıızamın pek bir önemi olduğundan değildi tabii, sadece şirin
görünmeye çabalıyordum. Winsloe ve korumaları hiçbir şey
söylemeden hücreyi terk ettiler.

İŞKENCE

Winsloe geri döndüğünde sandalyede uyukluyordum. Elinde kahverengi bir zarf tutuyordu. “Bu aralar bunları bulmak çok zor,” dedi. “Larry bunları yapılacaklar kutusuna çoktan atmıştı bile. Öylesi daha kolay oluyormuş.”

Doğrudum ve şaşırılmış görünmeye çalıştım ama esnememi bastıramadım.

“Seni sıkıyor muyum, Elena?” diye sordu. Yüzünde hafiften bir gülümseme vardı.

“Ah, hayır,” dedim. “Tabii ki sıkılmıyorsun. Ne var o zarfta?”

“Senin tespit etmeni istediğim bir kurtadamin görüntüleri var. Güvenlik kameralarından alındılar ama netler.”

“Elimden geleni yaparım ama hafızamın güçlü olduğunu iddia edemem,” dedim.

“Sorun değil. Yüzü görünmüyor zaten,” dedi kıkırdayarak.

“Yani söylemek istediğim, kurt formunda olduğu. Bana sorarsan bütün kurtadamların yüzleri birbirine benziyor. Sanırım Larry de bu yüzden kimlik sormadı. Ama sonradan bunun biraz ırkçı bir hareket olabileceğini düşündüm. Hani şu bütün siyahilerin aynı görüldüğünü düşündüğü için yanlış siyahiyi seçen adam gibi.”

Ben yorgunluktan bayılıp düşmeden konuya gelmesini istiyordum. “Hı, hı,” diye mırıldandım.

“O yüzden, ben de düşündüm ki... Bütün kurtadam yüzleri bana aynı geliyor olabilir ama bir kurtkadına aynı gelmez. Ya da yarı zamanlı bir kurtkadına.”

Bir kez daha kıkırdadığında sinirlerim tepeme çıktı. “Elimden geleni yaparım,” dedim. “Ama bu İt’i daha önce gördüysem muhtemelen insan formundayken görmüşümdür. Kokusu olsaydı daha iyi olurdu.”

“Koku,” dedi Winsloe parmaklarını şıklatarak. “Bu, aklıma neden daha önce gelmedi ki? Gördün mü? Yine ırk merkezli düşündüm. Bana kalsa biberli pizzanın kokusunu ayırt edebilmek bile büyük maharet.”

Zarfa uzandım. Yatağa atladı ve zarfı yanına fırlattı sanki uzandığımı hiç fark etmemiş gibi davranıyordu.

“Zarftaki görüntüleri görebilir-”

“Bu adamı dün gece bir ekip görmüş,” diyerek sözümü kes-ti. “Yok, sanırım bu sabah-tı. Neyse, üzerinden zaman geçmiş anlayacağın.”

Başımla onayladım. Lütfen, lütfen, lütfen artık konuya gel.

“Çok garip tesadüfler söz konusu,” diye devam etti. “Seni ve o yaşlı cadıyı ele geçirdiğimizden beri senin grubun kalanını bulmaya çalışıyoruz. Bir kurtadam daha bulmak bizim için oldukça iyi olacak. Hem Larry de sizin gruptaki o yarı şeytanla ilgilenmeye başladı. Ama yaşlı cadıyla seni yakaladıktan sonra onların izlerini kaybettik. Bu bir sır değil ama yine de Larry’ye söylemesen iyi edersin. Kendisi bu durumdan pek hoşnut değil

de. Ama arkadaşlarının kaçtığını duymak eminim seni memnun eder.”

“Teşekkür ederim, bana söylediğin için,” dedim.

“Rica ederim. Neyse. Etrafa göz kulak olup ipuçları toplansınlar diye bir ekip kurduk. Şimdiye kadar bulduklarının çoğu işe yaramaz şeylerdi. Tucker onların yanına dün yeni bir ekip yolladı. İlk ekip geri çekilip, sakın bir otelde gecelemedi. Ertesi gün şafak vaktinde kalkıp otelden çıktıklarında ormanın hemen kenarında ne görsele beğenirsin?”

“Hımm... şey... kurt mu?”

“Bana dikkatini vermene sevindim, Elena. Evet, bir kurt görmüşler. Büyük bir kurt hem de. Orada durmuş, adamlarımızı izliyormuş. Şimdi, bu ya dünyanın en büyük tesadüfö ya da kurt onları zaten bir süredir izliyordu.”

Beynim en sonunda çalışmaya başladı. “Burası tam olarak neresi?” diye sordum.

“Bir önemi var mı?”

“Bütün kurtadamların kendilerine ait arazileri vardır. Teknik olarak İtlerin bir arazi sahibi olmasına izin verilmez ama kişisel olarak benimsedikleri, eyalet gibi bir bölgeleri vardır. Bu fotoğrafın nerede çekildiğini bilirim kim olduğunu daha rahat çıkarabilirim.”

Winsloe gülümsedi. “O zaman sen de *nerede* olduğunu anlarsın. Bunun olmasına izin veremem, Elena. Neyse, ben hikâyeme devam edeyim. Korumalar bu kurdu görmüşler ve bir kurtadam olduğunu hemen anlamışlar. İçlerinden biri kamerasını çıkarıp fotoğraf çekerken, diğeri ikisi de sakinleştirici silahları getirmişler. Ama onlar harekete geçmeden kurtadam ortadan kaybolmuş. Korumalar da peşinden ormana dalmışlar. Sonra ne olmuş biliyor musun? Kurtadam onları bekliyormuş. Ortadan kaybolması taktikmiş yani; önce görün, sonra kaybolup avını ormana çek. Korumalar yaklaştıkça kurtadam koşmuş ama her seferinde biraz uzaklaşıp beklemiş. Korumaları tuzağa çekmeye devam etmiş.”

“Kurtadamlar insan zekâsına sahiptir. O kadar da garip bir durum değil,” dedim. Ama aslında garipti. Neden mi? Çünkü avı cezbedip aldatmak hayvan taktiğidir ve İtler bu taktiği kullanmazlar. Gerçi nadiren de olsa kullananları vardı ama...

“Bekle,” dedi Winsloe sırtarak. “Olay daha da garipleşiyor. Bu kurt sonra ne yapmış biliyor musun? Korumaları birbirinden ayırmış. İçlerinde eski komandoların, hatta eski deniz komandolarının bulunduğu bir grubu ayırmış ve tek tek peşlerine düşüp hepsini öldürmüş. Buna inanabiliyor musun?” Gürültülü bir kahkaha attı. “Keşke orada olabilseydim. Kurtadamin teki çıkıyor, profesyonel kiralık katilleri aptal yerine koyuyor, onlara, korku filmlerinde ormanda dolaşıp çığlık atan sarışın muamelesi yapıyor. Hikâye bundan sonra daha da ilginç bir hal alıyor. Bütün korumaları öldürmüş ama en sona bıraktığı korumayı bütün enerjisini tüketene kadar kovalamaya devam etmiş. Hayatta kalmasını ama savaşamayacak kadar güçsüz olması ister gibi. Tamam, belki de olayı fazla yorumluyor olabilirim ama insan davranışlarını hayvanlara bağlamaya ne deniyordu? Antro...”

“Antropomorfizm,” dedim fısıldayarak. Bütün hava ciğerlerimden çekilip alınmıştı sanki. Winsloe’nun bunu bilmesi tesadüf olamazdı.

“Aynen. Antropomorfizm. Ha, senin erkek arkadaşın da bu alanda çalışıyordu, değil mi? Antropomorfik dinler üzerine. Bana sorarsan dünyanın en sıkıcı konusu ama insanlar bilgisayarlar hakkında da aynı şeyi söylüyorlar. Sanırım herkesin kendine göre zevkleri var. Evet, nerede kalmıştım?”

“Kurtta,” dedim fısıldayarak. “Hayatta kalan son korumayı peşinden koşuyordu.”

“Evet, korumayı kovalamaya devam ediyormuş ama bir şeyler ters gitmiş.”

Kulaklarımı tıkamak istedim. Başıma neler geleceğini biliyordum. Winsloe’nun o fotoğrafları almış olmasının, bu hikâyenin sonunu biliyor olmasının ancak tek bir yolu vardı. Son koruma hayatta kalmıştı. O, hayatta kaldıysa eğer...

“O orospu çocuğu kurt bir yerde hata yapmış. Bir dönüşü ya da bir uzaklığı yanlış hesaplamış olmalı. Korumaya fazla yaklaşıncı koruma da tetiği çekmiş. Bum! Sinsi kurt bir anda ölü kurt olmuş.”

“Şu... şu fotoğrafları görebilir miyim?” dedim.

Winsloe’nun bana doğru fırlattığı zarfı hızla açtım. İçinde bir kurda ait üç fotoğraf vardı. Altın sarısı tüyleri olan, mavi gözlü bir kurda. Boğazım düğümlendi.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Winsloe.

Elimde fotoğraflarla yere çömeldim.

“Yorgunsun sen şimdi. Fotoğraflar sende kalsın. Biraz dinlen, hem fotoğraftakinin kim olduğu üzerine de biraz daha düşünürsün. Xavier yukarıda beni bekliyor olmalı. Yarın sabah yine gelirim.”

Winsloe çıkıp gitti. Gidişini ne gördüm ne de duydum. Görebildiğim tek şey Clay’in fotoğraflarıydı. Duyabildiğim tek şey de güm güm atan kalbimin sesiydi. Nefes alamıyordum. Ses çıkaramıyordum. Bedenim bir anda kaskatı kesildi. Bir acı dalgası gözlerimi kör ederken yere düştüm. Fotoğraflar etrafa saçıldı. Bin tane attan aynı anda tekme yemişim gibi, bütün bacak kaslarım düğümlenmişti. Ciğerlerimin bütün kapasitesini kullanarak, boğazım parçalanana kadar çığlık attım. Uzuvarım sanki yerlerinden çıkmış gibiydi, emirlerime itaat etmiyorlardı. Beynimin karanlık bir kısmı dönüşmeye başladığını biliyordu ama bunun önüne geçmek için bir şey yapmadım. Dönüşüm’e bıraktım kendimi. Acı bütün vücudumu ele geçirdi. Her bir acı dalgasını yeni bir çığlıkla karşıladım. Ve en sonunda bitti. Orada, içim bomboş olmuş bir halde, nefes nefese, yerde uzandım. Sonra bir şey duydum. Koridordan belli belirsiz bir ayak sesi geldi. Winsloe oradaydı, beni izliyordu. Toparlanmak, cam duvarın üzerine atlamak ve kırana kadar cama saldırmak geldi içimden. Camı kırdıktan sonra Winsloe’nun üzerine atlamak, her bir parçasını bedeninden tek tek koparmak ve en sonunda canını alana kadar çığlıklarını duymak istiyordum. Ama duyduğum üzüntü beni yere çivilemişti. Ayağa kalkacak kuvveti

bile bulamadım. Karnımı yerden kaldırmayı başardım ve Winsloe'nun beni göremeyeceği tek yere, yatakla duvarın arasına saklandım. Köşede iki büklüm oldum, kuyruğumu karnıma çektim ve kendimi acıya teslim ettim.

Bütün geceyi Winsloe'nun kelimelerini kendi kendime tekrar ederek, söylediği her kelimeyi hatırlamaya çalışarak ve hüznümün üzerine giderek geçirdim. Korumalar kurdu nerede görmüşlerdi? Otelin arkasında mı, yoksa yanında mı? Bu olay tam olarak ne zaman olmuştu? Winsloe'nun şafak vaktinden kasti tam olarak ne zamandı? Güneş doğmuş muydu, doğmamış mıydı? Bütün bu soruları kendime sorarken, bunu ruhumu uyuşturan bu gerçekten kaçmak için yapıp yapmadığımı merak ettim. Hayır. Kendime sorduğum bu sorularda, Winsloe'nun bana gerçeği söyleyip söylemediğinin ipuçlarını verecek olan ince ayrıntılar yatıyordu. Yoksa nefesim boğazımda takılı kalırdı ve acıdan boğularak ölürdüm.

Kendime, Winsloe'nun bana anlattığı hikâyeyi tekrar tekrar hatırlatarak işkence ettim. Yalanı arıyordum. Gözümün önünde duran ve bulunmayı bekleyen o tutarsızlığı arıyordum. Ama hikâyeyi kafamda ne kadar tekrarlırsam tekrarlayayım, hatayı bir türlü bulamıyordum. Clay araştırma ekibini bulduysa, gerçekten de tam olarak Winsloe'nun söylediklerini yapardı. Adamları ormana çeker, birbirinden ayırır ve içlerinden birini, işkence edip bilgi almak için hayatta bırakarak, diğerlerini öldürürdü. Winsloe'nun bu kadar olası bir şeyi uydurmuş olmasına imkân yoktu. Clay'in böyle bir durumda ne yapacağını tahmin edebilmesinin de imkânı olmadığından, doğruyu söylüyor olmalıydı.

Kalbim ağzımda atıyordu sanki. Nefes almak için derin derin iç çektim. Hayır, yalan söylüyor olmalıydı. Clay ölseydi bunu bilirdim. Kurşun bedenine girdiği anda anlardım bunu. Clay'le aramızda psişik bir enerji vardı. Belki de beni ısıran o olduğu içindi. Benim canım yanarsa ve o, bunu görecektense kadar yakınımda değilse mutlaka hissederdi. Bir şeyin yolunda gitmediğini anlardı. Onun canı yandığında da aynı seğirmeyi,

aynı açıklanamayan endişeyi ben hissederdim. Bu sabah hiçbir şey hissetmemiştim. Hissetmiş miydim yoksa? Bu sabah, Carmichael'ın sakinleştiricileri tarafından uyuşturulmuş bir şekilde mışıl mışıl uyuyordum. Buna rağmen bir şey hissedermiydim?

Kendimi durdurmak zorunda kaldım. Psişik güçlere, açıklanamayan enerjilere bel bağlamanın sırası değildi şimdi. Gerçekler lazımdı bana. Winsloe'nun hikâyesindeki yalanı bulmalıyım. Hayatta kalan korumayla konuşabilirsem yalan olup olmadığını anlayabilirdim. Derin bir nefes aldım. Koruma, anlatacak bir hikâye ve fotoğraflarla geri dönmüştü. Peki, ya ceset neredeydi?

O koruma, Clay'i gerçekten öldürdüyse cesedini de getirmiş olmalıydı. Ya da en azından cesedin fotoğraflarını çekerdii. Ve eğer Clay'in cesedinin fotoğrafları olsaydı, Winsloe bana onları gösterirdi. Kurdun Clay olduğunu, Clay'in de kim olduğunu biliyordu ve onun cesedini bana göstermekten büyük bir zevk duyardı. Geçen gece ona itaat etmediğim için yapıyordu bunu bana. Attığım en küçük yanlış adım yüzünden, olabilecek en kötü şekilde cezalandırılıyordum. Onu gerçekten kızdırsam ne yapacaktı acaba?

Clay'in hayatta olduğuna kendimi ikna etmeyi başardıktan sonra, yorgunluktan eninde sonunda uyuyakaldım. Kurt olarak uykuya daldığım halde uyandığımda insandım. Bu, arada sırada oluyordu, özellikle de üzüntü ve öfke yüzünden dönüşüysem. Uykuyla birlikte rahatladıktan sonra, vücut kendi kendine, hiçbir acı olmadan insan formuna dönüşüyordu. O yüzden de tamamen çıplak bir şekilde, duvarla yatağın arasında, ayaklarım yatağın ayak ucundan dışarı fırlamış bir şekilde uyandım.

Ve aklıma gelen ilk şey Clay'di. Onun hayatta olduğundan tam olarak emin olabilmek için Winsloe'nun bir yalanını yakalamam gerekiyordu. Emin olmam gerekiyordu. Winsloe giderken fotoğrafları bırakmıştı. Eğer onları yeterince incelersem...

“Şu lanet olasıca kapıyı hemen açın,” diye bağırırdı dışarıdan bir ses.

Hemen ayağa fırlayınca başımı yatağa çarptım. Başım hafiften döndüğü için bir an duraksadıktan sonra, saklandığım yerden çıktım.

“Çıkarın beni buradan!”

Bir kadın sesiydi. Boğuk ama tanıdık bir ses. Sesin kime ait olduğunu çıkarırken ürperdim. Lütfen. Lütfen o olmasın.

“Beni duyduğunuzu biliyorum. Çıkarın beni buradan!”

Büyük bir gönülsüzlükle, hücremin yan duvarında açmış olduğum deliğe yaklaştım. Ne göreceğimi biliyordum; yeni komşumu. Eğilip delikten diğer tarafa baktım. Bauer tek taraflı camın önünde durmuş, hiç ses çıkaramadığı halde camı yumruklayıp duruyordu. Onu yan hücremde görünce, içimdeki en ufak kaçma umudu da buharlaşmış oldu. O da en az benim kadar mahkûmdu bu yerde. Zerre yardımı dokunamazdı artık bana. Saçları darmadağın olmuştu, yüzünde hâlâ kan vardı. Üzerinde, korumalardan birine ait olduğunu düşündüğüm, bol bir eşofman vardı. O bakımlı mirasyedi halinden eser yoktu. Ona bakan biri, onun akıl hastanesinden kaçmış, orta yaşlı, deli bir kadın olduğunu düşünürdü. Deli bir kurtkadınla kalakalmıştım ve onun hücrecini benim hücremden ayıran tek şey delik bir duvardı. Winsloe’nun işi miydi bu? Dün gece yaşattığı işkence yetmemiş miydi? Winsloe’ya hiçbir şeyin, hiçbir zaman yetmeyeceğini düşündüm. Burada olduğun sürece bana işkence etmenin yeni yollarını bulmaya devam edecekti. Neden mi? Edebildiği için.

Saklandığım köşeye dönüp yeniden uykuya dalmak istedim. Uykuya geri dönemezdim elbette ama gözlerimi kapatıp, içine düştüğüm bu kâbustan kurtulabilir, orada kendime bir fantezi dünyası yaratabilir ve birileri beni buluna ya da öldürene kadar orada kalabilirdim. Artık hangisi daha önce olursa.

Ama bunu yapmak yerine kendimi yatağımın üzerine bırakıp etrafı inceledim. Dönüşünce bütün kıyafetlerim de yırtılmıştı. Giriştiğim kıyafet grevinde pek işime yaramayacaktı bu. Derin bir nefes verdim. Daha fazla isyan etmek için zaman yoktu, bana verilenleri giymek zorundaydım. İlk adım; insan

içine çıkılabilir halde ol. İkinci adım; Bauer'ı neden benim yanımdaki hücreye koyduklarını bul.

Banyodan temizlenmiş ve giyinik bir şekilde çıktıktan sonra, Bauer'ı orada görmüş olmamın sadistik bilincimin bir ürünü olup olmadığını kontrol etmek için duvarın yanına gidip delikten baktım. Gördüklerim, bilinçaltımın hayal ürünü falan değildi. Hücrenin kapısının önüne yığılmış, yağmura yakalanmış yavru bir kedi gibi kapıyı tırmalıyordu. Ona acıyabilirdim ama acıma kredimi çok önce tüketmiştim.

Koridorda birilerinin olduğunu hissettim. Matasumi'nin ya da Tess'in yeni bir kurtkadını incelemekte olduğu düşünülürse, 'hissetmeye' pek de gerek yoktu. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip tişörtümü düzelttim ve tek yönlü camın önüne gittim. "Birileriyle konuşabilir miyim?" dedim, sakın kalmaya ve aklıma yanımdaki deliden uzak tutmaya çalışarak.

Saniyeler sonra hücreme iki koruma girdi.

"Birileri, Bayan Bauer'ın neden yan hücrede kaldığını bana açıklayabilir mi?" diye sordum.

İkisi de sanki bana cevap verip vermemeye karar veriyorlarmış gibi birbirlerine baktılar. Sonra bir tanesi, "Doktor Matasumi, güvenlik sebeplerinden ötürü onun kapalı bir alanda kalmasının daha iyi olacağına karar verdi," dedi.

"Buna kesinlikle anlam verebiliyorum. Ama onun neden *özellikle* bu hücrede kaldığını söyler misiniz? İki odanın arasındaki duvarda bir delik var."

"Bunun farkında olduklarını sanıyorum."

"Kimin?"

"Doktor Matasumi ve Bay Winsloe."

"Ha," dedim. Sinirden resmen dişlerim sızlıyordu. "Yani Bayan Bauer'a, benim hücreme erişimi olan bir hücre verdiklerinin farkındalar."

"Bay Winsloe gerekli görülen bütün önlemleri almış durumda."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardıktan sonra korumalara kibarca teşekkür ettim. Korumalar da bir şey değil dediler ve gittiler. Haklıydım demek ki. Bu, gerçekten de Winsloe'nun işiydi. Bauer'ı benim hücremin yanına koy, aradaki deliği de tamir etme. Bakalım neler olacak?

Korumalar gittikten sonra deliği kontrol ettim. Duvarı, içindeki metal plakaya kadar delmiştim ama delik bir metrekare bile değildi. Yani Bauer'ın duvarı delip geçmesine imkân yoktu. Olsa olsa iletişim kurabilirdik.

Bauer bir anda ayağa kalktı ve camı yumruklamaya başladı. “Açın şu kapıyı lanet olasıcalar! Açın, yoksa kalbinizi yerinden sökerim. Artık koca bir kurt oldum. Ne çabuk unuttunuz? Pençemi bir sallasam hepinizi paramparça ederim.”

Evet, *teoride* iletişim kurabilirdik tabii.

Ne zaman çekildiklerini anlamak için Clay'in fotoğraflarını inceledim. Damganın üzerindeki tarih 27 Ağustos'u gösteriyordu. Aklımdan günleri saydım; düne denk geliyordu. Winsloe'nun hikâyesi doğruduydu. Yani en azından geçtiğimiz sabah birilerinin bu fotoğrafları çektiği kısmı doğruduydu. Clay'in öldüğüne inanmayı hâlâ reddediyordum. Winsloe'nun hikâyesinin gerçekliğine bakarak, Clay'in gerçekten de birkaç korumayı öldürdüğüne inanabilirdim. Bu kısmı mantıklıydı. Jeremy bu adamların grubun kalanını takip ettiğini anladıysa, içlerinden birini konuşturmak için Clay'i yollamış olabilirdi. Ama Clay'i en son gördüğümde büyük ve riskli bir işin altına girecek durumda değildi.

“Onu tanıyor musun?”

Başımı kaldırdığımda Winsloe'nun ve iki korumanın hücrede olduklarını gördüm.

Winsloe gülümsedi. “Duyma becerin bugün iyi çalışmıyor sanırım, Elena?”

Sadistik oyunlarının nelere sebep olduğunu görmeye mi geldin, Ty? Dün gece şahit olduğun psikolojik çöküntü gö-

rüp görebileceğin son şeydi. Artık hazırım ve senin başlattığın oyuna devam edebilirim. “Özür dilerim,” dedim. “Fotoğrafları incelemekle meşguldüm. Bir yerlerden tanıdık geliyor ama ismini bir türlü çıkaramıyorum.” Gözlerimi fotoğraflardan kaldırmadan, “Xavier konyağı beğendi mi?” diye sordum.

Küçücük bir anlığına duraksadı. Göz ucuyla baktığımda dudağının kenarının gerildiğini gördüm. Benim haneme bir sayı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Omuz silkip odanın diğer köşesine geçti. Yüzüme tekrar baktığında gülümsemesi geri gelmişti.

“Orospu çocuğu hiç gelmedi ki,” dedi. “Muhtemelen kucağında Jack Daniel’s şişesiyle bir yerlerde sızıp kalmıştır.”

Tabii, cebinde Winsloe’nun parasıyla beş yıldızlı bir otelde uyuyakalmıştı muhtemelen. “Muhtemelen,” dedim. “Şimdi, benim tespit etmemi istediğin şu kurtadama gelince. Dün de söylediğim gibi, koku olsaydı çok daha iyi olurdu. Bana adamın kokusunun olduğu bir şey getirirsen onu tanıyıp tanımadığıma emin olabilirim.”

“O kadar iyi misin?”

Gülümsedim. “En iyisiyim. Bir kıyafet parçası ya da ceset. Cesedi elinizde değil mi? Doktor Matasumi cesedin ormanda bırakılmasına hayatta izin vermez. Beni cesede götürürsen kim olduğunu söyleyebilirim.”

Winsloe yemek masasının sandalyelerinden birini çekti ve birkaç saniye kazanmak için kendini yavaş çekimde sandalyeye bıraktı. *Hadi ama, biraz hızlı düşünsene piç kurusu.*

“O zaman bir problemimiz var,” dedi en sonunda. “Canavarı vuran koruma tetiği çektikten sonra bayağı bir sarsılınca apar topar buraya geri dönmüş. Larry ve Tucker onu bir haşladılar ki sorma. Bir kurtadam cesedini ormanda bırakmak ha? Bu adamları beyinleri için işe almadık tabii... Tucker yeni bir ekip toplayıp cesedi almaya gönderdi ama cesedi bulamadılar. Tahmin et neden?”

“Ceset gitmişti.”

Winsloe kakhaha attı ve sandalyede geriye doğru kaydıldı. “Sen de fena korku filmi meraklısı çıktın. Aynen öyle. Cesedin yerini buldular, kan izlerini buldular ama cesedin kendisini bulamadılar. Birileri cesedi bulacak da proje tehlikeye girecek diye Matasumi’nin tepesi atmış durumda. Ama başka bir ihtimal daha var, öyle değil mi? Kurtadam hâlâ hayatta olabilir. O yüzden ben de yeni bir ekip yolladım ve kurtadamın peşine düşmelerini istedim.”

“Ne için?”

Genişçe sırttı. “Aklından ne geçtiğini biliyorum, Elena ama hiç zahmet etme. Öyle zor kızı falan da oynama. Onu bulmamızdan korkuyorsun, değil mi?”

“Cidden umurumda değil.”

“Tabii ki umurunda. O İt’i buraya getirmemizden ve tıpkı Lake’in incittiği gibi, seni incitmesinden korkuyorsun. Ya da seni tahtından etmesinden, sonunda da senden kurtulmaya karar vermemizden. Ama böyle bir şey olmayacak. Bunun olmasına izin vermem, Elena. Benim için çok önemlisin. Başka hiçbir kurt senin yerini alamaz, bundan emin olabilirsin. Son ekip gitmeden önce kurtadamın kellesine yüz bin dolar ödül biçtim. Yalnızca kellesine. Bunu özellikle belirttim. Geri kalanını istemiyorum.”

Konuşmasını bitirince ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Ryman da pis pis sırtarak bana bakıyordu. Winsloe kapıdan çıkmadan önce arkasına döndü, nereden çıkardığını anlamadığım bir zarfı ayaklarımın dibine fırlattı. “Neredeyse unutuyordum. Yeni fotoğraflar. Dün gecedен. Tucker senin arkadaşlarını bulmak için başka bir ekip göndermekle akıllılık etmiş. Onları buldular. Yani en azından birkaç saatliğine. Sonra izlerini kaybettiler ama gelişmelerden seni haberdar ederim. Bu konuda son derece endişeli olduğunu biliyorum.”

Dişlerimi sıktım, beynim ortadan ikiye ayrılacaktı sanki.

“Birilerini arıyorlarmış gibi bir halleri vardı,” diye devam etti.

“Beni,” demeyi başardım.

“Ben de öyle düşünmüştüm ama şimdi aralarından biri daha kayıp. Ekiptekiler, aralarında geçen konuşmaya şahit olmayı bir şekilde başarmışlar. Anlaşılan o ki birisi *gemiden* atlamış. Önemli biri. Sorun şu ki kim olduğunu bulmakta güçlük çekiyoruz. Larry konu üzerinde çalışıyor. Belki sen kimin eksik olduğunu anlarsın. Bana söylemene gerek yok tabii. Arkadaşlarını ispiyonlamanı istemem, merak etme.”

Winsloe hücremi terk etti. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes aldım. Fotoğraflara bakabilmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Bakmayı başardığımdaysa kimin kaybolduğunu anlamam zor olmadı. Jeremy’nin yüz ifadesini görmem yetmişti zaten. Clay ortadan kaybolmuştu. Korumaların peşine takıldığında bunu Jeremy’nin emirleri üzerine yapmamıştı. Tek başına hareket etmişti ve beni kurtarmaya çalışıyordu.

Sabahın geri kalanını yeni bir kaçış planı yapmaya çalışarak geçirdim. Buradan çıkmam lazımdı. Yakında falan da değil üstelik. Hemen, şimdi, şu anda. Winsloe yine bir şeyler çevirip durumu daha da zorlaştırmadan önce. Aklıma bir fikir gelsin diye ne kadar uğraşırsam o kadar panik yapıyordum. Ne kadar panik yaparsam da aklıma o kadar bir şey gelmiyordu. Öncelikle sakın kalıp aklımdaki her şeyi boşaltmam gerekiyordu.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Bauer iyiden iyiye sakinleşmişti. Tam olarak sakinleştiğine inandıktan sonra – ki bunu çılgınlık atmaya bırakıp, soğumuş kahvaltısını yemeye başladığında anlamıştım – deliğin yanına giderek onunla konuşmayı denedim. Beni görmezden geldi. Kahvaltısını bitirdikten sonra çekmecelerin birinden kâğıt kalem çıkardı. İki sayfalık bir mektup yazdıktan sonra kapıya gitti ve birilerinden mektubu iletmesini rica etti. Mektubun içeriğini tahmin edebiliyordum; serbest bırakılmak için yalvarma ve bu sabah neden sinir krizi geçirdiğini açıklayan makul sebepler.

Demek Bauer çıkmak istiyordu. Diğer herkes gibi. Acaba o da kendini ‘misafir’ gibi hissediyor muydu? Ben bunları dü-

şünürken, beynimin gerilerinde kendiliğinden bir plan oluştu. Ona yaptığım yardımlardan sonra Bauer tek umudumdu, buradan çıkmama yardım edeceğini düşünmüştüm ama bu artık söz konusu değildi. Peki, onu da yanıma alacağımı söylesem kaçmama yardım eder miydi? Tesisin tüm sistemini ve açıklarını biliyordu. Tabii bunları unutacak kadar delirmediyse. Benim gücümü ve tecrübemi onun bilgisiyle birleştirecek mükemmel bir takım olabilirdik. Tam olarak kusursuz bir plan değildi elbette ama bir yerden başlamak gerekiyordu.

En büyük problem – tamam, büyük olan birden fazla problem vardı. Büyük problemlerden biri demek daha doğru olurdu sanırım – hücreden nasıl çıkacağımızdı. Beni hücremden çıkarması için birini kandırabilirdim ama Bauer’ı nasıl çıkaracaktım?

Koruma öğle yemeğini getirdiğinde, sürecin nasıl işlediğini gözetleyip odadan çıkmamı sağlayacak bir açık bulmaya çalıştım. Sonra o kadar gözümün önünde olan bir şey gördüm ki, bunu daha önce neden görmedim diye kendime kızdım. Öğle yemeğini getiren koruma içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapatmıyordu. Çünkü kapı ancak dışarıdan açılabilirdi ve öğle yemeği saatlerinde tek başlarına geldiklerinden, dışarıda kalıp onlara kapıyı açacak biri olmuyordu. Bu nedenle de, gelen koruma kapıyı aralık bırakıyordu. Bunu kendi çıkarıma nasıl kullanabilirdim? Korumalardan birini yere serip hemen kapıya koşabilirdim ama koridora çıkar çıkmaz, köşede bekleyen koruma silahını ateşleyip beni yere sererdi. Tamam, bu pek de iyi bir fikir değildi, bunu anlamıştım. Üzerine uzun uzun düşünmem gerekecekti.

MÜTTEFİK

Ertesi gün, koruma öğlen yemeğimi getirdiğinde saat bir-di. O, masaya yaklaşıp tepsiyi bırakırken, aralık duran kapıdan koridora baktım. Tess ortalıkta değildi. Herkes yemekteydi demek. Hazır Bauer da sakinken planımı ona anlatabilirdim. Bunun güvenli olup olmadığından emin değildim ama içinde bulunduğu durumu göz önünde bulundurunca, onun benimle sohbet ettiğine kimse inanmazdı zaten.

Bir kulağım koridordan gelen seslerde, sandalyemi duvara yanaştırdım ve delikten baktım. Bauer hücresinde volta atıyordu.

“Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

Volta atmaya devam etti.

“Durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum ama,” dedim. “Seni serbest bırakmayacaklar. Onların gözünde taraf değiştirmiş durumdasın.”

Kapının yanına gitti, televizyonun yanına gitti, kapının yanına geri döndü.

“Buradan çıkmak istiyorsan bunu kendi başına yapman gerek.”

Yine cevap vermedi. Benim tarafıma bakmadı bile.

“Buradan kaçman gerek,” dedim.

Bir anda bana doğru döndü. “Kaçmak mı?” dedikten sonra keskin bir kahkaha patlattı. “Nereye kaçacağım peki? Hayatıma bir canavar olarak mı devam edeceğim?”

Ona, bu canavar hayatını kimin seçtiğini hatırlatmak istedim ama yapamadım. “Şimdi durumun çok kötü olduğunu biliyorum ama zamanla kolaylaşıyor.”

Uzun adımlarda deliğin yanına geldi. “Ben kolaylaşmasını istemiyorum!” diye hırladı. “Bunun tamamen gitmesini istiyorum. Onlardan yapmalarını istediğim şey de bu! Beni bundan kurtarmaları! Bu lanet olasıca şeyi damarlarımdan çekip çıkar-sınlar ki yeniden normal olabileyim.”

“Bunu yapamazlar,” dedim yavaşça. “Bunu kimse yapamaz.”

“Saçmalık!” dedi tükürür gibi. “Benim acı çekmemi istiyorsun, değil mi? Bu durumdan zevk alıyorsun. Ettiğini buldu diyorsun. Ben bunu hak etmedim. Böyle olacağını hiçbir zaman söylemedin. Beni kandırdın.”

“Kandırdım mı? Seni, bunu yapmaman için uyardım.”

“Söylemen gereken her şeyi söylemedin.”

“Kusura bakma ama sen deli bir kadın gibi, elinde bir şırınga tükürükle ortalıkta dolaşırken, karşına geçip ‘nasıl kurt olunur?’ başlıklı bir broşür mü verecektim?”

Sandalyeyi kapıldığı gibi duvara fırlattıktan sonra banyoya geçti. Ona karşı tavrımı değiştirmem gerekiyordu. Sessiz kalarak, sakinleşmesini bekledim. Birkaç saat sonra aklı yine başında gibi görünüyordu. İki numaralı plana geçebilirdim; empati kurmaya çalışmak. Kendine böyle bir şeyi yapan birine sem-

pati göstermek istemesem de, onun neler çektiğine beynimin derinlerinde bir yerlerde anlam verebiliyordum. O da benim gibi bir kurtkadındı artık, hatta hayatımda tanıyabileceğim tek kurtkadındı. Kendi yaşadığım cehennemi düşününce, revirde onun başından geçenlere de anlam verebiliyordum. Winsloe, Bauer'ın Carmichael'a yaptığı gibi bir şey yapıp yapmadığını sorduğunda tamamen dürüst bir şekilde cevap vermemiştim. Stonehaven'dan kaçtığım zaman zaten ateşler içinde yanan beynim, öfke ve kontrol edilemez bir güç tarafından ele geçirilmişti. Jeremy, beni kurtarmaya gelmeden önce iki insanı öldürmüştüm. Bauer'm başına gelenin aksine, ben kurbanlarımı tanıımıyordum ve onlara işkence etmemiş ya da onları parçalarına ayırmamıştım. Ama hiçbir zaman unutmayacağım bir şey yapmış, kurbanlarımı yemiştim. Bu, Bauer'ın yaptığından farklı mıydı? Ben tutup da kendime kurtadam tükürüğü enjekte etmemiştim ama tehlikeli olduğunu tahmin ettiğim bir adama âşık olmuştum. Arkadaşımı öldürmemiştim ama masum insanların canına kıymıştım. Ne kadar dirensen de Bauer'a hak veriyordum. Yani onunla empati kurabilirdim. Asıl soru; kurabilecek miydim? Savannah'yla olan garip *teselli etme* anından sonra, doğuştan empati kurabilen biri olmadığımı anlamıştım. Endişelerimi bir kenara atıp kendimi deliğin yanına gitmeye zorladım ve Bauer'ın hücreğine baktım.

“Nasılsın?” diye sordum.

Bauer bir anda dönüp yüzüme baktı. “Sence nasıl olabiliyim?” Derin bir nefes alırken sanki acı çekiyormuş gibi gözlemini kapattı. “Bu, ben değilim. Bu vücut. Bu kişilik. Ben bu şekilde konuşmam. Sinir krizleri geçirmem. Hayatım için yalvarmam. Ama daha kötüsü ne biliyor musun? Ben hâlâ *buradayım*. Bu bedenim içinde sıkışıp kaldım. İçeriden dışarı bakıyorum.”

“Beynin, değişimi kabul etmeye çalışıyor. Zamanla kolaylaşa...”

“Sakın kolaylaşacağını söyleme!”

Ne söylemem gerektiğini, onunla neler paylaşmam gerek-

tiğini biliyordum ama kelimeler sanki boğazıma takılıyordu. Gururumu hiçe sayıp söze başladım. “Ben ilk ısırıldığımda-”

“Hiç başlama.”

“Ben sadece...”

“Beni kendinle kıyaslama, Elena. Benim seninle ortak hiçbir yanı yok. Sende böyle bir izlenim yarattıysam, senden bir şey istediğim içindi.”

“Belki öyledir ama şu anda ortak bir noktamız var. Ben-”

“Sen hiçbir şey değilsin, Elena,” dedi. Sesi giderek soğuklaşıyordu. “Kazara birisi olmayı başarmış olan hiç kimsesin. Kurtkadın olmak hayatının tek başarısıydı ve bunda senin emeğin bile yok. Paraya, gençliğe, güce, sevgiline, tüm bunlara sahipsin, çünkü dünyadaki tek kurtkadın sendin.”

“Ben-”

“Kurtkadın olmasaydın ne olurdun? Yıllık maaşı gardırobumdaki kıyafetlerin yarısı bile etmeyecek, yarı zamanlı gazeteci olarak çalışan, isimsiz bir kadın olurdun.”

Bunu da söyledikten sonra arkasını döndü ve ayağını yere vura vura yürüyerek banyoya girip duşu açtı.

Empati de karşılıklı yapılan bir şeydi ama.

Saat yedide korumalar akşam yemeğimi getirdiler. Her zamanki gibi, biri tepsiyi bırakırken diğeri de elinde silahla bekledi. Korumalardan birini kendi tarafıma çekmekten ya da bir şekilde bilgi almaktan vazgeçtiğim için onları görmezden geldim. Sağırılmışım gibi davranmak en iyisiydi, ilgilenmem gereken daha bir sürü şey vardı.

Korumalar içeri girdiğinde yatağımda kaçış planları yapıyordum. Tepsiyi taşıyan korumanın, masanın başına geldiğinde Clay’in fotoğraflarını incelediğini fark ettim. Diğer korumaya baktı, başını ‘evet’ anlamında salladıktan sonra fotoğrafları gösterdi. “Bu, o,” dedi dudaklarını oynatarak.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Koruma sanki yatak dile gelmiş gibi bana baktı.

“Onu tanıyor musun?” diye tekrar ettim. “Fotoğraflardaki kurdu?” İki adam da aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar. Kurdu tanıması gereken onlar değil de *benmişim* gibi. “Fotoğrafları Tyrone bıraktı,” dedim bütün kayıtsızlığımı takınmaya çalışarak. “Adamı tanıyabilirim belki diye düşünmüş ama tanıyamadım. Otelde epey olay yaşanmış anlaşılan.”

Artık bana, deli gömleği giymesi gereken biriymişim gibi bakıyorlardı. “Sen tanımadın mı?” diye sordu kapının orada duran.

Yarı esnemeyle karşılık verdim. “Tanımam mı gerekiyordu?”

“Bu, senin sevgilin değil mi?”

“Clay mi? Hayır. O hiçbir zaman Alfa’nın, yani liderimizin yanından ayrılmaz.”

“O zaman neden...” Koruma sustu, arkadaşına döndü ve sesini alçalttı. “Matasumi’nin bundan haberi var mı?”

“Neden?” dedi diğeri. Sesini alçaltma gereği duymamıştı. “Kurtadamin kim olduğunun bir önemi yok ki. Onu buralarda görecektir olursak hiç düşünmeden öldürmemiz gerekiyor. Emir böyle.”

Ellerimi yumruk yaptım ama ses çıkarmamaya, tek kelime etmemeye ve soru sormamaya çalıştım. Diğer koruma omuz silktikten sonra benden tarafa bile bakmadan odadan çıktılar.

Clay yakınlardaydı. Beni kurtarmaya geliyordu. Bunu yapmasına izin veremezdim. Onun bilmediği, hazırlıklı olmadığı o kadar çok şey vardı ki. Tucker’ın araştırma ekibinin üstesinden rahatlıkla gelmeyi başarmıştı ama burada, oradağının en az beş katı kadar daha fazla adam, kale gibi çevrilmiş bir yer altı sistemi ve Winsloe’nun oyuncaklarıyla dolu bir arazi vardı. Beni kurtarmaya kalkışmadan önce onu durdurmam gerekiyordu. Bunu yapabilmem için de buradan kaçmam gerekiyordu. Hızlı bir şekilde hem de. Bauer’ın hücreğine baktım. Artık ağır silahları çıkarmanın vakti gelmişti.

Geçen son iki saati koridorda birilerinin olup olmadığını kontrol etmekle geçirdim. Kısmen hissederek, kısmen duyarak. Birilerinin gözetleyip gözetlemediğini anlamak zor olsa da dinleyip dinlemediklerini anlamamanın belirli bir yöntemi vardı; interkom. İnterkom açıldığında kısacık bir süre bipliyor ve birileri kapatana kadar çok hafif bir şekilde tıslıyordu. Bauer'ın aklı başına yeniden geldikten sonra, korumaların saat başı yaptıkları kontrolün bitmesini bekledim, dikkatli bir şekilde interkoma kulak kesildim ve kendimi yatağa bıraktım.

“Hâlâ seni buradan çıkaracaklarını sanıyorsun, değil mi?” diye bağırdım yan tarafa. Beni duyduğunu biliyordum ama cevap vermiyordu. “Biliyor musun?” diye devam ettim. “Seni buradan çıkarabilecek biri vardı. Aynı kişi muhtemelen senin buraya düşmene de izin vermezdi ama maalesef onu parçalarına ayırdın.” Derin bir nefes aldı ama yine cevap vermedi. “Hatırladığını biliyorum,” dedim. “Senin de dediğin gibi, senden bir parça hâlâ orada duruyor, bütün olanları izliyor. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Onu kovaladığını, aklının karıştığını, gördüklerine inanamayışını, gözlerinin önünde sana yalvarmasını? Hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyorsun, değil mi? Boğazını parçaladığın andaki yüz ifadesini. Tadının nasıl olduğunu hatırlıyor musun?” Yan hücrenden bir tıkırtı sesi geldi; Bauer banyoya gitmişti. Sonra öğürtülerini duydum. “Seni buradan kim çıkaracak, Sondra?” diye bağırdım. “Bir sonraki akşam yemeğin olma riskini kim göze alacak? Kim takacak seni? Bütün bunları yapabilecek tek bir kişi vardı, o da şimdi bir çöp torbasında. Yani birkaç çöp torbasında-”

“Kes şunu,” diye bağırdı. Sesi neredeyse titrer gibiydi.

“Belki tek başına kaçmayı planlıyorsundur. Kaçmayı başardım diyelim, sonra ne olacak? Nereye gideceksin? Eve dönüp, sevdiklerinin şefkatli kollarına mı kavuşacaksın?”

“Kes şunu!” dedi yine. Bu sefer sesi daha güçlü çıkmıştı ama yine de titriyordu.

“Açlığını ya da Dönüşüm’leri durduramazsın. Eninde so-

nunda hayatta kalmana yetecek kadar kontrol kazanacaksın ama ne karşılığında? Kaç kişi hayatını kaybetmek zorunda kalacak? Önce zorunda olduğun için öldürmeye başlayacaksın. Sonra öldürmeyi bırakamayacaksın, çünkü etin tadını almış, güçlerinin farkında varmış olacaksın. İtlere olan da budur.” Sözüme devam etmeden önce biraz duraksadım. “İtlerden konu açılmışken, karşına çıkan ilk İt seni öldürecektir. Tabii kendi türünden bir kadınla karşılaşma şansı elde ettiği ve bu şansı da elinden kaçırmak istemeyeceği için önce sana tecavüz edecektir.”

“Kapa çeneni!”

“Sana başına gelecekleri söylüyorum, Sondra. Bedavaya hem de. Bunların başına gelmesini yalnızca bir kişi engelleyebilir; Sürü’nün Alfa’sı. Asıl sorun, onun yardımını nasıl elde edeceğin. Yani, buradan tek başına kaçarsan kapısına gidip, merhamet etmesi için yalvarabilirsin. Sana çok nazik davranacaktır. Seni içeri davet eder, montunu sırtından alır, oturma odasını gösterir, kahve ikram eder. Sonra seni Clayton’la tanıştırır. Ve o yakışıklı yüz, hayatında göreceğin son yüz olur. Tabii bu da ben hayatta kalırsam. Ben burada ölüp gidersem, New York’un yakınlarından bile geçmemeni tavsiye ederim. Şu anda içinde bulunduğun cehennem, Clay’in sana çektireceklerinin yanından hiç kalır.”

Bauer banyonun kapısını gürültüyle kapattı. “Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Kahkaha attım. “Böyle bir şey yapmadığımı bilecek kadar akıllı bir kadınsın, Sondra. Patrick Lake’i görmüştün. İtlerin nasıl olduklarını sen de az çok biliyorsun. Clay’in şöhretini de biliyorsun. Ben, sana bir çıkış yolu sunuyorum. Sen kaçmama yardım edersen, ben de Jeremy’nin sana yardım etmesini sağlarım.”

“Sözünde duracağını nereden bileceğim?”

“Çünkü ben Sürü’denim ve bir İt’e yalan söyleyerek kendimi küçük düşürmem. Bana göre sen bir İt’sin. Kullanışlı bir İt ama eninde sonunda bir İt işte.”

Bauer karşılık vermedi. Bir saat boyunca ikimiz de sessiz bir şekilde hücrelerimizde oturduk. Sonra bir fısıltıdan daha yüksek olmayacak sesle, teklifimi kabul ettiğini söyledi. Ardından da uykuya daldık.

KAÇIŞ

Ertesi günü, korumların kontrole geldikleri ve yemeklerimizi getirdikleri saatleri takip ederek geçirdik. Bir taraftan Bauer'ın delilik krizleri de devam ediyordu. Bu krizler işimizi en çok zorlaştıran şeydi. Tam kaçarken Bauer kendini kaybederse ne olacaktı? Sakin olduğu saatlerin aralığı giderek uzamaya başlıyordu, evet, ama kaçmamıza yetecek miydi?

Bauer'ın söylediklerine göre, mahkûmlar hariç, tesiste bulunan herkes güvenlik sistemine kayıtlıydı ve kayıtlı olan birini sistemden silmek tamamen imkânsızdı. Bu da Bauer'ın sisteme hâlâ kayıtlı olduğunu gösteriyordu. Üst düzey bir yetkili olduğu için de kimliğini kullandığında yanında birini geçirme yetkisine sahipti. Leah ve Curtis Zaid için ne kadar kötü hissederssem hissedeyim, onları da yanımıza alamazdık. Ruth haklıydı, planıma ne kadar fazla kişi eklersem, kaçışım o derece tehlikeye girerdi. Öncelikle kendimi kurtarmakla yetinip diğerleri için geri dönmek daha mantıklı olacaktı. Peki, ya Savannah?

Onu da mı alamazdım? Ruth'un ölümündeki payı ve neden olduğu diğer olaylar düşünülürse, onu yanımıza almak güvenli olacak mıydı? Ruth'un öğrettiklerinin Savannah'nın güçlerini artırdığından ve onun daha tehlikeli bir hale gelmiş olmasından korkuyordum. Onu, buradan çıkardıktan sonra Paige gibi bir stajyerin kucağına atmak doğru olacak mıydı? Yoksa Cadılar Meclisi'nin diğer üyeleriyle görüşmeden önce onu burada, güçlerinin güvenli bir şekilde muhafaza edildiği yerde bırakmak daha mı mantıklı olurdu? Belki de Ruth tehlikeyi önceden sezmiş ve kaçarken Savannah'yı yanıma almamamı bu yüzden tavsiye etmişti. Savannah'yı şimdilik burada bırakmalıydım.

Ama *birakabilecek* miydim? Ben geri dönmeden başına bir iş geleceğini bile bile bir çocuğu burada bırakabilir miydim? Evet, kötücül bir güce sahip olduğuna şüphe yoktu ama bunu bilerek ve isteyerek yapmıyordu ki. O, masumdu, bundan emindim. Bauer her seferinde birimizi yanına alarak kapılardan sırayla geçirebilirdi. Bu, bizi yavaşlatırdı ama Savannah'yı arkamızda bırakmak için yeterli bir bahane değildi. Başarabilirsem Savannah'yı da yanımda götürecektim. Ama şimdilik bunu Bauer'a söylememe gerek yoktu.

Korumalar gece saat onda atıştırmalık bir şeyler getiriyorlardı. Bu gece geldiklerinde kaçmak için plan yapmıştık. Hazır mıydık? Muhtemelen hayır, ama bekleyecek vakit yoktu artık. Clay'i durdurmam gerekiyordu.

Akşam saatlerini, yüzüm duvara dönük bir şekilde uzanıp, yatakta dinlenerek geçirdim. En azından dinlenmeye çalıştım ama kafa yorucu o kadar çok şey olunca insan zihnen dinlenemiyordu. Planımızı kafamda tekrar edip duruyordum; saat on olmadan önce dizimdeki yaranın kanamasını sağlayacak ve korumaların dikkatini yarama çekecektim. Sonra saldırıp ikisini de etkisiz hale getirecektim. Söylemesi kolaydı tabii ama ya kanayan dizim ilgilerini çekmezse ne olacaktı? Onlara nasıl yaklaşacaktım? Hadi ilgilerini çekti diyelim, ilkinin etkisiz hale getirirken diğeri silahını ateşlerse ne yapacaktım? Fazlasıyla

hızlı davranmam ve aslında ikisini de öldürmem gerektiğinin farkındaydım. Biz kaçmadan önce bilinçlerinin yerine gelmesi riskini alamazdım.

O sırada duyduğum ses düşüncelerimi dağıttı. Hücremin kapısı açılmıştı. Saat kaçtı? Yerimden kıpırdamadan bakışlarımı saate çevirdim; dokuzu yirmi geçiyordu. Matasumi'nin gelmesi için geç bir saatti. Gece atıştırma için de çok erkendi. Xavier'ın dışarıda olduğunu biliyordum. Geriye tek bir seçenek kalıyordu; Winsloe. Lütfen, hayır, bu gece olmasın, diye geçirdim içimden. Olduğum yerde hareketsiz kalıp sesleri dinlemeye ve kokuları algılamaya çalıştım. Hiçbir koku alamadan ve hiçbir ses duymadan tam bir dakika gelip geçti, kapı da hâlâ kapanmamıştı. Başımı çevirip kapıya baktım, kimse yoktu ve kapı kapalıydı. Dirseklrimin üzerinde doğrulup daha dikkatli baktım. Hayır, açıktı. Bir santim, belki daha da az bir aralık vardı. Olacaklara kendimi hazırladım ve Winsloe'nun koridorunda Jolliffe ve Ryman'a emirler yağdırmasını bekledim. Ama ne bir şey duyabiliyor ne de bir şeyin kokusunu alabiliyordum. İçimden altmışa kadar saydıktan sonra bacaklarımı yataktan indirdim ve ayağa kalkıp kapıya doğru sakince yürüdüm. Aralığa doğru eğilirken derin bir nefes aldım. Burnuma yalnızca koridorun tanıdık kokusu geliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kapı sadece birkaç saniye önce açılmıştı, açanın kokusunu nasıl alamıyordum?

Yavaş hareketlerle kapıyı biraz daha araladım ve başımı uzatıp koridora baktım. Bauer kendi hücresinin kapısının önünde durmuş, bir sağma bir soluna bakıyordu. Beni görünce, "Sen mi yaptın?" diye fısıldadı.

Başımı hayır anlamında salladım ve koridora adım attım. Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Savannah'nın hücresinin kapısı açıldı ve uykulu gözlerle Savannah çıkageldi. Koyu renk saçları birbirine karışmıştı ve koyu kırmızı renkteki geceliğinden omuzları görünüyordu. Bizi görünce eliyle yüzünü ovuşturup esnedi. "Ne oldu?" diye sordu.

Sessiz olması için elimle bir işaret yaptıktan sonra onu ya-

nıma çağırdım. Birilerinin kokusunu alamadığıma göre kapılar teknik bir arızadan dolayı açılmış olmalıydı. Fazla mı tesadüftü bu? Belki evet, ama bu fırsatın elimizden kaçıp gitmesine izin vermeyecektim. Evet, bir tuzak da olabilirdi ancak bu tuzağın amacı ne olabilirdi ki? Kaçıp kaçmayacağımızı görmek mi? Bu, daha çok zekâ testi gibi bir şey olurdu sanırım ve hücre kapıları tamamen açıkken kaçma girişiminde bulunmayanın aklından şüphe ederdim. Matasumi'nin araştırma deneylerinden biri olabilirdi belki, beni Patrick Lake'le aynı hücreye koydukları zamanki gibi. Dahası, Winsloe'nun sapık oyunlarından biri de olabilirdi. Hücremde oturup hiçbir şey yapmadan beklemeli miydim? Belki de beklemem gerekirdi ama bekleyemezdim. Güvenliğinden endişe ettiğim üç kişinin hayatını kurtarmak söz konusuysa bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Savannah'nın kulağına doğru eğilerek, “Gidiyoruz,” dedim. “Bau... Sonda bizi buradan çıkarabilir. Hücrene git ve ayakkabılarını giy.”

“Şimdi mi gidiyoruz?” diye sordu Bauer.

“Dışarıdayız, değil mi?”

Savannah hücreğine geri dönerken, Bauer bir anlığına duraksadı. Endişe bulutlarının gözlerinde dolaştığını görebiliyordum. Bunu uykusuzluğuna vermek istedim ama daha kötüsünün olmasından korkuyordum. Bauer'm şaşkaloz aklı, günlük rutininde meydana gelen değişikliklere olumlu tepki vermeyecekti. Planda meydana gelen bu küçük değişiklik bile beyninin panik yapmasına neden olabilirdi. Ona cesaret vermek için samimi bir şekilde gülümsedikten sonra yanına gittim. “Ayakkabılarını alsan yeter,” dedim.

Başıyla onayladıktan sonra elini kapı kulpuna götürdü. Kulpu çevirdi, kaşlarını çatarak bana baktı, kapı açılmıyordu. Onu kenara çekip kapıyı açmayı bir de ben denedim ama yerinden kıpırdamadı bile. “Açılması gerek,” dedi Bauer. Sesinde, yükselen paniğin izleri görülüyordu. “Açılması gerek. Kapılar dışarıdan kilitlemiyor.”

“Hücreme geri dönemiyorum,” dedi Savannah bize doğru

koşarken. “Kapı sıkışmış.”

“Demek öyle,” dedim. “Teknik arıza kapıların açılmasını sağlıyorsa, dışarıdan kilitlenmesini de sağlıyor demek ki. Böylece gitmek zorundayız öyleyse.”

“Peki ya Leah ve Bay Zaid?” diye sordu Savannah. “Onları da yanımıza almamız gerekmez mi?”

Curtis Zaid’in hücreğine baktım. Vodoun rahibi, battaniyesinin altına kıvrılmış uyuyordu ve kapısı da sımsıkı kapalıydı. “Zaid içeride kaldı,” dedim.

Savannah hemen Leah’nın kapısının yanına gidip açmaya çalıştı. “Burası da kilitli.”

“Şimdilik oldukları yerde kalmak zorundalar,” dedim. “Sondra, Savannah’nın hücresinin oradaki çıkış, güvenlik kontrolü olan tek çıkış, öyle değil mi? Benimkinin oradaki de yalnızca istasyona bağlı olan bir kamera var.”

Bauer başıyla onayladı.

“Güzel,” dedim ve Savannah’nın hücreesindeki çıkışa doğru yöneldim.

Bauer kolumdan tuttu. “Korumalı olan o,” dedi.

“Biliyorum.”

“Ama sen... Oradan çıkamayız. Bizi vururlar.”

Elini kolumdan ayırdıktan sonra dehşet içindeki gözlerine baktım. “Bunu daha önce konuşmuştuk, hatırladın mı, Sondra? İki kapı da ortasında asansör olan bir salona bağlanıyor.” Açıklama yapmak zorunda kalmama sinir olmuştum ama benim yerimde Jeremy olsaydı böyle davranırdı diye düşündüm. O, Bauer’ın gittikçe yükselen histeri krizinin önüne geçmek için gerekli olan açıklamaları yapmaktan kaçınmazdı. “Kameralı çıkıştan çıkarsak eğer alarm, korumalara haber verir. Bizi kameradan görürler ve asansöre ulaştığımızda bizi bekliyor olurlar. Diğer çıkıştan gitmemiz gerek. Korumalar bizi görmezlerse, biz içeri daldığımızda tepki vermek için birkaç saniyeye ihtiyacı olacak. O birkaç saniyede onları öldü... etkisiz hale getirebilirim. Sonra da yukarı çıkarız.”

Bauer yürümeye başladı, Savannah'ya da bizi takip etmesini işaret ettim. Bauer kapıya yaklaştığında tavandan düşen ampulü fark edince onu hızla kenara çektim. Ampul yere düştü ve cam parçaları etrafa saçıldı.

“Çok hızlı hareket ettin,” dedi Savannah.

Bauer toparlanırken başımı kaldırıp tavana baktım. Başımızın hemen üstünde altı sıra ampul diziliydi. Birinci ampulün yeri boştu. Küçük bir gıcırta sesi geldikten sonra ikinci ampulün de yerinden oynamaya başladığını gördüm. Ampul yavaş yavaş dönüyor ve olduğu yerden kurtuluyordu.

“Vay canına,” dedi Savannah. “Neredeyse-”

Bir anda bütün ampuller yere düşüp kırılmaya başlayınca Savannah'nın sözü kesildi ve tamamen karanlıkta kaldık. Bauer çığlık atınca, “Sorun yok, Sondra,” dedim. “Gözlerin karanlığa alışacaktır. Artık gece görüşün var. Güvenlik kapısının üzerindeki ışık bize yeter. Işığa doğru hareket edin ve-”

Benim sözümü kesen de Savannah'nın tiz çığlığı oldu. Ne olduğunu anlamak için arkamı döndüğümde sol kolumda bir acı hissettim. Sağ elimi acının üzerine götürdüğümde parmaklarım sıcak sıvıyla ıslandı; kolum kanıyordu. Sonra beyaz bir leke gözlerimin önünden geçti ve yanağımın çizildiğini hissettim. Elimi kaldırınca, bıçak gibi keskin bir cam parçası saplandı. Gözlerim karanlığa alıştığında neler olup bittiğini görebildim; kırık cam parçalarından oluşan bir hortumun içindeydik.

“Kapı,” diye bağırdım. “Sondra, kapıyı tut!”

Ama Bauer bunu yapacak durumda değildi. Hücre kapısının önüne oturmuş, dizlerini kendine çekmişti, cam fırtınasından korunmaya çalışıyordu. Kolundan tutup onu ayağa kaldırdım ve güvenlik kapısına yönlendirdim. Çenesini tutarak yüzünü kameraya çevirdim. Retina taramasından geçmemiz gerekiyordu. Birkaç saniye sonunda kapıda bir değişiklik olmadığını fark edince suratına baktım. Elbette değişiklik olmazdı, çünkü korkudan gözlerini sımsıkı kapatmıştı. “Gözlerini aç!” diye bağırdım. “Kameranin retinanı okuması gerek!”

Bauer gözlerini açıp kameraya baktı. İlk kırmızı ışık titreştikten sonra söndü ve bir anda kapının bütün ışıkları siyah oldu. Belli ki kapıya elektrik gitmiyordu. Telaşla etrafıma bakındım, koridorun sonunda, köşeyi aydınlatan kırmızı bir ışık daha vardı. “Şu kapı hâlâ çalışıyor,” dedim. “Oraya gidelim.”

“Gidemem,” dedi Bauer. Hâlâ etrafımızda uçuşmakta olan cam kırıklarından başını korumaya çalışıyordu. “Yapamam.”

Cam kırıkları yetmezmiş gibi, bir de Bauer’ın şok geçirmesiyle uğraşmam gerekecekti. “Savannah, hücremin kapısı hâlâ açık, görebiliyorum. Oraya koş,” dedim ve o koşmaya başladı. Bauer’ı yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak peşinden gittim. Cam kırıkları fırtınası da eşek arısı sürüsü gibi peşimizden geliyordu. İçeri girdiğimizde ilk işim ayakkabılarımı giymek oldu, cam kırıklarının üzerinde koşarken ayaklarımın çıplak olduğunu fark etmiştim. O sırada yatağım yerden on beş santim kadar yükseldi, sonra hızla üzerime doğru fırladı. Herhangi bir şeyin çarparak hücrenin kapısını kapatmasını göze alamazdım. İç düşünmeden kapıya atıldım. “Sondra! Kendine gel ve diğer kapıya koşup kameraya bak,” diye bağırdım. “O kapıyı bir an önce açmamız gerek.”

Cümlemi bitirdiğimde onun beni duymadığını fark ettim. Çünkü bütün interkomlardan sağır edici bir gürültü yükselmeye başlamıştı. Bir elimle kapıyı tutarken, diğer elimle Bauer’a uzanıp koluna dokundum. Bu sırada, tenimin açıkta olan her yerini kesen cam parçalarını ve o ince sızıları görmezden gele-meye çalışıyordum. Bauer’ın bakışları beni bulduğunda kolunu bırakıp ikinci güvenlik kapısını gösterdim. “Onu açmak zorundasın, yoksa burada öleceğiz,” dedim.

Sanırım cam kırıklarından ve havada uçuşan eşyalardan kurtulmanın yolunun bu olduğunu o da anlamıştı sonunda. Hiç itiraz etmeden ikinci kapıya koştu ve kameraya dikkatle baktı. Çok geçmeden de kapının üzerindeki ışıklar yeşile döndüler. Kapıyı açtı ve eliyle ‘gel’ işareti yaptı. Bu geçişin tek seferde sadece iki kişinin geçmesine izin vereceğini biliyordum. Üçüncü bir kişi olduğunda alarm çalacak ve korumaların kaçtığı-

mızdan haberleri olacaktı. Ama buna kafa yoramazdım şimdi. Nasıl olsa bizi güvenlik kameralarının ekranlarından da görecekerdi. Savannah'nın elini tutup koşmaya başladım. Üçümüz de geçtikten sonra kapı kapandı ve birkaç parça cam zararsız bir şekilde yere düştü.

“Orada neler oldu öyle?” dedi Savannah fısıldayarak.

“Bilmiyorum,” dedim. “Siz ikiniz, iyi misiniz?”

Savannah ve Bauer başarıyla onayladılar. Evet, tenimizin görünen her bir santimetrekaresi kanıyordu ama kimsenin gözüne ya da hayati damarlarından birine cam isabet etmemişti. Bu da yeterince *iyi* olduğumuz anlamına geliyordu.

“Başaramayacağız,” dedi Savannah.

“Evet, başaracağız,” dedi Bauer. Doğruldu, gözüne giren bir damla kanı elinin tersiyle sildi. “Ben, oraya geri dönmeyeceğim. Dışarı çıktım ve dışarıda kalmaya da devam edeceğim. Elena, korumaların icabına bakar. Biz burada bekleriz.”

Bauer bir anda, titreşim denizanasından, grup liderine dönüşmüştü. Aklının başına geldiğini görmek güzeldi tabii ama beklediğim değişimin tam olarak bu olduğunu söyleyemezdim. Neyse, en azından bir köşeye sinip korkaklık etmiyordu. Hem, korumaları halletmesi gereken kişi gerçekten de bendim. Bauer yalnızca yoluma taş koyardı. Ben bir şey söyleyemeden Savannah tişörtümden tuttu. “Ben sana yardım ederim,” diye fısıldadı. “Büyü yapabiliyorum.”

Bir an için, zahmet etmemesini söylemek istedim ama ona işe yarıyormuş gibi hissetme şansı vermek sakın kalmasını sağlayacaktı. Zaten yalnızca basit büyüleri yapabildiğini biliyordum. “Tamam, bu uzaklıktan yapabildiğin sürece yardım edebilirsin. Ama sessiz ol ve görünmemeye çalış.”

Ben ilerlerken koridorda büyük bir çarpışma sesi yankılandı. Düşen ampullerin çıkardığından daha kuvvetli bir sestti. Sonra zifiri karanlık oldu. Evet, bu sefer karanlığı büyük bir mutlulukla karşılıyordum. Kırık cam parçaları yine etrafımda uçuşmaya başlamadığı sürece bana büyük avantaj sağlayacaktı.

“Lanet olsun!” diye tısladı muhtemelen bir korumaya ait olan ses. “İlk önce çıkış kapısı bozuluyor, sonra iki numaralı kamera, şimdi de bu. Siktiğimin güç kaybı!”

“Ben el feneri getireyim,” dedi ikinci bir ses.

“El fenerini getirmeye ikimiz gideceğiz. Karanlıkta beklemem ben.”

Demek yalnızca iki koruma vardı. Mükemmel. Adımlarımı hızlandırıp köşeyi döndüm ve ışığın hâlâ yandığını görünce asansörün düğmesine bastım. Sonra koruma istasyonuna yöneldim. Köşeden bir anda bir ışık gelmeye başladı. Korumalar el fenerini bulmuş olmalıydı. Lanet olsun! Aynı anda, hemen arkamda duran asansör kapısı açıldı. Birileri arkamdan bağırma-ya başlayınca adımım havada asılı kaldı. Omzumun üzerinden baktığımda bir silah ilişti gözüme, hemen yere çöktüm. Koridorun iki ucundan da ateşlenen silah sesleri yükselmeye başladı. Kurşunlardan biri bacağımı sıyrıp geçince, emekleyerek duvarın dibine çekildim. Ne olduğunu da o sırada fark ettim; asansörden inen korumalar, istasyondaki iki korumaya ateş ediyorlardı. İstasyondaki korumalardan biri yerde acı içinde kıvranırken, onun yanında duran diğeri de çığlık atıyordu. Kurşunlar yanımdan geçip giderken, emekleyerek oradan uzaklaşıp Bauer’la Savannah’nın yanına döndüm. “Geri dönün!” diye bağırdım. “İçeri girin!”

KÖŞEYE SIKIŞMIŞ

Bauer az önce çıktığımız kapıyı tekrar açtı, üçümüz de hızla içeri atılıp kapıyı arkamızdan kapattık. Sonra da benim hücreme ilerledik, neyse ki kapı hâlâ açıktı.

“Köşeden bakıyordum,” dedi Savannah. “İstasyondaki korumalar el fenerini bulmuşlardı. Asansörden inen korumaları da görünce, senin kaçabilmen için akıl karıştırma büyüsü yaptım. Çok işe yaradı, değil mi?”

“Oldukça,” dedim ama neredeyse çapraz ateşte kalmıştım. Ruth, bu çocuğa ne öğretmişti böyle? On iki yaşındaki bir çocuğun ancak yavru kedileri kızdırıyor olması gerekirdi ama bu kız, yetişkin adamların göz göre göre birbirlerine ateş etmelerine neden oluyordu.

“Hey,” dedi kapı eşiğinden gelen bir ses. “Ben partiye davet edilmedim mi yoksa?”

Hepimiz yerimizde zıpladık. Leah esneyerek ve uykudan

darmadağın olmuş saçlarına parmaklarını geçirerek içeri girdi.

“Sakin kapıyı kapatma!” dedi Bauer hücre kapısını tutarken.

Artık bir önemi var mıydı? Yakın gelecekte gerçekleşecek olan bir kaçış girişimi göremiyordum. Kendi kendine açılan kapılar tuzak değildi belki ama işimize pek yaradıkları da söylenemezdi. Hatta tam tersi olmuş, *mükemmel* kaçış planım dışarıdaki kurşun fırtınasında kaybolup gitmişti. Bu karmaşadan kurtulsak bile Winsloe, güvenlik kapısından çıkmak için Bauer’ı kullandığımı anlayacaktı ve bunun bir daha yaşanmaması için bütün önlemleri alacaktı. Başıma geleceklere çok fazla kafa yormamaya çalıştım.

Leah kendini sandalyenin üzerine bıraktı. “Buraya gelirken ayağımı kestim. Her yerde cam kırıkları var. Bu arada, nasıl oldu da kapılar kendiliğinden açıldı? Yani şikâyet etmiyorum tabii ama... Vay canına! Size ne oldu böyle?”

“Uçan cam parçaları,” dedim.

“Vay canına. Bunu kaçırdığıma üzıldüm diyemem. Yaralanan var mı? Nasıl ilk yardım yapılacağını biliyorum.”

“İyiyiz,” dedi Bauer yatağa doğru giderek.

Biz konuşurken Savannah da kapıya gitmişti. “Kimseyi göremiyorum. Herkes öldü mü?”

“Ölmek mi?” dedi Leah. “Kim öldü?”

Başımıza gelenleri Leah’ya anlattım. Ben konuşurken, Leah da halının üzerine oturan Savannah’ya tedbirli bakışlar atıyordu.

“Burada kalmamız gerek,” dedim. “Burada sakın bir şekilde oturup, onların da sakın bir şekilde karşılık vermesini beklemekten başka bir çaremiz yok. Onları kızdıracak ani bir harekette bulunmamamız gerek.”

Savannah bir anda yerden fırladı. “Ben sakinleştirme büyüsü biliyorum...”

“Eminim biliyoursundur, tatlım,” dedi Leah onun sözünü

keserek. “Ama bu, pek iyi bir fikir olmayabilir.” Savannah’nın yüzü düştü bir anda. Bunun üzerine Leah ellerini onun omuzlarına koyarak sıktı. “Korumaların icabına ben ve Elena bakarız. Korumalar geldiğinde başımız derde girerse diye sana güvenli bir yer bulacağız, tatlım.”

Leah bakışlarını Savannah’dan ayırdıktan sonra bir bana, bir de kırık cam parçalarına baktı. Kalbim durur gibi oldu bir an için. Uçan cam kırıklarından başka kim sorumlu olabilirdi ki? Koridorda yalnızca üçümüz vardık ve içimizde, uçan nesnelerle ilgili geçmiş olan tek bir kişi vardı. Tabak uçurmakla cam kırıkları fırtınası oluşturmak arasında dağlar kadar fark vardı ama korumalara yaptığı kafa karıştırma büyüünden sonra, bunu Savannah’nın yaptığına ikna olmak o kadar da zor değildi. Tabii ki bilerek yapmamıştı, zira o da en az bizim kadar etkilenmişti cam fırtınasından. Bilerek yapmış olsun ya da olmasın, Savannah tehlikeliydi. Duygusal baskı altına girdiğinde saldırgan olmaya başlıyordu.

“İyi fikir,” dedim. “Savannah’yı güvenli bir yere götürsek iyi olur.” Hem onun için hem de bizim için, diye eklemedim tabii.

“Sondra, sen Savannah’yla gidebilir misin?” dedi Leah. “Benim hücremin kapısı açık. Oraya saklanabilirsiniz.”

Bauer bir köşeye çekilmiş, iki büklüm olmuş bir halde oturmaktaydı. Yeniden denizanası pozisyonuna dönmüştü belli ki. “Ben iyiyim,” dedi fısıldayarak.

“Elena ve ben bunun çaresine bakarız,” dedi Leah. “Sen Savannah’yla gidersen eğer-”

Bauer, başını kaldırarak, “İyiyim dedim ya,” diye tısladı. Dudakları gerilmişti. Sonra bir anda dondu kaldı, sanki ne söylediğini yeni fark etmiş gibiydi. Gözlerini kapattı ve titremeye başladı. “Ben iyiyim,” dedi sert bir şekilde. “Yardım etmek istiyorum.”

“Belki korumalarla konuşup, burada ne olduğunu onlara anlatabiliriz,” dedim.

Güvenlik kapısının dışından gelen sesleri duyunca hepimiz dikkat kesildik. Kapıya resmen omuz atıyorlardı. Sonra yine sessizlik oldu.

“İçeri giremiyorlar,” dedi Bauer fısıldayarak. “Kapısı sıkışmış ya da otomatik olarak kilitlenmiş olmalı.”

“Hepsinin ölmüş olmasını o kadar istiyordum ki,” dedi Leah. “Toplamda kaç tane koruma var?” “Üç düzine... Hayır, otuz tane,” dedi Bauer. “Biz... yani onlar otuz altı kişiyle başlamışlardı ama kaybettikleri oldu.”

Leah elini Savannah’ya uzattı. “Ne garip olasılıklar. Neyse. İşler daha kötüye gitmeden Savannah’yı buradan çıkaralım.”

“Ben de yardım etmek istiyorum,” dedi Savannah.

Bu kaçışın altından kalkmak istiyorsak, Leah’yla birlikte, Savannah’nın sakın kalacağı bir yer bulmamız gerekiyordu. “Seni dışarıda tutmaya çalışmıyoruz, Savannah,” dedim. “Yardım edebileceğini biliyorum. O kafa karıştırma büyüsü...” yüzüme buruk bir gülümseme yerleştirdim, “...çok etkileyiciydi doğrusu. Ama...”

Savannah iç geçirdi. Her çocuk gibi, o da bu ‘ama’dan sonra ne geleceğini biliyordu.

“Ama yanımızda olursan, senin için endişelenmekten korkularla ilgilenemeyiz.”

“Evet,” diyerek araya girdi Leah. “Sen güvende olursan her şey çok daha kolay olur. Seni, benim hücreme götüreyim.”

“Peki,” dedi Savannah ama sesi *pekiye* o kadar benzemi-yordu ki.

Birkaç dakika sonra Leah geri döndü. “Yatağın altına saklandı. Kapıyı da kapattım,” dedi.

Başım la onaylıyordum ki bir anda durdum. “Kapıyı mı kapattın? Ya açamazsak? Ya onu dışarı çıkaramazsak?”

“Şu anda tek endişem Savannah’nın kendi yöntemleriyle odadan çıkması. Onu içeri kapatmış değilim. Bize yardım etmek için iki dakika içinde yine gelir yanımıza nasıl olsa.”

“Cam kırıklarının etrafta uçuşmasına Savannah sebep ol-
duysa bile bunu kasten yapmadı,” dedim.

Leah omuz silkti. “Muhtemelen haklısındır. Neyse, bunlar
onun suçu değil. Eve gibi bir annesi varsa kız ne yapsın?”

“Sırf bu yüzden böyle olduğunu düşünmüyorsun sanırım.
Annesi kara büyüye meraklıydı diye kızının da-”

“Eve sadece bir cadı değildi, Elena. Babası bir şeytandı, ki
bu da onu yarı şeytan, yarı cadı melezi yapıyor. Fena bir kombi-
nasyon. Ben sakın biriyim, kolay kolay korkmam ama Eve beni
ölümüne korkuturdu. Sondra, onun buraya ilk geldiğinde-”

Bauer bir anda bize döndü. “Kimin umurunda, Leah? Ko-
rumalar kapıyı açmaya çalışıyorlar, sen de oturmuş, Eve’in gen
haritasını çıkarıyorsun!”

“Sakin ol, Sondra. Her şey Elena’nın ve benim kontrolü-
müz altında. Böyle şeylere alışkınız biz. Benim söylemek is-
tediğim tek şey, Elena’nın Savannah’ya karşı dikkatli olması
gerektiği. Unutma, ergenlik çağının eşiğinde bir cadı o. Vücudu
hormon falan üretmeye başladı. Bu da durumu daha da kötüleş-
tiriyor. Kim bilir-”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Bauer. “Kapıyı kırıyorlar.”

“Sence içeri girebilirler mi?” diye sordu Leah gayet sakın
bir şekilde. Onun sakinliğinin yanında, Bauer tımarhanede du-
varları yumruklayan bir hasta gibi kalıyordu.

“Eninde sonunda,” dedim.

Leah iç geçirdi. “Tamam o zaman. Hoş geldin partisi hazır-
lamanın vakti geldi.”

Yapacaklarımızı planlamayı bitirdikten sonra ışıkları kapat-
tık. Bauer ve ben gece görüşlerimiz sayesinde görebiliyorduk
ve Leah da toplam avantajın, kişisel dezavantaja ağır geldiğinde
hemfikir olarak karanlıkta olmayı kabul etti. Koridora çıktık ve
korumalar ateş ederek karşımıza çıkar diye köşeye saklandık.

“Merhaba!” diye bağırdı Leah. “Burada sıkışıp kaldık. Ara-
mızda yaralılar var! Burada neler oluyor? Bizi duyabiliyor mu-
sunuz?”

Cevap veren kimse olmadı. Leah birkaç kere daha şansını denedikten sonra, ona sessiz olması için bir el işareti yapıp, beklememiz gerektiğini söyledim. Dışarıdan belli belirsiz insan sesleri geliyordu.

“...ne zaman... oraya?”

“...diğer kapı... elektrik gitmiş...”

“...telsiz... yine...”

“...görev başında değil... Winsloe ve Matasumi...”

Leah omzuma yaslandı. “Dışarıda kaç koruma olduğunu anlayabiliyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Üç, belki dört insan sesi duyuyorum. Konuşmayanlar da olabilir. Dur, bir ses daha var.”

Çıkışın diğer tarafından gürültülü bir tıslama sesi geldi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, giderek yükselen bir vızıltı sesine dönüştü ve o kadar yükseldi ki, kurtadam olmayan birinin bile duyabileceği bir seviyeye ulaştı.

“Kapıyı açmak için bir şey kullanıyorlar,” dedi Leah. “Hazır olsak iyi olur.”

Planımızı uygulamak için hiç vaktimiz olmadı. Ben boş bir hücreye doğru atılırken kapı bir anda açıldı. Korumalar etrafa emirler yağdırarak içeri daldılar. Leah da benimle birlikteydi. Kapıyı kapatmak için hamle yaptığımda Bauer’ın yanımda olmadığını fark ettim.

“Vazgeçti,” dedi Leah.

“Siktir!” Kapıyı bir hissimla geri açtım. Bauer koridorun sonuna doğru koşuyordu. “Sondra!” diye bağırdım.

Durdu ama arkasını dönmek yerine sağ tarafındaki hücrenin kapısına vurmaya başladı. “Aç kapıyı! Lanet olsun! Aç şu kapıyı!”

Başta kendini kaybettiğini zannettim. Sonra, içinde bir mahkûmun olduğu son hücrenin kapısına vurduğunu gördüm. Vodoun rahibinin hücresiydi. Ama Zaid onu duyamıyordu tabii, kapı ses geçirmezdi. Dışarıda olup biten her şeye rağmen zavallı adam mışıl mışıl uyuyordu muhtemelen. Bauer’a sessiz

olmasını söylemek istedim ama Armen'in eski hücreğine daldığı gibi ortadan kayboldu. Leah'yla birlikte hücrede saklandığımızı zannederken, aslında tek yönlü bir camın arkasında durduğumuzu fark ettim. Koridora giren korumalar bizi görebilirdi ama biz onları göremezdik. Hiç iyi değildi bu. Bulamayacağımı bile bile, hücrenin içinde saklanabileceğimiz bir yer aramaya başladım. Korumalar her an köşeden dönebilirlerdi. Sonra durdum; korumalar neden hâlâ görünmemişti? Koridora bakmak için kapıyı araladım. Aynı anda, dehşet dolu bir çığlık duyuldu. Birileri incecik bir sesle bağırıyordu. O kadar inceydi ki, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Leah'ya geri çekilmesini işaret ettim. "Ne olduğuna bir bakacağım," dedim.

"Çömel," dedi. "Göz hizasının altında kalmaya çalış."

İkimiz de çömeldik. Kapıyı yavaşça açtım. Bir el fenerinin ışığı gözlerimden sekince hemen geri çekildim ama ışık yerden tavana doğru sekmeye devam etti. Birileri el fenerini umursamazca sallıyordu sanki. Bir erkek sesi duydum, sonra yüksek oktavlı bir alarm sesi bütün sesleri bastırdı. Burnuma o kadar beklemediğim bir koku geldi ki, kendi duyularımdan şüphe ettim. Havayı, yanık et kokusu doldurmuştu. Yeniden koklamaya çalıştığımda korumanın biri önümden hızla geçti, ağzı, alarmin sesini de bastıran bir çığlıkla açılmıştı. Yan tarafında bir şeyler sallanıyordu. Karanlığın içinde biraz daha uzanıp ne olduğunu görmeye çalıştım; dirseğinden neredeyse kopmak üzere olan koluydu. Demek ki bu tarafta mahsur kalan korumalar da vardı.

El fenerinin ışığının önünde kalan cisimlerin şekilsiz gölgeleri duvarlara vurmaya devam ederken, alarm sesi dalgalandı ve son bir 'bip' sesiyle birlikte tamamen kesildi. Alarmin gürültüsü kesilince diğer sesler daha net duyulur oldu; kapıyı açmaya çalıştıkları aletin sesi, kolu kopmak üzere olan korumanın bitmek bilmeyen çığlıkları, diğer korumaların konuşmaları... Bir başka koruma koşarak geldi ve dışarıdakilerin açmaya çalıştıkları kapıyı yumruklamaya başladı. "Lanet olasıca kapıyı açın!" diye bağırdı. "Bizi buradan çıkarın."

“Burada sıkışıp kalmışlar,” diye fısıldadım Leah’ya. “Neler olduğunu göremiyor-”

Birden patlayan silahın sesi sözümü kesti. Sonra üç el daha ateş edildi.

“Kapıya ateş ediyorlar,” dedi Leah. “Olduğumuz yerde kalmamız gerek.”

“Benim de bir yere gitmeye niyetim yoktu zaten,” dedim.

Ani bir kükreme, bağırışları ve silah seslerini susturdu.

“Bu neydi?” diye sordu Leah.

Ne olduğunu biliyordum. Daha koridora bakmadan, ne göreceğimden adım gibi emindim. Bauer kurda dönüşmüştü ve korumalara saldırıyordu. Ona engel olmak için dışarı çıkmak istedim ama Leah kolumdan tuttu. “Korumalar görmeden önce onu durdurabilirim,” dedim.

“Sonra ne yapacaksın peki?”

“Onu-” dedim.

“Hayır, beynini kullan, Elena. Ona yardım edemezsin.”

Koridora baktım, Bauer az önce kapıyı yumruklayan korumanın üzerine atladı. Hemen ardından da ateşlenen silahlardan kaçmak için çığlıklar atarak geri çekildi. İnsani içgüdüleri, hayvani içgüdülerinin önüne geçti ve etrafında daireler çizerek koridorda ilerlemeye başladı. Önümüzden geçip gitti ve köşeyi döndü. Birkaç dakika sonra, omzundan kanlar akan bir başka koruma, Bauer’ın gittiği istikametten bize doğru koşmaya başladı. Bauer da arkasından koşuyordu. Koruma, bizim bulunduğumuz hücreye ulaşamadan Bauer zıplayıp sırtına atladı. İkisi birlikte yerde yuvarlanırlarken Bauer dişlerini adamın boğazına geçirdi ve etrafa et parçaları sıçramasına sebep oldu.

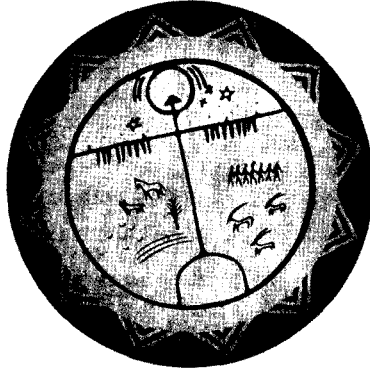
“Diğer çıkışa doğru koşarak onun dikkatini dağıtmaya çalışacağım,” dedi Leah. “Belki şimdi kapı açıktır.”

“Ne?” demeye çalıştım ama şimdiye kadar hiç etkisinde kalmadığı için olayın ciddiyetini de anlayamıyordu. “Dikkat et!” diye bağırdım ama çoktan gitmişti ve Bauer da kurbanıyla

ilgilenirken onun koştuğunu fark etmemişti. Korumanın om-zundan ve sırtından kopardığı etleri etrafa saçmaya devam ediyordu. Korumanın bedeni son bir kez kasıldı, yüzü kireç gibi bembeyazdı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Daha fazla izleyemedim. Aklımda Bauer'ı kurtarmaktan başka bir plan olmadan kapıyı açıp koridora fırladım. Kurtarılmayı hak ediyor muydu? Onun hayatı, kendi hayatımı riske atmaya değer miydi? Ne önemi vardı ki? Benim genlerimden ortaya çıkmış bir kurtkadındı o. Her hâlükârda onu kurtarmam gerekiyordu.

Korumalardan biri elinde silahla çıkageldi ve ateş etmeye başladı. Kurşun, karanlıkta vızıldadıktan sonra Bauer'ın sol kalçasına isabet etti. Bauer hızla atılıp bu korumanın da boğazını parçaladı ama silahlı iki koruma daha koridorda belirmişti. Bu seferki kurşunlar Bauer'ın göğsüne ve başına isabet etti. Parçalanın kafatasını, beynini ve fışkıran kaları net bir şekilde görebiliyordum ama gördüğüm başka bir şey daha vardı; daha önce açmayı başaramadığımız kapı açılmıştı. Bu, belki de elime geçirebileceğim tek şanstı. Bacaklarım kendiliğinden koşmaya, vücudum kendiliğinden hareket etmeye başladığında aklıma Savannah geldi. O olmadan buradan gidemezdim ama bunu düşünürken bile bedenim, açık kapıya doğru hareket etmeye devam ediyordu. Savannah için geri dönmeye zaman yoktu. Hem onu kurtarmalı mıydım? İşler sarpa sardığında yapabileceklerini kim bilebilirdi? Onun etkisi altındayken kaçamayabilir hatta hayatımdan olabilirdim. Onu burada, güçlerinin koruma altında olduğu, öldürülemeyecek kadar değerli olduğu bu yerde bırakmak çok daha güvenli olacaktı. Sonuçta onun için geri dönebilirdim.

Beynim bu düşüncelerle meşgulken, bedenim tercihini çoktan yaptığı için kapıya ulaşmıştım bile. Peki ya Leah? Onu da terk etmiş oluyor muydum? Oluyordum sanırım ama asansöre binmiştim. Düğmeyi defalarca, elim acıyana, Leah'yı geride bıraktığım için acı, beni cezalandırana kadar yumruklamaya devam ettim.

GİTMIŞ

“Elena!”

Leah’nın sesini duyunca, kapanmak üzere olan kapıyı tutmaya çalıştım. Leah koşarak geliyordu. “Savannah’ya ulaşamadım,” diye bağırdım.

“Ben de. Burada her şey bozulmuş durumda. Asla geri dönemeyiz.”

“O zaman acele et.”

Leah koşmaya devam ederken, asansörün kapısı titremeye başladı, kapanmaya çalışıyordu. Geri itmeye çalıştım ama gücümün yeteceğini sanmıyordum. “Hadi!” diye bağırdım. “Kapı kapanıyor, zor tutuyorum.” Leah’nın asansöre ulaşmasına iki metreden az bir mesafe kalmıştı ki, kapı omzuma çarparak beni geri itti, ben yere düşerken de hızla kapandı. Hemen ayağa kalkıp düğmeye basmaya başladım. “Açılmıyor, Leah. Oradaki düğmeye bas!”

“Basıyorum zaten!”

Asansör bir anda sallanmaya başladı, sonra da yukarı doğru hareketlendi. O kadar hızlıydı ki, ayakta kalabilmek için duvarlara tutunmam gerekti. Sağır edici bir gıcırdama çıkarıyordu. Asansör kazasında ne yapılması gerektiğini hatırlamaya çalıştım; dizlerimi mi bükmem gerekiyordu? Yere mi yatmalıydım? Dua mı etmeliydim? Ben bunları düşünürken asansör yavaşladı ve durdu. Her an tekrar hareket edecek korkusuyla, neredeyse nefes bile almıyordum ki kapılar açıldı. Bel yüksekliğinde bir duvara bakarken buldum kendimi. Hayır, karşımdaki bir duvar değildi, bir üst katın zeminiydi. Öne doğru bir adım attım ama asansör yeniden hareket etti; bu sefer aşağı iniyordu. Karşımdaki duvar belimden göğüs hizama yükseldi. Kaçış pencerem gözlerimin önünde yok oluyordu. Kelimenin tam anlamıyla hem de... İleri atılıp zemine sıkıca tutundum ve kendimi yukarı çektim. Dikkatlice etrafıma bakındım, en üst kattaydım. İşte buna şans denirdi. Alt katların birinde olsaydım, merdivenleri nasıl bulacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Durup düşünmek ve nerede olduğumu kesin olarak anlamak için biraz bekledim. Sol tarafımda bana doğru yaklaşan sesler yükseliyordu. Saklanacak bir yer bulmalıydım. Altı metre ötemde bir kapı ilişti gözüme. Hemen koşup kapıyı açtım, tam içeri dalıyordum ki alt katta birilerinin konuştuğunu duydum. Bozuk asansörden bahsediyorlardı, en sonunda problemi çözme işini Tucker’a bırakmaya karar verdiler, bir dakika sonra da uzaklaşan ayak sesleri yankılandı. Sessizlik hâkim olduğunda etrafı kontrol edip hızla koşmaya başladım. Koridorun sonunda küçük bir oda vardı. Yapmam gereken tek şey bu odanın kapısını açmaktı. Kapısını açmak ve retinasıyla parmak izi uyan birini bulmak. Lanet olsun! Bunu neden düşünememiştim ki? Buraya varmak problemin yalnızca yarısını çözmek demekti.

Asansörün yanından yine sesler yükselmeye başladı. Ne çabuk geri gelmişlerdi? Hemen az önce saklandığım yere koşup seslere kulak kesildim. Bu sefer yalnızca iki kişi vardı ve diğer korumaların Tucker’la birlikte dönmelerini bekliyorlardı.

Kusursuz bir plan düşünmek için vaktim yoktu. Herhangi bir plan da iş görürdü, çünkü iki korumadan fazlasının karşısında hiç şansım yoktu. Eğer duraksarsam birileri beni bulana kadar burada sıkışıp kalırdım.

Kapıyı iterek açtım ve korumaları görmediğimden emin olmaya çalıştım. Ben onları göremiyorsam onlar da beni göremezlerdi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde asansöre doğru ilerledim. Köşede durdum, başımı uzatıp etrafa bakındım; iki korumanın da yüzü karşı duvara dönüktü, birisi gecikmeden şikâyet edip dururken, diğeri asansör boşluğuna bakıyordu. Nefesimi tuttum ve asansör boşluğuna bakan korumayı itip aşağı düşürdüm. Kolları birkaç kere savrulduktan sonra boşluğun içinde hepten yok oldu. Ben de neredeyse arkasından gidiyordum ama son anda dengemi sağlayıp düşmemeyi başardım. Diğer korumanın eli hemen silahına gitmişti, ondan daha hızlı davranarak, silahı kaptığım gibi asansör boşluğuna fırlattım. Sonra adamın arkasına geçtim, elimle ağzını kapattım, başını omzumla kafamın arasına sıkıştırıp kapıya sürükledim. Yüzünü kameraya yaklaştırdım, ne yaptığımı anladığında gözlerini sıkıca kapattı ama geç kalmıştı, kapının üzerindeki kırmızı ışık yeşile dönmüştü bile. İkinci tarama için elini kapı koluna götürdüm, öyle sıkı tutuyordum ki, kırılan kemiklerin sesini duyabiliyordum. İkinci ışık da yeşile döndüğünde korumanın boyunu kırıp cansız bedenini kenara fırlattım. Bunu yaparken hiç tereddüt etmemiş, onu öldürmeden ilerlemenin bir yolu olup olmadığını düşünmemiştim bile. Bilinçli davranmak için zamanım yoktu. Adamın botlarını çıkarıp, ince tabanlı ayakkabılarımla değiştirdim ve ormana doğru koşmaya başladım.

Patikalardan sakınmaya çalışarak, kalın çalılıkların arasından ilerliyordum. Şimdilik arkamdan gelen birileri yoktu ama eninde sonunda geleceklerdi. Onlar beni bulmadan önce gidebildiğim kadar ilerlemeliydim. Ama ne yöne gitmem gerektiğinden emin değildim ve en yakın kasabanın kaç kilometre ötede olduğunu bilmiyordum? İlk panik dalgalarını beynimin gerilerine itmeye çalıştım. Medeniyete kavuşmak ilk aşama de-

ğildi, öncelikle güvenli bir yere ulaşmalıyım. İnsan beynim, kalabalık olan yerleri güvenli yerlerle bağdaştırırsa da, tesisten uzakta olan herhangi bir yerin güvenli olacağını biliyordum. Sıralama basitti; tesisten uzaklaş, saklanacak bir yer bul ve iyileş. Sonrasında bir telefon bulmak da fena olmazdı tabii.

Winsloe'nun Lake'i avladığı geceye benzeyen bir geceydi. Soğuk, nemli, bulutların gölgelediği ayın ışığıyla belli belirsiz aydınlanan bir gece. Hapishaneden kaçmak için mükemmel bir gece. Karanlık beni saklayacaktı ve soğuk da bedenimin aşırı ısınmasını önleyecekti. Ama yakında vücut sıcaklığının bir problem olmadığını fark edecektim. Terlememe yetecek kadar bile hızlı koşamıyordum çünkü. Orman, yağmur ormanları kadar yoğunlu. Yerin her bir santimetrekaresi kuru yapraklarla ve sarmaşıklerle kaplıydı. Gökyüzü de yere vurabilecek her ışığı engelleyen, kule gibi ağaçlarla örtülüydü. Ara ara vahşi geyikler tarafından açılmış patikalara rastlıyordum ama bu patikalar da çok geçmeden ormanın kendisi tarafından yok ediliyordu. Yani bura hayvanlara uygun bir yerdi, insanlara değil. Çoğu hapishane kaçağına kıyasla benim kurda dönüşmek gibi bir lüksüm vardı ama dönüşmek için on dakikamı harcayamazdım. Tesise bu kadar yakinken olmazdı. Peşime her an bir koruma düşebileceği için, şimdilik o sıradan hapishane kaçaklarının kaderini paylaşmak zorundaydım.

Ormanda bata çıka ilerlerken, korumaların sahip olmadığı dezavantajlara sahip olduğumu fark ettim. Her şeyden önce, bir erkek ayağına göre yapılmış olan botlarla ilerlemeye çalışıyordum ve yaralıyım. Yüzümde ve kollarımda çizikler vardı, ne zaman bir ağaca hafifçe sürtünsem canım fena halde yanıyordu. Geçen haftalarda aldığım onca yaranın acısı da hâlâ geçmemişti. Bunlarla yaşayabilirdim. Dişlerimi sıkıp, cesur, koca bir kız gibi davranabilirdim ama dizimdeki acıyla bunu başarmak biraz zordu. Ormanın oksijen seviyesi de hiç yardımcı olmuyordu. Yirmi dakika boyunca böyle devam ettikten sonra topalamaya başladım. Dizimdeki açık yara pantolonuma sürttüğçe kanıyordu, Tucker'ın attığı dikişler çoktan patlamıştı. Acilen

dönüşmem gerekiyordu. Hesap oldukça basitti; dört bacadan birinin gitmesi, iki bacadan birinin gitmesinden iyiydi.

Çok belirgin bir iz bırakmamaya dikkat ederek yavaşladım. Beş dakika boyunca zikzaklar çizerek ilerledikten sonra bir çalılık buldum, içine saklandım ve etrafı dinledim. Peşimde birilerinin olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Kıyafetlerimi hızla çıkardım.

Bir şey beni yere serdiğinde Dönüşüm'ün son aşamalarındaydım. Yerimden sıçrayarak, saldıranın kim olduğuna baktım. Bir metre ötemde, kıvrılmış üst dudağından salyalar akan bir rottweiler duruyordu, hemen solunda bir kan tazısı vardı; iz sürücü bir köpek ve bir katil. Bu iki köpeğin yakınlardaki bir çiftlikten gelmesine imkân yoktu, tesisten geliyorlardı. Lanet olsun! Köpekleri olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ormana dalmadan önce durup etrafıma bakınsaydım, köpek kulübelerini muhtemelen görürdüm. Ya da koşmaya başlamadan önce havayı koklasaydım, kokularını alır, bu karşılaşmaya hazırlıklı olurdu. Ama hiç zamanım olmamıştı ki...

Dönüşüm'ü bitirdikten sonra doğrudum. Kan tazısı, insan kokusu aldığı halde karşısında insan göremediği için kafası karışmış bir halde arkasını dönüp koşmaya başladı. Rottweilersa olduğu yerde kalmıştı, bir sonraki adımı benim atmamı bekliyordu; avcı hayvanların göz korkutma ritüellerinden biriydi bu. Ona ritüel kurallarıyla karşılık vermek yerine doğruca üzerine atladım. Ritüellerin canı cehenneme! Gösteriş yapmak için vakit yoktu. İz sürücü köpek demek, arkasında korumlar var demekti ve korumalar da silah demek oluyordu. Rottweillerla şansımı denemeyi tercih ederdim.

Ani atağım köpeğin hazırlıksız yakalanmasına neden olunca, kaçmayı başaramadan dişlerimi kalçasına geçirdim. Arkasını dönüp saldırmaya çalıştı ama ulaşamayacağı bir yere kaçmıştı bile. Bu sefer hazırlıklı olduğu için, ikinci atılışında beni havada yakaladı. Birbirimizin boğazını yakalamaya çalışarak yerde yuvarlandık. Dişleri alt çenemi sıyrıp geçti ama tutmayı başaramadı. Elinden kurtulup ondan biraz uzaklaştım.

Hemen toparlanıp yeniden üzerime atıldı. Son saniyeye kadar bekledikten sonra sola kaydım. Köpek yere çarptı, durabilmek için dört ayağıyla fren yaptı. Beklediğim şey buydu, arkasından saldırıp dişlerimi boğazına geçirdim. Bu sırada o da dişlerini ön bacağıma geçirmişti. Canım deli gibi yanıyordu ama geri çekilemezdim. Köpek altımda kasılırken çenemi daha sıkı kapattım ve nefes almayı bırakana kadar öylece kaldım. Öldüğünden emin olduktan sonra cesedini orada bırakıp koşmaya başladım.

Tazıların uğultusu geceyi ele geçirmişti. Koşan köpeklerin patileri zemini titretiyordu. Üç, belki de dört köpek vardı. Korkup kaçan tazı, destek ekiple geri dönmüştü demek. Dört köpeğe karşı gelebilir miydim? Hayır, ama tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla, içlerinden bir ya da ikisi benimle karşılaştığında o tazı gibi kaçabilirdi. Geride kalanlarla baş edebilir miydim? Ben buna kafa yorarken yükselen bir çığlık kararı benim yerime verdi. Ben köpeklerle karşılaşp onların işini halledene kadar korumalar gelmiş olacaktı. Bu da seçeneklerimi ikiye indiriyordu; tazının izimi kaybetmesini sağlamak ya da köpekleri sahibinden ayırmak. Her hâlükârda koşmam gerekiyordu.

Tazıya izimi kaybettirmenin en iyi yolu sudan geçmekti. Winsloe'nun bir nehirden bahsettiğini hatırlıyordum. Nerede olabilirdi bu nehir? Hava o kadar nemliydi ki, her şeyin kokusu suya benziyordu. Sekiz yüz metre daha koştuktan sonra, su kokusu yoğunluğunun batıdan eser rüzgârda daha fazla olduğunu fark ettim. Batıya dönüp bir patika buldum. Açık bir yolda ilerlerken hızlı gitmek o kadar büyük bir problem değildi artık. Rüzgâra karşı gözlerimi kısıtım, kulaklarımı eğdim ve tam hız koşmaya başladım. Süngerimsi bir alana gelmişim. Yumuşak toprağı üç adımda geçtikten sonra ön patilerim daha sert bir zemin buldu, ama bu sefer de arka patilerimin altındaki zemin yumuşamaya başladı. Durmak için ön patilerimi toprağı geçirince, arka bacaklarım havada kaldı. Arkama dönüp baktığımda derin bir deliğın içine girdiğimi fark ettim. Sonra Winsloe'nun nehre giden yol hakkında söylediklerini hatırladım. *Eğer kolay yoldan giderse kendini bir ayı çukurunda bulur.* Bu, neden beş

dakika önce gelmemişti aklıma?

Tazının uluması yankılanmaya başlamıştı, bir süre sonra iki ayrı ulumaya dönüştü ve ikisi de oldukça yakından geliyordu. Parmaklarımın olmamasına lanetler yağdırarak, ön patilerimi toprağı geçirip bedenimi yukarı çekmeye başladım. Birkaç denemeden sonra çukurdan çıkmayı başarmıştım. Aynı anda arkamdan gelen bir havlama duydum ama dönüp bakmadım, bilmemek bazen daha iyiydi.

Sol tarafından öyle kulak sağır edici bir uluma geldi ki, titreşimlerini havada hissettim. Sağa doğı kıvrılıp koşmaya devam ettim. Koşan köpeklerin patileri yeri titretiyordu. Öne atılıp daha da hızlandım. Herhangi bir köpekten çok daha hızlı koşabiliyordum. Yapmam gereken tek şey mesafeyi koruyarak izimi kaybettirmektir. Başka bir tuzağı daha düşmediğı sürece başarabilirdim. Akan suyun sesi giderek yükselmeye ve koşan köpeklerin sesini bastırmaya başladı. Neredeydi bu nehir? Kokusunu alabiliyordum, sesini duyabiliyordum ama bir türlü göremiyordum. Görebildiğı tek şey on metre daha ilerleyen patikaydı. Peki ya o on metrenin ötesinde ne vardı? Görünen o ki hiçbir şey yoktu, nehre ulaşmak için açmam gereken uçurumun dışında. Ne kadar yüksek bir uçurumdu bu? Küçük bir ırmak kenarı mı, yoksa otuz metrelik bir yükseklik mi? Kenardan düşene kadar koşmayı göze alıyor muydum? Suyun sesi yakından geliyordu, o zaman uçurum çok yüksek olamazdı. Riski göze almak zorundaydım. Yavaşlamadan, aksine daha da hızlanarak patikanın sonuna doğı ilerledim. İki metre bile gidememiştim ki, ormanın kıyısından bir silüet fırlayıp önüme atladı.

KURTULUŞ

Dört bacağı da, kontrolden çıkan bir araba gibi yerde kaydı. Karanlıkta bir kürk parçası ve köpek dişleri görünce, o panikle saldırıya hazırlandım. Sarımsı renkte tüyleri olan bir köpeğin karnı geçti başımın üzerinden. Bu salak köpeklerin de algıları asla kuvvetli olmuyordu. Onunla yüz yüze gelmek için arkamı döndüm ama görebildiğim tek şey kuyruğu oldu. Beni geçip gitmiş miydi yani? Bu, biraz fazla kolay olmuştu sanki. Ancak umursayacak durumda değildim. Nehre doğru koşmaya başladığım sırada bir uluma geceyi ikiye böldü. Bu ulumanın kime ait olduğunu biliyordum. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim ve bana neden saldırmadığını anladım.

Arkamı döndüğümde, Clay beş köpeğe karşı tek başına duruyordu. Hemen ona doğru koşmaya başladım. Aramızdaki on metrelik mesafeyi kapatmıştım ki, iki tazi ve bir rottweiler kuyruklarını kısırtıp kaçmaya başladılar. Bu, geride ikimiz için de birer köpek kaldığı anlamına geliyordu. Bir rottweiler ve bir

Alman kurdu. Mükemmel! Ama Clay, beni iki köpeklerle bırakarak, kaçan köpeklerin arkasından koşmaya başlamıştı. Lanet olsun! Peşlerini neden bırakamıyordu ki sanki? Rotrweiler düşüncelerimi bir anda kesmeme neden olup bana döndü. Ben de ona dönerken Alman kurdu sırtıma atıldı. Rottweiler da dişlerini omzuma geçiriverdi. Alman kurdu direkt boynuma saldırıyordu. Dişlerinden korunmak için başımı eğdim ve geri çekilmekte olan Alman kurdunu kulağından yakaladım. İnce bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi. Rottweilersa dişleri hâlâ omzumda, beni sarsıyordu. Omzumdan bütün vücuduma bir acı dalgası yayıldı. Zaten parçalanmış olan dizimdeki acı da artık iki katına çıkmış, alev alev yanıyordu. Sağlam olan arka bacaklarımdan destek alarak rottweilerı geriye doğru ittim. Birlikte yerde yuvarlanmaya başlamıştık. İkimiz de dişlerimizin seviyesinde ne varsa ısırmaaya çalışıyorduk. Rottweiler üzerimden bir anda yok oldu. Gözlerime sıçrayan kanlar yüzünden bir şey göremez halde patilerimi sertçe yere bastım. Başımı sallayıp silkelendiğimde gördüğüm ilk şey Clay'in ağzında sallanan rottweilerdı. Sonra sağ tarafımda bir şeylerin hareket ettiğini gördüm. Alman kurdu, Clay'in üzerine atılmaya hazırlanıyordu. Buna izin vermedim, onu havada yakaladım ve yere inmeden önce boğazını parçaladım. Korumaların sesleri gelmeye başladığında köpeğin bedeni hâlâ seğiriyordu.

Bir kez daha nehre doğru koşmaya başladım ama Clay önüme geçip başıyla ormanı işaret etti. İtiraz etmek üzereydim ki, yolun ilerisinde, az önce kaçan köpeklerin cesetlerini gördüm. Clay onların peşinden gitmişti, çünkü daha fazla köpeklerle geri dönüp izimizi bulmalarına izin vermek istememişti. Yani kaçmak için nehir yatağına gitmemize gerek yoktu artık.

Çalılıkların arasına dalıp kuzeye döndük. Korumalar yanlarında köpeklerle birlikte nehir yatağında ilerliyorlardı. Aramızda en fazla on metre olmasına rağmen ne korumalar ne de köpekler durdu. Bizim sesimizi bastıracak kadar gürültü yapıyorlardı ve ters yönde esen rüzgâr da kokumuzu onlara taşı-mıştı.

Kuzeydoğuya ilerlemeye başlayan Clay'i üç kilometre boyunca takip ettim. Burnuma bir yol kokusu gelmesi ümidiyle havayı kokladım ama yalnızca ormanın kokusunu alabiliyordum. Bir esinti beklerken Clay yanıma yaklaştı, sürtündü ve kürkünün üzerinden kalp atışlarını duyabileceğim kadar sokuldu. Etrafımda bir kere döndükten sonra, omzumdaki yarayı iki kere yaladı ve dizimdeki yarayı yalamak için beni arka bacaklarımın üzerine oturmaya zorladı. Dili yaramın üzerinde dolaşmaya başlayınca ayağa kalktım, koşmaya devam etmek zorunda olduğumuzu hatırlatmak istiyordum. Gerçi bize yaklaşan birileri olduğunu gösteren herhangi bir ses duymuyordum. Ormanın kokusundan başka koku da yoktu. En sonunda beni anladı ve hafif bir tempoyla kuzeydoğuya doğru koşmaya başladık. Yarım saat sonra asfalt kokusu burnuma doldu. Dönüşme vakti gelmişti.

Dönüşüm'ümü bitirdikten sonra, saklandığım yerden çıkmayıp, diğer çalılıktan çıkan Clay'in çıkardığı sesleri dinledim ve kendime burada ne yaptığımı sordum. Geçen dokuz günde Clay'i bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum. Bitmek bilmeyen koca bir gece boyunca onun öldüğüne ikna olmuştum. Şimdi kollarına koşmam gerekirdi ama saklandığım çalılığın içinde kalbim deli gibi atar bir halde oturuyor ve korkuya yakın olduğunu hissettiğim bir duyguyla boğuşuyordum. Onun yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyordum. Dışarıda beni bekleyen bir yabancı vardı sanki, ben de onun gitmesini beklemekten başka bir çarem yokmuş gibi davranıyordum. Gitmesini istediğimden değildi elbette. Ben sadece... yanımda Jeremy'nin olmasını istiyordum. Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyordum. Sevdığım adama kavuşmuştum ama arada tampon bölge oluşturması için başka bir adamın daha burada olmasını istiyordum. Clay, yanında tamamen rahat hissettiğim tek insandı ama şimdi nedense tamamen bir yabancıнын yanındaymışım gibi hissediyordum. Nasıl bir boka batmıştım ben böyle? Karşısına çıkmaktan resmen korkuyordum. Sebebinin de biliyordum; bana, beni Paige zannettiği günkü gibi bakmasından, gözlerinde bir şeylerin eksildiğini fark etmekten korkuyordum.

Clay volta atmaya bir son verdi. “Elena?” dedi sakın bir şekilde.

“Şey... yanımda hiç kıyafet yok da...” Söyleyebileceğim onca salakça şey varken, aralarından en salak olanını seçmiştim. Clay yerlere yatıp kahkaha atacak diye bekledim ama yapmadı. Tek bir ses bile çıkarmadan çalılığa elini uzattı. Gözlerimi kapatıp uzattığı eli tuttum ve beni çıkarmasına izin verdim. “Şaka yapmak için pek de iyi bir zaman değil sanırım,” dedim ama Clay gülmüyordu da. Orada, öylece durmuş, endişeli ve kendinden emin olmayan bir ifadeyle bana bakıyordu. Sonra beni kendine çekti. Dizlerimin bağı bir anda çözülünce kendimi onun kollarında buldum. Yüzümü göğsüne gömdüm ve kokusunu içime çektim. Dünya benim için Clay’in kokusundan ibaret olana kadar derin derin nefes aldım. Bedenim istemsiz bir şekilde titremeye başlamıştı. Bir eli sırtımı okşarken, diğer eli saçlarımda, beni sımsıkı sardı.

Titremem geçtikten sonra, sanki beni her an reddedebilirmiş gibi çekingен bir şekilde dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Ama onun da dudakları benimkilere karşılık olarak hareket etmeye başladı. Nazik bir şekilde başlayan öpücüğü giderek sertleşiyordu. Nefes alamadım ama umurumda da değildi. İkimiz de çıplaktık, şu an umurumda olan tek şey buydu. Islak zemine uzandığımızda onu hemen içime aldım, ondan daha fazla uzak kalamazdım. Korumalar bizi tam burada, özgürlüğümüzden yüz metre uzaklıkta, sevişmek için kaçışımızı ertelemişken bulsalar hiç şaşırmazdım. Cesaret işi miydi bu, umursamazlık mıydı, yoksa saf aptallık mı? Üçünden de birazdı sanırım. Clay’le benim, kaçtıktan sonra yeniden bir araya gelme seksi yapmamak gibi mantıklı bir davranışta bulunduğumuzu kim söylemişti ki?

Nefes nefese kalmış bir halde birbirimizden ayrılınca, “Artık gitmemiz gerek sanırım,” dedim.

“Öyle mi dersin?” dedi kıkırdarak.

“Sanırım. Tabii yanında yiyecek bir şeyler getirmediysen. Belki gitmeden önce araya bir piknik sıkıştırıp güneşin doğu-

şunu izleyebiliriz.”

“Üzgünüm, hayatım. Maalesef yiyecek yok. Buradan on beş kilometre ötede bir kasaba var. Kahvaltı için oradan bir şeyler alırız.”

“İşleri aceleye getirmeyelim. Seks, doyurucu bir yemek, hatta yola çıkmadan önce biraz manzara bile izleyebiliriz.”

Clay kakhaha attı. “Sanırım burada görebileceğimiz tek manzara, restoranın arabaya servis kısmı olacak. Gelirken biraz acelem vardı ve yanıma fazladan kıyafet alamadım. Ne varsa onu paylaşmak zorunda kalacağız. Tabii kahvaltıdan sonra seks için ara verirse, kıyafet azlığı işimizi kolaylaştıracaktır.”

“Beni eve götür yeter,” dedim.

“Keşke götürebilseydim, hayatım.”

“Jeremy ve diğerleri neredeyse oraya götür o zaman. Onlar neredeyse benim evim orasıdır.”

Başıyla onayladıktan sonra ayağa kalktı ve yakınlardaki bir ağaçtan kıyafetlerini getirdi. Tişörtünü, boxerını ve çoraplarını bana uzattı. Pantolonu ve ayakkabıları da ona kalmıştı. Üzerimizi giyindikten sonra beni kucağına alıp arabaya taşıdı. Hayır, romantik bir harekette bulunmak için yapmamıştı bunu. Zemin ıslaktı ve yürüseydim eğer çoraplarım batacaktı. Bir de bastığımda acıyan bir dizim olunca, Clay’in beni arabaya kadar taşıması iyi bir fikirdi. Aslında düşününce gayet romantik bir hareketti ama ihtiyaçtan doğan bir romantiklik. Bizim elimizden de başka türlü gelmezdi zaten.

Bulduğumuz yer Maine’di. Deniz kenarı, tatil diyarı olan Maine değil, güney kısımların ortasında kalan diğer Maine. Beni bulmak için yola çıktıklarında, bulunma ihtimalimin olduğu yerleri Maine’in yukarı kısımlarıyla sınırlandırmışlardı. Jeremy, Clay’in yokluğunda en güvenli yer olduğunu düşünerek, herkesi New Brunswick’e götürmüştü. Biz de bunu, Clay yol kenarındaki bir telefon kulübesinden Jeremy’yi aradığında öğrenmiştik.

Brunswick’e giderken mümkün olduğunca yan yolları

kullanmaya çalıştık ama bazı yollar o kadar dar ve önemsizdi ki, haritada bile bulamıyorduk. Sonra otobana geri dönmek zorunda kaldık. Kırk dakika sonra Houlton-Woodstock Sınır Kapısı'na varmıştık. Kanada'ya geçmek yine her zamanki gibi çocuk oyuncağıydı, çünkü basit birkaç soruya cevap verdikten sonra işimiz hallolmuştu; vatandaşlık bilgimiz, gideceğimiz yer, seyahat süremiz, yanımızda ateşli silah, alkol ya da canlı var mı? Sonra da iyi dileklerle yolumuza uğurlandık. Umarım iyi dilekleri karşılıksız çıkmazdı.

Jeremy diğer herkesi Nackawic yakınındaki Trans-Kanada Otoyolu'nun birkaç kilometre ötesindeki bir otele götürmüştü. Jeremy kalmak için batı New Brunswick'i iki sebepten dolayı tercih etmiş olabilirdi; birincisi, burası Amerika Birleşik Devletleri sınırları içinde değildi. Tucker ve korumalarının hepsi Amerikalıydı ve benim dışımdaki herkesin Amerikalı olduğunu da biliyordu. Bu yüzden de Amerika'da kalacağımızı düşünüyor olmalıydılar. İkincisi, New Brunswick'te konuşulan birinci dil Fransızcadı. Bu, bir sorun gibi görünebilirdi ama değildi. Jeremy de ben de Fransızca biliyorduk. Bilmesek de problem yaşamazdık, çünkü burada yaşayan insanların çoğu hem İngilizce hem de Fransızca konuşabiliyordu. Eğer Kanadalıysanız iki dili de hayatınızın bir döneminde öğrenmek zorundaydınız. Tucker sınırın ötesine bir araştırma ekibi yollasa bile, New Brunswick'in daha çok İngilizce konuşulan kısımları üzerinde yoğunlaşırdı. O yüzden de burada olmak, ta Florida'da olmaktan daha güvenliydi.

Yol boyunca Clay'le neredeyse hiç konuşmadık. Normal biri olsaydı karşımda, tesisle, beni orada tutanlarla, kaçışım- la ilgili soru yağmuruna tutardı. Benim de eninde sonunda bu soruları cevaplamam gerekecekti ama o zamana kadar, oturduğum koltukta arkama yaslanıp, akıp giden manzarayı izlemek ve geride bıraktıklarımı unutmak dışında hiçbir şey yapmak istemiyordum. Clay de bunu bildiğinden, beni rahat bırakıyordu.

Otele saat dokuz buçukta ulaştık. Eski ama iyi bakılmış bir otoban kenarı oteliydi ve kapısında insanları kocaman bir

‘Bienvenue/Hoş Geldiniz’ tabelasıyla karşılıyordu. Önündeki park alanında yalnızca altı tane araç vardı. Akşam vakitlerinde gelerseniz, burası Ontario’dan Quebec’e, oradan da Maritimes’a yürüyüş yapan turistlerle dolu olurdu ama şimdilik herkes yolda olduğundan otel boştu.

“Burası doğru yer mi?” dedim. “Gözüne tanıdık gelen kiralık araba var mı?”

“Hayır, eski arabaları değiştirdiler ama çitin orada duran şu adamı tanıyorum sanırım.”

Jeremy, içinde bir orman tavuğu ve sülün bulunan kafesin önünde, sırtı bize dönük bir şekilde duruyordu. Hemen kapıyı açtım ve araba daha tam durmadan atladım. “Acıktın mı?” dedim Jeremy’ye doğru koşarken. “Tavuklar yeterince şişman görünüyorlar.”

Jeremy sanki onca süredir arkasında bekliyormuşum gibi, yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana döndü. Muhtemelen otoparka girerken bizi görmüştü ve arkasını dönüp hayvanları izlemeye koyulmuştu. Bir keresinde, hatta o kadar uzun bir zaman önce de değil, buna benzer bir davranışını kendini beğenmişlik olarak algılamış ve neden gelip bizi karşılamadı diye kendi kendimi yemiştım. Ama şimdi Jeremy’nin beni görmezden gelmediğini biliyordum. Yalnızca bekliyordu. Jeremy hiçbir zaman insanları kapıda karşılayıp, arabadan iner inmez kucaklayan insanlardan olmamıştı. Sürü’deki diğer herkes böyle davranırdı ama Jeremy değil. Yine de kollarımı ona dolayıp yanağını öptüğümde karşılık verdi ve beni gördüğüne sevindiğine dair bir şeyler geveledi. Bu kadarı da yeterdi benim için.

“Yemek yedin mi?” diye sordu. Yine klasik Jeremy’di işte. Hayatımın son dokuz gününü bir hücreye kapatılmış şekilde geçirmiştım ama onun önceliği iyi beslenip beslenmememdi.

“Yolda bir şeyler atıştırdık,” dedi Clay bize doğru yaklaşırken. “Ama muhtemelen Elena hâlâ açtır.”

“Açlıktan ölüyorum,” dedim.

“Bir buçuk kilometre ötede bir restoran var,” dedi Jeremy.

“Orada güzel bir yemek yersin. Ama öncelikle üzerine birkaç şey daha giymeni tavsiye ederim. İkinize de.” Beni otele doğru yönlendirdi. “Benim odama gidelim. Aletlerim odamda. Dizin haline bakılırsa ihtiyacımız olacak gibi duruyor.”

Kapılardan biri açıldı ve içeriden Paige çıktı ama Jeremy otelin öteki tarafına doğru yürümeye devam etti. Jeremy beni odaya sokmadan önce Paige’e gülümseyip el sallamayı başardım.

“Seni görmeyi çok istiyorlar ama şimdilik biraz bekleyebilirler,” dedi Jeremy.

“Duş aldıktan sonra karşılarına çıkmayı tercih ederim,” dedim.

“İlk önce tıbbi müdahale, sonra duş, sonra yemek ve dinlenme. Kimseyle hemen konuşmanı gerektiren bir durum yok.”

“Teşekkür ederim.”

“Dizi en kötü durumda olan yeri,” dedi Clay, ben oturur oturmaz araya girerek. “Omzu da kötü görünüyor ama sıyrıklar genel olarak yüzeysel. Dizdeki hasar daha ağır. Kısmen iyileştikten sonra yara yeniden açılmış. Kollarındaki ve yüzündeki kesikler çok önemli değil ama yine de temizlenmesi gerek. Bir de karnında kontrol etmen gereken, iyileşmiş yaralar var.”

“Kontrol etmem gerekiyor mu gerçekten?” dedi Jeremy.

“Özür dilerim,” dedi Clay ama Jeremy’ye tıbbi emirler yağdırdığı için özür dilemediğini biliyordum. Kendi başına hareket ettiği için diliyordu.

Jeremy yaralarımı bakarken kimse tek kelime etmedi. Dizimin üzerine eğildiğinde karnımdan bir gürültü yükseldi. Jeremy omzunun üzerinden Clay’e baktı. “Restoran otoyolun doğu kısmında. Pankek de yapıyor olmaları gerek.”

“*Et le jambon s’il vous plaît,*” dedim.

“İngilizce biliyorlar,” dedi Jeremy, Clay kapıya doğru yönelirken. Dizimden, patlamış olan bir düzine dikişi çıkarırken, “Jambon da istediğini söylüyor. *Naturellement,*” diye ekledi.

“İyi,” dedi Clay ve çıktı.

İYİLEŞME

Jeremy, bitmek bilmeyecekmiş gibi görünen yaralarımı temizledikten sonra dizimi yeniden dikti. Onun, yanında neden ameliyat malzemeleri olduğunu merak ediyor olabilirsiniz ama Jeremy böyleydi, bir yerlere giderken yanına ameliyat malzemeleri almaya, diş fırçası almaktan daha fazla özen gösterirdi. Önceki tecrübeleri de bunu yapmasını onda alışkanlık haline getirmişti, çünkü Clay'le ya da benimle bir yerlere gittiğinde o malzemelere mutlaka ihtiyacı oluyordu. Bizim, en zararsız gibi görünen etkinlikleri bile acil müdahale gerektiren olaylara dönüştürme gibi bir huyumuz vardı. Mesela bir keresinde hep birlikte gittiğimiz operadan, benim köprücük kemiğim çatlamış bir halde dönmüştük. Tamamen benim aptallığımdan kaynaklanan bir olaydı aslında ama ilk önce Clay başlatmıştı.

Jeremy'yi yaralarımı sarmamaya ikna etmeyi başardım. Duş şimdi daha önemliydi. Dikişlerime düğümü attıktan ve 'çok fazla ıslanmama' konusunda beni uyardıktan sonra ban-

yoya fırladım. Duşa girmeden önce suyun kaynama seviyesine gelmesini bekledim ve duş kabini buhardan görünmeyecek hale gelince suyun altına daldım. Uzun dakikalar boyunca öylece durarak, suyun, geçen haftanın kalanlarını bedenimden atmasına izin verdim. Duş kabini açılınca kim olduğuna dönüp bakmadım. *Sapık* filmini ben de izlemiştim elbette ama, eli bıçaklı birinin Jeremy’yi geçip banyoya girmesine imkân yoktu. Serin bir ten çıplak bacaklarıma değdi, yaramaz parmaklar kalçamın alt tarafını gıdıklamaya başladı. Gözlerimi kapattım ve sırtımı Clay’e yaslayarak, vücudumun çıkıntıları üzerinde gezinen bedenini hissettim. Eğilip şampuna uzandı, saçlarını köpürttü ve bütün düğümleri tek tek açtı. Başımı ellerine bırakırken az kalsın zevkten mırıldamaya başlayacaktım.

Saçlarımla ilgilenmeyi bıraktıktan sonra, olduğu yerden bir anlığına ayrıldıktan sonra geri döndü. Sabunlu elleri önce kollarımı, ardından bacaklarımla üst kısımlarını okşamaya başladı. Bacaklarımla açtığımda, Clay’in kıkırdamasının titreşimlerini sırtımda hissettim. Parmakları kasıklarımın indi, daireler çizerek daha aşağılara ulaştı ve içime girdi. İnleyerek kendimi ona bastırdım. Boşta olan eliyle belimden tuttu, çoktan sertleşmiş olan erkekliğini kalçalarıma sürttü. Parmak uçlarımda yükselip onu içime almaya çalıştım ama beni kendine çevirip kucağına aldı ve suyun altına götürdü. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarını öpmeye başladım. Boğazının derinliklerinden yarı inlemeye, yarı hırıltıya benzer bir ses çıkardıktan sonra içime girdiğinde neredeyse yere düşüyorduk. Tüyleri ürperir gibi oldu bir anda ve içimden çıktı.

“Lütfen hemen bittiğini söyleme,” dedim.

Gürültülü bir kahkaha attı. “Bunu sana yapar mıyım? Bitmedi ama kahvaltı soğuyor.”

“İnan bana, kahvaltı şu anda derdim değil,” diye söylendim ve onu yeniden içime almaya yeltendim ama kenara kaçtı, belimden daha sıkı tutarak, duş kabinini açıp beni odaya taşıdı. Yatağa bırakırken de içime girdi.

“Böyle daha iyi mi?” diye sordu.

“Çok daha iyi,” diye mırıldandım. Gözlerimi kapatıp kendimi ona doğru ittim. Ama komodinin üzerinden gelen yemek kokularını görmezden gelemiyordum. Clay midemden yükselen guruldamayı duyunca durdu. “Bekleyebilirim,” dedim.

Alaycı bir şekilde yeninden içime girdi. “Çok nazıksın, hayatım,” derken komodine uzandı, bir dilim jambon alıp ağzımın kenarında tuttu.

Hiç düşünmeden dudaklarımı araladım ve jambonu büyük bir iştahla mideme yolladım. “Hımm, çok lezzetli...”

“Bu, benim için miydi, yoksa jambon için miydi?” diye fısıldadı saçlarıma doğru. Sonra bir dilim daha jambon uzattı bana.

Bu dilimi de büyük bir açlıkla yedim. Clay’in parmakları bu sefer ikiye katlanmış bir pankekke geri döndü. Onu da yedikten sonra yemek umurunda olmadı. Yirmi dakikanın ardından Clay’in yanında, kıvrılmış yatıyordum. Bir kolumu sırtına atmış, ter damlacıklarını izlerken, o da omzumla boğazım arasındaki boşlukları öpüyordu. Gerindim ve bacaklarımı bacaklarına doladım.

“Uyumak ister misin?” diye sordu.

“Sonra.”

“Peki ya konuşmak?”

“Henüz değil.” Yüzümü göğsüne gömdükten sonra derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. “Çok güzel kokuyorsun.”

Kıkırdadı. “Jambon gibi mi mesela?”

“Hayır, sen gibi. Seni o kadar çok özlemişim ki.”

Bir anda nefesi boğazında kalır gibi oldu. Normalde böyle şeyler söylemezdim. Onu özlediğimi söylüyorsam, genelde iğneleyici anlamda söylediğim bir şey olurdu. Ya da söylediğim hiçbir şeyin bir anlam ifade etmediği bir sevişme anında söylerdim. Çünkü onun benim için ne kadar önemli olduğunu kendime itiraf etmekten ve beni ısırdığı zamankinden bile daha fazla incitme gücünü ona vermekten korkuyordum. Aptalca bir

davranıştı, biliyordum. Clay onu ne kadar çok sevdiğimi elbette biliyordu ve ben yalnızca kendimi kandırıyordum.

“Korktum,” dedim. İtiraf etmek istemediğim bir şey de buydu ama madem başlamıştım bir kere...

“Ben de korktum,” dedi başımın üzerini öperken. “Senin gittiğini fark edince-” Birileri kapıyı tıklatınca sessizce küfretti. “Git lütfen,” diye fısıldadı.

“Jeremy olabilir,” dedim.

“Jeremy bizi rahatsız etmez. En azından şimdi değil.”

“Elena! Benim,” dedi Paige kapının ardından.

Clay dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Git buradan!”

“Ben sadece Elena’nın nasıl-”

“Git!”

Paige’in iç çekişleri kapının arkasından bile duyuluyordu. “Bağırmana gerek yok, Clayton. Elena’yı taciz edecek değilim. Başından bir sürü şey geçtiğinin farkındayım. Ben sadece-”

“Sen de herkesle birlikte görürsün Elena’yı. O zamana kadar beklemek zorundasın.”

“Belki onunla ben konuşursam,” diye fısıldadım Paige’in duymayacağı bir sesle.

“O kapıyı açarsan, en ufak bilgi zerreciğine kadar almadan seni rahat bırakmayacaktır.”

“Ne dediğini duydum, Clayton,” dedi Paige.

Clay kapıya doğru hırlayıp bir şeyler mırıldandı. Paige ve Clay’in, benim yokluğumda pek iyi anlaşılmadığına dair bir his var içimde.

“Gitmeyecek,” dedi Clay. “Senin rahatlamaya ihtiyacın var, bir avuç yabancıнын soru yağmuruna tutmasına değil.”

“Ben *yabancı* değilim,” dedi Paige. “Daha az kaba olsan olmuyor mu, Clayton?”

Clay haklıydı. Paige’i içeri alırsam eğer her şeyi bilmek isteyecekti ve buna henüz hazır değildim ama Clay’in ve

Paige'in kapalı bir kapı ardından kavga etmelerini dinleyecek halim de yoktu. Yataktan kalkıp Clay'e pantolonunu fırlattım. Tam bana itiraz etmek üzereydi ki, elimle pencereyi işaret ettim. Başını sallayarak beni onayladı. Ben Clay'in tişörtünü ve boxerını üzerime geçirirken, o da pencereyi açıp beni bekledi. Paige kapının önünde bizi sabırla beklerken, biz otelin etrafını saran ormana kaçmıştık bile.

"Çok kibar bir davranış olmadı sanırım," dedim ormanın derinliklerine doğru ilerlerken.

Clay homurdandı. "Pek de umurumda değil."

"Paige'in bazen zor bir insan olduğunun farkındayım ama..."

"Tam bir baş belası, sevgilim. Ve inan bana, bu, düşüncelerimi bastırmış halim. Daha okuldan yeni mezun olmuş ama kendini grubun lideri zannediyor. Hep onun istediği olsun istiyor, Jeremy'nin sözünün üzerine söz söylüyor. Seninle Pittsburg'da karşılaştığından beri gerçek bir tehlikenin yanından bile geçmedi ama kendini uzman zannediyor. Bana bir saat verersen, Paige hakkında gerçekten ne düşündüğümü sana ancak o sürede anlatabilirim. Hiç kimse Jeremy'yle o şekilde konuşamaz. Özellikle de kendine güveni Kaf Dağı'nda olan liseli küçük bir kız. Eğer istediğimi yaptırabilseydim, Paige çantasını toplayıp çoktan gitmiş olurdu. Ama Jeremy işte. Onun saçmalıklarıyla o da uğraşmak istemiyor ama gitmesini de söyleyemiyor." Önündeki çalıları kenara itti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Koşmak ister misin? Paige'in bir kurtadamı yakalayabileceğini sanmıyorum."

"O kadar emin olma bence."

Dönüştük, koştuk, seviştik, sonra insan formuna geri dönüp tekrar seviştik. Ardından çimenlerin üzerinde, yoğun ağaçların arasından süzülen yaz güneşinin son demlerinin keyfini çıkardık.

"Kokuyu aldın mı?" diye sordu Clay.

“Ne?”

“Burnuma yemek kokusu geliyor.”

“Canlı mı, ölü mü?” dedim.

İçten bir kahkaha attı. “Ölü, sevgilim. Ölü ve pişmiş,” dedi. Ayağa kalktı, etrafına bakındıktan sonra, beklememi söyleyerek ağaçların arasında kayboldu. Birkaç dakika geçmeden elinde bir piknik sepetiyle geri döndü. Yani aslında elindeki karton bir kutuydu ama bence o da piknik sepeti sınıfına girebilecek bir objeydi. Kutuyu yere bıraktı, içinden peynir, ekmek, meyve, bir tabak kızarmış tavuk, bir şişe şarap, peçete, plastik çatal ve bıçak çıkardı.

“Piknik perileri mi getirdi?” diye sordum ama soruma cevap olabilecek bir koku aldım. “Jeremy,” dedim. Tavuğun bir budunu koparıp koca bir ısırık aldım. “Şımarıyorum ama.”

“Hak ediyorsun.”

Sırıttım. “Ediyorum, değil mi?”

On dakika içinde bütün yiyecekleri ve şarabı bitirdik. Sonra çimenlere uzandım. İki haftadır ilk defa kendimi huzur içinde ve iyi hissediyordum. Gözlerimi kapattım, uykunun beni yavaş yavaş ele geçirmesine izin verdim. Uyku. Bölünmeyen bir uyku. Mükemmel bir günü sonlandırmak için mükemmel bir etkinlik. Clay’e doğru sokuldum ama gözlerim birden fal taşı gibi açıldı. “Burada uyuyamayız. Güvenli değil,” dedim.

Dudaklarını alnıma bastırdı. “Ben uyanık kalırım, sevgilim.”

Tam karşı çıkmak üzereydim ki uzaklardan Jeremy’nin sesi duyuldu. “İkiniz de uyuyabilirsiniz, ben buradayım.”

Duraksadım ama Clay beni kendine çekip bacaklarını benimkilere dolamış ve kollarını yastık gibi başımın altına koymuştu bile. Kendimi onun sıcaklığına bıraktıktan sonra uykuya daldım.

Jeremy bizi uyandırmaya çalışıyordu. Clay birkaç kere of-

layıp pufladı ama hareket etmedi. Ben de diğer tarafa dönüp uyumaya devam ettim. Bu sefer ikimizi de daha sert bir şekilde sarstı.

“Evet, biliyorum. Hâlâ yorgunsunuz ama Elena’nın diğerleriyle konuşması gerek. Bunu yarın sabaha erteleyemem.”

Clay bir şeyler mırıldandı.

“Evet, bunu *yapabileceğimi* biliyorum,” dedi Jeremy. “Ama kaba davranmak istemiyorum. Bütün gün beklediler.”

“Kıyafetlerimiz-”

Jeremy, “Yanımda kıyafet getirdim,” diyerek sözümü kesti.

“Dişlerimi fırçalamam-”

“Kıyafetlerin arasında bir saç fırçası ve ağız çalkalama suyu var. Odaya geri dönmenizi istemiyorum, çünkü bir girerseniz yarın sabaha kadar çıkmazsınız. On beş dakika içinde buluşuyoruz. Kısa kesmeye çalışırım.”

Toplantı Kenneth ve Adam’ın odasında yapılacaktı. Park alanının önünden geçerken Paige’i kaldırımda gördük. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, muhtemelen bunu üşüdüğü için yapmıştı ama sanki bana sormak istediği soruları kucağında biriktirmiş de üzerime fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu. Tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündüm ama bu düşünce hiç de adil değildi. Benimle konuşmak için elbette sabırsızlanacaktı. Düşmanın karargâhında bulunmuştum, neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyordum. Diğer tutsaklarla, tesisle, beni orada tutanlarla ilgili tonla sorusunun olması en anlaşılacak şeydi. Aman Tanrım, Ruth! Paige’in Ruth’tan haberi yoktu. Geçen hafta olaylar o kadar üst üste gelmişti ki, Paige’in benimle Ruth ölmeden önce iletişim kurduğu aklımdan tamamen çıkmıştı. Lanet olsun! Nasıl bu kadar duygusuz olabilmişim? Paige, halasından haber alabilmek için bekliyordu. Jeremy yaralarımı tedavi ederken beklemiş, duş almam için zaman tanımış, ondan sonra bana Ruth’u sormak için yanıma gelmişti. Ben ne yapmıştım peki? Pencereden kaçmıştım...

“Paige’le konuşmam gerek,” dedim.

“Gözden kaybolma,” dedi Clay.

Ben yaklaşıırken, Paige geldiğimi fark ettiğini belli etmek için başıyla selam verdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama kızgınlığını terbiyesinin altına gizlenmiş olduğunu biliyordum.

“Nasılsın?” diye sordu. “Jeremy yaralarının çok kötü olmadığını söyledi.”

“Bugün için,” dedim. “Ben... ben sadece... benim için çok uzun bir gün olmuştu. Biliyorum, bu bir bahane olamaz. Sen halandan haber almak istiyordun. Ben bunu... düşünemedim.”

“Öldü, değil mi?”

“Çok üzgünüm. İletişimimiz kesildikten sonraki gün oldu. Senin bilmediğini unutmuşum.”

Paige’in gözleri benden, park alanındaki bir yerlere kaydı. Bir şeyler söylemeye çalıştım ama daha düşünmeden konuşmaya başladı. Gözleri uzakta bir yere odaklanmıştı. “Biliyordum,” dedi. Sesi de gözleri gibi mesafeliydi. “Öldüğünü hissetmişim ama yanılmışımdır belki diye umuyordum.” Sustu, yutkundu, başını hafifçe salladıktan sonra yeniden bana döndü. “Nasıl oldu?”

Duraksadım. Şimdi gerçekleri söylemenin sırası değildi. Önce Jeremy’yle konuşmadan olmazdı. “Kalp krizi,” dedim.

Paige’in suratı asıldı. “Ama kalbi-”

Adam otoparkın öteki tarafından, “Hoş geldin!” diye bağırınca Paige’in cümlesi yarım kaldı. Adam, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru geliyordu. “İyi görünüyorsun,” dedi. “Yani, sıyrıkları saymazsak. Onlara bunun hesabını soracağız. Kolların nasıl? Yani yanıklarını kastediyorum. Açıklamak için hiç fırsatım olmadı. Kasten yapmamıştım. Gerçi bunu Clay’in beni şimdiye kadar öldürmemiş olmasından anlamışsındır sanırım. Neyse, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim.”

“Dürüst olmak gerekirse, yandığımı neredeyse hatırlamıyorum,” dedim hemen yanında duran Cassandra’ya bakmamaya çalışarak.

“Güzel, o zaman lafını bile etmeye değmez,” deyip, yanımıza gelen Clay’e döndü. “Neden beni yanında götürmedin? Elena’yı kurtarmana yardım ederdim.”

“Elena’yı ben kurtardım sayılmaz,” dedi Clay, kollarını belime dolarken. “Ben içeri girmeden önce Elena dışarı çıkmayı başarmıştı. Benim yaptığım tek şey kaçış arabasını temin etmek oldu.”

“Gördün mü?” dedi Cassandra. “Size Elena’nın becerikli bir kız olduğunu söylemiştim.”

Paige, Cassandra ‘kız’ kelimesini tercih ettiği için gözlerini devirdi ama Cassandra onu görmezden geldi. “Tebrikler, Elena,” dedi soğuk elini koluma koyarken. “İyi olmana çok sevindim.”

Bunu içtenlikle söylediğine neredeyse inanacaktım. Gerçi neden içten olmasındı ki? Beni geride bırakmaları için diğerlerini ikna ettiği ve Clay’e asılmasıyla ilgili bir rüya gördüğüm için mi? Bir rüyaydı, diye hatırlattım kendime. Cassandra’nın beni karşılayan samimi gülümseyişi yeterince gerçekti. Clay’in kolları belimi daha da bir sıktı. Ya da ben öyle hissettim, bilemiyorum.

“Şu toplantıyı başlatsak artık iyi olacak,” dedi Paige. “Kısa tutarız. Çok yorgun olduğunu biliyorum, Elena. Seni bu gece ayrıntılara boğmayacağız, söz veriyorum.”

SADAKAT

Toplantıda Jeremy, zaten bildiğimiz şeylere benim kaçışımın neler eklediğini özetledi. Benim bildiklerimin üzerine Clay'in öğrendiklerini de ekleyince, tesisin coğrafyası hakkında hepimizin kafasında net bir resim oluşmuştu. En önemlisi de düşmanımızı nerede bulacağımızı artık biliyorduk. Tesisin büyüklüğü düşünülürse, yakın zamanda yeni bir yere taşınmaları pek olası görünmüyordu. Bu yüzden Jeremy, iyi bir içeri sızma planı yapmak, tehdidi kalıcı olarak ortadan kaldırmak ve diğerlerini kurtarmak için acele etmemize gerek olmadığını söyledi. O, bunu söyledikten sonra, herkesin Ruth'un hâlâ yaşadığını zannettiğini fark ettim. Nasıl zannetmeyeceklerdi ki? Onlara aksini söylememiştim. "Ruth... Ruth başaramadı, üzgünüm," dedim.

Adam, "Ne?" diye bağırdı ve bakışları hemen Paige'i buldu. "Yani o..."

“Öldü,” dedi Paige. Sesi kısık ve boş geliyordu.

Adam, Paige’in yanına gidip kollarını ona doladı. “Nasıl oldu?”

Şimdi köşeye sıkışmışım işte. Bütün bir gruba yalan söylersem, Jeremy’ye her şeyi anlattıktan sonra onlara da yeniden açıklama yapıp gerçeği söylemek zorunda kalacaktım. Ya da şimdi dürüst davranıp, neden birkaç dakika önce yalan söylediğimi Paige’e açıklayacaktım. Neden böyle durumlara düşüp duruyordum ki? En iyisi daha da dibe batmadan her şeyi açık açık anlatmaktı.

“Bu... şey... biraz karışık bir durum,” dedim.

“Onu öldürdüler, öyle değil mi?” dedi Paige. “Kaçırılma olayının stresli bir hale gelebileceğinin farkındayım ama oraya sağlığı gayet yerinde bir şekilde gitti.”

Yani Paige kalp krizi yalanımı zaten yememişti. Ona yalan söylediğimi herkesin içinde açık etmediği için içimden teşekkür ettim. “Aslında öyle olmadı,” dedim. “Onu öldürmediler. Yani en azından bizi kaçıranlar öldürmedi. Diğer mahkûmlardan biriydi ama bunu bilerek yapmadı.”

Paige’in yüzü asıldı. “Kazara mı oldu yani?”

“Şey... sayılır ama tam olarak değil.” Derin bir nefes aldım. “Ruth seninle iletişime geçtiğinde sana her şeyi anlatmadı. Orada başka bir cadı daha vardı. Küçük bir kız,” dedim ve bütün hikâyeyi en başından anlattım.

“Yani çocuğun kötücül olduğunu söylüyorsun,” dedi Adam.

“Hayır, değil. O sadece...”

“Kötücül şeyler yapıyor,” diye bitirdi Cassandra cümlemi. “Kusura bakma, Elena ama bana gayet kötücül biri gibi geldi. Bunu bilerek ya da bilmeyerek yapması önemli değil. Bu derece güçleri olan bir çocuğu serbest bırakmanın tehlikelerinden bahsetmeliyiz. Anlattıklarına bakılırsa hiçbirimiz onu ele geçiremeyiz. Buna Cadılar Meclisi de dâhil,” dedi ve Paige’e bir bakış fırlattı. “Karar verildi o zaman. O kız için endişelenemeyiz.”

“Bunları Savannah yapmış olamaz,” dedi Paige sakince.

Cassandra iç geçirdi. “Neden böyle düşündüğüne anlam verebiliyorum, Paige. Emin ol, buradaki hiç kimse, ölmesini istemek şöyle dursun, bir çocuğun kötücül olduğuna bile inanmak istemiyordur ama elimizdeki gerçeklerle...”

“Bunları o yapmadı,” dedi Paige. Bu sefer sesi daha net çıkmıştı. “Bir cadı bu tür şeyler yapamaz. Cansız bir nesneyi oynatabilir mi? Evet. Ama bir nesneyi birinin kafatasını kıracak kadar sert bir şekilde hareket ettirmek? Kesinlikle olamaz. En iyi cadı bile bir tabağı ancak masanın kenarından yere düşürebilir. Onu kaldırıp da duvara fırlatamaz.”

“Ama Eve yarı şeytandı,” dedi Adam. “O gittiğinde küçücük bir çocuktum ama hatırlıyorum.”

“Onun babası bir Aspicio’ydu,” dedi Paige. “Bu, Eve’in güçlerinin, görme yetisiyle sınırlı olduğu anlamına gelir. Gelişmiş bir görme yetisi vardı ve geçici körlüğe neden olabiliyordu. Bu kadar. Hem bir yarı şeytanın güçleri kızına ya da oğluna aktarılmaz. Bunu sen de biliyorsun.”

Uzun ve sessiz bir bir dakika geçti.

“Bakın,” dedi Paige. “Cassandra haklı. Bu kızla ilgili yanlış bir şey olduğuna inanmak istemiyorum. Ama diğerlerinin hayatlarını tehlikeye atmak pahasına yalan söyler miyim sizce? Tabii ki hayır. Lütfen biraz sağduyulu davrandığım için bana da hak verin. Savannah, Ruth’u öldürdüyse beni de öldürmez miydi?”

“Bunun üzerine başka bir teori daha vardı,” dedim. “Oradaki bazı kişiler bunun sebebinin... şey... kötü ruh olduğunu söylüyorlardı.”

“Ne olduğunu?” diye sordu Clay.

Ona kaşlarımı çattım. “Ben sadece duyduklarımı aktarıyorum, tamam mı?”

“Hayır, kötü ruh olamaz,” dedi Paige. “Ve evet, Clay. Böyle şeyler gerçekten var ama kendilerini bu şekilde belli etmezler. Bu olaylardan tesisteki başka biri sorumlu olmalı. Elena, orada doğaüstü güçlere sahip başka birileri var mıydı?”

“Karşı tarafta mı?” dedim. “Kendini ışınlayan, Pittsburg’da karşılaştığımız yarı şeytan vardı ama birkaç gün önce gitti. Bir de Isaac Katzen diye bir büyücü varmış. Onunla hiç karşılaşmadım.”

“Bir büyücü bunları yapabilir,” dedi Adam.

“Bazıları,” dedi Paige. “Hücre kapılarını açmak, interkom sistemiyle oynamak, çıkış kapılarını kilitlemek. Bunların hepsi bir büyücünün yapabileceği şeyler ama nesneleri oraya buraya fırlatıp ampulleri yerlerinden sökmek? Hiç zannetmiyorum. Bu, çok özel bir yetenek gerektiriyor.”

“Telekinezi,” diye mırıldandım.

“Aynen öyle,” dedi Paige. “Bazı ırkların farklı seviyelerde telekinezi yetenekleri vardır. Tıpkı...”

“Telekinetik yarı şeytan gibi,” dedim. Büyük bir buz kitlesi gelip karnıma yerleşti sanki. “Ama o demişti ki... Lanet olsun!” Derin bir nefes aldım. “Tesiste böyle biri vardı. Bir mahkûm. Böyle şeyler yapmaya gücü olmadığını söylemişti. Ben de ona inandım. Biliyorum, kulağa çok aptalca geliyor ama orada *herkes* ona inanmıştı. Hem yaşanan bir sürü olayda orada bile değildi.”

“Bunun bir önemi yok,” dedi Paige. “Bir Volo’nun, yani telekinezi güçleri en yüksek seviyede olan bir yarı şeytanın, güçlerini uygulamaya koyabilmesi için olay yerinde olmaya ihtiyacı yoktur. Bir Volo’yla ilgili bir şeyler duymuştum. Yan odadaki bir oku alıp hedefi tam ortasından vurduğu yetmezmiş gibi, bir de o kadar sert vurmuş ki, ok anında küçük parçalara ayrılmış.”

Gözlerimi kapattım. “Nasıl bu kadar aptal olabildim?”

“Bu, senin hatan değil,” dedi Paige. “Senin de dediğin gibi, ona herkes inanmış. Telekinezi denince bütün insanların aklına sadece kaşık eğmek falan geliyor ama gerçekte Volo’lar en tehlikeli yarı şeytanlardır. Tek bir parmaklarını bile kıpırdatmadan bir insanı onuncu kattan aşağı atabilirler.”

Leah’nın ‘masum komşu kızı’ yalanına kandığım için ken-

dimden nefret ettim. Endişeli hallerini, diğerlerine yardım etme çabasını, arkadaşlık teklifini... Ona inanmıştım. Savannah'yı bile kendisinin suçlu olduğuna inandırmıştı. Leah'nın, Ruth'un onu çalıştırdığından haberi var mıydı? Ruth'u bu yüzden mi öldürmüştü? Leah'nın aklında ne varsa, Savannah da buna dâhildi ve ben ikisini orada baş başa bırakmıştım. Birdenbire nefes alamamaya başladım. Ayağa kalkıp odadan kaçtım. Clay'in arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Hiç hız kesmeden otelden ayrılıp ormana doğru koşmaya başladım. Ne durmamı söyledi ne de yanıma gelip beni durdurdu. Yalnızca arkamdan koşmaya devam etti.

"Paige haklıydı," dedi birkaç dakika geçtikten sonra. "Bu, senin hatan değildi."

"Evet, benim hatamdı. Savannah'yı çıkarmak istemiştım ama çıkarmadım. O an geldiğinde duraksadım. Kendime, onu orada bırakmanın en iyisi olduğunu söyleyip durdum ama bunu yapmamam gerektiğini içten içe biliyordum. Kaçmak için bir fırsat yakalayınca onu geride bıraktım. Hiç kimse umurunda olmadı."

"Buna inanmıyorum. Diğer herkesi geride bıraktıysan, mecbur kaldığın için yaptın. "Geri döndüğümüzde onu kurtaracağız."

"Ama kısa bir zamanda oraya geri dönecekmişiz gibi görünmüyor."

Arkamızdan Jeremy'nin sesi duyuldu. "Hazır olur olmaz oraya geri döneceğiz, Elena. Güvendesin, o yüzden acele etmeyeceğim."

"Savannah..."

"Asıl amacımız bu insanların önüne geçmek. Birilerini kurtarmak değil."

"Beni kurtarmayı planlıyordun ama."

"Aynı şey değil. Clay de ben de seni kurtarmak için risk almaya hazırдық. Diğer herkes kendi kararında özgürdü. Yabancı birini kurtarmak için senin ya da Clayton'ın hayatını tehlikeye atmayacağım. Bu yabancı, bir çocuk olsa bile."

“O riski tek başıma almak istersem peki?”

“Böyle bir karar vermekte özgür değilsin, Elena. Sürü’nün bir parçası olmaya devam ettiğin sürece bu kararı senin adına ben verebilirim ve geri dönmeni yasaklıyorum.”

“Bu hiç de-”

“Adil değil mi?” diye bitirdi Jeremy cümlemi. “Evet, bunu daha önce de konuşmuştuk. Sürü kuralları böyle. Kişisel hakların olduğunu iddia edebilirsin ama beni, seni oraya gitmekten alıkoyduğum için Sürü’yü terk etmekle tehdit etme. Bu kararın sorumluluğunu ben üstleniyorum. Geri döndüğümüzde o çocuğu kurtarmak için elimizden geleni yapacağız. Oraya gitmeden önce başına bir şey gelirse de beni suçla, kendini değil.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Jeremy arkasını dönüp yürümeye başlamıştı bile. Arkasından gitmedim, çünkü on yıl onun çatısı altında, onun kurallarına uyarak yaşadıkten sonra neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını anlamıştım artık. Peşinden gitmek, yaramayacak şeyler arasındaydı. Jeremy bir kere kararını verdikten sonra onu vazgeçirmenin tek yolu, vermiş olduğu kararın olumsuz yönlerini mantık çerçevesinde ortaya koymak ve onu bu yönde ikna etmeye çalışmaktı. Esip gürlemek, kararına daha sıkı sarılmasından başka bir işe yaramayacaktı. Sabırlı olmanın en iyi özelliklerimden biri olduğunu söyleyemezdım ama şimdilik biraz daha sabredebilirdim sanırım. En azından birkaç saatliğine. Belki de bütün gece.

“Yani güvenlik sistemi hem parmak izi hem de retina taraması gerektiriyor, öyle mi?” diye sordu Jeremy.

Odadaki küçük yemek masasında oturuyordu. Clay ve ben yataktaydık. Clay’in gözleri yavaş yavaş kapanırken, ben de uyumamak için kendimi zor tutuyordum.

“Aaa... şey... aynen,” dedim.

Önündeki kâğıtlara bir şeyler karaladı. “İşaret parmağı mı peki?”

“Hı? Ah, hayır. Özür dilerim. Parmak izi değil, el izi. Kapı-

nın kolu elinin izini tarıyor.”

“Bunu bu gece yapmak zorunda değiliz. Daha bir sürü vakitimiz var,” dedi.

Bir şey söylememi beklemiyordu aslında. “Şimdi anlatmak istiyorum. Hazır bütün bilgiler beynimde taze bir haldeyken,” dedim.

Clay bir anda başını yastıktan kaldırarak, “Akşam yemeği yedik mi?” diye sordu.

“Ne?”

Sırtını yatak başlığına dayadı. “Yediğimiz yemekleri sayıyordum.”

“Maine’de kahvaltı yaptıktan sonra bir de burada kahvaltı yaptık. Yoksa ona, atıştırdık desek daha mı doğru olur? Öyleyse piknik akşam yemeği miydi, öğle yemeği mi?”

“Ben onu öğle yemeği olarak sayıyorum,” dedim.

“Güzel. Hadi o zaman akşam yemeğine gidelim.”

Jeremy’nin yine *nazikliği* tuttuğundan, diğerlerini de yemekte bize katılmaya davet etmek zorunda kaldık. Clay, Kenneth’in kapısını tıklattı ve açılan kapıdan içeri girdi. Çok geçmeden de Adam kapıda belirdi. “Akşam yemeğine gidiyoruz,” dedim. “Sen bir şeyler yedin mi?”

“Hayır. Ben de tam aynı şeyi size soracaktım. Arabanın anahtarlarını alıp geliyorum.”

“Yan odadaki Paige mi?” diye sordum.

“Evet, oldukça üzgün durumda.”

“Ona da bizimle gelmek ister mi diye sormalı mıyım sen-ce?”

Adam omuz silkti. “İstersen sor ama gelmek isteyeceğini pek zannetmiyorum. Gelmeyeceğini söylerse de, dönerken onun için yiyecek bir şeyler alacağımızı söylersin.”

Bunu Adam’ın söylemesini yeğlerdim ama o bir anda ortadan kaybolunca bu görev bana düştü. Muhtemelen Paige’in şu

anda görmek istediği son kişi bendim. Halası ölmüştü ve bunu ona söylemek inceliğini bile göstermemiştim. Derin bir nefes aldım, kapısına gittim ve duymamasını umarak hafifçe tıklattım. Bir saniye bekledikten sonra, gitmek için hazırlanıyordum ki kapının ardından kilidin açılma sesini duydum.

“Merhaba,” dedi Paige, yüzüne yarım bir gülümseme yerleştirmeyi başararak. “Hâlâ ayakta mısın? Nasılsın? Uyumakta zorlanıyorsan yanımda birkaç paket çay var. Uyumana yardımcı olabilir.”

Nasıl mıydım? Ben mi? Derin bir nefes aldım. Paige’in gözleri ve burnu kıpkırmızıydı. Belli ki bütün gece boyunca ağlamıştı ve benim uyku düzenim için mi endişeleniyordu? “Ruth için gerçekten çok üzgünüm,” dedim. “Seni rahatsız etmek istemezdim ama akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Bize katılmak ister miydin diye sormak istedim.”

“Hayır,” dedi. “Teşekkür ederim ama gelmesem daha iyi.”

“Adam dönüşte sana yiyecek bir şeyler alacağını söylememi istedi.”

Dikkati dağılmış bir şekilde başıyla onayladıktan sonra, “Geri dönünce... sana sorun çıkarmak istemiyorum ama... yemekten döndükten sonra yanıma uğrar mısın? Benim...” Sustu ve omzumun üzerinden koridora baktı. Clay’in ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu işittim. “Clayton, ben de Elena’ya yemekten döndükten sonra yanıma uğrayabilir mi diye soruyordum. Otuz dakikalığına, daha fazla değil. Söz veriyorum.”

“Yemeğe gelmiyor musun?” diye sordu Clay.

“Gelmemeyi tercih ederim.”

“Kimse yalnız kalmayacak. Jeremy’nin kuralları böyle.” Daha nazik davranması için Clay’e bir bakış fırlatmak üzereydim ki, “Cassandra senin yanında kalır,” diye devam etti.

“Eminim yanımda kalmaya bayılacaktır,” dedi Paige.

“Kurallar hoşuna gitmiyorsa gitmekte özgür.”

“Giderse *hepimiz* çok üzülürüz,” dedi Paige imalı bir sesle. “Ama yanımda birilerini bırakmana gerek yok. Bir sürü koru-

ma büyüü biliyorum.”

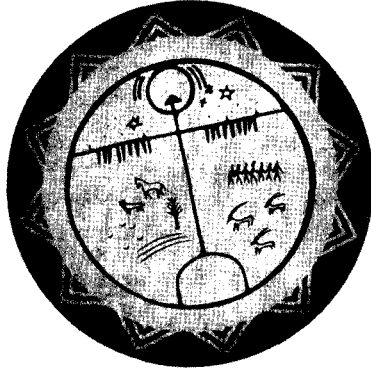
“Kurallar böyle,” dedi Clay. “Kimse yalnız kalmayacak. Cassandra’nın da yemek yemeye ihtiyacı yok zaten.” Arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki, “Elena istiyorsa döndükten sonra yanına uğrayabilir. En fazla yirmi dakika. Sonra dinlenmesi gerek,” diye ekledi.

“Ah, senin iznini almış olduğuma çok sevindim,” dedim arkasından.

“Buna cevap vermeyeceğim.”

“Zeki adam,” dedim ve Paige’e döndüm. “Döndükten sonra yanına uğrarım.”

“Teşekkür ederim.”

TAÇ GIYME

Saat onda, hâlâ sıcak olan yemekle geri döndüğümde Pagie'i odasında tek başına buldum. "Cassandra nerede?" diye sordum.

"Dışarıda. Başka yerlerde kendine *arkadaş* arıyor. Ben ona arkadaşlık etmeyi reddince, o da dışarı çıkmayı tercih etti. Türlerimiz pek uyuşmuyor da."

"Kimsenin yalnız olmaması gerekiyordu. Cassandra'nın senin yanında olmadığından Jeremy'nin haberi var mı?"

"Hayır ve benim de işpiyonculuk yapmaya niyetim yok. Bu, ikimizin arasında kalırsa sevinirim. Aslında o yanımda olmayınca kendimi daha güvende hissediyorum. Bir vampir, oda arkadaşı olarak tercih edeceğim türden biri değil. Gece karnı acıksa gözünü bana dikecek. Adam'ın yanında kalıyordum ama Cassandra'yla kalan Kenneth'm sinirleri iyice bozulmaya başlamıştı. Biz de odaları değiştirdik."

“Yani siz Adam’la... birlikte misiniz?”

İlk önce yüzüme anlamsızca baktı, ne demek istediğimi anladıktan sonra kahkaha attı. “Ah, aman Tanrım, yok artık. Biz çocukluğumuzdan beri arkadaşız. İnan bana, arkadaşlıktan öte herhangi bir şey için çok iyi tanıyoruz birbirimizi.” Mini buzdolabının yanına gitti. “İçecek bir şeyler ister misin? Su ve diyet kola var. Maalesef daha sert bir şeyler yok.”

“Sorun değil.”

“Direkt konuya gir diyorsun yani.”

“Ben öyle demek...”

Eliyle beni geçiştirdi. “Merak etme. Yorgun olduğumu biliyorum ve seni rahatsız ettiğim için yeniden özür dilerim. Tesise gittiğimizde kullanmamız için bazı şeylerle uğraşıyorum. Daha zamanımız var ama... Meşgul olmak işe yarıyor.”

Ne demek istediğini biliyordum. Geçen sene Sürü’den iki kardeşimi kaybettiğimde benim de acımı dindiren tek şey harekete geçmek olmuştu. Kendimi, onları öldüren İtlere komplo teorileri düzenlerken buluyordum hep. Kısmen intikam almak, kısmen de sırf öldürmek için. Ruth’u öldürenlere karşı plan yaparak Paige de benim yaptığımın aynısını yapıyordu. Onu anlıyordum.

“Neredeyse bitirdim,” dedi masadan aldığı kâğıdı bana uzatarak. “Senden tek istediğim bazı boşlukları doldurman.”

Notlara göz gezdirdim. “Aslında Jeremy’de bunların çoğu var. Belki onu...”

“Ondan alsam daha iyi olur, anladım,” dedi. “Onun benden bir adım önde olduğunu tahmin etmem gerekirdi. Tamam o zaman... Zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Ve özür dilerim, düşünemedim.”

Hemen arkasını dönmüştü ama yüzündeki hayal kırıklığını çoktan görmüştüm. “Ah, bir saniye. Burada Jeremy’nin soramadığı bazı şeyler var,” diye yalan söyledim. “Henüz o kadar yorgun değilim. Eksik olan şeyleri ben doldurayım, ne dersin?”

“Gerçekten mi?” dedi. Onu son gördüğümünden beri yüzünde

ilk defa bir gülümseme görüyordum. “Mükemmel. Çok teşekkür ederim.”

Az önce de söylediğim gibi, Paige’in nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Halasıyla ne kadar yakın olduklarını tam olarak bilmiyordum ama kendini bir şeyler yapmak zorunda hissettiğini, elinden bir şeylerin geldiğini görmek istediğini biliyordum. En azından bunu ona biraz olsun sağlayabilirdim.

İşimizi bitirdikten sonra Paige’in odasında kalmayı teklif ettim. Jeremy odasını zaten biriyle paylaşıyordu ve Cassandra’nın da yakın zamanda geri dönmek gibi bir niyeti olmadığı belliydi. Teklifimi kibarca reddettikten sonra, koruma büyülerinin odaya izinsiz girmek isteyenleri uzak tutmaya yeteceğini söyleyip beni yolladı. Yas tutarken yalnız olmak istemesine hak verip çok fazla ısrar etmedim.

O gece rüyamda tesisten kaçtığımı gördüm. Tekrar tekrar. Her seferinde koşullar değişiyordu ama rüyanın temeli hep aynıydı. Her seferinde Savannah’yı geride bırakıyordum. Bazen dışarı çıkana kadar aklıma gelmiyordu ve artık onu kurtarmak için çok geç olduğunu fark ediyordum. Gördüğüm diğer rüyalaradaysa suçluluk duygusu daha ağır basıyordu. Savannah’nın hücresinin önünden geçip ona bakmıyordum bile. Adımı söylediğini duyduğum halde durmuyordum. En sonunda, aynı rüyayı defalarca gördükten sonra, açık olan çıkış kapısından geçiyordum ve Savannah’nın beni orada beklediğini görüyordum. Bu sefer de diğer çıkış kapısına doğru koşmaya başlıyorum.

Birden sıçrayarak gözlerimi açtım. Clay uyanıktı ve beni izliyordu. Terden sıırsıklam olmuş bir tutam saçı yüzümden çekip kulağımın arkasına itti. “Konuşmak ister misin?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladıktan sonra, kollarımdaki ellerinin daha da sıkılaştığını hissettim ama başımı kaldırıp yüzüne bakmadım. Bu, Clay’le konuşabileceğim bir konu değildi. Ona anlatsam bile, oradan güvenli bir şekilde kurtulmayı tercih etmekle doğru kararı verdiğime beni ikna etmeye çalışacaktı.

Eğer tam tersi bir durumda olsaydık, Clay'in bir yabancı için hayatını tehlikeye atmasını ister miydim? Elbette hayır. Gerçi bunu düşünmek gereksizdi, çünkü Clay bir yabancı için hayatını hiçbir zaman tehlikeye atmazdı. Sürü'deki kardeşleri için kendini bir kurşunun önüne bile atardı ama bir kaza kurbanına yardım etmek için kılını bile kıpırdatmazdı. Ben yanımdaysam, beni memnun etmek için yardım edebilirdi belki ama ben yoksam aklının köşesinden bile geçmezdi bu. Savannah'nın, Clay'in umurunda olmasını beklemiyordum zaten. Clay'in sosyal anlamda biraz gelişmiş olmasını hiç beklemedim desem yalan söylemiş olurum ama bunu beklemenin saflık derecesinde bir davranış olduğunu da biliyordum. Clay yalnızca ve yalnızca Sürü'sünü önemserdi.

Clay'in kollarına yeniden dönüyordum ki, Jeremy'nin uyanık olduğunu ve bana baktığını gördüm. Bir kaşını kaldırıp yüzüme baktı; Clay'le konuşmak yerine onunla konuşmayı yeğler miydim? Sorduğu şey buydu. Başımı hayır anlamında salladıktan sonra yastığıma gömüldüm. En sonunda oda yeniden sessizliğe büründü. Ben de düşünmeye başladım.

Savannah'ya komplo kuranın ve bütün o sorunlara sebep olanın Leah olduğunu düşünmekle aceleci mi davranıyordum? Jeremy'yi saldırmaya ikna ettikten sonra, yolun yarısında yarıldığımı fark edersem ne olacaktı? Peki, benim yaptığım bu hata yüzünden ya insanlar hayatlarını kaybederlerse? Ya ben hiçbir şey yapmadığım için Savannah ölürse? Bir orta yol bulmam gerekiyordu. Elimizde yeterince bilgi varsa acele hareket etmek işimize yaracaktı ama bildiklerimiz gerçekten de yeterli miydi? Yeterli değilse de daha fazlasını nereden, nasıl öğrenecektik? Öğrenemezdik ve tesiste geçirdiğim süre içerisinde öğrendiklerimle, Clay'in etrafı araştırırken keşfettikleriyle ve diğerlerinin yaptıkları araştırmalar sırasında öğrendikleriyle idare etmek zorundaydık. Artık bir plan yapmaya odaklanmamız gerekiyordu.

Yan odanın kapısı açılınca düşüncelerim dağıldı. Gruptakiler bu kattaki bütün odaları doldurmuştu. Bizden birileri dışarı

mı çıkıyordu yani? Hayır, kimse dışarı çıkmıyordu, Cassandra geri dönmüştü. Saate göz attım, sabaha karşı 2.35'ti. Harika! Ondan Paige'e göz kulak olması istenmişti ama bunu umursamadığı ortadaydı. Paige bunu kimseye ispiyonlamak istemiyor olabilirdi ama ben öyle yapmayacaktım. Cassandra'ya güvenilemeyeceğini Jeremy'nin bilmesi gerekiyordu.

Yastığıma geri gömülürken aşağıdan, kaldırımdan ayak sesleri geldiğini fark ettim. Yatakta doğrulup Clay ve Jeremy'ye baktım; ikisi de mışıl mışıl uyuyorlardı. Yataktan yavaşça kalkıp parmak uçlarıma basarak pencereye yaklaştım. Bir elinde bavulu, bir elinde not defteriyle yürüyen Paige'i gördüm.

Clay ve Jeremy'yi uyandırmamaya dikkat ederek pantolonumu üzerime geçirdim ve odadan çıktım. Paige, kafesin yanından dönüp karanlıkta gözden kaybolmuştu. Ben de çıplak ayaklarımla peşinden gittim. Bir gözüm Paige'te, bir gözüm de kırık bir cama falan basmayayım diye yerdeydi. Kafesin yanına geldiğimde sülün doğruldu, gözlerini açtı ve kafesin içinde dört dönmeye başladı. Lanet olsun! Bazen kurtkadın olmanın fena halde dezavantajları vardı. Gizlice yaklaşma eylemim böylelikle dibe vurmuş oldu. Paige'i gördüğüm son yer olan ağaçlığın yanına gittim ve onu ek otoparkta buldum. Bir arabanın yanında durmuştu, sülünden çıkan ses onu panikletmiş gibiydi. Beni gördükten sonra ne yapacağını bilemedi, anahtarını yere düşürdü, panikle alıp arabanın kapısını açtı. "Ah, merhaba," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Saat de geç oldu."

"Bir yere mi gidiyordun?"

"Yiyecek bir şeyler alayım dedim de," derken sürücü koltuğuna oturdu. "Senin getirdiklerini yemek için geç kaldım, hepsi soğudu. Belki açık bir yerler bulurum umuduyla dışarı çıktım."

"O zaman seninle gelsem sorun olmaz herhâlde," dedim ve hemen ön koltuğun kapısını açıp içeri sıvıştım. Başımla bavulunu göstererek, "El çantan da ne kadar büyükmüş," dedim.

Ellerini önce direksiyona yerleştirdi, sonra kucağına koydu ve bana baktı. "Ben gidiyorum, Elena. Biliyorum, bunu bu şekilde yapmamam gerekirdi ama birinin beni durduracağından

korktum. Bunlar benim için çok fazla. Geri çekiliyorum.”

“Halan için gerçekten çok üzgünüm,” dedim.

“O... o, benim halam değildi...”

“Ah, Cadılar Meclisi kardeşin. Tamam işte, artık birbirin-”

“O, benim annemdi.”

“Neyindi?” dedim şaşkınlıkla.

“Cadılar Meclisi’nde işler böyle yürür,” dedi bakışlarını karşıda bir yerlere sabitleyerek. “Ya da önceden böyle yürürdü. Annemin zamanında yani. Cadılar evlenmezler, o yüzden de bekâr bir anne olmaktan sakınmak amacıyla çocuklarını yeğenleri gibi yetiştirirler. Cadılar Meclisi dışındaki kimse gerçeği bilmez. Benim özel bir durumum olduğu için Adam biliyor ama başka kimsenin haberi yok. Annem gençken Cadılar Meclisi’nin lideri olmak için o kadar çok uğraşıyormuş ki, bir çocuğa ayıracak vakti yokmuş. Lider olduktan sonra da Meclis’in bocaladığını görünce, bir çocuk sahibi olması gerektiğine karar vermiş ve bunu da kendi yöntemleriyle yapmış. Elli iki yaşına geldikten sonra ben doğmuşum. Büyüyle tabii.”

“Yani o zaman şimdi sen...”

“Cadılar Meclisi’nin resmî lideriyim, evet.” Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Durum bu kadar saçma olmasaydı gülerdim. Yirmi iki yaşında bir lider.” Derin bir nefes aldı ve başını sertçe salladı. “Önemi yok zaten. Benim için önemli olan eğitilmiş olmam. Bu sorumluluk için yani. Jeremy’nin, Kenneth’ın ya da Cassandra’nın beni grup lideri olarak görmesini henüz beklemiyorum ama bunun altından kalabileceğimi biliyorum. Şu an için eve gitmeliyim. Yapılması gereken işler, ararlanması gereken düzenlemeler var.”

“Anlıyorum,” dedim ve ona doğru eğilip, kapıyla koltuğunun arasına sıkıştırdığı defteri aldım. “Eve gidiyorsan buna ihtiyacın olmayacak.”

Defteri elimden aldı. “Aslına bakarsan ihtiyacım var. Meclis kayıtları için.”

“Sen eve gitmiyorsun, Paige. Tesise gidiyorsun.”

Zorlama bir kahkaha attı. “Tek başıma mı? Deli miyim ben?”

“Ben de tam olarak böyle düşünüyordum. Annenin intikamını almak istediğini biliyorum ve sana söz veriyorum, geri döndüğümüzde alacaksın da. Ama şimdi...”

Yüzünde beliren kafa karışıklığı yavaş yavaş silinirken, onun niyetinin intikam olmadığını anladım. Sonra Ruth’un beni neye karşı uyardığını hatırladım; Paige’e Savannah’dan bahsetmememi, yoksa onu kurtarmak için çok ısrarcı olacağını söylemişti. “Savannah için gidiyorsun,” dedim.

“Gitmek zorundayım,” dedi sessizce.

“Meclis senden bunu beklediği için mi?”

“Hayır, ben kendimden beklediğim için. Bu kızın ölmesine izin verirsem nasıl lider olurum, söylesene? Kendimle nasıl yaşarım? Bak, ben aptal değilim. İntihar eğilimim falan da yok. İstesem de yapamam zaten. Benim tek istediğim Savannah. Dikkatli olurum, uzun uzun düşünürüm, çevreyi tararım ve onu kurtarmak için bir yol bulurum. Benim için endişelenmenize gerek yok. Bunlar cadı işleri...”

Paige’in kapısı birdenbire o kadar sert bir şekilde açıldı ki, kız neredeyse yere düşüyordu. Clay, başını arabaya soktu. “Neler oluyor burada?” diye sordu.

“Paige, Savannah’yı kurtarmaya gitmek istiyor,” dedim.

Clay kapıyı çarparak kapattı ve benim tarafıma geçip kapımı açtı. “Dur tahmin edeyim; çocuğu kurtarmak için senin yardımına ihtiyacı var.”

“Onun yardımına-” diye başladı Paige.

“Benim yardımımı istemiyor,” diyerek onun sözünü kestim ve arabadan indim. “Tek başına gidecekmiş.”

“Yani bunu ilk olarak sana söylemeye mi kara verdi? Seni buraya çağırıp, ne yapacağını anlattıktan sonra onun yalnız gitmesine izin vereceğini mi düşünmüş? Saçmalık. Senin sempatini kazanmaya çalışıyor. Onunla gitmek için ısrar edeceksin ve böylece-”

“Beni buraya o çağırmadı,” dedim. “Onu takip ettim.”

Paige arabadan indi ve Clay’in gözlerinin içine baktı. “Ben yalnız gidiyorum, Clayton. Sizin yardımınızı istiyor ya da kabul ediyor değilim.”

Clay, Paige’in yanma gitti ve kontaktan anahtarı almaya çalıştı. “Deli misin sen? Hiçbir yere gitmiyorsun!”

Paige onun anahtarı almasına izin vermedi. Sanki kaçma umudu bendeymiş gibi, bakışlarını bana çevirdi.

“Senin destekçin değilim,” dedim. “İki kişiyiz. Senden daha hızlıyız, senden daha güçlüyüz. Bildiğin bir felaket büyü-sü yoksa eğer gitmiyorsun.”

Tam kaçmaya hazırlanıyormuş gibi görünürken, çalılıkların arasından çıkagelen Jeremy’yi görünce vazgeçti. Duraksadı, sonra omuzları düştü ve anahtarı elinden bıraktı.

“İçeri gel,” dedi Jeremy. “Konuşalım.”

Hep birlikte otele doğru ilerlerken, “Savannah’yı oradan çıkarmam gerek,” dedi Paige. “Anlamıyorsunuz. Anlamanızı da beklemiyorum zaten. Elena’ya da söyledim. Bunlar cadı işleri.”

“Onun için endişelendiğini anlayabiliyoruz,” dedi Jeremy.

Paige bir anda Jeremy’ye döndü. “Endişelenmek mi? Canımdan can gidiyor.” Elindeki defteri şöyle bir karıştırdıktan sonra sayfanın birinde durdu. “Elena’nın kaçtığı gece olan her şeyi not ettim. Yaşanan olayları, potansiyel büyücü ve telekine-tik yarı şeytan işi olarak ikiye ayırdım. İki sınıfa da giren bazı şeyler var ama büyücü ve yarı şeytan birbirlerinden bağımsız olarak ortamı cehenneme çevirmek istemiş olabilirler. Biri başladıktan sonra diğerinin de ona katıldığını düşünüyorum. Bu yarı şeytan, büyücüyle birlikte çalışıyor.”

“Pekâlâ,” dedim.

Paige’in gözleri her birimizin suratında gezinde. “Gördünüz mü? Anlamıyorsunuz işte. Anlayamazsınız.”

“O zaman anlat bize,” dedi Jeremy.

Paige derin bir nefes aldı. “Büyücüler cadılardan nefret

ederler. Aynı şekilde cadılar da büyücülerden. Doğaüstü canlılar arasındaki en büyük kan davası gibi bir şeydir bu. Saldıran taraf büyücülerdir. Biz onlar için... Her neyse, tarih dersine ihtiyacınız yok. İnanın bana, Leah, Katzen'la birlikte çalışıyor ve Savannah'yı cinayetle suçluyorsa, bu bir sorun demektir. Hem de büyük bir sorun. Akıllarında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama Savannah'nın tehlikede olduğundan eminim. Winsloe ve yandaşları bir gecede hem kurtkadinlerini kaybettiler, hem de tesislerine maddi anlamda büyük darbe aldılar. Bütün bunların suçu kime yüklenecek? Tabii ki cadı çocuğa. Leah kaçmadan önce sana bunu söylemedi mi? Bütün olanların Savannah'nın başının altından çıktığını?"

"Savannah'yı öldürmezler," dedim. "Onlar için çok değerli."

Bunları söylemiştim ama kendim de inanmıyordum. Bauer ve Carmichael öldüğüne göre, orada söz sahibi olan sadece Matasumi ve Winsloe kalmıştı. Matasumi, Savannah'nın hayatta kalmasını isteyebilirdi ama o sadece bir bilim adamıydı. Para Winsloe'da olduğu için asıl söz sahibi oydu ve onun da cadılara hiçbir ilgisi yoktu, bunu biliyordum. Savannah'yı koruyabilecek olan Xavier da orada değildi.

"Bütün bunlar varsayım," dedi Clay.

"Evet, hepsini kabul ediyorum," dedi Paige. "Bu yüzden hiçbirinizin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum ya."

"Bunu yapamazsın," dedi Jeremy. "Meclis'in yeni lideri sensen, yeni lider olarak herkesin iyiliğini düşünen kişi de sen olmalısın. Hem Ruth'u hem onun varisini kaybederlerse ne olur? Bir sonraki varis seçilene ve eğitilene kadar hayatta kalmak zorundasın."

"Ama..."

"Ne yapabileceğimize bakarız," dedi Jeremy. "Notlarını bana verirsen elimizde ne olduğunu daha iyi anlayabilirim."

GERİ DÖNÜŞ

Tesise geri dönmek için iki gün sonra otelden ayrıldık. O iki günü de plan yapmakla geçirmiştik. Jeremy, edinebileceğimiz bütün bilgilerin elimizdekiler olduğuna ve tesise gitmeyi ertelemenin bir mantığı olmadığına en sonunda ikna olmuştu. Paige bu gecikmeden memnun değildi tabii ama yeniden kaçmaya çalışmamıştı. Muhtemelen, Jeremy'nin ya da benim yirmi dört saat geçmeden onu yakalayacağımızdan korkmuştu. Son iki günde Cassandra'yla odaları değiştirmiş, Paige'in odasına taşınmıştım. Bu sefer de Cassandra yalnız kalmıştı ama başının çaresine bakabileceğinden hepimiz emindik.

Tesise geri dönerken iki arabaya ayrıldık. Yaptığımız plana göre Clay, Adam, Paige ve ben içeri girip bütün temel engelleri ortadan kaldırırken, Jeremy, Cassandra ve Kenneth dışarıda bekleyeceklerdi. Paige'in hangi grupta olması gerektiğini uzun uzun tartışmıştık. Kavga etmeye alışık olmayan biri olduğunu bildiğimizden, Jeremy'nin yanında kalmasının en mantık-

lısı olacağında karar kılmıştık. Ama Paige buna itiraz etmiş, yapacağı büyülerin ön grubu korumada işe yarayacağını öne sürmekten geri kalmamıştı. Kapıların kilitlerini açabileceğini, bizi saklayabileceğini, saldıranların akıllarını karıştırabileceğini ve dışarıda kalacak olan Kennet’le iletişim kurabileceğini söylemişti. Israrcı davranışları en sonunda meyvesini vermişti. Ön grupta olması gerektiğine herkesi ikna etmişti. Tabii bunda Cassandra’nın bu operasyona aktif olarak katılmak istememesinin de etkisi olmuştu.

Arabayı ben kullandım, çünkü Paige, Clay’in kullandığı herhangi bir taşıta binmeyi reddederken, Clay de Cadılar Meclisi lideri olsun ya da olmasın, stajyer bir cadıyla arka koltuğu paylaşmayı istememişti. Arabalara geçmeden önce Clay’i Jeremy’ye bakışlar fırlatırken yakaladım. “İstersen onların arabasıyla gidebilirsin,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Yol boyunca planımızın üzerinden geçmemiz gerektiği konusunda Jeremy haklı. Hem onu arabada yalnız bırakıyor da değilim.”

“Üzgünüm.”

“Ne için?”

“O gün gittiğim için. Dikkatli olmadığım için. Kaçırılmama sebep olduğum için. Seni, beni kurtarmak-”

Bir anda dudaklarını dudaklarıma bastırınca cümlem yarım kaldı. “Sen, beni hiçbir şeye zorlamadın. Seni kurtarmayı ben seçtim.”

“Sadece... bu durumun içinde bulunmaktan...” Devamını getiremedim ve omuz silktim. “Seni böyle... Jeremy’yle benim aramda seçim yapmak zorunda bırakmaktan nefret ediyorum.”

Clay kakhaha attı. “Seçim yapmak zorunda bırakmak mı? Hayatım, Jeremy’yle birlikte yaşıyoruz. Aynı evi, aynı banka hesabını paylaşıyoruz. Tatile bile birlikte çıkıyoruz. Seninle hiçbir zaman baş başa kalmadık ama bir kez olsun şikâyet ettiğini duymadım. Benden *hiçbir zaman* seçim yapmamı istemedin ve bunun için sana minnettarım. Seçim yapmak zorunda

olsaydım bile, bunun Sürü için ne demek olduğunu bildiğim halde seni seçerdim.”

“Bunu sana asla yapmam,” dedim.

“Beni ne kadar çok sevdiğini de böyle bir şeyi istemeyeceğini de biliyorum. Seçimlerimi kendim yapıyorum, Elena. Seni kurtarmak için yola yalnız çıktığımda da seçimi ben yaptım. Evet, Jeremy’yi geride bıraktım, bu yüzden kendimi bok gibi hissettim ama o, durumu anlıyor ve ben de bundan pişmanlık duymuyorum,” dedi ve beni kendine biraz daha çekti. “Şimdi, kendini nasıl hissediyorsun? Oraya geri dönmek senin için sorun olacak mı? Çünkü iyi hissetmiyorsan-”

“Ben iyiyim. Yalnızca bir an önce bitmesini istiyorum. Bu işi halletmek, bu iyi insanlara elveda demek ve eve dönmek istiyorum. Kendi evimize, kendi yatağımıza... Artık yalnız kalmak istiyorum.”

“Yani bir noktaya kadar yalnız kalmak demek istedin sanırım,” dedi Clay, Jeremy’ye bakarak.

“O kadarı da yeter.”

“O zaman halledelim şu işi.”

Clay’le birlikte tesisin arazisinden kaçtığımızda, arazinin batı kısmını ikiye bölen ana yolu kullanmıştık. En güvenli yol bu değildi ama Clay başka bir yol bulamamıştı. Bu sefer ağaçlar tarafından gizlenmiş ve oldukça eski olan bir yoldan gidiyorduk. Paige bu yolu, arazi kayıtlarına ve eski araştırmalara izinsiz bir şekilde girmenin bir yolunu bularak keşfetmişti. Evet, izinsiz girmek derken bilgisayar ‘hacklemeyi’ kastediyordum. Bu duruma o kadar şaşırmışım ki, Paige’ten söylediği şeyi birkaç kere tekrar etmesini istemek zorunda kalmıştım. Ön yargılarım ortaya çıkmıştı, çünkü ‘hacker’ denince aklımda Winsloe gibi bir adam canlanıyordu. Paige hemen itiraz etmişti tabii. Kendisinin bir ‘hacker’ olmadığını, yalnızca ‘hacklemeyi’ bilen, profesyonel bir bilgisayar programcısı olduğunu söylemişti. Bana sorarsanız ikisi de aynı şeydi ama çenemi tutmuştum.

Bilgileri nasıl elde ederse etsin, önemli olan işe yaramalarıydı ve işe yaradığı için hepimiz minnettardık. Clay bile...

Eski incelemeler, önceki yolların tesis arazisinde kesiştiğini gösteriyordu. Birkaç tanesini gözden geçirip en ulaşılır olanı seçtik. Birkaç yüz metre ilerledikten sonra, saldırı öncesi Jeremy'yle son bir görüşme yapmak için arabayı kenara çektim. Clay ve Adam haritalara gömülmüş bir şekilde tartışırken, ben de yaşlı bir ağaca yaslanmış, Paige'le konuşuyordum. Jeremy gerekli emirleri vermişti ve şimdi de Kenneth'la birlikte son dakika ayrıntılarını tartışıyordu. Paige ve Kenneth telepatik olarak iletişim sağlayabildiğinden, telsize ya da cep telefonuna ihtiyaç duymadan, dışarıdan içeri telepatik irtibat kurabilecektik. *Telepatik irtibat*. Kelimeler dilimden o kadar kolay bir şekilde çıkmıştı ki kendimden korktum. Bağlama büyüleri, büyücülük, astral yansıtma, telepati, telekinezi, teleportasyon... Bu kelimeleri *X-Files* dizisi dışında kullanacağımı hiç hayal eder miydim? Şimdiyse ormanın içinde, bir cadı, bir yarı şeytan, bir vampir ve bir şamanla, bizim güçlerimizi şıngılgalar içine doldurup insan evladının kaderine yön vermeye çalışan insanlara engel olmaya çalışıyorduk. Nerede kaldı o eski komplo teorileri?

Kennethe'la konuştuktan birkaç dakika sonra Jeremy, Paige'i yanına çağırdı. Ben olduğum yerde kaldım.

"Bu, seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Cassandra bana doğru yaklaşırken. "Geride kalmak yani."

Omuz silktim. Son birkaç günde pek muhabbet etmemiştik. Bu da benim tercihimdi. Yokluğumda yaptıklarını ya da yapmadıklarını geçtim, böyle hassas bir zamanda Paige'i yalnız bırakması görmezden gelebileceğim bir davranış değildi. Clay ne düşünürse düşünsün Paige'i seviyordum, çünkü takdir ettiğim bir ruhu ve fedakârlık duygusu vardı. Son birkaç gündür Clay bile ona karşı daha nazik davranıyordu, bu da Cassandra'nın duyarsızlığının daha da anlaşılabilir olmasına neden oluyordu. Sorumluluklarından kaçtığını ve bu yüzden de Paige'i desteklediğimi söylememe rağmen Cassandra en ufak bir pişmanlık be-

lirtisi göstermemişti. Bir de Clay'i bencil olmakla suçlardım...

"Oradayken dikkatli ol," diye devam etti Cassandra. "Jeremy'nin söylediklerini hatırla. Senin kaçışından sonra ekstra güvenlik önlemleri alıp almadıklarını bilmiyorsun. Sen kaçırılmadan önce söylediklerimde ciddiye dim. Seni daha iyi tanımak isterim, Elena." Bir elini koluma koydu. Gözlerinde vahş i bir parıltı vardı. "Bunu dört gözle beklediğ imi de itiraf etmeden geçemeyeceğ im. Bugünlerde hayatımda heyecan veren şeyler pek gerçekleşmiyor."

Paige yanımıza geri döndü. "Hayatına biraz heyecan katmak istiyorsan Cass, ön cephede bize katılmakta özgürsün. Ama pardon, senin kastettiğ in bu değildi, değ il mi? Sen kontrol altında, güvenli bir heyecan arıyorsun."

"Benim yeteneklerim saldırının ikinci dalgası için daha uygun," dedi Cassandra ve yaramaz bir çocuğ a haddini bildirir gibi bir bakış fırlattı.

Clay de yanımıza gelmişti. "Bizimle orada olmak istemeyen hiç kimse zorla orada olsun istemiyorum," dedi ve beni Cassandra'dan kurtarmak istediğ ini hiç de gizlemeyerek kolundan tuttu. "Jeremy'nin senin için birkaç tane son dakika talimatı varmış, sevgilim."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Dikkatli ol, gösteriş yapma, gereksiz risklerin altına girme."

Clay sırtıttı. "Jeremy sana güveniyor. Daha çok, Clay'in dikkatli davrandığından, gösteriş taslamadığından, gereksiz risklerin altına girmediğ inden emin ol tarzı şeyler söyleyecektir. Bebek bakıcılığı talimatları yani."

Gözlerimi devirerek Jeremy'nin yanına gittim. Arabanın kaputuna serdiği haritanın üzerine eğilmiş ti ve yalnızdı. Ben yanına yaklaştıktan sonra başını kaldırmadan haritayı katladı. "Orada sorumlu sen olacaksın, Elena," dedi.

"Ne yapmam gerektiğ ini biliyorum. Clay'in arkasını toplar, uslu durmasını söylerim," dedim.

"Kararları sen vereceksin. Bunu o da biliyor."

“Peki ya Adam ve Paige? Onlar da biliyorlar mı?”

“Önemli değil. Adam, Clay’i takip edecektir. Paige de savaş alanında patronculuk oynamaması gerektiğini bilecek kadar akıllı biri. Sen kontrolü ele alırsan onlar da sana uyarlar.”

“Denerim.”

“Bir şey daha var. Clay’in yanında kal. Eğer birbirinizden ayrılırsanız, görevinize odaklanamayacak kadar endişeli olursunuz. Ne olursa olsun birbirinizin yanında kalın. Risk almayın.”

“Biliyorum.”

“Ben ciddiylim.” Elini uzattı, omzumdaki bir tutam saçı geriye itti. “Biliyorum, bunu duymaktan çok sıkıldın ama sakın risk alma. Lütfen.”

“Clay için dikkatli olurum,” dedim.

“Benim kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun.”

Başım la onaylayıp onu yanağından öptüm. “Dikkatli olurum. İkimiz için de.”

Operasyon başlıyordu. Birinci adım; araziyi denetle.

Clay, Paige, Adam ve ben, gizlenmiş yolda üç buçuk kilometre boyunca arabayla gidip yolun kuzeye döndüğü noktaya geldik. Buradan sonra yol, tesisten uzaklaşıyordu, bu da yolumuzu kalın çalılıarın arasından yürüyerek bitirmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Tesisi görebilecek kadar yaklaşıp binanın etrafında bir daire çizerek araziyi inceledik. Clay önceki gözlemlerine dayanarak, insanların dışarı yalnızca üç sebepten dolayı çıktıklarını söyledi; sigara içmek, köpekleri beslemek ve tesisten ayrılmak. Tesisten ayrılmak demek, yakındaki bir garaja park etmiş bir arazi aracının olduğu anlamına geliyordu. Kimse yürüyerek gitmiyor ya da kimse ormanda yürüyüşe çıkmıyordu. Bu insanların doğa âşığı oldukları söylenemezdi yani. Araziyi dolaştıktan sonra dışarıda kimsenin olmadığından emin olduk.

İkinci adım; köpekleri öldür.

Clay önceki keşiflerinde köpek kulübelerinin nerede olduğunu keşfetmişti. Kulübeler, binadan otuz metre kadar ileri, ormanın içine inşa edilmişti. Çünkü köpekleri iz sürmeleri ve birilerini öldürmeleri için orada tutuyorlardı, nöbet tutmaları için değil. Kulübelere yaklaşıncı, tesisten neden bu kadar uzakta olduklarını da anlamıştık; köpeklerden birinin en ufak bir harekete ya da etrafında gördüğü minicik bir kuşa havlaması, diğerlerinin de onu takip etmesine sebep oluyordu ve bir havlama silsilesi başlıyordu. Gürültüden sakınmak için kulübeleri bu kadar uzağa yapmaları anlaşılır bir şeydi yani.

Köpeklerin bizim burada olduğumuzu birilerine haber vermeleri gibi bir ihtimal olmamasına rağmen onları öldürmek zorundaydık. Ben kurt formundayken neler yapabildiklerini görmüştüm ve insan formundayken bize neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordum. Korumalar tesiste olduğumuzu fark ettikten sonra köpekleri salacaklardı ve paramparça olma riskini göze almak istemiyordum.

Rüzgâr yönünde hareket ederek, kulübelere kuzeyden yaklaştık. Çitlerle çevrelenmiş bir alandalardı, iki metre yüksekliğinde bile olmayan, briket yapıları. Başlarında hiç koruma olmadığı gibi, hayvanları korumak için de hiçbir güvenlik önlemi alınmamıştı. Çitin ortasındaki giriş kapısını koruyan tek bir kilit vardı, o kadar.

Kulübenin kokusunu rüzgârda aldıktan sonra, burnuma gelen farklı kokulardan üç tane köpek olduğunu anladım. Clay, Adam ve ben öne doğru gizlice ilerlerken, Paige de gizleme büyüü yaptı. Bu, Ruth'un Pittsburg'da, arka sokakta yaptığı büyüünün aynısıydı ve hareketsiz kaldığımız sürece görünmez olduğumuz anlamına geliyordu. Hareket ettiğimizde silüetlerimizin şekli bozulacaktı ve görünür olacaktık ama bu, Clay kilidi kırarken ve diğer üçümüz içeri girerken köpeklerin dikkatini dağıtmaya yetti. Clay ve ben, kendimize belirlediğimiz köpekleri kolay ve hızlı bir şekilde öldürdük ama Adam öldürürken biraz zorlandı. Onun suçu değildi tabii. Çoğu insan boyun kırma işinde pek uzman değildir zaten. Köpek, Clay işini

bitirmeden önce Adam'ın kolunda dört çizik açmayı başardı ama Adam yarayı görmezden gelip Clay'in köpeğin cesedini içeri taşımasına yardım etti.

Üçüncü adım; araçları kullanılmaz hale getir.

Bu, ne Clay'in ne de benim uzmanı olduğumuz konulardan biriydi. Teknik anlamda ikimiz de o kadar yetersizdik ki, arabayı patlatıp ateşler çıkarmadan benzin bile koyamazdık. Adam'ın şansı burada dönmüştü, köpekler konusundaki yetersizliğini kapattı. Biz garajın kilidini açtıktan sonra arabaların kaputlarını açtı, birkaç kabloyu çekip kesti ve araçların kullanılmaz hale geldiklerini söyledi. Clay ve ben sadece izlemekle yetinirken, Paige birkaç büyü yaparak, hasarların daha az belli olmasını sağladı. İkisine de özenmemiştim elbette; bir rottweilerin boynunu 2.8 saniyede kırabiliyorken, araba yağı değiştirebilmeyi kim ne yapsındı...

Dördüncü adım; tesise gir.

Şimdi işler birazcık zorlaşacaktı işte. Filmlerde, kahramanımız girmesi gereken yere ya havalandırmayı ya da ısıtma kanalını kullanarak girerdi. Ama gerçek hayatta, yüksek güvenli bir tesis inşa edenler binanın içine 10'a 10'luk bir havalandırma sistemi koymazlardı. Sistemin açık uçlarını da yalnızca dört vidayla kapatmazlardı. Aşırı derecede aptal değil-lerse tabii. Ancak bu adamlar kesinlikle aptal değillerdi. Elbette yavaş yavaş dönen, kenarları bıçak gibi keskin olan ve tam olarak doğru zamanda geçmediğiniz sürece sizi parçalara ayıracak devasa bir vantilatörleri de yoktu. O eski moda pencerelerden hiç bahsetmiyorum bile. Yani kısacası tek bir giriş ve çıkış vardı, o da ön kapıydı.

Clay keşfi sırasında korumaların klasik bir alışkanlığı olduğunu fark etmişti; sigara içmek için sık sık dışarı çıkıyorlardı. Belli ki en gizli projeler bile bugünlerde sigara içilmeyen alanlarda gerçekleşiyordu. Tesise girmenin tek bir yolunun olduğu konusunda hemfikir olduktan sonra, güvenlik sisteminden geçmemiz gerektiğine karar verdik. Geçerli bir el izi ve retina

lazımdı bize. Sigara içmeye çıkanlardan biri işimizi görecekti yani.

Çıkış kapısının yanında pozisyonumuzu aldık ve bekleme-ye koyulduk. Yirmi beş dakika sonra iki koruma dışarı çıktılar ve sigaralarını yaktılar. Clay ve ben birer tanesini hedef seçtikten sonra işlerini bitirdik. İkisi de, ilk nikotin dalgasından olsa gerek, geldiğimizi bile görmemişlerdi. Onları bu kötü alışkanlıktan kurtardığımızda sigaralarının daha çeyreğini bile bitirmemişlerdi.

Cesetleri ormanın elli metre kadar derinine taşıdık. Sonra Clay arka cebinden, katlanmış bir çöp poşeti çıkardı.

“O poşete sığacaklarını zannetmiyorum,” dedi Paige.

Clay poşeti silkeleyip açtı. “Birinin bazı parçaları sığacaktır.”

“Adamı...” Yüzü bembeyaz olan Paige’in gözlerinde, ‘poşetten çıkan kesik baş’ dehşetini görebiliyordum. “Adamı kamera-ya doğru tutsan olmaz mı?”

“Olmaz, çünkü geçmemiz gereken birden fazla kapı var,” dedi Clay. “Doksan kiloluk bir cesedi bütün tesis boyunca taşımak istiyorsan hiç çekinme, buyur.”

Adam, “Bayan her şeyi bilen...” diye mırıldandı.

Ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutarken, Paige, Adam’a öfkeli bir bakış fırlattı.

Adam sırttı. “Sen yokken Clay ona bir keresinde böyle demişti. Patronluk taslamaya başlarsa sen de aynısını söyle. Çenesini hemen kapatıyor.”

“Bir kere daha söyle de ne oluyormuş görelim,” diye tısladı Paige.

Adam’ın yüzündeki sırıtış daha da genişledi. “Ne yaparsın? Beni kurbağaya mı çevirirsin?”

Paige onu duymamış gibi yaptı. “Elena, cadıları en çok suçladıkları konulardan birinin cinsel iktidarsızlığa sebep oldukları olduğunu biliyor muydun?”

“Şey... hayır...” dedim.

“Psikolojik bir iktidarsızlık da değil üstelik,” diye devam etti Paige. “Erkekler, cadıları kelimenin tam anlamıyla ‘penislerini yok etmekle’ suçlamışlar. Penislerini toplayıp bir kutuya koyduktan sonra yulaf ezmesi ve mısırla yermişiz. *Malleus Maleficarum*’da penisini geri vermesi için cadılardan birine giden bir adam bile var. Cadı, adama, içinde penisler olan bir kuş yuvasına tırmanmasını söylemiş. Adam da kuş yuvasının olduğu ağaca tırmanmış tabii. Penislerden en büyüğünü almak isteyince de cadı, onun mahallenin papazına ait olduğunu söylemiş.”

Kendimi daha fazla tutamayıp gürültülü bir kahkaha attım.

“Erkekler,” dedi Paige. “Kadınları suçlamadıkları şey yoktur.” Durdu ve Adam’a baktı. “Aşırı bir ceza ama insan, gerçekten yapılsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyor.”

Adam yutkundu. “Kurbağaya dönüşmeyi tercih ederim.”

Yeniden kahkaha atıp Clay’e baktım. Sağ kolu kasılmıştı ve alnında küçük ter damlacıkları belirmişti.

“Sen-” diye başladı Paige.

Sessiz olması için Paige’i uyardım. Clay’i rahatsız etmenin hiç sırası değildi şimdi. Yanımızda alet edevat getirmeyi akıl edememiştik ve adamın kafasıyla elini vücudundan bir şekilde ayırmamız gerekiyordu. Clay de yaratıcı yöntemler bulmak zorunda kalmıştı. Eli, normal bir insan elinden pençeye dönerken, Adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Bu, hayatımda gördüğüm en havalı şey. Ya da en iğrenç şey de olabilir,” dedi.

“Benimle gel istersen,” dedim Paige’e. “Bunun görmek isteyeceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Ormanın derinliklerine doğru biraz yürüdük. Paige’in gözleri uzaktaki bir ağaca odaklanmıştı, sanki arkamızda olup bitenleri düşünmemeye çalışıyormuş gibiydi. Arkamızdan bir yırtılma sesi geldi, sonraki ses de korumanın başının yere düştüğünü söylüyordu.

“Hayır,” dedi Adam. “Gördüğüm en iğrenç şey *buydu*. Hiç şüphesiz.”

“Başı gitti,” dedi Clay duygusuz bir şekilde. “Sırada eli var.”

Adam hemen yanımıza geldi.

“Biliyor musun?” dedi Paige, Adam’a bakarak. “Sapsarı kesilmenin yalnızca bir deyim olduğunu zannederdim. Sanırım değilmiş.”

“İstediğin kadar gülmekte özgürsün,” dedi Adam. “Benim güçlerimin bir avantajı var. Yanan etin kokusu hoş olmayabilir ama en azından kan yok.”

“Tamam,” dedi Clay ağaçların arasından çıkıp. “Ben hazırım. Hadi gidelim.”

İÇERİ SIZMA

Sigara içmeye çıkan biri var mı diye kontrol ettikten sonra kapıya yöneldik. Clay, korumanın kafasını ve elini poşetten çıkardı, kafayı kameraya tutarken eli bana uzattı. Hâlâ sıcak olan eli, ilk ışık yeşile döner dönmez kapı koluna bastırmak için pozisyonumu aldım. Ama ilk ışık kırmızı yanmaya devam etti ve bir şeyler bipledi. Yan tarafıma dönünce duvarda sayısal tuş takımının olduğunu gördüm. Küçük ekranda ‘Giriş Numarası’ yazısı belirdi.

“Siktir!” dedim. “Sayı kodu var. Bunu nasıl görmedim!”

“Çünkü sen kaçmaya çalışıyordun, sevgilim. Girmeye değil,” dedi Clay. “Ben de hiç fark etmemişim. Sadece ana kapıda bulunan bir güvenlik adımı olmalı.”

“Sorun değil. Bunu mantıksal olarak bulabiliriz. Öncelikle, kaç tane rakam istiyor?” dedi Paige ve tuşlara uzandı.

“Sakın basma!” dedi Adam, Paige’in tuş takımına giden

elini bir anda geri çekerek. “Kodu yanlış girersek devreye bir alarm falan sokabiliriz.”

“Biliyorum. Ben sadece kaç tane rakam istediğini öğrenmeye çalışıyorum. Beş tane gibi görünüyor. Tamam. Cesetlerin yanına gidelim de üzerinde beş haneli bir sayı var mı bakalım.”

“Belki göğsüne döğme olarak yaptırmıştır,” dedi Adam.

“İğneleyici konuşmana gerek yok,” dedi Paige. “Bir kartı veya sayının yazılı olduğu başka bir şeyi olabilir. Çoğu insan şifrelerini bir kâğıda yazıp cüzdanına falan koyar. Yapmamız gereken tek şey beş haneli bir sayı aramak.”

“Bu, çok aptalca,” diye mırıldandı Adam.

“Hayır,” dedim. “Paige’in söylediği gayet mantıklı. Ben hemen geri-”

Adam yine itiraz etti. “Vaktimiz yok!”

“O zaman biz de vakit yaratırız,” dedi Clay. “Siz ikiniz ormana gidin ve saklanın.”

Clay’le birlikte başsız cesedin yanına gittik ve adamın ceplerini aradık. Ne cüzdanı vardı ne de üzerinde rakam olan herhangi bir şey. Geri döndüğümüzde Adam ormanın hemen kıyısında volta atıyordu. “Hiçbir şey bulamadınız, değil mi?” dedi.

Başımla onayladıktan sonra Paige’e döndüm. “Pekâlâ, o zaman şimdi beş haneli bir sayı aradığınızı biliyoruz. Sistemi hackleyip kodu kırabilir misin?”

“Dizüstü bilgisayar ve bolca zaman olmadan yapamam,” dedi. Duyma mesafesinden çıkan Adam’a baktı ve sonra başını eğdi. “Biraz gergin. Dün pek iyi uyuduğunu zannetmiyorum.”

“İyi olacaktır, merak etme,” dedim. “Şu tuş takımına yenisinden bakalım.”

Kapıya geri döndük.

“Eee?” dedi Adam. “Bir planımız yok mu hâlâ?”

“Üzerinde çalışıyoruz,” dedim.

“Peki, ya siz ikiniz?” diye sordu Paige. “Kurda dönüşüp içeri girmemizi sağlayamaz mısınız?”

“Nasıl?” dedi Clay. “Bizi içeri alana kadar sızlanıp kapıyı mı tırmalayalım?”

“Elimizdekilerin hepsi bu mu?” diye çıkıştı bir anda Adam. “B planına ne oldu?”

“Sakin ol,” dedi Clay. “Uğraşıyoruz.”

Adam şaşırmış gibiydi. “Plan bulmaya mı uğraşıyoruz? B planımız başından beri yok muydu yani?” Paige elini Adam’ın koluna koydu ama Adam kolunu geri çekti. “O zaman burada niye duruyoruz?” dedi. Sesi iyiden iyiye gergin çıkmaya başlamıştı. Belli ki panikliyordu. “Acele etmemiz gerekiyor. O tuşları karıştırmak muhtemelen bir alarmı çalıştıracak. Alarm çalışmasa bile birileri öldürdüğümüz o iki korumayı aramaya gelecektir mutlaka. Lanet olsun!”

Adam’ın paniği öfkeye dönüşürken, gözlerinin akları kıp-kırmızı olmuştu. Ateş kokusu da yavaş yavaş yayılıyordu. Adam ellerini kapıya koydu, aynı anda Clay de onu tişörtünün arkasından yakaladı. Gürültülü bir patlama sesiyle birlikte kapı titreyince Clay, Adam’ı geriye doğru savurup beni ve Paige’i kenara itti.

“Kontrol et, Adam,” dedi Clay. “Konsantre ol.”

Adam yerde yüzüstü yatıyordu. Ellerinin temas ettiği yerlerden yanık çimen kokusu yayılıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Clay bir ayağını onun sırtına koyarak buna izin vermedi. “Kontrol altına aldın mı?” diye sordu. “Alana kadar kalkmana izin vermeyeceğim.”

Adam, başını evet anlamında sallayınca Clay geri çekildi ama tedbiri elden bırakmış değildi. Adam ayağa kalktı, yüzünü elleriyle kapattı ve fena halde akşamdan kalma bir üniversiteli gibi ağlamaya başladı. Sonra başını sert bir şekilde kaldırıp bize baktı. “Özür dilerim, çocuklar,” dedi. “Bunu yapmak...” Bakışları kapıya çevrildi. “Bunu ben mi yaptım?”

“Siktir!” diye fısıldadı Paige. “Kapıyı eritmişsin.”

“Eritmiş miyim?” Adam ayağa kalktı, kapının yanma gitti ve kenarına dokundu. Kapı hâlâ sıcak olduğundan, eli yanınca

küçük bir çığlık atıp geri çekildi. Parmak uçları kıpkırmızı olmuştu. İlk adımlarını atan bir çocuk gibi kocaman bir gülümseme vardı yüzünde. “Bak anne, kapı yok!” Havaya bir yumruk atıp zafer çığlığıyla kendinden geçti. “Ortalama bir yarı şeytan değilmişim demek ki. Kapıya ne yaptığımı gördün mü, Paige? Bana bir daha küfretmek istediğinde iki kere düşün bence.”

“Tebrikler,” dedi Clay. “Şimdi içeri girelim, hadi.”

Adam yüzüne ciddi bir ifade yerleştirmeye çalıştı ama sırtmaktan kendini alamıyordu. Kapının olması gereken yere gelince durdu ve kül yığınına Paige’e gösterdi, gözlerinde büyük bir parıltı vardı. Paige de gülümseyerek karşılık verdikten sonra içeri girdik.

Bir sonraki görevimiz alarm ve telsiz sistemini çökertmekti. Revire birçok kez gidip geldiğim için iletişim merkezinin ikinci katta olduğunu biliyordum. Birkaç koruma, aletleri kontrol etmek için orada sürekli bekliyordu. Tucker’ın ofisi koruma istasyonuyla bitişikti. Şansımız yaver giderse Tucker’ın orada olmasını bekliyorduk, çünkü onu öldürmek en öncelikli işimizdi. Korumaların en tehlikelisi oydu. Bunu, sahip olduğu kişisel özellikleri dolayısıyla değil, rütbesinden dolayı söylüyordum. Çünkü bütün korumalara emir veren kişi oydu. Tesise sızdığımız birileri tarafından öğrenilirse, adamlarına hemen harekete geçmeleri için emir verecekti. Tucker ve telsiz sistemi olmadan korumalar arasında emir komuta zinciri olmayacağından, düzenli bir şekilde hareket edemeyeceklerdi. Ya da biz öyle umuyorduk. Tucker dışında korumaları kontrol etme yetkisi olabilecek tek kişi Winsloe’ydu. Korumalar onun emirlerine itaat etmek istemeyebilirlerdi ama maaşlarını veren kişi o olduğundan, bir şekilde mecbur kalacaklardı. Yani ikinci hedefimiz de Winsloe’ydu.

Winsloe ve Tucker öldükten sonra korumalarla nasıl baş ederiz diye düşünmeye başlayacaktık. Tess isterse bize dava açabilirdi ama sanırım onun hakkından gelebilirdim. Geriye bir tek, kilitli bir odadan bile tek başına çıkmayı başaramayan Matasumi kalıyordu. Ah, evet, bir de büyücü vardı. Paige,

Katzen'ı görünce mutlaka tanıyacağını söylemişti. Cadılar içgüdüsel olarak büyücüleri hissederlermiş... Ya da daha önce hiç karşılaşmadığı halde duydukları bu yöndeymiş. Çok güven vericiydi, gerçekten.

Çıkış kapısından koruma istasyonuna doğru, birileriyle karşılaşmamaya çalışarak ilerlemeyi planlamıştık ama kül olan kapı bütün planı altüst etmişti. Direkt koruma odasına gitmemiz ve verdiğimiz hasarı birileri fark etmeden telsizleri işe yaramaz hale getirmemiz gerekiyordu.

Neyse ki başımıza hiçbir bela gelmeden iletişim merkezine varmayı başardık. İstasyonun başında bekleyen yalnızca iki koruma olması da büyük şanstı. Korumalardan bir tanesi bir kalıp çikolatayı mideye indirirken, diğeri en az bir haftalık olan bir gazetenin bulmacasını çözüyordu. Korumaların yalnızca silüetleri belli oluyordu ama bu kadarı bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Kim olduklarını anlayınca gülümsedim, çünkü bu iki koruma asla unutmayacağım iki kişiydi; Ryman ve Jolliffe. Yaptıkları işlere o kadar odaklanmışlardı ki, Clay'le birlikte içeri girdiğimizi fark edemediler. Arkalarından, "Böö!" diye bağırarak için kendimi zor tuttum. Ama acelemiz vardı. O yüzden Clay eliyle Ryman'ın ağzını kapatıp hareket etmesini engellerken, ben de Jolliffe'in boynunu tek bir el hareketiyle kırdım. Korumalardan birini canlı bırakmamız gerekiyordu ve ağzı çikolatayla dolu olduğu için Ryman'ı seçmiştik. Çılgık atamadı ve ağzı o kadar doluydu ki, Clay onu boğazından yalaladığında neredeyse boğularak ölecekti. *Zavallıya* Heimlich manevrası bile yapmak zorunda kaldık. Birini öldürmeden önce hayatını kurtarmak üzücü bir sahneydi.

Ryman bir parça çikolatayı tükürdükten sonra, ardı arkası kesilmeyecek gibi görünen küfürlerine başlamıştı ki, Clay ağzını tekrar kapattı. "Bana pek teşekkür ediyormuşsun gibi gelmedi," dedi.

"Evet, pek minnettar olmuşa benzemiyor," dedim. Ryman'a doğru eğildim ve, "Beni hatırladın mı?" diye sordum. Yüzü bir anda bembeyaz oldu. Dişlerini göstererek sırtıttım. "Sana bahsettiğim iki koruma bunlardı işte," dedim Clay'e.

Clay'in gözleri parıladı ve o da sırtarak karşılık verdi. "Güzel."

Ryman sızlanmaya benzer bir ses çıkardı. Yüzüne son bir kez gülümsedikten sonra işin kalanını Clay'e bıraktım. Adam yanımıza gelip aletlerin bağlantılarını koparıken, ben de Tucker'ın ofisine gittim. Başımı kapıdan uzatıp havayı kokladım. "Şansımız buraya kadarmış," dedim. "Tucker'dan bir iz yok."

"O yüzden elimizde bu var," dedi Clay. Ryman'ın başını ve üst gövdesini masaya yatırıncı, masanın üzerindeki bir şişe su yere devrildi. "Bunu mümkün olduğunca kısa tutmaya çalışacağım. Tucker nerede?"

Ryman'ın burnundan kan akmaya başlamıştı. Gözlerini kırıştırdı, boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Paul Michael Ryman," dedi. Sesi neredeyse bir robotunki gibiydi; dümdüz ve duygusuz. "Amerika Birleşik Devletleri ordusu, eski onbaşı. Özel operasyonla, Albay R. J. Tucker'ın emri altında hizmet vermektedir."

"Bu ne şimdi?" dedi Clay.

Paige kahkaha atmamak için kendini zor tutar gibiydi. "Sa... sanırım isim, rütbe gibi şeyler sıraladı. Birazdan kimlik numarasını falan da söyleyecek. Özür dileriz Paul, ama bunların hiçbirisi işimize yaramaz."

Clay öne eğildi, Ryman'ın bir elini masanın üzerine koyup parmaklarını açtı ve yumruğunu indirdi. Ryman'ın elinden, bir kuşun boynu tek bir hareketle kırılmış gibi mide bulandırıcı bir ses geldi. Çığlık atmaya çalıştı ama Clay'in, ağzını tutan eli buna engel oluyordu.

"Doktorlar bu eli adam etmek için bayağı uğraşmak zorunda kalacaklar," dedi Clay. "Neyse, sol eldi zaten. Sırada sağ el var. Tucker nerede?"

"Paul Michael Ryman. Amerika Birleşik Devletleri ordusu, eski onbaşı. Özel operasyonla, Albay R. J. Tucker'ın emri altında hizmet vermektedir."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Paige. "Hadi ama, Paul. Sadaka-

tine hepimiz minnettarız ama inan bana, kimsenin umurunda değilsin. İstedığimizi söyle de bu işi bitirelim.”

“Paul Michael Ryman. Amerika Birleşik Devletleri ordusu, eski onbaşı. Özel operasyonla, Albay R. J. Tucker’ın emri altında hizmet vermektedir.”

“Erkekler işte,” dedi Paige başını sallayarak.

Clay, Ryman’ın sağ elini masaya koyduğunda hoparlörlerden o kadar tiz bir ses geldi ki yerimde zıpladım. Clay yalnızca Adam’a bakmakla yetindi.

“Özür dilerim. İşim neredeyse bitti,” dedi Adam. Hoparlörün sesini kısıttan sonra diğerinin kablosuna ulaşmak için eğildi.

“Pekâlâ,” dedi Clay. “Sana son bir şans veriyorum. Tuck-”

Hâlâ çalışan hoparlörden gelen sağır edici ses sözünü kesti. Adam hoparlörü kapatmak için eğildiğinde, ses bir insan sesine dönüştü. “Jackson’dan üsse. Beni duyuyor musunuz? Güvenlikte delik var. Tamam.”

Adam hoparlörü kapatmadan önce Clay, “Bekle,” dedi fısıldayarak. Ryman’ı sessiz tutmam için bana bir işaret yaptıktan sonra mikrofonu Adam’ın elinden aldı. “Bu şeyi nasıl kullanıyorum?”

“Konuşmak için düğmesine bas. Dinlemek için de bırak. Düğme basılı olmadığı sürece hiçbir şey duyamazlar.”

Clay hoparlörün sesini açınca odayı parazit sesi doldurdu. Hemen sonra konuşma düğmesine bastı. “Üsten Jackson’a,” dedi aksanını bastırarak. “Ryman konuşuyor. Ekipman proble-mimiz var. Tamam.”

“Siktir! Paul,” dedi karşıdaki ses. “Seni neredeyse duyamıyorum. Güvenlikte delik var dedim. Kapıyı mahvetmişler. Patlatıcı kullandıklarını tahmin ediyoruz ama bunu görmek gerek. Geriye külden başka bir şey kalmamış. Felaket bir bombaymış. Tamam.”

“Hayır,” dedi Adam sırtarak. “Felaket bir yarı şeytan.”

Clay sessiz olmasını işaret edip mikrofonun düğmesine bastı. “Tuc... Albay Tucker nerede? Tamam.”

“En son gördüğümde ikinci kattaki silah dolabının envanterini alıyordu. Telsizine cevap vermiyor mu? Tamam.”

“Bir kere daha denerim. Pozisyonunuzu koruyun. Destek gönderiyorum. Tamam.” Clay mikrofonu Adam’a verdikten sonra bir bana, bir Ryman’a baktı. “Sen yapmak ister misin?” diye sordu.

Ryman’ın yüzüne buz gibi gözlerle baktım. “Bence sen öldür.”

Ryman’ın gözleri bir anda yuvalarından çıkar gibi açıldı. Dudaklarını aralayıp bir şeyler söyleyecek oldu ama tek kelime bile edemeden Clay boynunu kırıverdi. Adam telsiz ve güvenlik sisteminin bağlantılarını kopardıktan sonra silah dolabına gitmek için harekete geçtik. Ancak tam olarak nerede olduğunu bildiğimizi söyleyemezdik. Koruma ikinci katta olduğunu söylemişti, bu da seçeneklerimizi biraz daraltıyordu ama yeterli değildi. Revire gidip gelirken ikinci katın da birinci kat gibi dizayn edildiğini görmüştüm. Tek bir koridor bulunuyordu ve koridorun sonunda da bir asansör vardı. Bu, durumu biraz kolaylaştırıyordu. Yapmamız gereken tek şey koridorun başından başlamak ve Tucker’ı bulana kadar bütün odalara bakmaktı. Ryman’a Tucker’ın yerini söyletmek çok daha fazla zamanımızı almıştı.

Tucker’ı ararken karşımıza çıkan iki mutfak çalışanını öldürdük. Hayır, bizi tehdit etmemişlerdi. Hayır, biz de onları tehdit olarak görmemiştik. Bu işin tatsız tarafı, karşımıza çıkan herkesi sebep aramaksızın öldürmek zorunda oluşumuzdu. En zararsız görünenler de en masum ekip çalışanları da bizim için en tehlikeli silahı barındırıyorlardı ellerinde; bilgi. Bizim var olduğumuzu biliyorlardı ve bu yüzden de tesisin dışına çıkmalarına asla izin veremezdik.

Tucker’ı ararken Matasumi’yi kilitli bir odada bulduk, aslında kilitli bir kapının ardından kokusunu aldık desek daha doğru olurdu sanırım. İçeriye bir süre dinledikten sonra, Paige

kapıyı açmak için bir büyü yaptı. Büyünün sadece basit yapı-
lı kilitleri açabileceğini söyledi ama ortalık sessiz olduğu için
büyük bir gürültüye mahal vermeden önce onun yöntemini de-
nemenin daha iyi olacağını düşündük. Büyü işe yaradı ve ka-
pıyı yavaşça açtık. Kafamı içeri uzattığımda Matasumi'nin bil-
gisayar başında oturmakta olduğunu gördüm. Yalnızdı ve sırtı
kapıya dönüktü. "Her şey yolunda," diye fısıldadım yanımdaki
Paige'e. "Bilgisayarda çalışıyor. Bir sorun olduğunun farkında
değil sanırım."

"Farkında," dedi Paige. "Zip disklerini gördün mü? Sırt
çantasını? Bilgileri depoladıktan sonra bütün bilgisayarları si-
lip buradan kaçacak."

"Ölümcül bir hatayla karşılaşmak üzere," dedi Adam sırıtı-
rak. "Bunu ben halledebilir miyim?"

Clay bana baktı.

"Tek başına," dedim. "Masada tüfek var. Otomatik tüfek
sanırım. Muhtemelen bulabildiği en büyük şeyi seçmiştir. Nasıl
kullanıldığını bildiğine dair en ufak bir fikri olduğundan şüp-
heliyim." Adam'ı başımla onayladım. "Sen hallet o zaman. Biz
seni koruruz. Sen sadece-"

"Dikkatli olurum," dedi Adam. "Biliyorum."

Matasumi'nin parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu.
Bilgisayarın kasasına bir disk yerleştirmek için uzandığında
Adam içeri girdi. Matasumi onu görünce olduğu yerde kaldı ve
masanın köşesinde duran tüfeğe baktı. Elini uzattı ama Adam,
o daha yaklaşmadan tüfeği kaptı. Bir sağa, bir sola salladıktan
sonra ısıklık çaldı. "Bu, fena bir silahmış. Bunu kullanmak için
ruhsatın var mı, doktor?"

Matasumi elini uzatmış bir halde olduğu yerde kaldı.

"Pek zannetmiyorum," dedi Adam. "Benim de yok. O yüz-
den bence birileri incinmeden bunu bir kenara koyalım." Tüfe-
ği Clay'e fırlatacak gibi oldu ama sonra vazgeçip yere bıraktı
ve ayağının ucuyla ileri itti.

"Adam Vasic," dedi Matasumi fısıldayarak.

“Adımı biliyorsun demek? Gururum okşandı,” dedi Adam. Sonra elini uzattı. Tokalaştıklarında Matasumi küçük bir çığlık atıp hemen elini geri çekti. Ağzı açık bir şekilde önce eline, ardından Adam’a baktı, az önce Adam’ın elini yakmış olduğuna inanamıyormuş gibiydi. “Upss,” dedi Adam. “Özür dilerim, doktor. İşin bu kısmını kontrol etmekte pek de iyi değilim sanırım.” Sonra bilgisayara döndü. “Ne yapıyordun bakalım? Bilgisayarın da hiç fena değilmiş. Paige, bunu gördün mü? Modeli ne bunun? Pentium üç mü yoksa dört mü?” Adam eğilip bilgisayarın kasasına dokununca, kasadan küçük kıvılcımlar çıktı. Matasumi hemen geri çekildi. “Pardon,” dedi Adam. “Biraz fazla kaçtı galiba. Bunu tamir edebilir misin, Paige?”

Paige sırtıttı. “Üzgünüm, ben bilgisayar teknisyeni değilim.”

Adam, başını iki yana salladı. “O zaman şans bizden yana değilmiş. Özür dilerim, doktor. Bilgisayarda ne yaptığını hâlâ söylemedin? Dosya falan mı indiriyordun?” Kasaya uzanıp diski içinden çıkardı ve avucunda eritip yere bıraktı. “Hay aksi, umarım yedeği vardır.”

Matasumi’nin gözleri köşedeki dolaba kaydı. Clay dolaba yaklaşıp üzerindeki kilidi kırdı, içinden çıkardığı diskleri Adam’a uzattı. Adam da onları eritiverdi. “Gördün mü?” dedi elindeki yığını Clay’e göstererek. “Güçlerimin yükselmesine izin verirsen olacağı bu işte. Kral Midas’ın lanetinden bile beter. Altının en azından bir ederi var.” Matasumi’ye döndü ve omuz silkti. “Özür dilerim, doktor. Herkesin iyiliği için bunu yapmak zorundayız. Bu kadar bilginin bu duvarların dışına çıkmasına izin veremezdik, öyle değil mi? Ah, bir dakika. Yok etmem gereken bir bellek yuvası daha var. Az daha unutuyordum, pardon.”

Adam bilgisayar kablolarından birini koparıp Matasumi’nin boynuna doladı. Matasumi ne olduğunu ilk önce anlamadı. Sonra bir anda ellerini boğazına götürdü ama çok geçti. Adam kablunun iki ucunu hızla çekince Matasumi’nin boynundan bir ses geldi, ardından da başı sağ tarafına düştü.

“Bundan fazla keyif almışa benziyorsun,” dedi Paige.

Adam sırtarak karşılık verdi. “Ne bekliyorsun? Ben şeytanım, unuttun mu?”

“Yarı şeytan.”

“Tam şeytan olsaydım adamı öldürmeden önce işkence ederdim. En azından biraz merhamet sahibiyim.”

“Bilgileri yok etme işini bitir,” dedi Clay. “Sonra ilerlemeye devam edeceğiz.”

“Kenneth’la şimdi iletişime geçeyim mi?” diye sordu Paige odadan çıkarken.

Clay, başını hayır anlamında salladıktan sonra yürümeye devam etti.

“Ama Jeremy içeri girdikten ve sistemi çökerttikten sonra haber vermemiz gerektiğini söylemişti.”

“Hayır, Elena haber vermeni söylediğinde haber vermen gerektiğini söylemişti.”

Paige bana baktı.

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.”

“Ama yardım etmeleri iyi olmaz mı?”

“Kimin yardımı?” dedi Clay ve Paige’e döndü. “Kenneth mı yardım edecek? O, dövüşemiyor ki. Cassandra mı? O da canı isterse dövüşür. Her şey açıklığa kavuştuktan sonra çağırırız onları.”

“Ama...”

“Aması yok. Sürü’nün Alfa’sını, iki kişiden sorumlu olduğun, yalnız dövüşeceği bir kavganın içine sokmamı mı istiyorsun? Bunu yapmayacağım.”

“Özür dilerim,” dedi Paige mırıldanarak.

Clay bir anda arkasını döndü. “Ne?”

“Özür dilerim dedim.”

Clay duraksadı, belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladıktan sonra arkasını döndü ve ilerlemeye devam etti.

En sonunda silah dolabını bulduk. Aslında burası bir dolap

değil, kocaman bir odaydı. Ben askere falan gitmedim, tamam mı? Dolap denince aklıma, içinde el bombalarının ve makineli tüfeklerin olduğu *dolaplar* değil, A4 defterlerin ve pis kokan çorapların olduğu lise dolapları geliyordu.

Kapının yanına yaklaşım içeri baktım. Tucker önündeki yazı tahtasına bir şeyler karalıyordu. Hem yalnızdı hem de sırtı kapıya dönüktü. Bu adamlar tesislerinin güvenliğine o kadar güveniyorlardı ki, çalan bir alarm olmadığı sürece kendilerini güvende hissediyorlardı. Tucker bir de silahsızdı. İşin keyfi nerede kalmıştı şimdi?

Kapıdan çekilip Clay'e baktım. Yanıma sessizce yaklaşarak içeri göz attı, sonra da hayır anlamında başını iki yana salladı. Ne demek istediğini anlayınca geriye doğru bir adım attım. Clay neredeyse hiç ses çıkarmadan sinsice içeri sızdı. Adam da onun arkasından gitmek istedi ama kolundan tutup durdurdum. Clay bu işi tek başına halledebilirdi ve bu sırada bizim gizlenmemiz herkes için en iyisi olacaktı.

Daha iyi duyabilmek için gözlerimi kapattım ve Clay'in nefeslerini dinledim. Tucker'la aralarındaki mesafe gittikçe azalıyordu. Saldırı sesinin gelmesini beklerken iki klik sesi sessizliği bozdu. Silahlar.

Hemen kapıya atıldım. Paige tişörtümün arkasından yakalayarak beni durdurdu. Tam o sırada iki koruma saklandıkları yerden çıktılar ve silahlarını Clay'in başına doğrulttular.

İMHA

Clay olduğu yerde kalakaldı. Bakışları bir korumadan diğere kaydı ve hareket etmeden bekledi.

Tucker yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Clay'e döndü. "Demek o sensin," dedi. "Augusta yakınlarında adamlarımı alaşağı eden o yabani. En iyi üç adamımı öldüren kuduz bir köpek! Fotoğrafları görmemiş olsaydım inanmazdım."

Clay'in ağzından tek kelime çıkmadı. Adam, Paige ve ben kapıda duruyorduk ve Tucker bizi görmezden geliyordu.

"Alarmı ve telsiz sistemini kullanılmaz hale getirmek hiç de fena bir fikir değil," dedi Tucker. "Fena değil ama mükemmel bir fikir de değil. Adamlarımın ne kadar eğitilmiş olduğunu bilmediğiniz için onları küçümsüyorsunuz. Jackson güvenlikte bir delik olduğunu fark eder etmez, beni uyarması için adamlarımdan birini gönderdi."

Paige hâlâ kolumdan tutuyordu. Tucker konuşmaya devam

ettikçe kolumu daha da sıkıyordu. Korktuğunu düşündüğüm için kolumu geri çekmedim ama sonra o kadar sert bir şekilde sıktı ki, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Yüzüne baktığımda neredeyse belirsiz bir şekilde, korumalardan birini işaret ettiğini gördüm. Gözlerine bakıp başımı hayır anlamında salladım. O korumayı öldürerek Clay'in hayatını tehlikeye atacak halimiz yoktu.

Tucker konuşmaya devam etti. “Biliyorum, şu anda durum dörde üç gibi görünüyor. Bizim tarafımızdan bakılırsa olasılıklar pek iç açıcı değil ama bu durumun yakında değişeceğini umuyorum. Biz burada konuşurken, adamlarımdan biri destek çağırıyor.” Başını yana eğdi. “Ayak sesleri mi duyuyorum yoksa? Ah, evet. Ama duyma yetisi olağanüstü olan ben değilim, sensin. Söylesene, yaklaşan kaç tane adam var? Dört? Altı? On?”

Paige ağzının içinde bir şeyler geveliyordu. Söyledikleri anlayabildiğim bir dil değildi. Siktir! Büyü yapıyordu. Onu durdurmaya fırsat bulamadan, uzağımızda duran koruma gerildi, bir sağa, bir sola baktı. Gözleri giderek artan bir panikle hareket ediyordu. Paige'in ne büyüü yaptığını biliyordum; bağlama büyüü. Paige elini kolumdan çekince, yakınıımızda duran korumanın üzerine atıldım. Silahını ateşledi ama kurşun tavanda bir yerlere isabet etti. İkimiz birlikte yere yuvarlanırken, diğer koruma bize doğru koşmaya başladı, büyü bozulmuş olmalıydı. Beni arkadaşının üzerinden alıp duvara savurdu. Clay de vakit kaybetmeden Tucker'ın boynuna yapışmıştı. Üzerime atılan ikinci korumayı başından tutup çelik raflara fırlattım. Bir anlığına orada öylece kaldıktan sonra gözlerini bir kere kırptı ve yüzüstü yere düştü, kafasının arkasından kanlar akıyordu. İlk korumanın çığlıklarını duyunca ne olduğunu hemen anladım; odaya yanık et kokusu yayılmaya başlamıştı.

Clay, Tucker'ın cansız bedenini yere bırakıp, rafların dibine düşen korumanın nabzını kontrol etti. “Ölmüş,” dedi. Kısa bir an için sessizliği dinledi ve bana baktı. “Sen bir şey duyabiliyor musun, sevgilim?”

“Tucker az önce blöf yapıyordu,” dedim. “Ama şu anda gelen birileri var. En az dört, en fazla yedi kişi. Kaçmamız gerek.”

“Kaçmak mı?” dedi Adam. “Onlar dört kişiye, biz de dört kişiyiz. Sayımız yeterli.”

“Ben yetmesini değil, fazla gelmemizi istiyorum,” dedi Clay. “Eğer yedi kişilerse, bizim kesinlikle kaybedeceğimiz anlamına gelir. Bu riski göze almak istiyor musun?”

Adam sessizce Clay’e baktı.

“Elena haklı,” diye devam etti Clay. “Şimdi kaçacağız ve daha küçük gruplara ayrılmalarını umacağız. Ayrılmasalar bile savaş alanını bizim seçme imkânımız var. Burası uygun bir yer değil.”

Böylelikle silah odasını terk ettik.

Korumaların ayak seslerini duyabildiğim halde henüz görünürde değillerdi. Köşeyi dönmeyi başardıktan sonra açık olan kapıdan geçtik.

“Silah odasındalar,” dedim bir taraftan dinlemeye devam ederken. “Onlar... Tucker’ı gördüler. Bir tanesi... Hayır, iki tanesi hayati belirtiler arıyor. Diğerleri aramaya devam ediyorlar. Yürüme temposundalar ama buraya doğru geliyorlar.”

“Ayrıldılar,” dedi Clay fısıldayarak. “Ama uzun sürmez.”

Paige’e döndüm. “Gizlenme büyüsü yapabilir misin?”

“Tabii,” dedi Paige.

“Güvenli bir şekilde... işe yarar mı?” dedim.

Paige’in yüzü kararır gibi oldu. “Elbette...” Durdu ve başıyla onayladı. “İşe yarayacaktır. Üçüncü seviye bir büyü bu. Ben dördüncü seviye bir çırağım. Bağlama büyüsü dördüncü seviye büyüsü olduğu için biraz zorlandım.”

“Güzel. Siz üçünüz burada bekleyin,” dedim. “Paige gizleme büyüsünü yap ve olduğunuz yerde kalın. Beni gizleme. Ben onları aldatıp üçünüzün yanından geçmelerini sağlayacağım. Clay ve Adam arkadan saldırırlar. Korumaların dikkatleri ve silahları benim üzerimden çekildikten sonra size katılırım.”

Paige başını hayır anlamında salladı. “Ben yem olurum.”

“Tartışmak için vaktimiz yok,” dedi Clay.

“Sen, Adam ve Elena savaşılabiliyorsunuz. Ben bu konuda bir şey yapamıyorum. Üçünüzün saldırmaması daha iyi olur. Hem Elena pek tehditkâr görünmüyor olabilir ama beni gördüklerinde de ‘ne tehlikeli kız’ diye düşünmeyeceklerdir. Yani karşılık vermemi beklemeyecekler.”

“Paige haklı,” dedi Clay. Sonra kulağıma eğildi. “Biz tam burada olacağız. İyi olacak, merak etme.”

“Herkes yerini alsın,” dedi Paige. “Geliyorlar.”

Bitmek bilmeyen kavgada Adam omzuna bir kurşun yedi. Acı vermiştir elbette ama onu etkisiz hale getirecek kadar kötü bir yara değildi. Korumalar öldüler, hepsi. Köşeden dönüp gelen dört tanesi de, Tucker’ı kontrol etmek için geride kalan iki tanesi de ve son olarak Paige, Adam’a yaptığı iyileştirme büyü-sünü bitirmeden ortaya çıkan üç tanesi de. Dokuz ölü koruma.

Her şey bittikten sonra Paige, cesetlerin ortasında durdu, hepsine baktı ve özür dileyip yanımızdan ayrıldı. Sonraki beş dakikayı boş bir odada tek başına oturarak geçirdi. Onu rahatsız etmedik. Bugün yeterince ölüm gören bir tek o değildi ama... Henüz karşımıza çıkmayan diğer korumaları ve burada çalışan insanları düşündükçe benim de dizlerimin bağları hafıftan çözülmeye başlamıştı. Evet, daha önce de birilerini öldürmüştüm ama onlar İtlerdi ve zaten soğukkanlı katillerdi. Ve onları, kurtkadın olduğum yıllar boyunca öldürmüştüm, hepsini bir gecede değil. Bugünle ilgili kâbuslar göreceğimi biliyordum. Yüzleri aklıma gelecek, eşleri, çocukları var mıydı acaba diye merak edecektim. Kendimi, bu şekilde düşünemezsin diye telkin etmeye çalıştım. Varlığımızın gizli kalması için onların ölmeleri gerekiyordu. Bu projenin altına imzalarını attıklarında, neyin içine girdiklerini biliyorlardı. Yine de, böyle düşünmek işimi kolaylaştırmıyordu işte. Cesetler birikmeye devam edecekti, çünkü başka bir yol yoktu.

Paige boş odaya kendini dinlemeye gittiğinde, Adam, Clay ve ben tek kelime etmedik. Paige geri döndüğünde yüzü solgun ama kararlı görünüyordu. “Hadi şu işi bitirelim,” dedim.

Adam gözlerini kırptırdı ve kendini birdenbire bahçede bulan ve uykusundan yeni uyanan bir uyurgezer gibi etrafına bakındı. Onun yüzü de en az Paige’inki kadar solgundu. Clay bir Paige’e, bir Adam’a, bir bana baktı. Parmaklarını koluma koyduktan sonra, “Kalanını ben hallederim,” dedi. “Siz yeterince şey yaptınız. Nereye gideceğimi söyleyip arkamı kollasınız yeter.”

Gözlerinin içine baktım. O da en az benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Fiziksel olarak yorgun olmasa da zihnen hali kalmamıştı, biliyordum. Eline dokununca parmaklarımı sıktı. “İkisi için güvenli bir yer bulalım,” dedim fısıldayarak. “Sonrasını birlikte bitiririz.”

Clay duraksadı.

“Jeremy birlikte kalmamızı söyledi,” diye devam ettim. “Senin tek başına savaşımana izin veremem.”

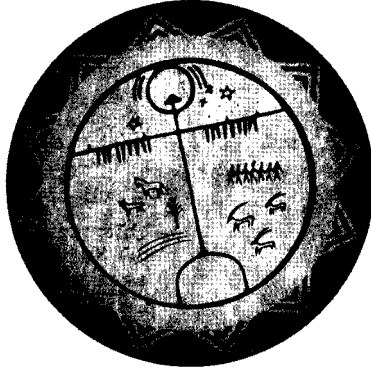
Clay yüzümü dikkatle inceledikten sonra yavaşça derin bir nefes verdi. “Tamam, sevgilim. Şunu halledelim de evimize gidelim.”

Paige ve Adam’ı geride bıraktık. Paige itiraz etmeden kabul etti ama Adam hemen boyun eğmedi. Onu kenara çekip, Paige için endişelendiğimizi ve yanında biri olmadan onu bırakamayacağımızı söyledim. Başta Paige’le kalmak istemedi ama başka seçeneği olmadığını anlaması uzun sürmedi.

Clay ve ben ikinci katı, iki kere kontrol ettik. Winsloe’ya dair bir işaret bulamayınca tesisten çıktık ve kaçmış olabilir mi diye etrafa bakındık. Araçların dördü de garajdaydı. İki korumayı, bozduğumuz arabalardan birini tamir etmeye çalışırken bulduk. Onları hallettikten sonra, ormana kaçan olmuş mu diye çevreyi kokladık. Hiçbir şey yoktu. Ne Winsloe’dan ne de başka birinden iz vardı.

Paige ve Adam’ın yanına döndükten sonra, Paige’ten

Kenneth'la iletişim kurmasını istedim. Artık Jeremy'nin bize katılma vakti gelmişti. Üçünün ormanı geçip yanımıza gelmesi en azından yarım saatlerini alacaktı. O zamana kadar biz de ortalığı temizleyip kanıtları ortadan kaldıracaktık. Ama önce yapmamız gereken son bir şey daha vardı; hücreleri boşaltmak.

ÖZGÜRLÜK

Korumaların çoğu zaten öldüğü için Paige ve Adam'ın bizimle gelmelerine izin verdik. Beklediğim gibi, hücrelerin bulunduğu ana koridorun girişinde iki koruma vardı. Clay ve ben adamları etkisiz hale getirdikten sonra hücrelere doğru ilerlemeye devam ettik. Adam'ın ilk kapıyı eritmesi bütün kapılardaki güvenlik sistemlerinin çökmesine neden olduğundan, Clay'in ölü korumanın bedeninden kopardıklarına gerek kalmamıştı artık.

Koridora girerken Clay ve ben birbirimizden ayrıldık. Evet, Jeremy bunu yapmamamız için bizi özellikle uyarmıştı ama... Benim sağduyuma güveniyordu ve sağduyum da şu anda ayrılmamız gerektiğini söylüyordu. Yalnızca birkaç saniyeliğine ayrı kalacaktık. Koridora farklı kapılardan girmek demek, biz girerken başka kimsenin koridora giremeyeceği ya da çıkamayacağı anlamına geliyordu. Yani bu, gerekli bir önlemdi. Winsloe hücre koridorunda saklanmıyordu. Hücre koridorunda kim-

se saklanmıyordu. Paige ve ben koruma istasyonu tarafından girdik. Koridorda ilerlerken Adam'ın ve Clay'in de koridora girmiş, bize doğru gelmekte olduklarını gördük.

"İçerideki herkesi serbest bırakmalıyız," dedim.

Clay, başıyla onayladı. "Böylelikle hücrelerde Winsloe'yu aramak için de fırsat elde etmiş oluruz."

"Bu o mu?" dedi Paige fısıldayarak.

Arkamı dönünce Paige'in, Savannah'nın hücresinin önünde durduğunu gördüm. Savannah pürdikkat *Game Boy* oynuyordu.

"İyi durumda," dedim. "Güzel."

"Onu çıkarabilir miyiz?" dedi Paige fısıldayarak, sanki Savannah bizi camın arkasından duyabilirmiş gibi.

Başımı hayır anlamında salladım. "İlk önce Leah'yı kontrol edelim. Hücresinde olduğundan emin olmamız gerek."

Leah'nın hücresi, Savannah'nın hücresinin hemen yanındaydı ve maalesef ki o da Savannah gibi hayatta ve iyi durumdaydı. Sandalyesine yaslanmış *Cosmo* okuyordu.

Adam hücreye baktı. "Bu, o mu? Kötü Leah? Bana o kadar da tehlikeli görünmedi. Bence hakkında geebilirim."

Paige gözlerini devirdi. "İnanılır gibi değil. Bir kapıyı kül etti diye kendini şeytanların kralı zannediyor."

"Yürüyün," dedi Clay. "Jeremy ne yapacağına karar verene kadar onu burada bırakacağız. Kapalı halde yani."

Adam, Leah'ya son bir bakış fırlattıktan sonra bana döndü. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Paige ve ben Savannah'yla konuşurken, siz de diğer hücrelerden kaç tanesi dolu diye bakacaksınız."

Clay ve Adam, koridorun sonunda doğru ilerlediler, biz de Paige'le birlikte Savannah'nın hücresinde yaklaştık.

"Annem, Savannah'ya benden bahsetti mi?" diye sordu Paige.

Başımınla onayladım. "Ne olması gerektiğini, ona senin ba-

kacağını biliyor. Ya da önceden plan buydu. Ama onu Cadılar Meclisi'ne götürmen de yeterli olacaktır sanırım. Ruth'un on iki yaşında bir kızı evlat edinmeni beklediğini pek sanmıyorum.”

“Bekliyordu,” dedi Paige. “Savannah'nın bu fikre nasıl bakacağını bilmesem de...”

“Bence onu merak etme,” dedim. “Hazır mısınız?”

Paige'in yüzünden panik dalgaları geçiyordu. Derin bir nefes aldı, üzerini düzeltti, ellerini buklelerinin arasından geçirdi. Sanki bir iş görüşmesine hazırlanıyormuş gibiydi. “Tamam,” dedi en sonunda. Kapıyı açıp içeri girdi. “Merhaba, Savannah.”

Savannah olduğu yerde zıplayınca Game Boy'u yere düş-tü. Bir bana, bir Paige'e baktı ve hemen ayağa kalkıp kollarını boynuma doladı. “Geri geleceğini biliyordum,” dedi.

Bu sözler canımı yakmıştı işte. Gerçekten. Keşke en başından onu terk etmeseydim diye geçirdim içimden. Ama geri gelmişim, değil mi? “Bu, Paige Winterbourne,” dedim. “Ruth'un-”

“Kızı,” diye bitirdi Paige cümlemi.

Savannah, Paige'e döndü. “Beni yanma alması gereken cadı bu mu?” diye sordu. İkisi de aynı boydalardı. Savannah onu dikkatle süzdü. “Kaç yaşında ki?”

“Yirmi iki yaşındayım,” dedi Paige gülümseyerek.

Savannah'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neredeyse benimle aynı yaşta.”

“Bunu sonra tartışırız,” dedim. “Şimdilik-”

“Bu kim?” diyerek sözümü kesti. Kapıda duran Clay'i gösteriyordu. Sonra, parmağını hiç tanımadığı birine doğrulttuğunu fark edip hareketini el sallayarak geçiştirmeye çalıştı.

“Clayton,” dedim. “Benim-”

“Ruth ondan bahsetmişti. Kocan, değil mi?”

“Ah, şey... evet.”

Savannah ergenlik çağındaki kızlar gibi baktı Clay'e. Ama gözleri boynundan aşağısına inmemişti. "peki, bu kim?"

Adam sırttı. "Adam Vasic," dedi.

Savannah kıkırdamamak için kendini zor tuttu. "Ruth senden de bahsetmişti. Ateş şeytanı. Kulağa çok da kötü gelmiyor ama ateş çıkarmaktan başka bir şey yapabiliyor musun?"

Paige, "Bizim gerçekten-" diyerek araya girdi.

Adam onu duymazdan geldi. "Sen de Savannah Levine'sin, değil mi?"

Savannah, başıyla onayladı. Adam elini gösterişli bir şekilde uzattıktan sonra bir parmağını duvara koydu. Duvarın kuru boyasından duman çıkmaya başlamıştı. Parmağını duvarın üzerinde gezdirerek, yanık izleriyle 'S ve L' harflerini çizip etraflarına bir kalp kondurdu.

Savannah'nın yüz ifadesi bir anda değişmişti ama hayretini saklamak için uğraşıyordu. "Hiç fena değil. Ama elinde büyüteç olan biri de bunu yapabilirdi. *Gerçek* güçlerin var mı, bana ondan bahset."

"Sonra bahseder," dedi Clay. "Boşaltmamız gereken iki hücre daha var."

Adam kenara çekilip Savannah'nın geçmesi için kapıyı açtı. Savannah görmezden gelmeye çalıştı ama dudaklarının kenarındaki küçük gülümsemeyi saklamadan ve duvardaki *sanat eserine* son bir kez bakmadan edemedi. Zavallı Xavier. Daha genç, daha güçlü bir yarı şeytan tarafından tahtından edilmişti. On iki yaşındaki bir kızın kalbi bazen gerçekten maymun iştahlı olabiliyordu.

Clay, "Savannah burada kalsın," dedi. "Paige ona bakabilir. Geride hâlâ birkaç koruma kalmış olabilir. Onun etrafta dolaşmasını istemiyorum."

"Ben etrafta dolaş-"

Clay, Savannah'nın sözünü tek bir bakışıyla kesti.

Bir süre göz göze kaldılar, gözlerini ilk kaçırın Savannah

oldu. “İyi,” dedi. Topuklarının üzerinde döndü, yatağına kadar gitti ve kollarını göğsünde kavuşturup yüzünü duvara dönerek yatağına oturdu.

“Adam, sen onlarla kal,” dedi Clay. “Onları koruma görevi sende.”

Savannah yatağında zıpladı. “Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok,” diyerek itiraz etti. O kadar ani bir şekilde zıplamıştı ki, altındaki pike bir anda kayboldu. “Ama istersen *onu* koruyabilirsin. Biraz ihtiyacı varmış gibi görünüyor,” dedi çenesiyle Paige’i göstererek.

“Bu çok eğlenceli olacak,” dedi Paige. “Bana sekiz yaşında, daha şeker bir cadı bulamadın mı?”

“Daha kötü de olabilirdi,” dedim. “On altı yaşında da olabilirdi.”

“Bir gün olacak.”

Geriye iki tane mahkûm kalmıştı. Vodoun Rahibi Curtis Zaid ve eski hücremin karşısına yeni yerleştirilen bir mahkûm.

“Sence onun özelliği ne?” diye sordum Clay’e. “Bir vampir yakalayacaklarını duymuştum ama bu adam pek kanı çekilmiş gibi durmuyor, değil mi?”

Hücredeki adam iki metre boyunda, geniş omuzlu ve kaslıydı. Kaslarını kolsuz bir tişörtle sergiliyor, yırtık pantolon giyiyordu. Kanı çekilmişlikle uzaktan yakından alakası yoktu yani.

“Salyan akıyor, sevgilim,” dedi Clay.

Clay’e dil çıkarıp, yabancıya bakmaya geri döndüm. “Sence vampir olabilir mi?”

“Boynumu uzatıp denememi ister misin?”

“Belki sonra. Şimdilik onu olduğu yerde bırakalım. Güvenlik açısından,” dedim ve Curtis Zaid’in hücreğine gittik. Tek yönlü camdan onu biraz izleyerek, akli dengesini kontrol etmeye çalıştım. “İyi görünüyor,” dedim. “Duvarları tekmele-

yip küfretmiyor en azından. Sanırım en sonunda delirmiş ama tehlikeli olduğunu sanmam. Onun gerçek bir gücü yok zaten. Bizim için tehlikeden çok can sıkıntısı teşkil edebilir.”

“O zaman hadi çıkaralım onu,” dedi Clay hücrenin kapısını açarken.

Biz odaya girerken Zaid bize doğru döndü, elindeki kitabı kapatıp kulaklığını çıkardı ve kenara bıraktı. CD’ler ve kitaplar demek? Bana verdikleri karıncalı gösteren bir televizyon ve eski kitaplardan başka bir şey değildi. Küfretme işine ben de başlasam iyi olacaktı sanırım.

“Seni çıkarmaya geldik, Curtis,” dedim.

Zaid hiç ama hiç şaşırma benzemiyordu. Belki de aklını iyiden iyiye kaybetmişti. Bizi görmezden gelerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Geçmesi için kenara çekildik. Kori-dora adımını attı, durdu ve bir tuzak bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra çıkışa doğru yöneldi.

“Şey, şimdi çıkmasan iyi olabilir,” dedim arkasından. “Buraya en yakın kasaba biraz uzak da.”

Zaid yürümeye devam etti.

“Bırak gitsin,” dedi Clay. “Çok uzaklaşamaz, işimiz bitince buluruz nasıl olsa.”

Savannah bir anda hücrelerinden fırladı. Adam koruma pozisyonunu bozarak, onu kolundan yakalamaya çalıştı ama kaçırdı.

“İşiniz bitmedi mi hâlâ?” diye bağırdı Savannah. “Artı gidebilir miyiz? Ah, o, Bay Zaid mi?” Zaid’in birkaç metre ötesinde durdu, yüzüne baktı ve bir adım geri çekildi. “Ama bu o değ-”

“Savannah!” diye bağırdı Paige. “Sana hücrenin içinde kalmanı-” Cümlesini tamamlayamadan olduğu yerde kaldı. Gözleri Zaid’e kenetlenmişti. Zaid yavaşça döndü ve iki cadiya baktı. Paige’in suratı bembeyaz olmuştu. Zaid sanki tokalaşmak istemiş gibi bir elini kaldırıncı Savannah’nın ayakları yerden kesildi ve havaya fırladı.

“Savannah!” diye bağırdı Paige küçük kıza doğru atılırken.

Savannah bir anlığına havada asılı kaldıktan sonra, sapan-
dan fırlayan bir taş gibi son sürat bize doğru gelmeye başladı.
Hayır, bize doğru gelmiyordu, arkamızdaki duvara doğru gi-
diyordu. Clay de ben de onu yakalamak için kollarımızı açtık.
Küçük kız bana o kadar sert bir şekilde çarptı ki, ikimiz de du-
vara savrulduk. Ama Clay hemen atılıp yere düşmeden önce
bizi yakaladı.

Clay’in omzunun üzerinden bakınca Paige’in, Zaid’in üç
metre ötesinde durduğunu gördüm. Yüz yüze bakıyorlardı ve
ikisi de tek kelime etmiyordu. Zaid’in dudakları küçük bir gü-
lümsemeyle kıvrılmıştı. “Bir cadıyla karşılaşma zevkini tatma-
yalı uzun zaman olmuştu,” dedi. “Üstelik iki tanesiyle birden
karşılaştım. İkisinin de sadece çirak olması çok yazık. Oysa
çok eğlenebilirdik.”

Bir elini hareket ettirince Paige’in dizleri büküldü ama kar-
şı gelerek yeniden doğruldu. “Hain bir büyücü olmaktansa çı-
rak bir cadı olmayı yeğlerim,” dedi.

“Katzen,” dedim fısıldayarak.

Ben kucağımda Savannah’yla yere çömelmiş durumday-
ken, Adam ve Clay, Katzen’a doğru yaklaştılar. Katzen ikisine
de baktıktan sonra bir eliyle havada daire çizdi. Clay olduğu
yerde kaldı. Gözlerini kırıştırdı, ileri uzandı ama eli görünmez
bir şeye çarpmış gibiydi sanki. Yumruğunu savurmaya çalışın-
ca eli havada kaldı.

Katzen sıkıldığını belli eden bir bakış fırlattı bize. “Hiç
zahmet etme,” dedi. “Bu mesele benimle cadı arasında. Gö-
sterinin tadını çıkarabilirsin ama keyfin çok da yerine gelme-
sin. Uzun sürmeyecek çünkü.” Paige’e döndü. “Bugün kendimi
fazla yüce gönüllü hissediyorum, cadı. Teslim olursan gitmene
izin veririm.”

“Olmaz,” dedi Paige. “Ama sen teslim olursan belki ben de
senin gitmene izin verebilirim.”

Katzen bileğini çevirmeye başlamıştı ama bu sefer Paige

hızlı davranarak bir şeyler fısıldadı ve Katzen'ın bileği olduğu gibi kaldı. Bağlama büyüsünü kolaylıkla kıracak gibiydi ama o sırada Paige bir büyü daha yaparak Katzen'ın hareketinin yarıda kesilmesine neden oldu.

"İyi deneme," dedi Katzen. "Ama vaktini boşa harcıyorsun. Hiçbir cadı, hele ki bir çırak, bir büyücüyü alt edemez. Eminim tarihten senin de haberin vardır. Siz cadıların geçmişi hatırlamada üstünüze yok. Ne de olsa elinizden gelen tek şey bu. Ne kadar üzücü bir durum."

"Ben tarih dersimi aldım," dedi Paige. "Büyücülerin sahip olduğu bütün güçlerin temelinde cadılar var. Size her şeyi biz öğrettik. Siz ne yaptınız? Sorgulama başladığında bizi korudunuz mu? Hayır. Tehlike altında olduğunuzu hissettiğiniz an, bizi onlara altın tepside sundunuz. Size güçlerinizi biz verdik ama karşılığında ihanet aldık."

"Sanırım yanıldım," dedi Katzen. "Elinizde kalan tek şey tarih dersi değilmiş. Bu çekememezlik de var. Çekememezlik ve ümitsiz halleriniz."

Katzen iki elini de havaya kaldırdı. Paige'in dudakları hareket etmeye başlamıştı ama herhangi bir büyü yapamadan havaya fırladı. Yere düşeceği sırada da bir anda kayboldu. Resmen ortadan yok olmuştu. Katzen yere bakakaldı. "Saklanma büyüsü. Ne kadar özgün bir hareket," dedi. Döndü, bir ayağını kaldırıp yere sertçe bastı, sonra diğer ayağıyla da aynısını yaptı. Kaçmakta olan bir karıncayı öldürmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Katzen kendisinin ve Paige'in etrafında görünmez bir bariyer oluşturmuştu. Adam'a baktım, gözleri kızarmıştı, bariyeri kırıp içeri girmeye çalışıyordu ama gücü yeterli değildi. Clay de serbest kalmış, bir gedik arayarak, ellerini görünmez bariyerin üzerinde dolaştırmaya başlamıştı. Ben de kırık ya da çıkık var mı diye Savannah'nın küçük vücudunu kontrol ettim. İyi gibi görünüyordu. Sadece ezikler ve sonradan moraracak birkaç yer vardı.

Katzen ayağıyla yere basmaya ve her adımda yalnızca bir-

kaç santimetre ilerlemeye devam ediyordu. “Yaklaştıysam haber ver, cadı. Seni bulacağımı biliyorsun, değil mi? Tek bir hareketinde elimdesin. Cadı büyülerinin kötü tarafı da bu. Karşı koyamazsın, sadece kendini koruyabilirsin.”

Katzen’ın birkaç metre ötesinde bir şekil belirdi. Paige’in dudakları kıpırdıyordu yine. “Paige!” diye bağırdım artık görünür olduğunu söylemek için.

Katzen arkasını dönmeden tavandan bir ateş topu indi ve göğsünde patladı. Öksürerek geriye doğru sendeledi. Kıyafetleri yanmıştı. Rastalı saçlarından bir tutam tutuşmuştu. Tutuşan saç yüzüne çarpınca, çarptığı yerde parlak kıızıl renkte bir iz bıraktı. Hırlayıp hemen saçını söndürdü. Başını çevirip gözleriyle Paige’i aradı ama o çoktan kaybolmuştu.

“Aferin sana, cadı. Son zamanlarda bol bol büyü kitabı okuduğun belli.”

Daha fazla şey söyleyecek gibiydi ama son anda gözüne bir şey takılmış gibi durdu. Yavaş yavaş bir sırtış belirdi dudaklarında. Elini kaldırdı ve birkaç kelime mırıldandı. İnsan kulağının duyamayacağı yumuşaklıkta bir ses geldi kapıların birinden. Leah’nın kapısı bir santimetre kadar açılmıştı.

GÖSTERİ

Leah hücrelerinden çıkarken, “Bütün eğlenceyi kaçırıyorsun,” dedi Katzen. “Ben burayla ilgilenirken sen de kızı başka bir yere götür.”

Tanıdık olmayan yüzler nedeniyle kafası karışmış gibi görünen Leah, önce Adam’a, sonra Paige’e baktı. Beni görünce hafifçe sıırttı. “Ah, tahmin etmem gerekirdi,” dedi. “Yeniden hoş geldin, Elena.”

Clay dikkat çekmemeye çalışarak, Leah’nın üzerine atlayabileceği bir mesafeye gelmeye çalışıyordu. Katzen’in kurduğu bariyerin öteki tarafından da, gözlerinden neredeyse duman çıkarır bir halde Adam yaklaşmaktaydı. Yavaşça ayağa kalkıp Savannah’yı kucağımdan indirdim ve küçük kızı arkama sakladım. “Aklından bile geçirme,” dedim.

“Leah mı?” dedi Savannah aklı karışmış bir şekilde. “Leah... bize yardım edebilir misin?”

Leah gülümsedi. “Elbette ederim,” dedi ve aynı anda başının arkasına sert bir şey çarptı, sonra da bir anda her şey karanlığa büründü.

Kendime geldiğimde yerdeydim ve Clay kollarını bana dolamıştı. “Savannah,” dedim ayağa kalkmaya çalışırken. Sersem gibiydim, koridor etrafımda dönüyordu sanki. Başımdan enseme akan ılık kam hissedebiliyordum. Ayakta durmayı başarıncaya Clay’e baktım. “Savannah’ya yardım et.”

Clay önümüzde duran Savannah’ya ulaşmaya çalıştı ama eli, görünmez bariyere çarpınca yolun yarısında kaldı.

“Sen burnunu sokma, kurtadam,” dedi Katzen. “Senin türüne ya da ateş şeytanına ihtiyacımız yok. Arkadaşını ve dişi kurdunu al ve bu cadı, iştahımı daha da artırmadan ortadan kaybol.”

Öne doğru atılmaya çalıştım ama ben de bariyere çarptım. Başım hâlâ dönüyordu. Yumruğumu görünmez duvara geçirmeye çalıştım, çarpışmanın etkisiyle kendi yumruğum beni geriye savurdu. Clay beni yakalarken yerde bir şey gördüm. Muhtemelen Katzen’in odasındaki kitaplardan biriydi. Köşesinde kan lekesi vardı. Benim kanım. Leah kafama sıradan bir kitap fırlatıp beni yere sermiş, üzerine bir de kanımı akıtmıştı. Savannah’ya bakınca içimi inanılmaz bir öfke kapladı. “Bırak onu!” diye bağırdım. “O daha çocuk!”

Leah gözlerini devirdi. “Yine bana o ‘masum çocuk’ ayaklarını çekme, Elena. Savannah on iki yaşında. Çocuk falan değil artık. Masum olduğunu da söyleyemezsin.” Savannah’ya gülümsedi. “Ama bu, benim için önemli değil. Sana ben bakarım.”

Savannah akli karışmış bir şekilde önce bana, sonra Leah’ya baktı. O sırada, havaya fırlayan nesnelerin suçunu Savannah’nın üzerine atmakla Leah’nın ne yapmaya çalıştığını anladım. Bütün bunları yaparak kendini Savannah’nın müttefiki gibi göstermeye, ne yaparsa yapsın onu olduğu gibi kabul eden biri gibi görünmeye çalışmıştı. Bunun karşılığında Leah, Paige’in de tahmin ettiği gibi, bir şekilde Katzen’la iş birliği

yapmayı başarmıştı ve birlikte, kaçtığım gece bütün o felaketleri düzenlemişlerdi. Ama amaçları neydi? Gerçi bir önemi de yoktu. Şu anda önemli olan tek şey, Paige'in Katzen'la bir tuzağın içinde oluşuydu ve Savannah'nın Leah'ya kalma ihtimali vardı. İlk kısım için elimden pek bir şey gelmiyordu ama ikinci kısım...

"O, masum," dedim. "Burada olan hiçbir şeyde onun parmağı yok. Neden o korumalara gerçekte kimin saldırdığını ve Ruth Winterbourne'u kimin öldürdüğünü söylemiyorsun? Uçuşan nesneler, telekinetik yarı şeytanlar... Arada bir bağ olabilir mi acaba?"

"Ama..." dedi Savannah gözlerini kırıştırarak. "Sen öyle bir şey yapmazsın ki!"

"Tabii ki yapamam," dedi Leah. "Asla seni incitecek bir şey yapmam, merak etme."

"Yapmaz mısın gerçekten?" dedim. "Ya etrafımızda uçan kırık camlar. Onlar bizi gıdıklayıp geçti mi zannediyorsun? Ama sen orada değildin, değil mi? Nasıl olduysa her şey sonra erdikten sonra ortaya çıktın."

Savannah, "Tamam," dedi sakince. "Leah, eğer benim dostumsan onları bırakırsın. Katzen'a da Paige'i bırakmasını söyle. O, yanlış bir şey yapmadı."

"Bunu yapamam, Savannah," dedi Leah. "Seni alıp götürecekler ve işler kötüye gittiğinde seni anlamayacaklar. Seni anlayan bir tek-"

"Hayır!" diye bağırdı Savannah.

Bedeni o kadar hızlı bir şekilde doğrulmuştu ki, bir an için bunu Katzen yaptı sandım. Savannah'nın gözleri alev alev parlıyordu ve vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti. Dudaklarını hareket ettirdi.

Leah, Savannah'ya uzandı ama hareketinin ortasından kalakaldı. Akli karışmış gibiydi sanki. Gözlerinde korkuyu görür gibi oldum. Hareket etmiyordu, tek bir kasını bile oynatamıyor gibiydi. Gözleri Savannah'ya kenetlenmişti.

“Aman Tanrım!” dedi Paige fısıldayarak. “Onu dondurdu.”

Katzen, Paige’in saklanma büyüsünün bozulduğunu ve yenden görünür olduğunu fark etmeden Savannah’ya bakıyordu. Birden kakhaha atmaya başladı. “İşte güç diye buna derim,” dedi. Yerde oturmaktan olan Paige’e baktı. “Bağlama büyüsü böyle yapılır işte, cadı. Beni alt etmeye karar vermeden önce ondan birkaç ders alsaydın iyi olurdu. Çok yazık. Biraz ter dökmeyi ben de isterdim.”

Katzen parmağını şıklatır şıklatmaz Paige arkasındaki duvara savruldu. Yuvarlanarak yere düştükten sonra yine ortadan kayboldu ve aynı döngü yeniden başladı; Katzen ayağını yere vurmaya ve Paige’i aramaya koyuldu. Onların arkasında Savannah, Leah’ı dondurma işlemine devam ediyordu. Adam, Clay ve ben de geride kalanlar olarak, süregelen bu iki kavgayı izlemekten başka bir şey yapamıyorduk.

Paige’in görüntüsü geri geldi, dudakları hareket ediyordu, belli ki yeni bir büyü yapıyordu. Hemen bir metre ilerisinde olan Katzen, onu fark eder etmez karnına bir tekme attı. Acının etkisiyle inleyen Paige, Katzen’ın önünden çekilip ayağa kalktı, dudakları hâlâ hareket halindeydi. O sırada beliren ateş topu Katzen’ın sırtına çarparak dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu. Tam yere düşerken elini kaldırdı, bu sefer de Paige havaya fırlayıp tavana çarptı. Duyamadığım bir şeyler fısıldayınca Katzen’ın büyüsünü kırdı ve pat diye yere düştü. Yuvarlanıp yine gözden kayboldu.

“Etkileyici bir repertuarın var. Ama üzücü bir şekilde kısıtlı,” dedi Katzen ayağa kalkarken. “O ateş toplarıyla beni öldüremezsin, cadı. Bunu sen de biliyorsun.”

Paige, Katzen’ın üç metre ötesinden belirdikten sonra, “Bilmez miyim?” dedi. Bacaklarını çapraz yapmış, hiç hareket etmeye niyeti yokmuş gibi, yerde öylece oturuyordu. “Ama ateş topları olmadan da seni öldürebilirim. Hatta sana dokunmadan ve ayağa kalkmadan da hakkından gelebilirim.”

Katzen, Paige’in bu sözlerine kakhahalarla güldü. “Ah, al

işte, blöfümüz de geldi. Elinden geleni ardına koyma, cadı. Ben de öyle yapacağım.”

Paige gözlerini kapattı ve birkaç kelime söyledi. Katzen kendini gelecek olan büyüye hazırlamıştı ama hiçbir şey olmayınca yine kakhaha atmaya başladı. Paige başını çevirip Clay’e baktı. Birkaç saniye göz göze kaldılar. Clay, başını sallayarak onu onayladı, ardından da görünmez duvarın içinden geçip gitti.

Paige duvarı yok etmişti. “Ah, olmadı galiba. Yeniden deneyebilir miyim?” dedi sırtarak.

“Lanet olsun,” dedi Katzen tükürür gibi.

Hemen ayağa kalkıp Katzen’in üzerine atladım. Bileklerini öyle sert tuttum ki, ikisinden de iğrenç bir kırılma sesi yükseldi. Katzen acının etkisiyle derin bir nefes aldı. O andan yararlanan Clay, Katzen’in kafasını tutup boynunu kırıverdi. Büyücünün bedeni kasıldı, sonra hareketsiz kaldı. Clay nabzını kontrol ettikten sonra onu yere bıraktı.

“Öldü.”

Bunu söyleyen Clay değildi, koridorun öteki ucunda duran Savannah’ydı. Hepimiz ona dönünce hâlâ Leah’yı tutmakta olduğunu gördük. Savannah’nın sırtı bize dönüktü. Leah’ya yaptığı büyüü bozmamak için bakışlarını ondan çekmiyordu.

“Öldü,” dedi yeniden. Sonra Leah’yla konuşmakta olduğunu fark ettim. “Her şey bitti artık.”

Leah’nın yüzü bembeyaz olmuştu, gözlerinden kızgınlık ve öfke taşıyordu. Bir gümbürtü bütün koridoru doldurdu. Arkamdaki duvardan bir parça gürültülü bir çatırtıyla birlikte yerinden ayrıldı ve direkt Savannah’ya doğru uçu. Paige de ben de atıldık ama yeterince hızlı değildik. Kırık cam parçaları, duvardan ayrılan yeni parçalara karışıp etrafımızda uçmaya başlamıştı. İkimiz birlikte Savannah’nın üzerine eğilerek onu moloz fırtınasından korumaya çalıştık. Sonra her şey başladığı gibi sona erdi. Leah yok olmuştu.

Clay ve ben, Leah’nm izini dışarı kadar takip ettik ama ta-

nıdık bir ses seslenince durduk. Jeremy ormanın içinden çıktı, onu Cassandra ve Kenneth takip etti.

“Neler oldu?” diye sordu tozla kaplı kıyafetlerimize ve cam kesikleriyle dolu tenimize bakarken. Elini uzatıp yüzümden akan bir kan damlasını sildi. “İyi misin sen?” dedi sessizce.

Bir anlığına da olsa huzur bulabilmek için eline yaslandım. “Hayattayım,” dedim. “Herkes hayatta.”

Leah’nın kaçışını da dâhil ederek, Jeremy’ye her şeyi kapsamlı bir şekilde anlattım. Leah’nın peşinden gitmek istediğini mi söyledim ama Jeremy bunun pek de iyi bir fikir olmadığını söyledi. O, şu anda Tyrone Winsloe’yu etkisiz hale getirmek ve geri kalan çalışanları bulmak konusunda daha endişeliydi. Leah kaçıyorrsa eğer acil bir tehlike teşkil etmiyor demektir. En yakın telefon pek de yakında değildi ne de olsa. Onu daha sonra da durdurabilirdik. Şu anda tesiste, sırrımızı bütün dünyaya taşıyabilecek başka bir insan kalmadığından emin olmak zorundaydık.

“Clay ve ben, Winsloe’yu arayalım,” dedim.

“Ben sizinle gelirim,” dedi Cassandra. “Biz sadece bir korruma bulabildik ve onun icabına da Jeremy baktı. Tyrone Winsloe benim gerçek bir mücadele için son şansım olabilir.”

“Elena ve ben bunu birlikte halledebiliriz,” dedi Clay. “Gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsan, Cassandra, ikinci katı da senin için hâlâ sıcak olan bir yemek var mı ona bak.”

Cassandra buna sadece gülümseyerek karşılık verdi. “Hayır, teşekkür ederim, Clayton. Ben Winsloe’yu bekleyeceğim. Onunla işiniz bittiğinde oldukça sıcak olacağından eminim.”

“Ha, aklıma gelmişken,” dedim. “Bir tane daha mahkûm var. Vampir olabileceğinden şüpheleniyoruz ama emin değiliz. Sen bir bakabilir misin, Cassandra? Eğer vampirse onu bırakmanın güvenli olup olmadığını söylemeni istiyorum. Anlarsın, değil mi?”

Cassandra, başını evet anlamında salladı. “Kuzey Amerika’da çok fazla vampir yok. Eğer bizden biriye mutlaka tanırım.”

Hücre bloğuna geri döndükten sonra Cassandra'yı geride kalan tek mahkûmun yanına götürdüm. Bu arada onu, Winsloe'yu ararken bize katılma isteğinden vazgeçirmenin yollarını düşünüyordum. Orada olsun istemiyordum, çünkü Winsloe benimdi. Bana yaptıklarını burnundan fitil fitil getirmek istiyordum. Ve ölümü de yalnızca Clay'le paylaşmak istediğim kişisel bir olaydı.

Ben aklımda bir plan kuramadan hücreye geldik. Cassandra hücrenin camından tek bir kere baktıktan sonra hızla geri çekildi.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

Yalan söylesem mi, söylemesem mi diye düşünüyormuş gibi, bir anlığına sustu. “O, bir vampir,” dedi.

Bunu, adamı tanıdığına yordum. “Tehlikeli mi?”

“Hayır, pek değil. İşe yarar da sayılmaz. Ben olsaydım onu serbest bırakmak için pek acele etmezdim. Yoluza taş koymaktan başka bir işe yaramaz. Onu sonra da serbest bırakabilirsiniz.”

Arkasını dönüp gitmeye hazırlandı ama kolundan tuttum. Teni, bütün gününü klimalı odada geçirmiş gibi soğuktu. “Ya sonra bir şey olur da onu serbest bırakamazsak? Yoksa ben burada kapılıyken aldığın riskler gibi mi bu da?” dedim. Kelimeler ben farkında olmadan çıkmıştı ağzımdan.

Cassandra döndü ve yüzümü inceledi. “Demek Clayton anlattı,” dedi. “Senin duygularını incitmek istemez diye düşünmüştüm. Düşündüğün gibi değil, Elena. Sen bir kurtkadınsın. Bir savaşçısın. Parlak, becerikli bir savaşçı. Kaçmak için benim yardımına ihtiyacın yoktu. Zaten elimden de bir şey gelmezdi.”

“Peki ya diğerleri? Diğerlerini de bana yardım etmemeleri için ikna etmeye çalıştın. Benim burada çürümemi istedin.”

Cassandra iç geçirdi. “Öyle değil, Elena.”

“Clay'le aranızda olanlar peki? Daha yatağım bile soğumadan onunla flörtleşme çabaların?”

“Ben olsam flörtleşme demezdim. Clay oldukça ilgi çekici bir erkek. Doğal olarak benim de ilgimi çekti ama bunun için beni suçlayamazsın. Geri döndün işte. O, senin erkeğin. Buna saygı duyarım. Bu konuda endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.”

Dışlerimi göstererek gülümsedim. “İnan bana, Cassandra, endişelenmemiştim zaten,” dedim ve hücredeki adama baktım. “Ama bu zavallı adam için endişeliyim. Onu şimdi çıkarıyorum.”

Cassandra arkasını döndü ve daha önce onda hiç görmediği bir hızla koridora doğru uzaklaştı. Kaçmak ha? Demek öyle!

Hücrenin kapısını açtım. Adam arkasını döndü ve bana şöyle bir baktı. “Evet?” dedi kibar ama mesafeli bir sesle.

“Merhaba, ben Elena,” diyerek elimi uzattım. “Bugünkü kurtarıcın benim.”

“Öyle mi?” dedi. Sesi hâlâ mesafeliydi. Uzattığım eli sık-maya da hiç niyetli görünmüyordu.

“Dışarı çıkmak ister misin?” diye sordum.

Gülümsemesinin sıcaklığı, mesafeli duruşunun soğukluğunu kırıverdi. “Aslında ben de buraya alışmaya başlamıştım ama eğer ısrar ediyorsan çıkmak iyi olabilir tabii.”

“Yanımda, arkadaşın olduğunu düşündüğüm biri var. Seni görmek için can atıyor.”

“Arkadaş mı?”

“Cassandra... Soyadını bilmiyorum. Kestane rengi saçları var, yeşil gözlü. Bir vampir.”

Adam gözlerini kıstı. “Cassandra mı? Nerede?”

“Koridorun hemen sonunda.”

Yanımdan geçip kapıdan çıktı ve koridorda yürümeye başladı. “Cassandra!” diye bağırdı.

Koridoru yarılamış olan Cassandra yavaş bir şekilde arkasını döndü. “Aaron!” diye karşılık verdi. Bize doğru gelirken, yüzünde kocaman, gergin bir gülümseme vardı. “Aman Tan-

rım, bu sen misin gerçekten? Ne kadar oldu? Ama sen hiç değişmemişsin.”

“Çok komik,” dedi Aaron. “Şimdi, Cassand-”

Cassandra onun elinden tutup yanağına küçük bir öpücük kondurdu. “Buna inanamıyorum. Seni en son ne zaman gördüm? 1917 yılında, değil mi? Philadelphia’da?”

“1931, Romanya,” dedi Aaron elini geri çekerek. “Büyük Tur’umuzun beşinci ayağıydı. Prag’a, Varşova’ya, Kiev’e gidebilirdik ama hayır, Romanya’da duracağım ve köylülerle Drakulacılık oynayacağım diye ısrar etmesen olmazdı. Yerliler tarafından kilise kilerinde üç gün boyunca tutulduktan sonra, kutsal suyla dolu fiçinin içinde az daha boğulan sen olsaydın eminim çok eğlenirdin.”

“Bu, bir hataydı,” diye mırıldandı Cassandra.

“Hata mı? Beni orada bıraktın!”

“Seni terk mi etti?” dedim. “Oysa böyle bir şeyi Cassandra’dan asla beklemezsin.”

“Ah, hayır,” dedi Aaron. “Beni sadece terk etmekle kalmadı, beni onların *eline* verdi. Küçük eşek şakası yolunda gitmeyince, kendini kurtarmak için beni köylülere teslim etti.”

“Tam olarak öyle olmadı,” diye itiraz etmeye çalıştı Cassandra.

“Eminim öyle olmamıştır,” dedim. “Neyse, sanırım ikinizin konuşacak daha çok şeyi var. Sen burada kal istersen, Cassandra. Bizim, Winsloe’yu bulmamız lazım.”

Dönüp yürümeye başladığımda Cassandra da arkamdan gelmeye yeltendi ama Aaron kolundan tuttu. Clay ve ben Winsloe’yu bulmak için hücre bloğunu terk ederken, onlar aralarında tartışmaya devam ediyorlardı.

İNTİKAM

Binadan on metre uzaklaştıktan sonra Winsloe'nun kokusunu aldık. Binanın çevresini dolaşırken Clay'e aklımdaki planı anlattım. Daha sözümü bitirmeden kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Bundan emin misin, sevgilim?" diye sordu.

"Ben eminim de sen emin misin?"

Beni kendine daha da çekerek burnunu benimkine değdirdi. "Bunu yapmak istediğime de, o piç kurusunun bunu sonuna kadar hak ettiğine de eminim. İstedğin gerçekten bu mu?"

"İstedğim bu, evet."

"Tamam o zaman. Ama bir sorun çıkarsa onu ben öldürürüm."

"Hayır, ben öldüreceğim."

Bir an duraksadı. "Tamam, sevgilim. Seçme şansımız varsa Winsloe senindir. Ama tehlike altında olursan da durup izleyemem."

“Anlaştık.”

Köpek kulübelerinden birine doğru ilerlemeye devam ettik, çünkü o pisliğin kokusu oradan geliyordu. Winsloe kulübenin içinde, sırtını duvara vermiş bir şekilde, elinde silahıyla oturuyordu. Tozlu camlardan bakıp pozisyonunun tam olarak ne olduğunu anladıktan sonra, nasıl hareket edeceğimizi kararlaştırdık. Kapıdan girmek ihtimal dışıydı, en nihayetinde kurşungeçirmez değildik. Solundaki pencere en mantıklısıydı, çünkü Winsloe’nun sol çaprazında kalıyordu, arkasını dönüp bakmadan pencereyi göremezdi. Yeterince sessiz olursak geldiğimi anlayamazdı. Clay beni kaldırdı, ben de dikkatli bir şekilde kilitleri söktüm ve pervazı çıkardıktan sonra Clay’e uzattım. Pencerenin genişliği bir metre bile değildi. Clay bu genişlikten geçemeyeceği için bunu tek başıma yapmak zorundaydım. Clay beni biraz daha kaldırdı, bacaklarımı içeri soktum ve dikkat kesilip, Winsloe hareket ediyor mu diye dinledim. Etmediğinden emin olduktan sonra yavaşça içeri süzuldüm. Winsloe’nun arkasından sessizce yaklaşıp silahını aldım ve ulaşamayacağı bir mesafeye fırlattım. Çığlık atarak yerinde zıpladı. “Ne güzel çığlık attın öyle,” dedim pantolonumun tozunu çırparken. “Ne kadar maço bir hareket.”

Clay de kapıdan içeri girdi. “Bana sorarsan küçük bir kızın çığlığına benziyordu, sevgilim.”

Winsloe’nun bakışları kapıya dönmüştü. “Evet, gördüğün kişi Clayton,” dedim. “Ölü bir adam için fazla hayat dolu duruyor, değil mi?”

Winsloe ayağa kalkmak için uğraşırken, Clay uzun adımlarla yanına geldi, onu boğazından tutup kaldırdı, şöyle bir silkeleyip yere bıraktı. “Silahsız,” dedi.

“Ne?” dedim. “El bomban, çivi tabancan nerede? Nasıl bir avcısın sen?”

“Ne kadar istiyorsunuz?” dedi Winsloe. Sesinde korkudan çok öfke vardı sanki. “Bugünlerde bir hayatın karşılığı ne kadar? Bir milyon mu? Yoksa iki mi?”

Gürültülü bir kahkaha attım. “Para mı? Bizim paraya ihtiyacımız yok ki, Tyrone. Jeremy’nin bir sürü parası var ve bizimle yeterince paylaşıyor.”

“İstedığınız iki milyonsa hiç mühim değil, gerçekten,” dedi küçümseyici bir şekilde. “Sizinle bir anlaşma yapalım. Beni adil bir şekilde yakaladınız. Bunun karşılığını da veririm. On milyon dolar nasıl?”

Clay’in yüzü asıldı ve bana baktı. “Bu ne şimdi? Bana anlaşma falan yapacağımızdan bahsetmemiştin, sevgilim. Ben avlanacağımızı sanıyordum.”

“Özür dilerim, Ty,” dedim. “Clay haklı. Ona av sözü verdim ve sözümü tutmazsam günlerce surat asar.”

“Av mı?” Winsloe’nun gözlerinde anlık bir korku ifadesi belirdi ama bunu hemen gizledi. “Av istiyorsunuz demek? Tamam, öyle olsun. Dediğim gibi, beni adil bir şekilde yakaladınız. O zaman şöyle yapalım; ben ekipmanlarımı alayım ve gerçek bir av olsun bu. İkinizi de öldürürsem ben kazanırım. Eğer beni köşeye sıkıştırırsanız da hayatım için size on beş milyon dolar veririm.”

“Adamda da ne cesaret varmış, sevgilim,” dedi Clay. “Hakkını vermek lazım.” Bir anda Winsloe’nun yakasına yapıştı. “Anlaşma mı istiyorsun, al sana anlaşma. Seni serbest bırakacağız, sen de canını dişine takıp koşmaya başlayacaksın. Oyun alanının dışına kadar dayanırsan seni bırakırız. Ama seni oraya varamadan yakalarsak öldürürüz. Nasıl fikir?”

“Bu, hiç adil değil,” dedi Winsloe tükürür gibi.

Clay, başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. “Duydun mu, sevgilim? Hiç adil değilmiş. Bunlar *senin* kuralların değil miydi? Elena’yı avlamak için uydurduğun kurallar. Onu salıverdikten sonra eğitimli avcılarla avlamayacak mıydın? Oyun alanından kaçarsa hayatta kalır, yoksa ölür. Atladığım bir şey var mı?”

“Aynı şey değil,” dedi Winsloe. “Ben kurtadam değilim. İnsanlar silahları olmadan savaşırlar.”

“Peki, ya ormandaki ekipman dolapları?” dedim.

“Hepsi kilitli.”

“İyi,” deyip içi geçirdim. “İstediğin gibi adil olsun o zaman. Çok kolay olmasını biz de istemeyiz zaten. Zorlanmıyorsan işin içinde eğlence yok demektir.” Az önce yere attığım silahı aldım, biraz inceledikten sonra içindeki mermileri boşalttım. Boş silahı Winsloe’nun eline verdim.

“Bununla ne yapacağım?” dedi Winsloe.

Clay, başını salladı. “Bu adam zeki değil miydi? Dur bir düşünelim. Seni avlayabilmemiz için dönüşmemiz lazım. Bu da demek oluyor ki biz bir süre meşgul olacağız. Biz meşgulken, seni içi dolu bir silahla bırakamayız.”

“İstersen bizi bulup silahın kabzasıyla dövebilirsin,” dedim. “Ama tavsiye etmem, çünkü teker teker dönüşeceğiz. Eğer yanımıza gelersen seni öldürürüz. Biz dönüşmekle uğraşırken senin de kendini meşgul edecek bir şeyler bulman gerek. Bir şeyler yapmak için zamanın olacak yani. Canını kurtarmak için kaçabilirsin. Ya da en yakındaki ekipman dolabına koşup kilidi kırmaya çalışabilirsin. Ya da garaja gidip çalışmayan arabalardan birini tamir etmeye çalışabilirsin.”

“Tamam işte,” dedi Clay. “Her şeyi tek tek anlattık. Yeterince adil oldu mu şimdi?”

Winsloe, Clay’in gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. “Yirmi milyon.”

“Yirmi saniye,” dedi Clay.

“Yirmi beş mil-”

“On dokuz saniye.”

Winsloe dişlerini sıktı, sonra kulübeden dışarı çıktı.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” diye sordu Clay bana.

“İtiraf etmem gerek; bir an altına edecek diye beklemedim değil. Ama böylesi de fena olmadı. En azından deneyecek. Ne kadar zorluk-”

“O kadar eğlence,” diye tamamladı Clay sözümü.

Köpek kulübesinde dönüşecek kadar aptal değildik. Dışarı çıktık ve ormanın on beş metre kadar ilerisinde bir açıklık bulduk. İlk önce Clay dönüştü, ben nöbet tuttum. Sonra yer değiştirdik. İkimiz de işimizi bitirdikten sonra kulübeye geri dönüp Winsloe'nun kokusunu aldık ve izini takip etmeye başladık.

Winsloe ne tesise geri dönmüştü ne de garaja gitmeyi tercih etmişti. Ya canını dişini takıp koşmak için ya da kilitli olan ekipman dolaplarını açmak umuduyla doğruca ormana yönelmişti. Daha kötüsü, yani Winsloe için kötüsü, ana yoldan gitmeyi tercih etmesiydi. Ana yoldan değil de zeminde kuru yaprakların olduğu ağaçlık taraftan gitseydi bizi biraz olsun yavaşlatabilirdi, çünkü bu geniş yolda Clay ve ben yan yana koşabilirdik. Ki biz de öyle yaptık zaten. Dikkat etmeyi gerektirecek çok az şey vardı. Boş bir silahla Winsloe'nun yapabileceği en kötü şey, çalıların arasından fırlayıp silahın namlusuyla bizi dürtmekti. Bu, pek de kafaya takılacak bir şey değildi.

Gözetleme kulesinin yanından geçtik. Bırakma noktası ikiye doğru yolu yarılamıştık ki burnuma metal kokusu geldi. Burada geçirdiğim anlar güzümün önüne gelince neyin yakınında olduğumuzu hatırladım; ekipman dolapları. Winsloe'nun kilitleri eliyle açmak gibi bir yeteneği yoksa onu büyük bir sürpriz bekliyordu.

Köşeyi döndükten sonra ilerideki dolapları gördüm. Winsloe ortalıkta değildi. Pes edip kaçmış mıydı? Barınağa yaklaşırken yerdeki bir şey dikkatimi çekti. Gece görüş gözlüğü, bir kutu cephane, dürbün. Bir anda durdum, dolapların kapakları açıktı. Ya anahtarlar başından beri Winsloe'nun yanındaydı ya da anahtarların nerede olduğunu biliyordu. Tanrı bilir, şimdi kaç çeşit silahla, özgür bir şekilde ormanın içinde dolaşıyordu.

Önümdeki dağınıklığa dalmıştım ki, Clay bir anda omzuma çarpıp beni çalılıkların içine savurdu. Birkaç el silah sesi, ormanın bütün sessizliğini bozdu. Clay ilerlemem için arkamdan itti, ben yeterince hızlı hareket etmeyince enseme ısırıldı. Karnımı iyice yere yapıştırıp çalıların içinde hareket etmeye çalıştım. O da arkamdan geliyordu. Birkaç el silah sesi daha duyulduktan

sonra, başımızın oldukça üstünden bir sürü kurşunun geçtiğini hissettim. Winsloe her nerede saklanıyorsa, bizim nerede olduğumuzu bilmiyor, bu yüzden de etrafa gelişigüzel kurşun saçıyordu. Emekleyerek, neredeyse hiç ses çıkarmadan yavaşladım. Atış menziline çıktktan sonra saklanacak bir yer bulup durdum. Clay yan tarafıma sürtündü ve kan kokusu arayarak boynuma kadar kokladı. İşini bitirdiğinde aynı şeyi ben yaptım; ikimiz de bir çizik bile almadan kurtulmuştuk. Şimdilik... Winsloe'nun elinde kaç tane silah vardı? El bombası ya da farklı türden sürprizleri de var mıydı? Zorlanmak istediğimi söylediğimde kastettiğim bu değildi ama...

Olduğumuz yerde hareketsiz bir şekilde, ses çıkarmadan bekledik ve Winsloe'nun yerini tespit etmeye çalıştık. Birkaç dakika böyle geçtikten sonra Clay beni dürttü ve burnuyla kuzeydoğu yönünü gösterdi. Burnumu kaldırdım ama rüzgâr kuzeyden esiyordu. Clay kulaklarını oynattı; koklama, dinle diyordu. Gözlerimi kapatıp dinledim ve birbirine sürten kumaşın sesi kulaklarıma geldi. Winsloe kuzeydoğuda, bizden en az otuz metre uzaklıkta, başka bir ekipman dolabının arkasındaydı. Sese bakılırsa ekipmanlarını hazırlıyor, kendine daha iyi bir pozisyon arıyordu. Ama tek bir noktaya yakın durmaya devam ediyordu. Güzel. Ayrılıp daireler çizmemiz gerektiğini anlattım Clay'e. Yavaş bir şekilde burnundan nefes verdikten sonra sakin bir şekilde çalılıktan çıktı. Ben çıkana kadar o çoktan gitmişti bile.

Kokusunu takip ederek Clay'in sola döndüğünü anladım, o yüzden ben de sağa döndüm. Winsloe'ya geniş bir manevra alanı sağlayarak, tam olarak kuzey yönünde olduğundan emin olduktan sonra, çalılıklara sürtünerek kuzeye ilerledim. Artık rüzgâr benim lehime esiyor ve her nefes alışımında Winsloe'nun kokusunu burnuma taşıyordu. Clay'i bu yöne yollamam gerekirdi. Onun tarafında koku muhtemelen daha azdı ve rüzgâr çok işine yarardı. Ama Clay fazladan yardım olmadan da yönünü bulabilirdi. Her zaman...

Yedi metre kadar daha yaklaştıktan sonra, önümde hareket

eden Winsloe'nun ceketi bir görünüp bir kaybolmaya başlamıştı. Havayı koklayınca Clay'in kokusunu aldım, nemli yaprakların üzerindeki sarı tüylerini görebiliyordum. Clay, Winsloe'ya benden daha yakındı, o yüzden aradaki mesafeyi kapatana kadar yürümeye devam ettim.

Şimdi, burnumu çalılıkların arasına uzattığım anda Winsloe'yu görebileceğim bir mesafeye gelmiştim. Bir açıklığın ortasında, elindeki tüfeğe sarılmış bir şekilde duruyordu ve bir sağa, bir sola bakıyordu. Ben onu izlemeye devam ederken birkaç kez pozisyon değiştirip ormanı gözleriyle taradı. Döndüğü hiçbir yönde, sırtını savunmasız bırakacak kadar uzun süre aynı pozisyonda kalmıyordu. Fazlasıyla zekice bir davranıştı bu. Winsloe sağma soluna dönerken, elindeki tüfekten başka silahı var mı diye kontrol ettim. Görünürde yok gibiydi ama ceketinin altında sakladığı bir şeyler olduğuna emindim.

Gözlerim Winsloe'nun üzerindeyken sağ tarafımda bir hırıltı duydum. Clay pat diye ortaya çıkıp beni korkutmaktansa, geldiğini bu şekilde haber veriyordu. Aramızda kalan birkaç ağacı da geçip yanıma geldi. Yaptığımız plan bu değildi ki! Ben homurdanınca başını salladı. Ne demek istediğini tek bir bakışıyla anlamıştım; oyun sona ermişti, Winsloe silahlıydı, bu da avantajın onda olduğu anlamına geliyordu. Artık hızlı bir ölümün zamanı gelmişti. Clay burnuyla Winsloe'yu gösterdi. Anlaşılan rutin, sıkıcı ama güvenli olan şeyi yapacaktık. Clay güneye gidecekti, ben de Winsloe'yu korkutup Clay'in kollarına koşmasını sağlayacaktım. Derin bir nefes verdikten sonra Clay'in pozisyonunu almasını bekledim ama gitmedi. Ayağa kalkmam için beni dürttükten sonra Winsloe'yu işaret etti. Ah, planda bir değişiklik vardı; bu sefer Clay avı korkutup benim kollarıma gelmesini sağlayacaktı. Öldürme işini ben yapmak istediğim için bunun küçük bir jest olduğunu sanmıştım ama öyle değildi. Winsloe'yu korkutup kaçırmak, onu öldürmekten daha tehlikeli bir işti.

Clay ormanın içinde yok oldu. Winsloe'nun saklandığı yere doğru yolu yarılamıştı ki, Winsloe bir anda ayağa kalktı. Oldu-

ğum yerde kaldım; Clay’i duymuş muydu? Kendimi saldırıya hazırlayarak kulak kesildim. Duyabildiğim tek şey ormanın alışıldık sesiydi. Winsloe doğruldu, omuzlarını gerdi, boynunu çıtlattıktan sonra gökyüzüne baktı. Clay pozisyonunu almamış mıydı hâlâ? Aldıysa, şu an saldırmak için mükemmel bir andı. Ama esintide Clay’in kokusunu alamıyordum. Hâlâ kuzeye ilerliyor olmalıydı. Lanet olsun! Winsloe ensesini sıvazladı, tüfeğini kontrol etti ve son bir kez etrafına bakındıktan sonra açıklıktan çıkıp batıya doğru ilerlemeye başladı.

Artık boş olan açıklığa doğru yaklaştım. Biraz daha ilerledikten sonra kuzeydoğu yönünde, kısmen gizlenmiş olan Clay’i gördüm. Beni görür görmez geri çekilde ve kayboldu. Saniyeler sonra yan tarafımda yeniden belirdi. Şimdi ne olacaktı peki? Hedefimiz hareket halindeydi. Onu korkutup istediğimiz tarafa yönlendirmek on kat daha zordu artık. Ona pusu kurmak belki de en iyisi olacaktı ama bu, Winsloe’nun önüne geçmek, hangi yoldan ilerlediğini görmek ve o gelene kadar saklanacak güzel bir yer bulmak demekti. Bunu yapmak bölgeyi bilirken bile yeterince zordu, bilmiyorkense intihar girişimi demekti. Clay’in gözlerindeki ifadeye bakınca onun da aklında bir plan olmadığını anladım. En sonunda burnundan derin bir nefes verdi, bana süründü ve Winsloe’nun gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Bir yolunu bulacaktık artık.

Açıklıktan, kalm gövdeli ağaçların olduğu ormana daldık. Önümüzdeki Winsloe bir görünüp bir kayboluyordu. Zemindeki ölü yaprakların çıkaracağı sesin mümkün olduğunca önüne geçmeye çalışarak arkasında ilerliyorduk. Artık daha hızlı yürüyordu. Öğle sonrası güneşi, gökyüzünü bir çarşaf gibi örten ağaç tepelerinin arasından sızıyor ve yerde garip şekilli gölgeler oluşturunuyordu. Ormanın sonuna geliyorduk. Tempolu bir şekilde yürümeye başladı. Winsloe bir ışık hüzmelerinin içinde yok oldu. Havayı kokladım; su. Nehre gelmiştik. Clay’e baktım; suyun kokusunu aldığını ama endişelenmediğini anlatır bir şekilde homurdandı. Winsloe izini suda kaybettirebileceğini mi sanıyordu? Bu, işe yaramazdı ki. Şüphesiz ki ondan çok daha

iyi yüzebilirdik. İzini kaybettirmeye gelince de, suda kokusu-
nu alamayabilirdik ama o sırada ona çok yakın olacağımızdan,
bunun bir önemi yoktu. Gözden kaybolmayı bir şekilde başarsa
bile kokusunu havada alabilirdik.

Winsloe nehrin kenarına kadar gidip durdu ve silahını doğ-
rultarak arkasını döndü. Arkasında hiçbir şey göremeyince tek-
rar nehre döndü, bir aşağı bir yukarı baktı, sonra nehir yatağının
kenarında bir ileri bir geri gitmeye başladı. Clay sabırsız bir
şekilde burnundan nefes verdi. Winsloe ormanın bittiği yerin
on metre uzağında olduğu sürece ortaya çıkamazdık, çünkü
çıktığımız anda bize ateş ederdi.

Winsloe en sonunda volta atmayı bıraktı. Büyük bir meşe
ağacının önünde durdu, başını geriye attı ve ağacın tepesine
bakabilmek için elini gözlerine siper etti. Kendisine en yakın
dalı tuttuktan sonra çekip şöyle bir kontrol etti, tüfeğini omzu-
na astı. Clay bir anda ormandan fırladı ama Winsloe onu fark
etmedi, çünkü sırtı bize dönüktü. Ben saklandığımız yerden
çıkana kadar Winsloe yerden üç metre kadar yükselmişti. Bir
tarafтан koşmaya devam eden Clay çömeldi ve zıpladı. Winsloe
onu ancak o zaman fark edebildi. Clay'in dişleri dizine geçti-
ğinde acıyla resmen uludu. Sonra, serbest olan ayağıyla Clay'in
kafasına tekme attı ama Clay dizini bırakmamakta ısrarcıydı;
burnuna kan sıçramıştı. Winsloe bir taraftan çığlık atıyor, bir
taraftan ağaca tutunmaya çalışıyor, bir taraftan da serbest olan
ayağıyla tekmeler savuruyordu. Ben hâlâ birkaç metre ötede,
bütün gücümle koşmaktaydım. Koşarken Winsloe'nun etinin
sırıldığını ve kemiğinin ortaya çıktığını görebiliyordum. Et
sırıldıkça Clay'in dişleri kayıyordu. Yeterince yaklaştıktan
sonra zıpladım ve Winsloe'nun serbest olan bacağını yakala-
maya çalıştım. Ayağını tam zamanında çekip savurdu. Tekmesi
gözüme denk gelince geriye doğru sendeledim. Ben yeniden
ayağa kalkarken, Clay'in dişleri Winsloe'nun ayakkabısına ka-
dar gerilemişti. Ben tekrar atlamaya fırsat bulamadan ayakka-
bısı da ayağından çıktı ve gücü boşa giden Clay geriye doğru
yuvarlandı. Winsloe ayaklarını ulaşamayacağımız kadar yükse-

ge çektikten sonra tüfeğine davrandı. Hızla koşmaya başladık ve ağaçların arasına tam zamanında saklanmayı başardık.

Clay olduğum yerde kalmamı işaret edip arkasını döndü ve Winsloe'ya daha iyi bakabilmek için az önce beklediğimiz yere gitti. Arkasından gitmeyişiim Clay öyle istediğinden değildi, zira verilen emirlere uymakta pek iyi değildim. Gitmemiştim, çünkü – itiraf etmek hoşuma gitmese de – Clay benden daha iyi bir iz sürücüydü. Şu anda yapmam gereken olduğum yerde kalmak ve mümkün olduğunca az gürültü yapmaktı.

Winsloe'nun ağaca tırmanmış olması bizim için bir problemdi. Hem de büyük bir problemdi. Bir dahaki sefere karşıma bir zorluk çıksın diye dua ederken daha dikkatli olacaktım. Winsloe'nun zeki bir adam olduğunu biliyordum ama baskı altındayken bu kadar soğukkanlı davranmasını da beklemiyordum. Kolay incinen egosunu kendini beğenmiş tavırlarla saklaması, tehlike altında olduğunu anladığı anda panikleyeceğini düşündürmüştü bana. Belki de tehlikede olduğunu düşünmüyordu. Belki tüm bunlar onun için hâlâ bir oyundan ibaretti. Maalesef ki bizim açımızdan oyunu kazanan kişi oydu. Ağaç ona yalnızca güvenlik sağlamıyor, aynı zamanda etrafına ateş edebilmesi için mükemmel bir pozisyon da veriyordu. Egosu incinen artık o değildi.

Ormanda art ardına silahlar patladı. Saklandığım yerden fırlayıp kaçıyordum ki bir anda durdum. Winsloe etrafa rastgele mi ateş ediyordu, yoksa Clay'i mi görmüştü? Birkaç el daha ateş edip durdu. Orada öylece, bacaklarım titrer bir halde etrafımı dinledim. Karnımın üzerinde sürünerek nehre doğru ilerledim. Açıklığın hemen kenarında durdum ve ne olduğunu görene kadar o pozisyonda ilerlemeye devam ettim. Önümde Winsloe'nun tırmandığı meşe ağacı duruyordu. Yedi metre kadar yükseğe ulaşmıştı ve tüfeğini güneye doğrultmuştu. Bunun dışında açıklık tamamen boştu. Boş ve sessiz. Sonra birdenbire hışırdayan yapraklar sessizliği bozdu. Başımı hemen kuze-ye çevirdim. Ağaçların arasından altın renkli bir kürk fırladı. Winsloe hemen dönüp sesin geldiği yöne doğru ateş etti ama

Clay çoktan gitmişti bile. Clay'in yapmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu fark ettim; Winsloe'nun mermilerini bitirmeye çalışıyordu. Güzel plandı. Biraz düşünsem benim de aklıma gelirdi sanırım...

Saklandığım yeri tamamıyla terk etmeyi düşündüm ama yapamadım. Clay'in bu işi tek başına yapması ikimiz açısından da daha güvenliydi. Ama neler olduğunu göremezsem çıldıracaktım. Çok geçmeden Clay kokumdan nerede olduğumu buldu. Yanıma geldi ve beni ormanın ilerisine çekmeye çalıştı. Başımı patilerimin üzerine koyup açıklığa baktım. Ne demek istediğimi anlamıştı. Ne olduğunu izlemem ve onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu. Burnuyla burnumu hızlıca dürttüktan sonra enseme hafifçe ısıarak, burada kalmamı ve hiçbir yere hareket etmememi söyledi. Boğazımdan çıkardığım bir sesle karşılık verdim. Burnunu yeniden yüzüme sürttü ve ormanın içinde kayboldu.

Winsloe tüfeğindeki mermileri bitirdikten sonra ceketinin altından bir silah çıkardı. Artık ormanda duyduğu her sese ateş etmemek için daha dikkatli davranıyordu. O yüzden Clay'in de artık daha dikkatli davranması gerekiyordu. İlk önce açıklığın kenarına kadar gelerek kürkünün bir kısmının görünmesini sağlaması yetiyordu ama bu plan da artık işe yaramayınca, büsbütün açıklığa gitmek zorunda kaldı. Artık bu manzaraya bakamıyordum bile. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bir an için Winsloe duyacak diye korktum.

Eninde sonunda Winsloe bütün kurşunlarını bitirdi. Birkaç dakika geçtikten sonra Clay ortaya çıktı ve kasları gergin bir şekilde ağacın altında beklemeye başladı. Winsloe boş silahını ona fırlatıp küfretti. Benim de bir planım vardı. Bu, benim avımdı ama şimdiye kadar hiçbir şey yapmamış, hiç plan üretmemiş ve hiç risk almamıştım. Şimdi benim sıramdı. Clay, Winsloe'nun kullanılabılır hiçbir silahı kalmadığından emin olduktan sonra ormanın biraz daha derinlerine gittim, kendime güzel bir yer bulduktan sonra dönüşmeye başladım.

On dakikadan az bir süre sonra ılık çalarak, ormanın bittiği

yere geldim. Winsloe hemen başını kaldırıp gözleriyle ormanı taramaya başladı.

“Duydun mu?” diye bağırdı Clay’e. “Birileri geliyor. Sanırım bütün korumaları öldürmeyi başaramamışsınız.”

Bir ağaç dalına eğilip başını uzattı ama Clay gitmişti. Sanıyeler sonra Clay ağaçların arasında belirdi ve yüzüme baktı; onun da dönüşmesini istiyor muydum? Başımı hayır anlamında salladım, diz çöktüm ve kulağına planımı fısıldadım. Yumuşak kürkü çıplak tenimi okşuyordu. Hiç düşünmeden parmaklarımı kalın tüylerinin arasına geçirdim. Planımı anlatmayı bitirdikten sonra bir anda yapmakta olduğum şeyin farkına vardım ve durdum. Yüzüm ısınmıştı resmen. Nadir durumlarda bunun tam tersi olurdu. Ben kurtsam ve Clay insansa, Clay bana dokunduğunda aşırı heyecanlanıp korkardım. Çünkü... Çünkü çok garip bir şeydi bu. Ama bu sefer kendimi geri çekince, Clay elimi hafifçe ısırp parmaklarımın arasını yaladı. Bunu sorun etmediğini anlatmaya çalışıyordu ve gerçekten de sorun değildi. Hangi formda olursa olsun, karşımdaki Clay’di işte. Ve bu, benim iki kişiliğimi kabul etmemde attığım ufacık bir adımdı.

“Güzel mi?” dedim planımı genel hatlarıyla anlatmayı bitirdikten sonra.

Başını yana eğdi, biraz düşündü ve sonra düşündüklerini burnundan nefes vererek anlatmaya çalıştı.

“İstesen de itiraz edemezsin, değil mi?”

Kısa bir hırlamadan sonra elimi yeniden hafifçe ısırdı ve ayağa kalkmam için beni itti.

Ben ormandan çıkana kadar Winsloe biraz aşağı kaymış, yerle arasında üç buçuk metre kadar bir mesafe bırakmıştı. Belli ki Clay’in kaçtığını düşünüyordu ama yardım gelmeden tamamen aşağı inmek de istemiyordu. Benim geldiğimi duyunca, “Buradayım!” diye bağırdı ama yaklaşan kişinin ben olduğumu anlayınca yüzünden büyük bir hayal kırıklığı geçti. Korku falan değildi. Yalnızca hayal kırıklığı. Clay’in de yanımda olduğunu görünce yeniden en yakındaki ağaç dalına tutundu.

“Daha ne kadar orada kalmayı planlıyorsun?” diye bağırdım.

“Ne kadar kalmam gerekiyorsa o kadar,” dedikten sonra gözleri çıplak bedenime kaydı. Pis pis sıırttı. “Beni ayartarak mı ağaçtan indirmeyi planlıyorsun?”

“Seni ayartmanın düşüncesine bile tahammül edemiyorum. Bunu o hücrede tıklıyken de belli etmişim.”

Dudakları gerginleşti. Etrafı iki kurtla sarılıyken bile hayatından çok gururunu düşünen bir adamdı. Ağacın dibine yaklaşıp alt taraftaki dallardan birini tuttum. Beni sadece izlemekle yetindi. Bütün bunlar onun için hâlâ bir oyundan ibaretti. İlk dala tutunup kendimi yukarı çektim. Daha yükseğe tırmandı. Bir sonraki dala tutundum. O da bir dal yukarı çıktı. Altımızda Clay daireler çizmekteydi. Üç metre kadar daha yükseldikten sonra Winsloe’nun yaralı bacağı kaydı. Dal, ağırlığını taşımadığı için destek almak amacıyla başka bir dala tutundu. Kendini sağlama aldıktan sonra başının üzerinde kalan dallara baktı.

“Onlar senin ağırlığını taşımazlar,” dedim. “Ama benim sözüme pek güvenme istersen.”

Güvenmedi, tutup kendine doğru çektiği dal kırılıverdi. Bir an duraksadıktan sonra, ayağının altındaki dala doğru eğildi ve üzerine oturdu. Yeterince yaklaştığımda sağlam bacağıyla tek-meler savurmaya başladı ama hiçbirini isabet ettiremedi.

“Benimle kavgı mı etmek istiyorsun? Hiç durma,” dedim oturduğu dala tırmanırken. “Ama kazanmak istiyorsan o cekeytin altında bir silah daha olsa iyi olur.”

Hiçbir şey söylemedi. Dalın üzerinde bir süre sendeledikten sonra dengemi buldum. Winsloe kaderine boyun eğmiş gibi, hiç hareket etmeden öylece bekliyordu. Sonra bir anda elini uzatıp ayak bileğimden beni itti. Başımın üzerindeki dalı tutarak dengemi yeniden sağladım. Altımızdaki dal sallanmaya başladı.

“Bu yapma istersen,” dedim. “Kırılırsa ben yere atlarım ama sen, düşüşten sağ kurtulsan bile aşağıda bekleyen şeyden

sağ kurtulamazsın.” Winsloe ağzında bir şeyler geveledikten sonra dala iyice yerleşti ve elleriyle bacaklarına vurmaya başladı. Benden daha güçlü değildi. Yakasından tutup onu ayağa kaldırdım ve sırtını ağacın gövdesine yasladım. “Kavga etmek istiyorsun demek,” dedim. “Tamam, kavga edelim öyleyse.” Başını gövdeye sertçe çarptım. “Fark etmediysen söyleyeyim, seni öldürmeye çalışmıyorum. Hatta şimdiye kadar sana elimi bile sürmedim, değil mi?”

Gözlerinde sinsî bir ifade belirdi. “Pazarlık mı yapmak istiyorsun?”

“Belki.”

“On beş milyon.”

“Hani yirmi beşe kadar çıkmıştık?”

“Yirmi o zaman.”

“Ha, işler böyle yürüyor demek. Teklife ilgi gösterdiğim anda kendini geri çekiyorsun. Tam bir iş adamı.”

Dudakları gerildi. “İyi, yirmi beş olsun.”

Düşünüyormuşum gibi yaptım. “Biliyor musun? Yeterince paramız var, daha fazlasını istemek açgözlülük olur.”

“Otuz milyon.”

Yakasından tuttuğum gibi yan tarafa savurdum. Ayağını bir şeye dayamaya çalıştı ama tutunacağı bir şey yoktu. Yan tarafa çekilip sırtını ağaca yasladım. Şimdi onu tutan tek şey ellerimdi. “Bana daha fazlasını teklif et,” dedim.

“Elli milyon,” dedi.

“Yetmez.” Ellerimi gevşeterek onun biraz daha aşağı kaymasını sağladım. “Her şeyini istiyorum.”

“Ne?”

Ellerimden birini birini yakasından çektim.

“Tamam, tamam, öyle olsun!” dedi.

Onu geri çekip sıkıca tuttum. “Şunu açıklığa kavuşturalım,” dedim. “Bana tam olarak ne öneriyorsun?”

Derin bir nefes alarak, korku içinde aşağı baktı. “Maddi varlığımı, hepsini.”

“Kişisel varlığın mı? Yeterince iyi değil. İşini, holdingini de istiyorum. Her bir doları, her bir dilimi. Sahip olduğun en son şeye kadar.”

“Ama o zaman ben nasıl yaşarım?”

“Baştan başlarsın. Sen zeki adamsın. Bir yolunu bulursun mutlaka. En azından canın sende kalacak. Lake ve diğerleri bu kadarını da alamadılar, öyle değil mi?”

“Sana Promethean Fire dışında holdingin tamamını veririm, olur mu?”

Onu bıraktım ve düşünmeden önce tekrar yakaladım. “Tekrar denemek ister misin?” dedim.

Tişörtü bir santim kadar yırtıldı. Çıkan küçücük bir sesti aslında ama sanki bütün ormanda yankılanmıştı.

“Hepsi,” dedi. “Kahretsin! Tamam, hepsi senin olsun.”

“Çünkü hiçbir şey ölmekten daha kötü değil, değil mi? Söylesene Ty, Armen Haig sana aynı teklifi yapsaydı ne yapardın? Sahip olduğu her şeyi sana vereceğini söyleseydi onun canını bağışlar mıydın?”

Winsloe’nun tişörtü bir santim daha yırtıldı. Delirmiş gibi bakıyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

“Dur, bu sorunun cevabını senin yerine ben vereyim, Ty. Cevap ‘hayır’ olacaktı. Sana milyonlar verse de onu öldürmeyi tercih ederdin. Çünkü senin için, birkaç saniyeliğine eğlenmek onun hayatından daha önemliydi.”

“Lütfen,” dedi. “Lütfen... ben...”

“Düşeceksin, evet. Ama sadece düşmekle kalsaydın işleri basite indirgemiş olurduk. Düşeceksin ve sonra Clay boğazını parçalayacak. Oyun bitti.”

“Bu, bir oyun değil!”

Elimi kulağımın arkasına koydum. “Ne dedin, Ty? Samurani seni yanlış anladım.”

“Bu, bir oyun değil dedim. Burada hayatım söz konusu!”

“Hayır, söz konusu olan senin hayatın değil, ölümün. Ah, bak aklıma ne geldi. *This Is Your Life*’ı¹ izlemeyecek kadar gencim. O yüzden sadece adını biliyorum. Biraz doğaçlama yapmam gerekecek yani. Küçükken hatırladığım bir şeyle de birleştirirsek; *Let’s Make a Deal*² izlemeyi tercih ederim.” Onu dala doğru geri çekerek dengesini yeniden kazanmasını sağladım ve tişörtünün önünden tuttum.

“Sen... sen pazarlık yapmak istiyorsun. Tamam, güzel. Pazarlık yapalım o zaman.”

“Pazarlık mı? Tanrı korusun! Ben sadece anlaşma yapmaya çalışıyorum. Öleceksin. Burası kesin. Asıl soru nasıl öleceğin.”

“Ha-hayır. Lütfen konuşalım!”

“Ne hakkında konuşacağız? Sahip olduğun her şeyi teklif ettin zaten. Artık bana sunabileceğin bir şey kalmadı. Elinde ne var ne yoksa bana vermek istedin ve ben de teklifini reddettim. O yüzden, şimdi öleceksin. Neden mi? Çünkü en sonunda bu olaya senin bakış açısından bakabiliyorum. Beni ikna ettin. Biri-nin ölümünü izlemek gerçekten de milyonlara bedelmış.”

Yüzünden kanı çekildi, karaya vurmuş balık gibi ağzı bir açılıyor, bir kapanıyordu.

“Bir numaralı kapının ardında en belli olan seçenek var; seni fırlatacağım. O kadar sert bir şekilde fırlatacağım ki, vücudunda sağlam kemik kalmayacak. Sonra da ağzını tıkayıp seni burada ölüme terk edeceğiz. Yavaş ama acılı bir şekilde öleceksin. İki numaralı kapının ardında da-”

“Lütfen,” dedi. Sesi neredeyse duyulmuyordu. “Hayır, lütfen...”

“Ama daha yeni başlamıştım. Senin en çok hangi özelliğine hayranım Ty, biliyor musun? Yaratıcılığına, zekâna. Armen’ı öldürmekle, toplu tecavüze maruz kalmak arasında seçim yap-

1 Bu Senin Hayatın; 1948’den 1952’ye kadar NBC radyosunda ve 1952’den 1961’e kadar NBC televizyonunda yayınlanan bir Amerikan reality belgesel dizisi.

2 Bir Anlaşma Yapalım; 1963’te, Amerika Birleşik Devletleri’nde ortaya çıkan ve o zamandan beri pek çok ülke televizyonuna uyarlanan bir yarışma programı.

mamı istemiştin ya, hatırlıyor musun? Beni yaratıcı olmam konusunda teşvik ettin. O yüzden kapa çeneni de beni dinle. İkinci seçenek, Lake’le kavga ederken beni videoda görmüştün. Elimi pençeye çevirmiştim. Güzel numara, değil mi? Benim fikrim şöyle; elimi yine pençe yapayım ve karnını deşeyim diyorum. Çok deşmeyeceğim ama. Belki kan kaybetmeni sağlamak için birkaç bağırsak çıkarırım. Silah yaraları için ne derler biliyor musun? Karnına yediğin en kötüsü olurmuş. Ölmen inanılmaz uzun vakit almış ve ölene kadar da canın fena yanarmış. Bana sorarsan sana en çok yakışan ölüm bu olur. Duruma çok uygun. Oyunu falan boş ver. Bu fikir çok hoşuma gitti.”

Elimi karnına koydum. Winsloe bir an için gerildikten sonra sert bir asit kokusu yükseldi vücudundan. Başımı eğip baktığımda, ıslak ve büyükçe bir lekenin pantolonunun önüne yayıldığını gördüm.

“Vay canına, Ty. Sadece şaka yapıyordum.”

“Dur,” diye fısıldadı. “Lütfen dur.”

“Duramam. *Let’s Make a Deal*’ı sen de hatırlıyorsun, değil mi? Benim yaşlarımdasın. Çocukken senin de görmüş olman gerek. Üç numaralı kapı kaldı geriye. Bu kapının ardında da... hımmm.” Etrafıma bakındım ve başımın üzerinden bir şeyin geçtiğini gördüm. “Hah, işte. Şu uçan kuşu görüyor musun? Türü ne biliyor musun? Akbaba. Leşçil bir hayvan. Son tercihimiz bu olacak. Bir leşçilin elinden ölüm. Bu ağaçtan indirip yere bıraktıktan sonra seni dilimleyeceğim ama öyle ölümcül kesikler olmayacak. Sadece kan akmasını sağlayacak kadar derin olacaklar. Çok geçmeden bu ormandaki bütün akbabaların dikkatini çekmiş olacaksın. Ah, unutmadan, çılgık atmaman için dilini kesmek zorunda kalacağım tabii ki. Bence benimle gurur duymalısın, Ty. Senin gözde öğrencinim. Ah, göz demişken, gözlerini bağlamayacağım ki, akbabalar ve vahşi köpekleri seninle beslenirken her şeyi görebil. Tabii akbabalar gözlerini çıkarana kadar...”

“Yeter!” Sesi açık açık titriyordu artık. “Ne yapmaya çalış-

tığının farkındayım. Hayatım için sana yalvarmamı istiyorsun. Daha fazlasını teklif etmemi istiyorsun.”

“Ne teklifi? Her şeyi teklif ettin zaten. Ben de kabul etmedim.”

Gözlerini devirdi. Korkudan ve inkârdan deliye dönmüş gibiydi. “Beni öldürmeyeceksin. Ben çok değerliyim.”

“Senin hiçbir değer yok. Sadece ölümünün benim için bir değeri var.”

“Hayır, yapmayacaksın, Elena. Biliyorum, beni öldüremezsin. Beni korkutmak istiyorsun ama asla-”

“Asla mı?”

“Sende o yürek yok.”

“Birinci, ikinci ya da üçüncü seçenek. Hadi, seç birini.”

“Bana işkence ediyorsun, hepsi bu. Beni korkudan deliye dönmüş bir halde görmek istiyorsun. Sen de o-”

Ayaklarını yerden kesince cümlesi yarım kaldı. Onu boşlukta salladım, sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdım. “Sakin beni tanıyormuş gibi konuşmaya kalkma!” dedim. Bir an için gözlerindeki dehşetin tadını çıkardıktan sonra onu aşağı bıraktım. Daha yere düşmeden Clay boğazını parçalamıştı bile.

TEMİZLİK

Winsloe'yu öldürdükten sonra dönuştük ve kıyafetlerimizin yanına gittik. Oyalanacak vakit yoktu, tesiste yapılması gereken işler vardı. Kanıt sayılacak en küçük şeyler bile bulunmalı ve yok edilmeliydi, varlığımızı kanıtlayacak bütün izleri de yok etmeliydik. Eninde sonunda birileri, içindeki cesetlerle birlikte tesisi bulacaktı. Paige, geniş çaplı bir polis aramasından sonra ortaya çıkacak olan bütün şüpheleri en aza indirmek için bilgisayar sistemini Kolombiyalı bir uyuşturucu karteliyle ilişkilendirdi. Güney Afrika uyuşturucu kralının adını nereden bildiğini hiç sormadık. Bazı sorular cevaplanmadan güzeldi. Winsloe'ya gelince, onun cesedini hiç kimse tarafından bulunmayacak bir şekilde yok ettik. Nasıl mı? Bu da cevaplanmaması gereken sorulardan birisiydi sanırım. Önemli olan onun tesisle bütün bağlantısını yok etmiş olmamızdı.

“Savannah'nın durumu iyi midir sence?” dedim. “Duvara çok sert çarptı da.”

“Gayet iyi görünüyordu. Jeremy kontrol eder,” dedi Clay.

“Sence Paige ona bakabilecek mi?”

“Paige, o büyücünün hakkından geldiyse, on iki yaşında bir cadının da altından kalkabilir. Merak etme, sevgilim. İkisi de iyi olacaklar.”

“Umarım,” dedim.

Clay geçmem için bir dalı kenara itti. “Seni Savannah’yla görünce düşündüm ki-”

“Sakın!”

“Daha bir şey demedim ki!”

“İyi, deme zaten.”

“Ben sadece-”

“Çocuk olmaz!”

Kahkaha attı ve kollarını bana doladı. “Ne kadar kesin konuşuyorsun.”

“Çünkü kesin. Beni anne olarak düşünebiliyor musun?” dedim. Bunu söylerken bile titrer gibi olmuştum. “Benim anne olmamdan daha kötü tek bir şey olabilir, o da senin baba olman.”

“Sağ ol, sevgilim. Ama bence gayet iyi bir baba olurdum. Hem olamasam bile Jeremy var. O, ebeveynlik konusunda mükemmel biri. Benim eksik olduğum yerlerde yerimi o doldurur.”

“Mükemmel fikir. Çocuk yapalım ve yaptığımız çocuğun sorumluluğunu onun omuzlarına yükleyelim. Eminim çok sevinir.”

“Bunu dert etmez ki.”

“Çocuk falan yok!”

Birkaç metre ilerledikten sonra Clay yine söze başladı. “Bak aklıma ne geldi?” dedi. “Çocuklarımız olursa sen de bir daha gidemezsin. Hayatının sonuna kadar benimle yaşamak zorunda kalırsın. Nasıl fikir?”

“Sen... sana...”

Clay'in kahkahaları ormanı çınlattı. Beni kucağına alıp gıdıklamaya başladı.

"Doğum kontrol haplarımı saklıyorum," dedim nefes almaya çalışarak.

"Bu konuyu sonra konuşuruz."

"Asl-"

Sözümü bir öpücükle kesti. Dakikalar sonra çalılıkların arasından bir ses duyduk. "Öpüşüyorlar," dedi genç bir insan sesi. Savannah.

Arkamı dönünce Jeremy'nin Savannah'yı çalılıkların içine aceleyle geri çektiğini gördüm. "Ah, giyinikmişsiniz," dedi ve Savannah'yı serbest bıraktı.

Clay'in elini üzerimden çekti. "Tabii ki giyiniğiz. Ne zaman tehlikeli bir durumun ortasında bütün işimizi bırakıp... dinlendik?"

Jeremy gözlerini devirdi.

"Winsloe'yu öldürdünüz mü?" diye sordu Savannah.

"Öld... şey... biz... aaa..."

"Her şey halloldu," dedi Jeremy. "Sanırım seni Paige'e götürmenin vakti geldi artık."

"Hah, buradasın işte!" dedi Paige çalılıkların arasından parlak ve terli bir yüzle çıkarken. "Sana yakında durmanı söylemiştim."

"Yakında durdum zaten," dedi Savannah. "Ama neyin yakınında duracağımı söylememiştin ki."

"Ben de dışarıda Leah'nın izini arıyordum," diye açıkladı Jeremy. "Bulamadım. Belki ikiniz benden daha iyi bir şey çıkarırsınız."

"Ben, Elena'yla birlikte giderim," dedi Savannah. "Leah'ı bulursak eğer bağlama büyüsü yapabilirim yine."

Paige de ben de itiraz etmek için ağızımızı açtık ama Jeremy ikimizden de hızlı davrandı. "Bence sen Adam'ı bul," dedi. "Belki ona yardımcı olabiliriz."

Adam'ın lafı geçince Savannah'nın gözleri parladı ama heyecanlandığını belli etmemek için omuz silkip geçiştirmeye çalıştı. Bu teklifi kabul ettiği için lütfediyormuş gibi yaptı ve Jeremy'nin arkasından tesise doğru yürümeye başladı.

Paige iç geçirdi. "En sonunda karşıma hazır olmadığım bir zorluk çıktı. Neyse ki Meclis kardeşlerim var. Yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde şaşkınlıktan öleceklerdir muhtemelen."

"Bizimle gelip Leah'yı aramak ister misin?" diye sordum. "Hem senin için de bir mola olur."

"Hayır, siz ikiniz devam edin. Dikkatli olun ama."

Sırıttım. "Dikkatli olunca işin eğlencesi kaçıyor."

Paige kahkaha attı ve Jeremy'yle Savannah'nın arkasından koştu.

Şafak vakti tesisi terk ettiğimizde, orada sıra dışı bir şeyin olduğuna dair arkamızda hiçbir kanıt bırakmamıştık. Tamam, cesetle dolu bir bina tam olarak sıradan bir şey sayılmazdı ama doğaüstü bir şey yoktu en azından. Gitmeden önce Adam küçük küçük ateşler yaktı; uçaklar tarafından görülmeyecek kadar küçük ama bütün yapıyı dumanla doldurup kalan kanıtları yok edecek kadar büyüktü.

Leah'ya gelince; onun izini bulamadık. Tesisin etrafında ona ait hiçbir iz yoktu. İzine rastlamadığımıza göre mutlaka tesiste bir yerlere gizlenmişti ve dumandan boğularak ölmüştü. Dumandan kaçmayı başardıysa da yakın zamanda kimsenin Wisconsin'a gelmek gibi bir niyeti yoktu.

TEŞEKKÜRLER

İşi mucizeler yaratmak olan menajerim Helen Heller'a,

Benim için bir adım öteye gitmekten hiçbir zaman çekinmeyen Viking US'deki Sarah Manges'a,

Bana verdiği onca mükemmel tavsiye için Random Hause Canada'daki Anne Collins'e,

En başından beri yanımda olduğu için ve yardımlarını hiçbir zaman eksik etmediği için Little, Brown UK'den Antonia Hodgson'a,

Bu kitapta geçen tıbbi bölümler için bana profesyonel yardımda bulunan Bev Irwin'e,

Ve son olarak, yazmak için kapandığım o zindanvari odada beni rahatsız etmeden çalışmama izin verdikleri için ve izinsiz her girişlerinde onlara hırladığımda beni affedebildikleri için aileme çok teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Kelly Armstrong, Kanada, Ontario'da, ailesi ve çok sayıda kedisiyle birlikte yaşıyor. Çok satan Women of the Other World serisinin, çok ilgi gören Darkest Power serisinin ve nişancı bir kadının hayat hikâyesinin anlatıldığı Exit Strategy ve Made to be Broken adlı iki macera romanının yazarı.

Daha ayrıntılı bilgi için www.kelleyarmstrong.com sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Kelley Armstrong ve diğer Orbit yazarlarıyla ilgili daha ayrıntılı bilgi almak için www.orbitbooks.net adresine üye olarak aylık bilgi alabilirsiniz.

'Daha ilk sayfadan itibaren sizi ele geçiren, şehvetli ve gerilim dolu bir macera romanı... Muhteşem...'

Karin Slaughter

Elena Michaels, on yıl önce sevgilisi tarafından bir kurtk adına dönüştürülmüş ve onu güçlü kılan her şeyi bu değişimle elde etmiştir. Ama yanlış kişilerin elinde bu güç, onun ölümcül bir hale gelmesine neden olabilir.

Ve şimdi, tam her şeyi kabul edip kendisiyle barışık bir şekilde yaşamaya başlamışken, bir grup bilim insanı onun varlığından haberdar olurlar. Amaçları Elena'yı avlamaktır ve o da hiç farkında olmadan, onların kurduğu tuzağa düşer. Ama bu insanlar Elena'nın bir ailesi olduğunu hesaba katmamışlardır. Elena'nın Sürü'sü, onu kurtarmak için her şeyi yapacaktır.

Bilim insanları, Elena'nın sahip olduğu güçleri de hesaba katmamakla en büyük hatayı yaparlar.

/ agapiyayinlari

/ agapiyayinlari

25₺

www.agapiyayinlari.com

9786057193619